

Giới thiệu Dungeon Defense Convert

Bạn có biết thế giới này sẽ kết thúc như thế nào không?

Trở thành vị anh hùng vào đánh bại 72 Chúa Quỷ. Trò chơi tư duy chiến thuật với độ khó cao nhất,『Dungeon Attack』.

Tôi đã từng là ‘anh hùng’ và đã phá đảo hết mọi thứ tất tần tật trong cái game đó, nhưng sau khi trả lời cái bảng khảo sát đầy bí ẩn kia, tôi nhận ra bản thân mình đã ở trong trò chơi trong thân xác của tên Chúa Quỷ yếu nhất Dantalian .

Chỉ với cái lưới giới hùng biện cùng với những kí ức đã phá đảo trò chơi khi còn là anh hùng.

Để có thể sống sót trong lót Chúa Quỷ Dantalian.Tôi sẽ tàn phá thế giới này.

Truyện rất hay, đang đứng top bên Nhật. Máu me nhiều nhiều nên ai không thích thì lượn nhé, không cấm. Main không nào tàn, tán gái thì thôi rồi. Thêm chút bệnh hoạn nữa

P/s: Các hạ ghé qua ủng hộ vote 10đ, like fakebook, bỏ phiếu đề cử nhé. Thảo luận tại cmt bên dưới. Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Tập 1: Mở đầu

Bạn có biết thế giới sẽ kết thúc như thế nào không?

[Yes] [No]

Mở đầu

“Người có tin vào điềm báo không?”

“Xin thứ lỗi, thưa ngài.Tôi không tin vào những sự mê tín dị đoan ạ.”

“Thật đáng tiếc.Mê tín cũng quan trọng lắm đấy.Nó làm cho cuộc sống trở nên thú vị hơn.”

Khấp xung quanh chìm vào im lặng.

Năm ngàn người xung quanh im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện giữa hai nhân vật đang trước mặt họ.

Một bên là người phụ nữ kiều diễm xinh đẹp. Cô là một quý tộc đang cai trị thành phố này và cũng là kẻ thua cuộc trong cuộc chiến này.

Bên còn lại mà một gã hắc nhân.Trùm trong một chiếc áo choàng đen tuyền và cả bộ đồ gã đang mặc cũng một màu đen nốt, hắn có thể miêu tả như là một nhân vật bước ra từ bóng đêm sâu hoắm.

Khác thường thay, hắn đang cầm cùi bức từng cánh hoa một.Từng cánh từng cánh một, bông hoa đã hoàn toàn trụi cánh và rớt xuống sàn với một cảm xúc đáng quan ngại.

“Người đã có cơ hội để đầu hàng trước đó.”

“Tôi thừa nhận việc đó.”

“Bốn lần.”

Gã đàn ông nói.

“Ta đã gửi đi sứ giả ban cho người cơ hội để đầu hàng. Những bốn lần.Thế nhưng, mỗi lần như vậy, người lại cắt cổ sứ giả của ta và gửi lại cái xác không hồn.Giờ thì mọi việc thành ra thế này.Hãy để ta nói thẳng luôn. Ta muốn chặt phăng cái đầu xinh đẹp của người đi và trang trí nó trên cây thương.”

Gã cầu nhàu một cách hồ hững. Nếu ai đó lắng nghe từ phía ngoài, cảm tưởng như cách hắn nói câu cuối cùng chỉ đơn giản như nói rằng trời hôm nay đẹp nhé.

Nhưng nếu đứng ngang hàng mà nói chuyện với hắn, kẻ đó sẽ hiểu ra rằng đó là một cảm xúc sai lầm. Từ goblin cho tới orc và cuối cùng là ogre, lũ quái

vật đồ sộ này đứng sừng sững xung quanh không một khe hở, bảo vệ cho hần ta. Lũ quái vật này sẽ ngay lập tức tàn sát hết năm ngàn con người đang có mặt ở đây nếu gã đàn ông hạ lệnh.

‘... Chi là một gã tầm thường thế này lại có thể toát ra sát khí như thế.’

Cô nàng quý tộc chỉ có thể câm lặng nuốt nước bọt. Trách nhiệm bảo vệ mạng sống của người dân nơi đây đang đè nặng lên đôi vai cô.

‘Treo đầu mình lên ngọn thương. Hần đang nói thật hay chỉ đang đe dọa mình? Hay chỉ đơn giản là hần đang thử mình....’

Christiane Louise Von Volfusbrook.

Một nữ nhân vật chính với biệt danh “Ngọc Nữ Phương Bắc” của Đế Quốc.

Cô đã khơi dậy lên cuộc khởi nghĩa trong lãnh địa của chúa quý. Đã trải qua được nửa năm kể từ lúc Đế Quốc bị loài quý xâm lăng, loài người hoàn toàn không thể chấp nhận việc bị thống trị bởi lũ quái vật. Họ đã nghĩ rằng cuộc khởi nghĩa này sẽ có phần lớn cơ may thành công.

Thế nhưng gã đàn ông đang đứng trước mặt cô đã ra tay hành động trước khi bất kỳ ai kịp nhận ra.

Chỉ trong vài ngày, việc liên lạc giữa các quốc gia đã bị cắt đứt, hàng hóa tiếp tế thì bị cướp sạch, và các pháo đài lần lượt thất thủ. Trước khi cô kịp định thần thì thành phố của cô đã thất thủ chỉ vòn vẹn trong vòng bốn tháng.

‘Vậy ra đây chính là Chúa Quý....’

Christiane Louise cắn chặt lấy môi mình.

Một trong 72 Chúa Quý, những kẻ cai trị các loài quý.

Kẻ sở hữu mọi thuật giả kim và tài hùng biện.

Diễn viên trong các diễn viên.

Kẻ được biết tới là Chúa Quý với nhiều gương mặt.

Datalian.

Chúa Quý Dantalian.

Đó chính là tên của hần ta.

Christiane Louise run rẩy trong kinh hãi.

‘Chỉ sai một li đi cháu ông bà....!’

Để có thể giữ cho đôi chân mình ngừng run, Christiane Louise nhớ lại về những từ của cha mình trước khi lâm chung. ‘Phải luôn tỏ ra cao quý’. Đứng vậy. Giờ chính là lúc để hành xử như là một quý tộc và đáp lại một cách cương quyết.

‘Mình có thể bán thân nếu cần thiết.’

Tin đồn rằng tên chúa quý đang đứng trước mặt cô là một tên mê sắc dục được lan truyền rất ư là rộng rãi.

Dù không muốn khoe khoang nhưng Christiane Louise rất là tự tin rằng mình sở hữu một cơ thể siêu mẫu.

Nếu cần, cô sẽ trở thành nô lệ tình dục kể cả khi nó làm ô nhục cái tên gia đình mình. Christiane Louise quyết định sẽ như thế.

“Ồi, hỡi chàng Chúa Quý vĩ đại-“

“Xin lỗi nhưng đừng có gọi ta như thế được không?”

Gã đàn ông ngắt lời của cô, thể hiện rõ sự ghê tởm.

“Ý người là gì khi nói, ‘Ồi hỡi chàng Chúa Quý vĩ đại’. Ta cảm thấy buồn nôn khi nghe mấy từ kinh tởm đó, nghe như muốn đắm vào lỗ tai người ta. Có tới hơn 55 Chúa Quý đang cai quản cái lục địa này. Sao ta có thể nói rằng mình là ‘Chúa Quý vĩ đại nhất’.”

“Vậy, tôi đây có thể gọi ngài là....?”

“Chỉ ‘ngài’ là được rồi.”

Christiane Louise gật đầu đáp lại.

“Vâng thưa ngài. Liệu tôi có thể cung kính tâu với ngài rằng có 3 lý do cho việc tha thứ mạng sống cho kẻ thua cuộc tôi đây?”

“Vậy sao? Kể một thôi.”

Gã bứt một cánh hoa và thả đi cánh hoa màu đỏ chậm chậm trôi.

“Ta không có nhiều kiên nhẫn đâu đấy.”

“....!”

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Christiane Louise. Hắn ta còn không thèm nhìn cô nhưng vẫn cứ như có hàng trăm con mắt vô hình trôi nổi khắp nơi đang tia thẳng vào cô.

‘Chắc-Chắc mình bị ảo giác rồi.’

Bên trong miệng của cô trở nên khô khốc.

‘Chỉ là tâm trí đang đùa giỡn với mình thôi.’

Cô lẩm bẩm trong đầu mình về lời răn được truyền dạy bao đời trong gia đình mình.

“Các bậc tổ tiên.Đừng chỉ trưởng thành mà lo đi sự bất công, cũng đừng vì tuổi trẻ mà phớt lờ công lý.”

Như một kẻ du hành đang bước đi trên ngọn núi tối đen như mực chỉ với ngọn đuốc ghê trong tay, Christiane Louise đã phải gom góp hết mọi sự can đảm để mở miệng vì niềm danh dự của gia đình.

“....Có tất cả sáu thành phố vẫn còn đang hỗ trợ trong cho cuộc nổi loạn này ạ. Để chinh phạt hết tất cả hiển nhiên sẽ tốn rất nhiều thời gian và nhân lực.”

Gã đàn ông nhắc vai lên.

“Đúng vậy. Ta như muốn tự tử luôn khi nghĩ đến điều đó.”

“Thưa ngài.Hãy chinh phục bọn họ không phải bằng binh đao mà bằng sự cao thượng của ngài. Nếu ngài cho thấy lòng khoan dung và tha thứ cho chúng tôi lúc này, các thành phố khác sẽ tự phùng từng ngài ngay. Nhưng nếu ngài ra tay tàn bạo thì....”.

“Thì lo sợ rằng cũng sẽ bị giống như vậy, chúng sẽ càng nổi loạn dữ dội hơn.”

Gã cắt ngang lời cô đang nói.

“Là ý người muốn nói?”

“Vâng, thưa ngài.”

Đúng như kỳ vọng, hắn ta nắm bắt rất nhanh.

Christiane Louise có thể thấy được một tia hy vọng nhỏ nhoi cho mình.

Cái tên đang đứng trước mặt cô không chỉ đơn thuần là một tên Chúa Quỷ hung bạo. Hắn là kẻ có đầu óc.Nói tóm lại, có thể nói lý lẽ với hắn.Cơ hội để giữ được cái mạng không phải như mảnh chỉ treo chuông nữa rồi.Christiane Louise giải tỏa đi nỗi sợ của mình.

Sự im lặng lại tiếp tục.

Sau khi bứt trụi một bông hoa, tên Chúa Quỷ lại cầm lên một bông khác.Không nói một lời nào, hắn cứ vẩn tuốt hết mọi cánh hoa có trên thân cây.Những chiếc cánh hoa đỏ rực rơi như tuyết, chậm rãi chất thành đồng dưới chân hắn ta.

“.....Xé ra.”

Một từ được nói ra vọng ra khắp xung quanh.

Đó là một giọng nói bình thường đến khó tin.Christiane Louise không thể hiểu được.Cô chỉ có thể chớp mắt trong sự ngạc nhiên.

“Xin lỗi ạ?”

dunde-017.jpg

“Nữ nam tước Von Volfusbrook. Người đã gây nên cuộc phản loạn này do sự ngang bướng của người. Kết quả, hai ngàn người dân đã phải thiệt

mạng. Dĩ nhiên chúng không phải là dân của ta. Dù là hai ngàn hay hai mươi ngàn, ta cũng đểch quan tâm. Nhưng. ...”

Gã đàn ông chậm rãi ngẩng đầu lên.

Lần đầu tiên Christiane có thể thấy đôi mắt của gã.

Một con người thuần đen như nhìn sâu thẳm vào nơi sâu kín trong tâm hồn cô.

“.....không phải với người. Hai ngàn người đã phải bỏ mạng là người dân của người. Trong toàn cõi lục địa này, người duy nhất phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm của những cái mạng này chính là người.”

Hắn thở dài.

“Mới vài phút vừa qua người đã cầu xin ta tha cho cái mạng của mình. Lẽ ra người không nên làm thế. Không phải mạng của người, mà phải là của những kẻ đang ở đây kia. Người lẽ ra phải xin tha mạng cho người dân của mình. Đó mới chính là trách nhiệm của kẻ cầm đầu.”

“Th- Thưa ngài. Tôi đây. ...”

“Nữ nam nước Christiane Louise Von Volfusbrook. Người là một người phụ nữ xinh đẹp và tốt bụng. Nhưng chính xác thì, là một con đàn bà xảo quyệt. Ta tuyên án người một cái chết ô nhục.”

Gã đàn ông rời khỏi chiếc ghế của mình.

Đồng thời đám quái vật xung quanh đó vươn cao vũ khí của chúng lên. Đám dân chúng giật thót lên trong sợ hãi và vỡ òa trong tiếng hét. Đứng phía trên tất cả bọn họ, tên Chúa Quý buông lời tuyên án.

“Người sẽ bị lột sạch đồ và bị làm nhục trước mặt toàn bộ bản dân thiên hạ ở đây. Ta, Dantalian, Chúa Quý hạng thứ 71 với cái tên Đa Diện Nhân, tuyên án; Christiane Louise bị tước đi danh hiệu quý tộc và lãnh án tử như một tên dân thường.”

“Thưa ngài. ...!”

“Nhiều mạng sống sẽ kết thúc tại đây. Hãy tuyệt vọng đi vì tên của kẻ đã phung phí mạng của những kẻ khác sẽ mãi mãi được khắc ghi sâu trong tim ta.”

Gã đàn ông rời khỏi sàn một cách lãnh đạm.

Bước xoay người đột ngột của hắn làm áo choàng hắn đang mang tạo lên một làn gió nhẹ, khiến cho những cánh hoa hồng mãi mới được nằm yên lại bị cuốn bay đi lần nữa.

Từ phía sau, Christiane Louise vẫn tiếp tục gào thét, “Thưa ngài!”, tuy nhiên, gã không hề ngoảnh mặt lại.

Ngày hôm đó, người phụ nữ được biết với cái tên ‘Ngọc Nữ Phương Bắc’ đã bị tử hình.

Một lần nữa, cả lục địa lại tiếp tục xướng lên cái tên của Chúa Quý, Dantalian.

Chúa Quý Đa Diện Nhân, Hạng 71, Datalian

Tại sao mọi chuyện lại thành như vậy.

Mẹ nó. Đây không phải là điều tôi muốn!

Christiane Louise là một nữ nhân vật chính trong game đấy. Vai trò của cô ấy là hỗ trợ main chính, một người anh hùng, trong những vụ việc về chính trị. Tới cuối cùng hai người họ sẽ vượt qua được bức tường ngăn cách mang tên địa vị xã hội và rồi tiến tới hôn nhân là cái kết rất được các fan yêu thích. Hiển nhiên, tôi cũng là một trong số đó.

Nếu có thể, tôi muốn tha cho cô ấy.

Được nhìn thấy cô ấy ngoài đời thực còn xinh đẹp hơn nhiều so với mô hình ảnh 2D trong game. Thánh thần oi, nàng ấy chính là một nữ thần từ Thiên Đường giáng thế xuống.

Vì quá bối rối do nàng ấy quá đẹp, tôi phải luôn cúi mặt mình xuống. Cái lý do duy nhất mà tôi cứ bút hoa hồng liên tục á là để che đi sự bối rối của tôi. ....

[1. Từ hình] [2. Tha]

Như thường lệ, mỗi khi có một quyết định trọng đại, một cái bảng lựa chọn lại hiện lên. Cái bảng chỉ có mỗi tôi nhìn thấy. Dĩ nhiên tôi đã cố chọn số 2 để mà tha cho cô ấy.

Nhưng khi cuộc nói chuyện diễn ra, cảm xúc cứ dần trở nên kì lạ và kì lạ hơn nữa.

Nếu mày đã vô liêm sỉ, thì còn gì biết xấu hổ nữa chứ.

Hai ngàn người đã chết. Hai ngàn đấng. Kệ mẹ nó cái bảng lựa chọn kì quặc cũng như cái bảng chỉ số đang ở trước mặt tôi, đây không gì hơn là cái thực tại ác nghiệt. Trong cái thực tại này, hai ngàn người đã chết chỉ bởi dục vọng của một con người.

Thậm chí còn không có chút hối lỗi nào trong thái độ của ả Christiane Louise ấy.

Cảm xúc của tôi bắt đầu lạnh nhạt đi. Niềm phấn khích khi lần đầu gặp mặt nữ chính mà tôi chỉ được thấy qua màn ảnh cho tới giờ, ngay lập tức tắt vụt. Rồi sau đó – tôi đã đưa ra một nhục hình dành cho ả.

Tôi lại làm thế nữa rồi.

Tôi thở nhẹ một cái rồi nói với tên thuộc hạ.

“Xuống dưới và chặt đầu hết đám tù nhân.”

“Vâng? Có nên cho chúng chịu đau đớn nữa không ạ?”

“Thế là đủ. Đủ để làm gương cho các thành phố khác rồi.”

Tên thuộc hạ nhận lệnh và đi xuống mặt đất.

Ngay sau đó.

[1. Từ hình]

[2. Tha]

Những con chữ sáng nhẹ lên giữa không trung.

Rồi chúng vỡ tan ra thành những mảnh nhỏ màu trắng và trôi đi. Tường chừng như chúng sẽ biến mất bất kì lúc này, những mảnh nhỏ ấy bất ngờ tập hợp lại hình thành nên những chữ mới.

[Một lựa chọn tàn ác và vô nhân đạo!] [Cả lực địa kinh hãi bởi sự độc ác của bạn.] [Tiếng xấu tăng đáng kể.]

Rồi những chữ ấy lại tan ra như những cánh hoa.

Cái dòng báo rằng tiếng xấu lại tăng lên ấy chỉ khiến tôi tuyệt vọng thêm.

“Sao mọi chuyện lại thành ra thế này.”

Tôi chỉ biết tự hỏi chính mình.

Đó không phải vậy đâu.

Ý tôi là, tôi muốn một cuộc sống yên ổn thôi mà.

Mọi việc đã sai ở đâu chứ. Không phải là sai lầm khi tôi được sinh ra đâu, phải không?

Aaaaa, tôi muốn được bóp bóp Christiane cơ. (Trans: tự hiểu)

Không chỉ Christiane, tôi muốn tận hưởng cuộc sống vui vẻ cùng với các em khác cơ như là Romei hay con gái của hoàng đế, Elizabeth.

Nói thẳng ra, tôi không muốn làm việc chút nào. (Trans: Nói thẳng ra, ai cũng muốn thế :v)

Thiệt tình cơ chứ, tại sao tôi lại sở hữu thân xác của một tên Chúa Quý thế này.

Làm ơn, ai đó cũng được. Xin hãy sửa lấy cái cuộc sống sai lầm này của tôi. ....

Hay ít nhất cho tôi được đi nghỉ mát một tháng cũng được. ....!

Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1 : Hai năm trước

Nói thẳng ra thì, cuộc đời tôi cũng đã đi đến hồi kết.

Nếu có một điều đáng để kể đến trong cái cõi đời ô trọc đó, thì phải kể đến ông già tôi. Lão đúng là một gã đực rựa rác rưởi.

Có một lần lão bị say và quấy rối tình dục một cô gái. Thậm chí còn là một nữ học sinh cao trung nữa mới chết chứ. Dù lúc đầu tôi hơi bị choáng ngợp, nhưng nghĩ lại dù gì cũng là lão già nhà mình nên không có gì là lạ.

“Bộ nếu ông quấy rối ai thì đó có nhất thiết phải là một nữ sinh cao trung không hả?”

“Con gái ngày nay thiệt là phát triển tốt quá đi.”

Đó là câu trả lời mà tôi nhận được khi tôi đến gặp lão.

Đề tôi đính chính lại.

Lão không còn là rác rưởi nữa mà là cận bã.

“Con bé bị quấy rối đó còn trẻ hơn tôi 5 tuổi nữa.”

“Chỉ 5 tuổi thôi à? Con còn trong đại học sao?”

Lão nhăn mày.

Thái độ của lão cực kỳ đậm chất nghiêm túc.

“Lâu nay bố cứ tưởng con đã qua 41 cái mùa xuân rồi chứ.”

“Này nhìn kỹ thì ít ra tôi cũng có một khuôn mặt xinh trai đấy.”

“Bahaha! Đừng có mà đùa. Từ lúc lọt lòng con đã có một cặp râu rồi đấy.”

Giả như người ta có thể giết ai đó chỉ bằng một cái ánh mắt nhỉ.

Thế rồi thái độ ông già thay đổi và trao cho tôi một cặp mắt đầy sự lo lắng.

“Mẹ con thật sự giận đấy à?”

“Mẹ nào cơ?”

Tôi xả chút giận vào mặt lão.

“Phải có ít nhất 4 người tôi gọi bằng mẹ. Tôi còn không biết ông nói đến bà nào.”

“Thì mẹ của con đấy.”

Tôi thả ra một tiếng thở dài.

Giờ thì tôi sẽ nói về cái này.

Harem là tội ác.

Thậm chí có nhiều tình nhân còn chưa đủ, phải có con cái với họ nữa chứ, thật đúng là không còn ra thể thống gì mà.

Người trong cuộc thì không sao.

Chứ với thân phận là con cái tôi chỉ muốn tự sát quách cho rồi.

Cho dù đã sau cái tuổi 40, mấy bà mẫu thân vẫn còn thi nhau cạnh tranh để giành ông già tôi. Còn ông già tôi thì cực kỳ thiếu quyết đoán và không bao giờ lựa chọn lấy một lần.

Và cứ như thế, con cái lại là thành phần gánh chịu lấy hậu quả. Gánh chịu sự mâu thuẫn giữa các bà mẹ là những đứa bé nhỏ vô tội như chúng tôi.

“Nếu mày mà thông minh hơn thì ông cha mày đã chú ý hơn tới tao rồi! Nhất định là mày phải được hạng nhất toàn trường đấy!”

Có ai hiểu cái cảm giác khi cứ phải nghe la mắng như thế này mỗi ngày không. Cũng may tôi là con trai trong nhà nên còn đỡ. Mấy đứa em gái của tôi mới phải được gọi là khổ. Để được thương yêu một chút thôi thì bọn chúng cũng đã phải nịnh nọt ông già tôi đủ điều đủ chỗ đủ lúc.

Bởi vậy trong cái vị trí của tôi mà thấy, ấn tượng của tôi về ông già là thậm tệ nhất. Khả năng cái miệng của tôi có thể nói điều gì tốt của ông già cũng phải tương đương với khả năng hai đường thẳng song gấp nhau.

“Nghe cẩn thận này. Tôi sẽ nói một cách từ từ và dễ hiểu cho ông nghe ông phải làm cái gì từ bây giờ. Lời khuyên của tôi bấy lâu nay chưa có gì sai phải không nào?”

“Đương nhiên, bố sẵn sàng nghe cẩn thận bất cứ điều gì mà con nói.”

“Vậy thì đầu tiên, ông hãy cố gắng an bài trong tù càng lâu càng tốt và đừng bao giờ bước chân ra ngoài.”

“Ừm.”

Lão già nhấc cặp chân mày.

“Cái này có vẻ hơi khác so với loại khuyên nhủ mà bố nghĩ tới.”

“Đừng bao giờ ra ngoài, hãy cứ ở yên trong đó mãi mãi. Cho tới chết. Cho dù có mãn hạn tù cũng cứ cố thủ trong đó. Kết thúc cái cuộc đời đáng ân hận của ông trong tù đi.”

“Bố chưa bao giờ nghi ngờ về việc con là một thằng con ngoan, nhưng giờ thì hơi bị đấy. Con trai. Con chắc đó là ý hay không?”

“Mẹ tôi đang cố giết ông đấy.”

Một sự yên lặng.

Lão già nghiêng đầu.

“Ý con đang nói là bà ấy giận tới mức có thể sẽ giết bố à?”

“Không. Ý tôi là nguyên văn luôn. Bà ấy đang cố giết ông đấy.”

“Ồi dào, sao tiếng Hàn khó quá~. Khó hiểu quá đi mà~.”

“Dựa vào từ điển tiếng Hàn tiêu chuẩn được xây dựng bởi cục ngoại ngữ quốc gia, động từ “giết” có mười một nghĩa. Trong số đó tôi đang dùng nghĩa thứ nhất; bà mẹ tôi thật sự đang muốn giết ông đấy.”

“Cho bố hỏi định nghĩa thứ nhất đó là gì được không?”

“Chấm dứt cuộc đời của ai đó.”

“Đúng là cõi đời chả có giấc mơ và hy vọng mà.....”

Lão lấy tay ôm đầu mình.

Giờ lão mới thực sự nhận ra tính nghiêm trọng của tình trạng bây giờ.

“Bấy lâu nay ông cứ gọi mẹ tôi bằng cái danh từ kỳ quặc như ‘tsundere’, nhưng giờ thì tôi nói cho ông nghe. Mẹ tôi là một ‘yandere’. Có ghét thì ghét bản thân ông đã cưới cái bà không nên cưới khi đã có hàng đồng bà khác.”

“Nhưng cứ mỗi lần mẹ con nhìn bố với ánh mắt khát máu đó, người bố cứ như bị điện giật tê tái.....Đó là một nét đáng yêu của bà ấy!”

“Giá ông chết quách cho rồi.”

Tôi vô tình lẩm bẩm.

Tôi không tin vào chúa trời. Có một lý do cho việc đó. Nếu chúa thật sự tồn tại thì cái lão già khổ nạn trước mặt tôi đã bị thiên lôi thông từ lâu rồi. Ông già tôi là một con quỷ đầu thai, một con nham bệnh gây nhiễm làm cho những người xung quanh không còn tin cái thứ tôn giáo nữa. Tôi gọi đó là ‘Virus Phế Thái Xã Hội’.

“Thì bố đâu biết con bé đó là nữ sinh cao trung đâu chứ. À không, bố có bóp mũi nhưng lại không biết đó là phụ nữ. Thật không công bằng.”

“Vậy ông lật vấy người ta do tưởng đó là con trai à? Chúc mừng nhé, thật là một cái kết có hậu khi mà ông cuối cùng cũng phát hiện ra khẩu vị chân chính của bản thân trong cái tuổi già cỗi đó đây. Giá mà ông đã nhận ra sớm hơn 25 năm thì thế giới đã hòa bình, gia đình êm ấm, còn đời tôi thì có thể đã suôn sẻ hơn rồi.”

“Bố nốc 7 chai rượu sochu nên không được tỉnh táo lúc đó.”

“Ông có bao giờ tỉnh táo đâu mà kể vào?”

Tôi đứng dậy.

Tôi rầu rĩ nhìn ông già mà nói.

“Đừng có bao giờ có viện cớ về mấy chai rượu của ông trong tòa. Nếu mà họ xem xét cái đó thì hạn tù của ông ắt sẽ giảm. Mà cái ngày ông ra tù là mẹ tôi sẽ hạnh phúc đón ông với con dao bếp đây.”

“Con trai yêu của bố.....”

“Vâng? Cứ nói đi ạ, bố yêu của con.”

“Hãy chắc chắn rằng con sẽ có lựa chọn đúng đắn cho cuộc đời mình nhé.”

Tôi phì mũi.

“Ông nói cái đó ra nghe hơi bị cực kỳ thuyết phục đấy.”

“Phải nhỉ?”

“Tôi sẽ đi thăm ông khi tôi rảnh nên nhớ ngoan ngoãn đấy.”

Dù ai có nhìn ở góc độ nào đi chăng nữa, ông già tôi là một lão chồng vô dụng.

Thậm chí còn không đáng thương hại.

Tuy nhiên, lão cũng không vô dụng lắm khi là một người cha. Bắt đầu từ tôi, 6 đứa em và tôi đã được sống sung túc. Đây thật sự là thành tựu bất ngờ. Trong cuộc sống của mỗi người, dù là chồng hay là cha, chỉ cần đạt được một danh mục thôi thì tôi cũng nghĩ là họ rất đáng được khâm phục. Cái lỗi nghĩ này vẫn không hề thay đổi.

Hãy cứ ở yên trong tù mãi mãi.

Ông già thật sự toàn tâm nghe theo lời khuyên đó.

Cuối cùng thì đúng là vậy.

Bốn ngày sau, ông mất vì một cơn đau tim.

◆

“Mệt quá đi mất.....”

Sau khi xếp mấy thùng đồ và đồ đạc, tôi nằm bệt trên giường.

Tháng qua đúng là cõi địa ngục trần gian. Không đùa đâu. Nếu ác quỷ mà thấy tôi trong cái bộ dạng khó nhìn và thảm hại này thì chúng cũng sẽ thương hại tôi đến mức đủ tiêu chuẩn mà được thăng tiến lên làm thiên thần.

Tôi lấy tay ra đếm, tôi gấp từng ngón một.

“Vây là hết đám tang. Sắp xếp tài sản của ông già. Nhường lại thừa kế.....”

Tôi vứt bỏ tất cả những thứ tôi nghĩ là không cần thiết cho đời mình.

Từ bỏ quyền thừa kế.

Ngay sau khi ông già qua đời tôi tuyên bố luôn việc đó.

Mẹ tôi ngất xỉu còn mấy đứa em cùng cha khác mẹ thì làm ầm lên. Đứa em gái thứ hai thì cực kỳ tệ. Nó cứ bám víu lên người tôi đến nỗi cái quần tôi

rách toạc ra. Tuy nhiên, tâm tôi vững như làn tuyết băng giá phủ trên ngọn núi Himalaya kia. Nếu mấy người mà muốn phá cái đầu cứng của tôi thì hãy đi mà tua nhanh tình trạng nóng lên của trái đất thêm 600 năm nữa đi nhá. Thật không may, mấy bà mẹ cùng mấy đứa em của tôi lại không có khả năng để thải khí carbon dioxide gấp bảy mươi lần để phủ khắp toàn cầu lúc đó.

‘Anh hai mà đi, chúng ta sẽ tiêu hết!’

‘Anh hai là một thằng ngốc!’

‘Em sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa!’

Cuối cùng, khi đứa em gái quyết định bỏ cuộc, tôi trốn thoát.

Phù.

Một nụ cười thỏa mãn thoáng lộ trên khuôn mặt tôi.

Sống nốt quãng đời còn lại không lo nghĩ chuyện thiên hạ. Chẳng ích gì trong việc giả vờ là cái thứ không phải là mình và mua sắm như một thằng quý tộc. Tôi quá bận để làm ba cái trò say tiền rồi lại tự thỏa mãn bằng việc tiêu pha phung phí đó. Mặc dù vài đứa em tôi rất vui sướng vì được đứng đầu một công ty với cái lứa tuổi đó, đứa em gái thứ hai cùng cha khác mẹ thì lại nói thế này – ‘Cho dù có xé tai anh ấy ra, cũng đừng để anh ấy đi! Nhà chúng ta mà không có anh ấy sẽ lụi tàn trong vòng 6 năm tới đấy!’, – là câu nói đối với tôi rất ấn tượng bởi vì tôi biết con bé nói đúng.

“Được. Xong xuôi đâu vào đấy rồi. Mình thật sự tự do rồi. ....!”

Cảm ơn, ông già.

Vì đã chết đúng nơi đúng lúc.

Cái cảm giác thành thật này qua mắt xã hội thì có vẻ nghịch tử và không đáng hoàng và thật sự nó làm lương tâm tôi tổn thương khoảng 1 mg, nhưng nếu xét về hàng tấn rắc rối và phiền phức mà lão già để lại trong đời tôi, thì cái lương lương tâm ít ỏi còn lại cũng tự mà tan biến như bọt bong bóng xà phòng.

Tôi sẽ không bao giờ quên cái khoảnh khắc mà lão dùng chính con trai ruột của mình làm khiên sống để tránh né con dao mà mẹ tôi vung tới lão (một kỷ niệm phũ phàng trong một ngày hè thuở tiểu học lớp hai), cho dù tôi đã có thể bị one hit kill ngay lúc đó.

Xét về mọi mặt, đây đã chính thức trở thành người thành đạt trong cuộc sống.

Bây giờ, trong tài khoản của tôi đã lên tới con số 500 triệu won (10 tỷ VND)

Từ bỏ việc thừa kế cũng không hẳn đồng nghĩa với việc mình không lấp tiền vào túi. Giờ thì tôi có thể xõa chân ăn bát vàng cả đời mà không phải đi làm.

Chuẩn.

Không phải là cả đời, mà là nốt quãng đời còn lại.

Ý của tôi ‘đời’ ở đây không phải là tiếp tục sống mà là quãng phần còn lại của nó, tôi chỉ muốn có thể thôi.

Tôi bước dậy từ chiếc giường và với một chiếc bút lông, tôi viết lên trên một tờ giấy.

Trong vòng 50 năm tới, đây sẽ là những chân lý sống dẫn dắt tôi theo con đường đúng đắn trong cuộc đời.

1. Không đi làm
2. Không kết bạn
3. Không kết hôn

“.....Tuyệt vời.”

Tôi thậm chí còn bị chính tuyệt tác này rung động.

Tôi tự hỏi nhà thiên tài Pythagoras khi phát hiện ra định luật toán học, liệu ông có thấy cảm động một cách sâu sắc như tôi không.

Đầu tiên, không đi làm.

Tất nhiên là ngu ngốc hết chỗ nói rồi.

Tôi từng nghe về việc có những gã trên thế giới này rất hứng thú về những thành quả sau những quá trình lao động cực nhọc trong đời. Xin lỗi nhá, đây không phải là một M như mấy chú đâu.

Thứ hai, không kết bạn.

Điều này là hiển nhiên.

Trên thế gian này hoặc là những kẻ chuyên đâm sau lưng người khác, hoặc là những kẻ có khả năng trở thành kẻ chuyên đâm sau lưng người khác. Tình bạn chỉ là một giấc mơ qua đêm, một ảo ảnh, một giả tưởng mỏng manh. Miễn bàn về vụ này.

Thứ ba, không kết hôn.

- Tôi quan trọng.

Ông già tôi đã có quan hệ với 5 bà vợ. Sau khi đã phải chứng kiến bi hài kịch hàn xẻng với 6 người đó trong vai chính phụ từ hồi ấu thơ, tôi đã đi đến một kết luận sinh tử.

Kết hôn quả thực là một suy nghĩ hết sức điên cuồng.

Thứ vợ vẫn như tình yêu chân thật chỉ toàn là những lời nói suông tầm phào rác rưởi.

Tình yêu chẳng qua là cách nói láo để đồ sát chồng mình nghe có vẻ lãng mạn hơn thôi. Có thể nói, tình yêu là tổ hợp của ham muốn chiếm đoạt và ham muốn dục vọng.

Đương nhiên, những thanh niên nghiêm túc trong cái xã hội này có thể có những ý kiến bất đồng với tôi. Điều đó thì không sao. Cứ hưởng thụ đời sống hôn nhân chói lóa và đẹp đẽ của mình đi. Tuy vậy, chỉ giả dụ thôi, nếu bạn mà chia tay với người đó.....thì so với cuộc sống hôn nhân còn có chuỗi ngày tốt đẹp hơn dành cho bạn đấy. Tôi chắc chắn bạn có thể tin lời tôi. Cái khả năng mà cuộc đời của bạn bị con dao làm bết thông đến chết cũng đâu còn, chẳng phải thế là quá lời rồi sao?

Đúng.

Tôi là người theo chủ nghĩa bi quan.

Nhưng tin tôi đi, lúc đầu tôi không như thế này đâu.

Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hai năm trước(2)

Ban đầu, tôi rất trẻ trâu lạc quan, cái thế giới màu hồng tràn đầy chính nghĩa nấp giấu trong lòng ngực của tôi cứ phồng phập như con cá nhảy trên thớt vậy. Cụ thể thì, cái tình trạng này cũng diễn tiếp đến khi một tháng trước, khi mà tôi phải chứng kiến các mẫu thân đáng mến của mình solo death match 1:1:1:1 ngay giữa đám tang, tôi đã lễ phép gói gọn hy vọng và giấc mơ siêu nhi của mình và cho vào thùng rác tái chế.

Thế đấy. Thế giới này là một vở bi kịch. Có ức chế thì trái đất vẫn quay. Đây là sự thật. Tỷ lệ khí carbon dioxide thải ra sẽ không suy giảm, Tàu Khựa sẽ đánh chiếm toàn bộ thủ phủ trên toàn thế giới, Justin Bieber sẽ nhận giải thưởng Nobel văn học....., và trong 122 năm nữa các người sẽ chết, tôi sẽ thắng, chúng ta sẽ lên bàn thờ cùng nhau ngắm gà khỏa thân hết.

Mà, tiện đây cũng nói luôn: Con vật cưng dễ thương của bạn sẽ bị tông bởi cái bánh trước của một chiếc xe đạp mà chết.....Xin chia buồn nhưng bạn làm gì được chứ? Đó là sự thật.

Nếu đã hết con u sầu thì đi uống bia.

Để bắt đầu chuỗi ngày vô tư lự của mình, tôi đã đến tiệm tạp hóa và mua 60 lon bia.

Cô bé nhân viên bán thời gian cứ nhìn vào tôi như muốn hỏi rằng ‘Xin lỗi, em biết chuyện này không liên quan gì đến em, nhưng liệu đời anh thế này có ổn không?’. Tôi chân thành cảm ơn tấm lòng của cô bé từ tận đáy dạ dày mà quét thẻ tín dụng một cách ngẫu nhiên.

Thế thì sao nào.

Thẻ của tôi có đến 500 triệu won đấy. 500 triệu won vô đối luôn!

Nếu có vấn đề gì thì các chú cứ bơi vào cho anh xem!

‘Con trai’

‘Dù con có chọn điều gì’

‘Dù con có chọn điều gì, con phải chọn tốt hơn bố-’

Không biết liệu đó có phải là do con men không.

Tôi nhớ lại chuyện gì đó không vui.

Một kỷ niệm tệ hại.

Tôi bật nắp lon thứ hai và lăm bầm.

“Cuối cùng tôi cũng thoát được khỏi ông rồi, ông già.”

Đó là những lời cuối tôi dành cho lão.

Tôi ngồi lì trong góc nhà mà không ra ngoài.

Tạm biệt nhé, lao động.

Tạm biệt nhé, thể gian.

Còn ta sẽ đi du lịch thể giới trên cái màn hình phẳng này.

Adieu.

◆

-Hai tháng trôi qua trong chớp mắt.

Tôi đã chinh phục được những game máy tính mà tôi đã không thể tận hưởng trong suốt 4 năm.

“Thế mới là sống chứ.....”

Tôi lặng lẽ cảm động rom róm nước mắt.

Đạo này tôi lúc nào cũng ăn thức ăn đóng sẵn có bán ở cửa hàng tạp hóa, vậy nên thân hình tôi cũng gần chạm tới level của một conhomosapien gorilla (linh trưởng).

Rác rưởi rải đầy phòng khắp bốn phía.

Nhất là cái bàn cùng với màn hình máy tính của tôi.

Vương quốc Mỹ Ly và nước Cộng Hòa Xã hội Chủ Nghĩa Bia Lon đang tranh giành xâu xé lẫn nhau trên cái bàn-lãnh thổ, giao chiến liên miên trong khi chế ra đủ kiểu biên giới lãnh thổ. Trong cái thế giới này tôi có thể được gọi là đáng tối cao. Nếu tình hình không thuận lợi cho đế quốc thì tôi sẽ đặt lên thêm một ly mỳ bỏ đi. Nếu tình hình không thuận lợi cho nước Cộng hòa thì tôi sẽ đặt lên thêm một bia lon đã uống hết. Nếu nói rằng tôi là người mang trọng trách giữ vững thế cân bằng cho cả lục địa này thì cũng không có gì là lạ.

Thời khắc đó, có một thông báo mới hiện lên trên màn hình của tôi.

-Tiring~

Một email mới được gửi tới.

Di con chuột, tôi click vào để bật lên.

[Cảm ơn bạn vì đã tận hưởng trò chơi của công ty chúng tôi, . Để cải tiến phiên bản mở rộng sắp tới, chúng tôi đang tổ chức ra một buổi trắc nghiệm tra khảo ý kiến. Những người tham gia sẽ được nhận cơ hội trở thành một beta tester trong phiên bản sắp tới!]

Đó là một email bình thường.

Có vẻ địa chỉ email của tôi đã tự động đăng ký theo dõi game khi tôi mua nó.

Ngay khi tôi đang định xóa cái email đó, tôi bỗng chần chừ.

“Phiên bản mở rộng à?”

Một trò RPG thám hiểm dungeon phổ thông.

Đó là một trong những game tôi đã chơi trong 2 tháng qua.

Trở thành anh hùng và tiêu diệt các Chúa Quỷ.

Mặc dù độ khó của trò hơi lạ, nên chơi nó cũng là một thử thách không ngờ. Lần chơi đầu tiên, tôi chỉ có thể xoay sở để đánh bại được con mid-boss. Lần hai, lần ba, và cuối cùng là lần thứ 16, sau một quá trình cày trâu cày ruộng chán ngắt, tôi cuối cùng cũng may thay thắng được trùm cuối.

Việc cày cũng không có gì phức tạp.

Nhân vật anh hùng của tôi mạnh lên sau mỗi lần chơi (Tựa như New game+ ấy mà)

Trong con mắt của NPC, tôi trông có vẻ như một thằng gian lận dùng cheat, nhưng thế thì sao? Đòi vốn đã thích gây cho người ta ức chế như thế rồi mà.

Có những người sinh ra đòi đã có chỉ số stat cao, còn những người khác thì không may mắn đến vậy.

-click.

Tôi chấp nhận bài khảo sát bằng cái click chuột. Tôi đoán nó sẽ hỏi tôi mấy cái đại loại như; độ khó đó có phù hợp không, mục lục game liệu có trở ngại gì không, mấy câu hỏi chán ngắt như thế đấy. Dù gì thì, tôi cũng đã được tận hưởng một khoảng thời gian thú vị trong nên thôi kệ cứ bơi đại vào vậy.

Một trang mới xuất hiện.

[1. Cuối cùng thì tôi cũng chỉ khoái các em gái nhỏ!] [2. Cuối cùng thì tôi cũng chỉ khoái các cô gái trưởng thành!]

“.....”

Một Quý-Ngài-Câu-Hóicực kì khó ai ngờ bỗng dưng xô cửa xông vào.

Tôi cố gắng chấn chỉnh lại dòng suy nghĩ trong đầu mình sau cú choáng váng vừa đây.

Cái khi gì thế này? Đùa bô à? Hay sau cái này mới có mấy câu đàng hoàng hơn?

Sau khi suy nghĩ một hồi, tôi chọn số 2. Nếu bạn là một thanh niên khỏe mạnh nghiêm túc thì chắc hẳn số 2 là câu lựa chọn đúng đắn. Mấy bác, lolita fetish có hại cho sức khỏe lắm.

Trên màn hình trắng xóa, lại xuất hiện câu hỏi thứ 2.

[1. Thực ra tôi cảm thấy phê khi bị đánh bởi người khác.....!] [2. Thực ra tôi cảm thấy phê khi tôi đánh người khác.....!]

“Cái khảo sát quái gì thế hả trời!”

Tôi hét vào cái màn hình phẳng.

Không biết ai lại cho thêm mấy dấu chấm với chữ chấm than ở đuôi mấy câu trả lời cho thêm phần cảm thán, nhìn cứ như thằng nào đi ra đường hét lên mấy cái khát vọng dâm dục bị đè nén từ lúc thụ tinh tới giờ vậy.....!

Tôi trừng mắt nhìn vào màn hình máy tính với con mắt đầy sự ghê tởm.

Thôi thì cứ chọn số 2. Đánh hoặc bị đánh. Thú thật nếu tôi phải chọn một trong hai, thì tôi chỉ có thể chọn cái số 2. Tôi đã từng nghe về một thành phần thấy sự dâm mê khi bị hành hạ, nhưng cảm tạ ơn nghĩa ông bà với đức phật là mình không phải thứ biến thái đó.

[1. Tôi thích độ khó thấp.] [2. Tôi thích độ khó cao.]

Ngay sau đó, tôi lại nhận được những câu hỏi bình thường.

Có vẻ họ có chủ ý muốn đặt những câu hỏi cực kỳ quặc ở đằng trước để thu hút sự chú ý của người được khảo sát.

Phải công nhận là không biết mình nên khen họ vì đã có chiến thuật khôn khéo hay phàn nàn họ về mấy câu thừa thãi đây.

[1. Tôi giải quyết những vấn đề của mình bằng sức mạnh.] [2. Tôi giải quyết những vấn đề của mình bằng trí tuệ.]

Không chần chừ gì, tôi chọn ngay số 2.

Tôi đã dừng việc giải quyết mọi chuyện bằng vũ lực kể từ thời mẫu giáo khi tôi bị đánh bầm dập bởi đứa con gái bên cạnh. Những người như tôi được gọi là những người theo chủ nghĩa hòa bình đã được tôi luyện.

[1. Tôi nhận lợi lộc bằng việc giữ bí mật của người khác.] [2. Tôi nhận sự vui sướng khi sử dụng bí mật của người khác.]

Một lần nữa, tôi chọn câu số 2, không chút do dự.

Hồi mẫu giáo, một khi tôi biết được thông tin về việc con bé ngồi bên cạnh lúc nào cũng tè dầm mỗi sáng, tôi đã tranh thủ lợi thế đó càng nhiều càng tốt. Sau việc đó, tôi đã học được sự tuyệt vời của thông tin. Lĩnh vực ngoại giao gọi chính sách này là ‘Trung lập có vũ trang’.

[1. Tình bạn nghĩa là cùng tiến tới một mục tiêu chung.] [2. Tình bạn nghĩa là người bạn đó vẫn chưa phản bội bạn.]

Ồ ồ, tôi không biết đây là ai, nhưng công nhận gã đó xứng đáng được một tràng pháo tay vô cùng nồng nhiệt vì đã tạo ra lựa chọn số 2 này.

Giờ nghĩ lại mới thấy, từ nãy tới giờ mình lựa toàn lựa chọn số 2. Vậy có nghĩa là lựa chọn số 1 dành cho những phần tử tâm thần, còn lựa chọn số 2 là dành cho phe bình thường.

Có vẻ đã ba mươi câu hỏi trôi qua.

Một loại câu hỏi khác so với những câu hỏi trước đột ngột xuất hiện lần đầu tiên.

[Bạn có biết thế giới sẽ kết thúc như thế nào không?] [Có] [Không]

Tôi dùng di chuột.

.....Một câu hỏi trừu tượng có chủ đích.

Đây là câu hỏi mà chỉ những người chơi đã chân thành cống hiến vào game mới có thể hiểu được.

Dungeon Attack.

Anh hùng khuất phục Chúa Quỷ.

Một cấu trúc đơn giản.

Tuy nhiên ..... cuối cùng, thế giới đó có lẽ cũng sẽ đi đến sự tàn vong. Lý do tại sao tôi dùng từ ‘có lẽ’ rất đơn giản. Game này không hề đề cập bất cứ thứ gì diễn ra sau kết thúc. Đây chỉ là kết luận của riêng tôi sau khi tôi phá đảo trò chơi.

Trong , Chúa Quỷ là những chủ nhân của ma lực, là những người với một lượng ma lực khổng lồ được cô đặc vào trong cơ thể. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi những người đó bị diệt vong.

Ma lực sẽ tràn ra.

Cũng giống như máy con đập bị đánh sập cùng một lúc và gây ra lũ lụt vậy.

Anh hùng tiêu diệt Chúa Quỷ để bảo vệ loài người và kết quả thì cân bằng ma lực bị phá vỡ, sau đó, điều ngược lại lại xảy ra, sự diệt vong của loài người và thế giới.....

Đó là cái kết thực sự mà tôi nghĩ đến.

Cảm ơn rất nhiều, anh nhân vật chính.

Cảm ơn rất nhiều, người chơi.

Tuy nhiên xin lỗi, vì nhờ mấy người lỡ tay mà thế giới bị tuyệt diệt rồi.

Không giấc mơ hay hy vọng.

Đó là lý do mà tôi thích nó.

Một thế giới đầy vẻ bi kịch.....rất hợp với khẩu vị mình.

Tôi di chuột đến chữ ‘Có’ và click.

Về giống như đang thiết lập tính toán, phải đợi một chút câu hỏi tiếp theo mới xuất hiện.

Lại một câu kết nữa.

[Nếu đó là bạn, liệu bạn có thể thay đổi cái kết không?]

Tôi tự hỏi.

Để vừa bảo vệ loài người vừa không tiêu diệt ác quỷ.

Nói cách khác, đem lại hòa bình cho cả hai chủng tộc.

Dựa vào cốt truyện, loài người và ma quỷ đã giao tranh với nhau đến hơn 3000 năm. Thế thì việc làm cho mấy thằng khủng bố IS bắt tay uống trà với ông tổng thống Mỹ nghe có vẻ còn khả thi hơn.

Liệu mình có làm được không. ....

Tôi bắt đầu suy nghĩ.

Và suy nghĩ.

Và...

[Có.]

Tiếng click chuột vang lên, và ngay lúc đó.

“.....!”

Một ánh sáng trắng tỏa ra từ màn hình của tôi.

Đó là cảnh tượng cuối mà tôi có thể nhớ được.

Một tiếng chuông vang lên đâu đây. Không, có thể đó là một tiếng nổ. Cái cảm giác cả thế giới xung quanh tôi bị lật nhào – cứ như hộp sọ tôi bị bung ra tứ phía.

Khả năng nghe của tôi bị tê liệt và mọi thứ trông có vẻ xa vời.

Tầm nhìn tôi bị mờ đi.

Tôi không thể chuyển động mí mắt theo ý mình được nữa.

Giống như ai đó đang đóng mở mắt giùm tôi vậy.

Tôi bất tỉnh.

Và.

Và.....

[Phần hướng dẫn trò chơi xin được bắt đầu] [Độ khó được xếp ở mức ĐIÊN CUỒNG (Cao nhất).] [START]

Sau đó tôi mở mắt.

Câu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3 : Chúa quỷ lên sàn diễn

Trần nhà nứt toan ra và sập xuống.

Một tảng đá to tổ chàng rơi ngay vào mặt tôi.

“Ặc.....!”

Tôi nhanh chóng bừng tỉnh.

Tôi lùi về phía sau một bước theo phản xạ, tuy nhiên, lưng tôi kêu cái thụp khi va vào một bề mặt nào đó. Đó là một bức tường.

Cẩn thận nhìn xung quanh, tôi nhận ra mình đang ở trong một hang động tối đen như mực.

Tôi đã từng tham quan một hang thạch nhũ trong chuyến tham quan của trường. Theo như những gì tôi có thể thấy được, cái trần của cái hang này còn cao hơn cái hang hồi trước gấp 2-3 lần. Nó cao đến nỗi nhìn mãi cũng chỉ lơ mờ thấy được đỉnh hang. Tôi không dám tưởng tượng được cái miệng hang còn xa đến chừng nào.

“.....”

Tôi ngừng thở ra tiếng.

Tại sao mình lại ở đây?

Làm sao mình lại tới được đây?

Một tiếng báo động lớn reo lên trong đầu tôi. Tiềm thức của tôi lập tức như lạnh ngắt lại. Cứ mỗi khi tôi thấy mình ở trong một tình huống không dự đoán trước được thì cái đầu tôi lập tức nguội lại để giữ lấy bình tĩnh.

Bởi do ký ức không mấy tốt đẹp mà tôi đã trải qua khi còn nhỏ.

Tôi đã từng bị bắt cóc ba lần trong đời. Kí ức đạo đó đã ban hộp sọ của tôi ra và pha nước đá vào, cứ như nó muốn bảo tôi rằng phải ở yên một chỗ vậy.

‘Đừng la hét’, điều đó chỉ làm chọc tức bọn bắt cóc mà thôi.

‘Lắm bảm thật nhỏ’, như thế để có thể xác định tình hình.

Cử chỉ hành vi được tiến hành từng bước tựa như đang dựa theo một cuốn sách hướng dẫn.

Giống như một lính đặc vụ đang nghe mệnh lệnh khi phải đối đầu với bọn khủng bố, tiềm thức của tôi sẵn sàng phục tùng những chỉ dẫn mà tôi đã khắc sâu vào tâm trí.

“.....Lúc này mình còn đang ở trong phòng.....và sử dụng máy tính. Đó là lúc 7h tối. Uống 2 lon bia. Buổi tối thì mình ăn mỳ.....”

Từng chút một, nhịp thở của tôi bình thường trở lại.

Không có vấn đề gì đối với trí nhớ của mình.

Vậy ít nhất điều đó có nghĩa là đây không phải là một vụ bắt cóc có sử dụng thuốc.

[Không hề có thuốc mê.]

Điều này khiến cho tình hình hiện giờ có lợi. Bọn bắt cóc có ý định bắt chuyện với mình.

Đó là lý do tại sao vụ bắt cóc khi tôi còn học lớp 3 tiểu học mới nghiêm trọng. Mục đích là để chiếm đoạt thân thể tôi. Và tuy không hề có lý do nào nhưng tôi đã phải ngậm miệng lại vô điều kiện.....

“Được rồi. Tiếp.....”

Tôi kiểm tra giác quan của mình.

Theo thứ tự; thị giác, khứu giác, thính giác, vị giác và xúc giác.

Không hề vội vã, tôi kiểm tra xem các giác quan của mình liệu có hoạt động bình thường không.

“Địa điểm có vẻ như là một cái hang. Nhất định là một hang động. Tối om như mực. Vậy không phải là do thị giác mình thuyên giảm. Búa, kéo,

bao.....”

Tôi cử động ngón tay tạo ra các hình dáng.

Tôi có thể thấy hình dạng rõ ràng.

Được. Vậy là đã qua phần thị giác.

Vấn đề là mùi hương.

“.....!”

Một cái mùi kinh tởm đến phát nôn.

Mùi máu tanh quẩn quanh tôi.

Không biết liệu có phải là do cái cảm giác tự dung xuất hiện ở một nơi không quen không biết này không, nhưng tới giờ tôi mới chú ý đến mùi của nơi này. Lúc tôi mới kịp nhận ra, cái mùi kinh tởm ấy mạnh đến nỗi như muốn xộc xuyên qua mũi và bóp chặt vào não vậy.

“Đây là.....”

Đây là mùi mà tôi đã được ngửi khoảng ba bốn lần trong đời.

Một loại mùi mà tôi không bao giờ muốn được cái vinh hạnh để ngửi lại lần nữa. Cái mùi máu tanh cùng nội tạng.

Xác chết rải rác đầy khắp hang động.

Có cả những cái bị trương phình ra như đã chết đuối nhiều ngày, có xác bị cắt cổ, thậm chí còn cả những cái xác với tứ chi bị bẻ ngược như con búp bê bị tháo khớp.

“Ặc.....oẹc.....”

Nếu cái hang này mà là một phòng triển lãm tác phẩm nghệ thuật, thì gã nghệ sĩ đích thị là một tên biến thái tâm thần đến tận xương tận tủy. Tựa như hẳn muốn cho người xem thấy rằng một con người có thể chết đủ thứ kiểu. Điều an ủi duy nhất là do cái hang này tôi ngất bởi thấy hết mấy cái xác cũng đủ hồn siêu phách lạc rồi.

“Bộ gã đó tưởng đây là triển lãm ‘Bí mật cơ thể của chúng ta ♥’ chắc.....Thật là chết tiệt mà.”

Mình phải trốn thoát ra khỏi đây nhanh.

Tôi đưa bàn chân phải ra phía trước và – cứ thế mà ngã nhào xuống.

Mất cá chân của tôi đã bị nát vụn.

Không đùa đâu, cả khúc xương bị nát bét ra hết. Nó không đáng yêu như Bong Gân-chan đâu.

“Mẹ kiếp.”

Tôi vô tình buông tiếng chửi rủa. Vậy là không thể đi hoặc chạy rồi. Chấn thương cũng chẳng hề đơn giản chút nào. Nếu mà bọn bắt cóc mà tới nơi thì khó mà trốn thoát được. Tôi đoán bọn chúng có ý đập vỡ xương mất cá chân của tôi. Phương pháp an toàn đấy. Ra đây là lý do mà chúng không thêm xài thuốc mê à.

“Haà.”

Tôi bỏ cuộc.

Chiều cmn tướng rồi.

Mà nghĩ lại thì chả hiểu tại sao bọn chúng lại bắt cóc mình nhỉ.

“.....Mình đã để hết số tài sản của ông già cho mấy đứa em rồi. Nếu hai tháng trước thì còn có thể, nhưng tại sao tới giờ mới bắt cóc mình để làm gì chứ.”

Chắc chắn là chúng không dự định dùng mình để đe dọa mấy đứa em.

Ngu xuẩn. Ai thì đây không biết, chứ người hiện giờ đang dẫn dắt dòng họ nhà ta là đứa em gái thứ hai không cùng huyết thống. Chuyện quản lý gia tộc đối với nó cũng dễ như trở bàn tay, mặc dù không giỏi bằng tôi. Nếu đánh giá thấp con bé thì bọn các người mới là kẻ phải chịu thiệt đấy.

“Haaa.....”

Tôi chỉ có thể thở dài khi đang cố đoán xem thù phạm là ai.

Có rất nhiều người trên thế giới là những kẻ có khả năng muốn trả thù tôi. Bất ngờ là cũng có nhiều bác hện ông già quá cổ của tôi lắm nhưng lại muốn đổ hết lên đầu tôi cơ. Đó cũng là lý do tại sao tôi bỏ nhà và già từ tất cả.

Ngay khi đó tôi nghe thấy tiếng vội vã phát ra từ phía bên kia hang động.

“Tìm thấy hấn rồi!”

“Chúa Quý ở ngay đây!”

Chúa Quý.

Đó là cái tên không hề liên quan gì đến tôi.

Nhưng vì một vài lý do trực trặc kỹ thuật mà tiếng nói đó như hướng về phía tôi.

Sao mà rồi quá. Đúng là tôi đã từng bị gọi là ác quỷ với một số lần đáng kể trong đời, nhưng đây lại là lần đầu tiên có người gọi tôi là Chúa Quý đấy. Hay là một mặt danh?

“Ồ yên đó!”

“Ngươi mà nhúc nhích là bọn ta giết bỏ bây giờ!”

Bọn người đó xông vào như một đàn sói.

Những gã đó mang theo những vũ khí sắc bén như dao và rìu. Như thế không đủ làm con người ta choáng váng thì là gì nữa. Tôi giơ hai tay lên đầu.

“Tôi đầu hàng!”

“Năm xuống thẳng chó chết!”

Không báo trước, một gã nắm đầu tôi và nện vào mặt đất. Chúng đối xử với tôi một cách bạo lực mặc dù tôi đã xin hàng.

“Ặc.....”

Một hòn đá nhọn nằm gần đó đâm vào má tôi.

“Giữ nguyên mặt ngươi xuống! Ổ yên đó tới khi bọn ta bảo!”

Tôi suýt chút nữa thì hét vì đau đớn, nhưng tôi cũng ngậm mồm lại chịu đựng được.

Tiếng ồn sẽ chọc tức lũ bắt cóc. Trong khi bị bắt cóc, cho dù có đau cũng không được thét lên.

Hồi lớp ba tiểu học, khi còn chưa biết gì, tôi đã cứ la hét. Sau khi bị đánh đập làm gãy năm cái răng, tôi đã học được cách cầm miệng.

Im lặng.

Lẽ độ.

Nghe có vẻ ngu nhưng đây là thái độ cư xử phải phép đối với một kẻ bắt cóc.

“Ta bắt được hấn rồi! Riff của vùng Jalsen, đã bắt được Chúa Quý!”

“Ồ ồ. Vị thủ lĩnh tài ba và mỹ nam của chúng ta, Riff. Ông không định cuỗm hết số tiền thưởng đấy chứ?”

Bọn đực rựa bắt đầu vui vẻ reo hò.

Tôi nín thở và tiếp tục lắng nghe cuộc trò chuyện của bọn chúng.

“Tất nhiên là không rồi. Ta sẽ chia cho các ngươi một cách công bằng, ke ke.”

“Nhìn này. Gã Chúa Quý trông cứ như một con sâu bướm vậy.”

“Đầu nhìn có vẻ thuận mắt đấy. Giết hấn thôi nào.”

“Ý người giết hấn là sao? Chúng ta còn có vài chuyện vẫn chưa hỏi hấn cơ mà.”

Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bảng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4 : Chúa quỷ lên sàn diễn (2)

Ai đó đá thúc vào sườn tôi.

Cũng không hấn là một cú đá thực sự do hấn có vẻ chỉ đang giỡn cột, nhưng thế thôi cũng đau lắm đấy.

“-nhưng phòng bệnh hơn chữa bệnh, chúng ta nên bẻ thêm mấy cái xương của hấn cho chắc.”

“500 anh em đâu! Cùng đập như từ tên Chúa Quỷ cho ra bã nào.”

Thế là những trận bạo lực nhấn tâm boi hết vào người tôi.

Mười tên thi nhau đá tôi trong khi bản thân tôi đang cố kìm nén không thét lên. Hơn năm phút đã trôi qua khi mà trận đòn bắt đầu lắng xuống.

“Tốt tốt. Thế đủ rồi.”

“Bọn bây. Mỹ nam đại ca kêu dừng tay kia.”

“Ke ke.”

Cuối cùng chúng cũng chịu dừng lại.

Khi tôi thở hồng hộc sau trận đòn, một gã trong số chúng đại diện đến chỗ tôi.

“Giờ thì, thưa Chúa Quỷ đáng kính. Có một việc lũ tiểu nhân muốn hỏi quý ngài đây. Châu báu trong toà lâu đài này đi đâu hết cả rồi. Nói thật ra, lũ dân làng như bọn tiểu nhân rất cần tiền lắm ạ.”

Đúng như mình nghĩ, đây là vụ bắt cóc tổng tiền.

Chờ đã, bọn chúng này giờ toàn dùng những từ ngữ lạ lắm mà mình không biết. Phải xem lại vụ này. Có khi nào chúng lại nhầm lẫn mình với ai chẳng.

“Ý mấy người là sao? ‘Chúa Quỷ’……?”

Khi tôi mở miệng, tiếng rên phát ra từ tôi. Miệng tôi đã bị rách tươm.

“Tốt. Tốt lắm.”

Gã đàn ông đó nói một cách bóng gió.

“Mặc dù bị đánh đập mà người vẫn có thể cư xử kiểu đó. Thái độ tuyệt lắm. Ke ke. Ta không ghét điều đó, thưa Chúa Quỷ tối cao.”

Với bàn tay thô kệch, gã túm tóc tôi lại.

“Ặc…….”

Gã kéo mặt tôi ngửa lên.

Đôi mắt tôi chạm mặt với gã.

Gã ta cúi người về phía trước nhìn xuống khuôn mặt tôi. Toàn bộ khuôn mặt gã phủ kín râu nâu. Trông bộ râu gã cứ như một cây nấm đen xì mọc ở phòng vệ sinh công cộng 5 năm chưa nhổ ra vậy. Nói ngắn gọn, vô cùng bẩn thỉu.

“Nhưng mấy huynh đệ ở đây không được kiên nhẫn như ta đâu.”

“.....Tôi có thể giúp gì được cho các người?”

“Thưa đáng tối cao. Bọn tiểu nhân không thích dùng vũ lực phi lý.”

Nghe thuyết phục vật vờ.

“Thay vì phí sức lực của hai bên, chúng ta nên trao đổi một chút. Nói cho bọn ta biết châu báu ở đâu thì bọn ta sẽ không giết quý ngài đây lập tức đâu. Bọn ta sẽ không chặt đứt tay chân của ngài. Và tất nhiên, bọn ta cũng sẽ không làm tổn hại đến bộ sùng quý giá của ngài. Nghĩ kĩ lại thì bọn ta mới là người chịu thiệt đấy chứ.”

“Đúng đúng, thiệt lắm ạ!”

Bọn chúng đồ ra một tràng cười nhạt.

Đó là điệu cười của bọn sinh ra đã ăn lông ở lỗ.

Tôi chờ cho đến khi bầu không khí dịu lại trước khi tiếp tục nói. Luôn luôn tỏ ra lễ độ. Chắc chắn rằng mình không làm chọc tức bọn chúng.

Tôi mở miệng hỏi.

“Tôi xin lỗi, nhưng ý của ông khi ông nói ‘bộ sùng’ là sao?”

“Hả? Người hỏi cái gì vậy?”

Hắn ta đưa bàn tay về phần sau trên đầu tôi.

“Cái này. Ta nói về cái này này.”

Tên đó đang nắm một thứ gì đó trên quả đầu tôi. Đáng lý đầu tôi chỉ có tóc thôi. Nhưng ở đây, lại có một thứ dài dài được gắn với hộp sọ của tôi.

Tôi chạm vào đầu mình.

Đúng là có thứ gì đó cứng cứng.

Hình dạng này, đúng như gã ta đã nói, là hình dạng của một chiếc sùng.

“.....”

Cái này.

Mình là thứ sinh vật gì thế này.

Đôi mắt tôi vô hồn nhìn về phía trước.

Đừng nói là.

Trước khi tôi bị bắt cóc, không, trước khi tôi bị bắt tình. Tôi đã trả lời một bài khảo sát của một trò chơi trên máy tính.

Khi tôi mở mắt lần đầu trong cái hang này tôi có nhớ là đã nghe thấy một giọng nói nhỏ.....Tôi chắc chắn là nó đã thì thầm “Phản hướng dẫn trò chơi xin được bắt đầu”. Tôi lờ nó đi vì tôi nghĩ chẳng qua nó chỉ là thứ tầm phào nào đó đầu mình nghe được trong cơn mê.

Người đàn ông đó gọi mình là Chúa Quý. Có một cái gì đó tựa như bộ sùng đang ở trên phần sau của đầu mình.....

Trò chơi. Phản hướng dẫn. Chúa Quý.

Ba từ khoá đó chỉ dẫn đến một khả năng duy nhất.

Dù chẳng biết là may thay hay rủi thay, tâm trí tôi nhanh chóng đi đến kết luận.

“Bây giờ. Quý ngài đáng kính, Chúa Quý Dantalian. Bọn ta sẽ hỏi người một lần cuối cùng.”

Tôi không thể chấp nhận được câu trả lời.

Lẽ thường tình trên đời, kinh nghiệm và trí thức mà tôi học hỏi được trong suốt toàn bộ cuộc đời cứ thi nhau bác bỏ cái kết luận ấy. Tuy nhiên, như muốn cười nhạo cái nỗ lực trốn tránh khỏi thực tại của tôi, một âm thanh báo hiệu vang lên.

-Tiring~

Dòng chữ màu trắng từ đâu xuất hiện giữa không trung.

[1. Chấp nhận đề nghị của đội trưởng mạo hiểm giả Riff.] [2. Từ chối đề nghị của đội trưởng mạo hiểm giả Riff.]

“.....”

Tôi không tài nào thốt nên lời.

Cái chứng cứ xác thực nhất lại xuất hiện ngay trước mặt mình.

“Vậy người có chấp nhận đề nghị của ta không? Hay là người thích chết ở đây. Wow, có quyền được lựa chọn như thế này là quá sướng rồi còn gì. Ke ke. Hồi chúa tể đáng kính, chọn nhanh lên nào.”

Gã đàn ông nở ra một nụ cười chế giễu. Vậy chắc chắn là gã không thấy dòng chữ nổi này.

Thật vậy sao

Thật vậy sao

.....thật vậy sao.

Dòng độc thoại nội tâm của tôi cứ tiếp tục vang vọng trong cái tiềm thức như muốn rời xa khỏi thực tại này.

Giống như một diễn viên quên mất lời thoại của mình trên sân khấu mà cứ lảm bảm mãi lời thoại cuối.

Tôi tự cắn môi mình. Vị của máu chảy vào miệng. Cái vị máu tươi đậm đặc mùi sắt này đã đưa ý thức của tôi trở về với hiện thực. Trước mặt tôi là một gã man rợ đang mở miệng cười toe toét trên khuôn mặt.

Dù muốn hay không-

Tôi là một Chúa Quý trong cái thế giới của .

Đầu tôi ngội lạnh xuống.

Tựa như thời gian ngừng trôi.

“Ngài Chúa Quý hơi bị tốn thời gian để trả lời đấy.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cái gã vừa mở miệng.

Không chỉ có gã này là không hề cạo râu. Những người xung quanh cũng tương tự. Có vẻ việc họ không cạo râu là một điều rất đổi bình thường.

‘Trang phục trông rất cổ trang.’

‘Quá cổ đại luôn ấy chứ.’

‘Nói cho chính xác, cũng tầm 400 năm về trước.’

Đó là khoảng thời gian Henry đệ IV ở Pháp đã chiến đấu với Công Giáo La Mã, có thể. Những bộ áo đó trông giống như trang phục trong thời đại chiến tranh tôn giáo ở Pháp. Chúng đáng lý phải được gửi thẳng đến viện bảo tàng rồi chứ, nhưng dù nhìn kiểu nào đi nữa thì những gã này trông không có vẻ gì là nhân viên viện bảo tàng hay mấy bức tượng sáp của Night At The Museum cả.

“Người không định trả lời đấy à?”

Những tình huống không tài nào lý giải được từ nãy đến giờ đang dần được giải thích bằng những suy đoán. Cũng giống như một hiện tượng kỳ bí siêu nhiên nào đó được tìm ra câu trả lời dựa vào những định luật vật lý.

Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5 : Chúa quỷ lên sàn diễn (3)

“Này, quý ngài Dantalian.”

Chúa Quỷ Dantalian.

Mấy tên đó cứ gọi mình là Dantalian.

Đó là cái tên của một Chúa Quỷ xuất hiện trong .

Có tổng cộng 72 Chúa Quỷ xuất hiện trong game. Trong số đó, Dantalian ở hạng thứ 71. Hắn là kẻ gần xếp hạng chót. Phũ thêm tí nữa, level của hắn siêu thậm tệ. Thì ban đầu hắn cũng chỉ như là một tên lính quèn để người mới bắt đầu chơi làm thịt mà.

Ngay cả những kẻ chỉ mới chơi game trên máy tính lần đầu tiên cũng có thể hạ hắn chỉ với lần chơi đầu trong một nốt nhạc.

Nếu đem game này ra so với game khác, thì hắn cũng như con quái thú bông trong khu sơ cấp vậy. Chỉ cần biết di chuột là có thể hạ được nó rồi. Dantalian cũng như thế đấy.

.....Nên nói thêm

Sau lần chơi đầu tiên, Dantalian không hề xuất hiện trong game nữa. Hắn đã bị vớt ra để tránh gây phiền nhiễu người chơi.

Tương tự việc bắt một thằng chiến binh level 20 ‘trở về khu sơ cấp để cày con thú đẻ’ thì chán lắm sao cho hết. Dantalian tựa như con quái thú mà bạn không hề thèm chạm mặt chúng chút nào cả.

Và nếu như mình đứng. Mình đang mang thân phận của gã Dantalian đó.

“.....”

Đấng.

Mà giờ thì làm sao mình thoát khỏi tay của bọn mạo hiểm giả này đây.

Mình đang bị bắt giữ bởi một bọn loài người. Nếu cứ thế này thì trước sau quả đầu mình cũng bị bêu hoặc chí ít chúng cũng sẽ đem mình đến thành phố mà xử tử. Có căng não thế nào thì mấy cái death flag cũng cứ bầu vuu lấy mình hết.

Dù có tự hô hào ‘Tôi không phải là Dantalian!’ thì có hoạ nó mới đáp lại.

Mình không thể dựa vào khả năng của tên Chúa Quỷ Dantalian được.

Nói đúng hơn.

Mình chỉ có thể dựa vào khả năng của mình để vượt qua trở ngại này.

“Đừng có mà thử tính kiên nhẫn của bọn ta.....”

“Châu báu đang ở trong Minlakdong”

Quyết định thế đi.

Mạo hiểm giả, Kẻ Cướp Hèn Nhất, Riff Hoffman

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 4

Lâu Đài Chúa Quỷ Dantalian

Kẻ cướp Riff

Đó là biệt danh của ta đây.

Mặc dù thân là mạo hiểm giả, nhưng ta không hề đi săn quý, thay vào đó, ta cướp bóc từ những mạo hiểm giả khác. Đó là lý do sao ta lại có biệt danh đó. Thôi thì bọn chúng muốn gọi ta là gì cũng được.

Mấy lũ thành thật đi săn quái vật đúng rất là một lũ ngu nhĩ?

Những kẻ biết lợi dụng thời thế trên thế gian này mới là kẻ được lợi lộc chứ.

Theo lẽ thường tình thì lũ chỉ biết săn quái vật như orc và yêu tinh toàn là thứ dăn dộn. Ta đang rất cực kỳ chân thành và nghiêm túc đấy.

Sống không thật với bản thân rồi trở thành một cái xác, hay sống thật với bản thân và trở thành một tên đạo tặc hèn hạ. Nếu mà ta phải chọn một trong hai, thì tất nhiên ta sẽ chọn cái sau rồi. Liệu nếu ta chết rồi đầu thai thì ta có vẫn chọn cái sau không? Đời nào ta chết.

Ke ke.

Gi đi nữa, thì cuối cùng thánh thần cũng ban phước lành cho sự nghiệp cướp bóc của ta rồi.

Nửa tháng trước, ta nhận được một tấm bản đồ của lâu đài Chúa Quý Dantalian, thật hên quá đi. Lúc đó có một con bé trông rất xinh tươi, thật không hợp để lãng phí trong cái làng khốn nạn này. Ta định cưỡng hiếp ả một tí, nhưng ả ta lại đưa ta tấm bản đồ mà khẩn thiết cầu xin “Tôi sẽ đưa ông cái này, vậy xin đừng làm hại tôi.” Cô ta là một cô gái với mái tóc màu đỏ xinh đẹp.

Hừm? Tất nhiên cưỡng đoạt gái trinh là sai trái rồi.

Nhưng ta lại thích làm những điều sai trái.

Ta nói với các người rồi.

Ta là một kẻ cướp.

Ta không chỉ cướp đồ trong túi của xác mấy tên mạo hiểm giả, mà cả trình tiết của toàn bộ những cô gái trẻ trên thế gian nữa. Về cá nhân, ta thích được gọi là ‘Kẻ cướp trình tiết’. Cái tên ‘Trinh Tiết Đạo Tặc’ nghe ngầu lòi vãi ra, rất lãng mạn.

Nhờ vào tấm bản đồ này, ta đã tập hợp được một nhóm bọn mạo hiểm giả. Dantalian là một trong những tên Chúa Quý yếu nhất và gần như là không hề có con quái vật canh cửa nào trong lâu đài. Chỉ cần biết hấn ở đâu thì việc bắt giữ dễ như trở bàn tay.

Chúng ta sử dụng cô vật rà soát ma lực để tìm trong hang động. Tuy phải lần mò trong cái hang tối mịt cũng được bốn tiếng, nhưng rồi nỗ lực cũng được đền đáp. Ta đã bắt được Chúa Quý Dantalian. Tuyệt vời! Bản đồ này quả là hàng xịn mà!

“Nhìn này. Gã Chúa Quý trông cứ như một con sâu bướm vậy.”

Lũ đồng bọn của ta vừa giữ đầu tên Chúa Quý xuống đất vừa cười cợt.

“Đầu nhìn có vẻ thuận mắt đấy. Giết hấn thôi nào.”

“Ý người giết hấn là sao?”

Ta bắn một ánh nhìn đề tiện vào mắt cái gã vừa mở miệng. Nếu có thể bắt được một tên Chúa Quý còn tươi sống thì tất nhiên tiền thưởng cũng sẽ lớn hơn rồi. Đương nhiên vẫn còn vài điều mà ta chưa hỏi hấn. Nơi cất giữ châu báu.

Thu nhặt được tất cả thông tin mà ta có thể thu được. Đó là lẽ hiển nhiên.

Đầu tiên, bọn ta dẫn tên Chúa Quý một trận rồi hỏi hấn châu báu ở đâu.

Nhưng, tên Chúa Quý này, phản ứng của hấn rất lạ.

Hấn bỗng đứng nhìn băng quơ, nhăn cặp chân mày và cúi thấp cằm xuống như đang suy tư điều gì đó. Gì vậy hả? Hấn bị ngu sao? Ta hằng tưởng bọn Chúa Quý phải là một lũ bạo chúa kinh khủng lắm chứ, vậy cái thằng giẻ rách này là sao.

Thôi thì vì hấn cúi bấp nên một kẻ như ta mới có thể bắt được hấn chứ. Ta không phân nản gì cả. Ta thích lũ cúi bấp. Nếu đây mà là Barbatos hay Painmon thì ta xin kiêu.

“Ngài Chúa Quý hơi bị tốn thời gian để trả lời đấy. Người tính không định đáp lại thật hả?”

Ta cười khẩy và tát nhẹ vào mặt gã Chúa Quý.

“Này, quý ngài Dantalian.”

Vào lúc đó.

“.....”

Chỉ trong một khoảnh khắc, tên Chúa Quý đưa ra một ánh nhìn đáng kinh sợ làm lạnh cả sống lưng.

Ta chớp mắt một hồi, sau đó, trước mặt ta lại là gã Chúa Quý cúi bấp khi nãy.

Hử?

Lúc này bầu không khí đột ngột đổi khác.

.....bộ mắt mình gặp ảo giác chăng?

Mà thôi kệ. Châu báu. Châu báu quan trọng hơn.

Tiếp tục hăm dọa tên Chúa Quý này nào.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 4

Lâu Đài Chúa Quý Dantalian

“Châu báu đang ở trong Minlakdong.”

Chúng nhân nhó cặp mày.

“Mayirock.....gì cơ?”

“Minlakdong. Châu báu đang ở Minlakdong.”

Tôi nhắc lại lần đó vị trí kho báu lần thứ hai.

Thành thực mà nói, cái tên đó là do tôi chế đại ra chứ chẳng này sao mà biết châu báu của cái toà lâu đài này ở đâu cơ chứ?

Và lại nếu mà tôi trả lời như một bé ngoan ‘Em không biết ạ’ thì phần thưởng cho bé ngoan tất nhiên là một lưỡi dao bay vào mặt. Giờ tốt nhất là mình cứ chém thứ gì đó để khơi dậy tính tò mò của bọn chúng cái đã.

Cần cẩn thận chú ý tới phản ứng của bọn chúng.

“Millak, Mooirakkutoung... đậu, cái cách phát âm kỳ quặc gì đây!”

“Các ngài không biết à? Để tại hạ viết xuống cho.”

Tự giác viết ra giúp bọn chúng, tôi hạ mình và viết chữ lên mặt đất của cái hang.

Tôi không có bất cứ thứ gì để viết, nhưng này giờ tôi cũng chảy khá nhiều máu. Nhúng ngón tay vào máu của mình, tôi viết ra nhẹ nhàng những nét chữ.

민락동

民樂洞 (3 từ Hán Dân-Lạc-Động, tạm dịch: Hang động lạc thú chốn dân gian :3)

Dòng đầu tiên bằng tiếng Hàn. Dòng thứ hai bằng tiếng Hán.

Tôi nhẹ nhàng đưa ánh mắt nhìn về phía bọn chúng.

“Này, đem ngọn đuốc lại gần hơn đi.”

“Ta không biết.....bộ có chữ như thế này à?”

Bọn chúng đưa mắt nhìn nhau và bắt đầu bàn bạc.

“Thậm chí còn không ai trong chúng ta biết đọc.”

“Ồ, nhưng nét chữ ở đây lại hoàn toàn khác mà.”

Được.

Tôi đã dần hiểu được quy luật của ngôn ngữ ở đây rồi.

Tôi có thể đang nghe tất cả những gì bọn chúng nói trong tiếng Hàn. Tuy nhiên, khi viết ra chữ thì chúng không tài nào hiểu được

Kết luận rằng tôi có thể nghe mọi thứ bằng tiếng Hàn nhưng điều đó không áp dụng với chúng.

Có hai khả năng.

Thứ nhất, phát âm giống nhưng chữ viết lại khác. Hoặc thứ hai, phát âm và chữ hoàn toàn khác nhưng vì một vài lý do nào đó mà chỉ có tôi mới nghe được mọi thứ trong tiếng Hàn.

Đầu mới là câu trả lời đúng đây.

Tôi quyết định phải thử cho ra nhẽ.

“Các ngài không quen thứ ngôn ngữ này cũng là điều hiển nhiên thôi. Đây là cổ ngữ của ma tộc. Để có thể bảo toàn được số châu báu, tại hạ đã viết cổ ngữ này để dùng ma thuật mà phong ấn chúng.”

“Ma thuật?”

“Vâng. Căn hầm sẽ không mở ra cho những kẻ không hiểu được thứ ngôn ngữ này.”

Bọn mạo hiểm giả bắt đầu bàn cãi ồn ào.

Thực ra câu trả lời đã được hé lộ qua đoạn hội thoại vừa rồi.

Tôi và lũ đó đang nói chuyện bằng một thứ tiếng hoàn toàn khác so với tiếng Hàn cả về phát âm cũng như chữ viết.

Làm sao mà tôi biết được ư? Bởi vì lúc này tôi đã nói tiếng nước ngoài đấy thôi.

Câu đầu tiên bằng tiếng Anh, câu thứ hai bằng tiếng Đức, câu thứ ba bằng tiếng Trung Quốc, và câu thứ tư bằng tiếng Nhật Bản. Vậy mà, những gã đó vẫn hiểu hết những gì tôi nói.

Tôi không biết quy luật hoạt động ra sao, nhưng cuộc đối thoại giữa chúng tôi đang được tự động dịch ra cho đôi bên.

“Ngài Chúa Quý. Liệu bọn ta, ừm, có cần phải hiểu thứ cổ ngữ của ma tộc đó để mở căn hầm không?”

“Vâng. Đương nhiên rồi.”

“Humm.”

Gã ta nhú cặp chân mày.

- Vào lúc này, hẳn thật sự đang muốn giết mình.

Tuy rằng hắn đã hứa sẽ tha mạng mình nếu mình tiết lộ cho hắn biết hầm chứa châu báu ở đâu, nhưng đây là một lời nói dối trắng trợn. Đối với những kẻ chém gió không chút xấu hổ thì nhìn qua là biết ngay.

Bởi vậy, tôi phải cho chúng một lý do để giữ mình sống.

“Được rồi, Chúa Quý tối cao, ta thích cái trao đổi công bằng này đấy.”

Thả thính thành công.

“Ta nghĩ chúng ta có thể trở thành bằng hữu tốt. Vậy, cái Mooirakkutoung gì gì đó hiện đang ở đâu?”

“Có một lối đi bí mật nơi tại hạ từng sinh sống.”

“Khu nhà ở của Chúa Quý à? Bọn ta lục soát mà có thấy gì đâu.”

“Thật ra không phải vậy. Trong căn nhà của tại hạ, chỉ có hạ ở đó mới có thể mở ra được.....Lối đi bí mật chỉ mở ra khi tại hạ đặt tay vào đó.”

“À, ra là thiết bị phép thuật à.”

Hắn kéo tay tôi đứng dậy.

Một sự đau đớn cùng cực tuôn ra từ mắt cá chân bên phải. Lần này thì tôi không thể kiềm chế nữa mà hét lên.

“Ááááá!”

“Ồ. Chân người sao lại tàn tạ thế này.”

Gã ta chắc lười.

“Này thằng lính mới! Mau lại đây phụ giúp quý ngài Dantalian một tay.”

“Rõ, thưa thủ lĩnh.”

Một gã trai trẻ, người mà tôi nghĩ là lính mới, tới để phụ giúp tôi đứng lên. Anh ta có một con dao găm được đeo trên thắt lưng. Thủ lĩnh của bọn mạo hiểm giả là lớn.

“Đi thôi bọn bây!”

Nhóm mười tên mạo hiểm giả bắt đầu xuất phát tiến vào hang.

Có vẻ như bọn chúng biết khu nhà ở Chúa Quý ở đâu. Hên, mình còn không biết nhà mình ở đâu để đi tìm mà.

Nếu chúng mà kêu mình dẫn đường tới nhà thì chắc mình đã bị xử trảm tại chỗ rồi.

Một tiếng chuông vang lên tiếng ‘Tirring~’.

[1. Chấp nhận đề nghị của đội trưởng mạo hiểm giả Riff.]

[2. Từ chối đề nghị của đội trưởng mạo hiểm giả Riff.]

Sự lựa chọn đầu tiên sáng lên và xuất hiện những dòng chữ mới. Vậy ra không phải mình nghĩ gì là chọn đó mà hệ thống chọn lựa này sẽ dựa vào những hành động thật sự của bản thân.

[Vượt qua biển cổ bằng tài hùng biện mưu mẹo.]

[Cảnh báo. Hành động diễn ra trong phần hướng dẫn sẽ ảnh hưởng đến chỉ số stat của bạn từ nay về sau.]

Tôi đã vượt qua được biển cổ.

Nói cách khác, điều này có nghĩa là nếu tôi mà không nói dối bọn chúng thì tôi đã phải ở trong tình huống thập tử nhất sinh rồi. Cái suy luận không cần thiết đó làm tôi lạnh sống lưng.

Bọn cướp này không hề đùa giỡn tí nào.

Chỉ có sống hoặc chết.

Tôi may mắn lắm mới xoay sở được chương ngại đầu tiên.

Bằng mọi thủ đoạn nào đi chăng nữa, tôi cũng phải sống sót.

Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6 : Chúa quỷ lên sàn diễn (4)

Nhóm mạo hiểm giả tiếp tục du hành xuyên qua hang động.

“Hay là giết quách tên đó đi cho rồi. ....”

“Ừ. Chúng ta đây cũng chả phải là băng trộm cấp vật. Thay vì phải phí thời gian cho một cái hầm bí mật nào đó thì kết thúc ở đây còn hợp lý hơn.....”

“Ta không biết các người nghĩ sao chứ ta đồng ý với thủ lĩnh. Kiểm thêm chút tiền cũng đâu có mất mát bố con thằng nào.....”

Tôi có thể nghe thấy cuộc trò chuyện của lũ mạo hiểm giả phía trước.

Này, đây không thêm quan tâm việc lũ tui này ung ta sống chết thế nào, nhưng xin bọn này hãy ít nhất nói nhỏ nhỏ thôi. Đâu có khó gì đâu.

Toàn một lũ không biết cách cư xử.

“Này. Ta biết là thằng này bị trặc chân, nhưng chẳng phải hấn chậm quá sao?”

“Ta nói rồi mà. Hấn chắc đang câu giờ đấy.”

Thậm chí chúng còn nghênh ngang mà khinh mĩa.

Level của bọn mạo hiểm giả đang bắt giữ tôi cũng không cao lắm.

Bộ dạng chúng toả ra mùi nghèo nàn. Lưỡi đao trên vũ khí của chúng lỏm chỏm hết chỗ nói. Điều đó cho thấy chúng không thêm bận tâm bảo quản trang bị. Nếu mà ở trong game, chúng sẽ được xếp hạng F. Hạng thấp nhất dành cho một nhóm mạo hiểm giả. Chúng ở khoảng cấp độ đó.

Nếu có khoảng 20 con yêu tinh ở đây thì chúng sẽ bị quét sạch.

...Mặc dù, với level của chú Dantalian đây thì đời nào có thể ra lệnh cho lũ yêu tinh cứ thích chạy lông nhông ở khắp nơi khắp chốn.

“Quý ngài Chúa Quý đáng kính, bằng hữu của tôi có vẻ hơi thiếu kiên nhẫn.”

Gã đàn ông tên Riff nhắc khéo tôi với một nụ cười khẩy.

Tôi cúi đầu.

“Tại hạ xin lỗi. Hạ sẽ đi nhanh hơn.”

“Đáp nhanh và lễ phép lắm. Tốt tốt.”

Hấn nói chuyện với tôi cứ như thể tôi hạ cấp hơn hẳn.

Quyết định rồi. Minh sẽ nghiền nát cái bộ mặt nghênh ngang đó của hắn. Minh sẽ vui mặt hắn xuống bùn lầy.

Minh sẽ không nương tay cho dù hắn có van xin tha thứ như thế nào đi nữa. Cứ chờ đấy, Riff.

“Mạo hiểm giả bọn ta đây có cái tật nghề nghiệp. Có vẻ bằng hữu ta đang nghi là quý ngài đang lường gạt bọn ta. Họ nghi ngài đang câu giờ để giờ thủ đoạn gì đó sau lưng họ.”

“Không thể nào.”

Tôi lập tức đáp lại.

Nói sự thật ra thì cũng chẳng ích gì.

Giờ, màn diễn kịch xin được phép bắt đầu.

“Tại hạ cũng từng có người hầu. Yêu tinh, tiểu yêu, orc.....Tuy họ không có gì đặc biệt, nhưng vẫn là những người hầu đáng mến của tại hạ. Không may thay, trước khi các ngài tới, một nhóm mạo hiểm giả khác đã tấn công lâu đài liên tiếp đến ba lần.”

Khoéo mắt tôi ướt đầm.

Tôi có khả năng có thể khóc ra nước mắt tùy ý. Tuy cũng cần vài mọ để thực hiện. Đây là tuyệt chiêu mà mấy cô em gái đã dạy cho tôi.

“Các ngài chính là nhóm thứ tư tới lâu đài của tại hạ. Tất cả những người hầu của hạ đã chết hết rồi. Thậm chí ngay cả những đứa nhóc đã ở với tại hạ hơn 30 năm qua. Tất cả bọn họ.....”

“H-Hơ?”

Riff hốt hoảng.

“Này, quý ngài, đừng nói là ngài đang khóc đấy, phải không vậy?”

“G-Gì cơ. Khóc ư? Tại hạ không có.”

Tôi trả lời với một chất giọng như một đứa trẻ đang cố nuốt nước mắt vào lòng.

“Chỉ là, trong số bọn họ, có một bà lão đã nuôi nấng tại hạ từ thuở ấu thơ. Đúng, bà ấy trông như một con orc. Đó là bởi vì bà ấy thật sự là orc. Nhưng bà chăm sóc tại hạ rất chu đáo. Tại hạ còn gọi bà ấy là mẫu thân. Một tuần trước, bà đã bị một ngon giáo của một tên mạo hiểm giả đâm xuyên qua ngực mà cướp đi tính mạng. ....”

Một tiếng khóc thảm thương vang vọng trong hang động.

“À. Cái đó, phải nói gì nhỉ. Thật không may. Ta thông cảm với ngài.”

“Bà ấy vẫn giữ tại hạ trong lòng đến phút giây cuối cùng. Cho dù sau khi bị đâm, cho dù bị mất rất nhiều máu đi chẳng nữa, bà vẫn giữ chặt tại hạ để bảo vệ tại hạ khỏi làn mưa tên tiễn. Mọi người, có cố thể nào thì tại hạ cũng không thể nào quên được cái cảm xúc mà tại hạ đã phải trải qua lúc ấy. ....”

“.....”

“Vòng tay của bà ấy quấn quanh tại hạ. Tại hạ không thể nhìn thấy thứ gì, nhưng với một tiếng thụp, người bà ấy run lên, thụp thụp, cơ thể bà ấy cứ tiếp tục giật giật. Tại hạ lúc ấy không hề biết chuyện gì đang xảy ra, tuy nhiên, ngay sau đó tại hạ biết được đó là do những mũi tên. Mỗi lần một mũi tên phóng xuống, người bà ấy lại giật run. Dù vậy. ....”

Rồi, đoạn này phải nhỏ một giọt nước mắt.

Đến đoạn cao trào của vở diễn nào.

“Dù vậy, bà ấy vẫn nhìn tại hạ mà tươi cười! Đúng, bà vẫn tươi cười cho đến khoảnh khắc cuối cùng. Tại hạ không được nhìn thấy. Tại hạ cứ tưởng bà đã lên con diên loạn. Người quý giá nhất trên thế gian này đang chết dần ngay trước con mắt của tại hạ. ....chết vì bảo vệ tại hạ, thậm chí bà ấy vẫn nở ra nụ cười ở đôi môi. ....Tại hạ phải nói gì lúc đó chứ!?”

Tôi lấy hai bàn tay che mặt lại.

Từ khe hở ngón tay, tiếng khóc rung rức khẽ thoát ra.

“Tại hạ đã hỏi rằng có đau không. Bà có đau đớn lắm không. Nhưng các ngài có biết bà ấy đã đáp lại ra sao?”

“.....”

“Tôi vẫn ổn, cậu chủ ạ.”

Không gian xung quanh như chết lặng.

Có vẻ như lũ mạo hiểm giả đã bị thu hút bởi câu chuyện của tôi và giờ không thốt ra được lời nào.

Ông già nhà tôi đã huấn luyện cho tôi trở thành diễn viên từ thời tôi còn nhỏ.

Tôi đã từng thử trò này rồi. Đến một quán cà phê và nói chuyện điện thoại.

Thực ra thì không có âm thanh nào phát ra từ điện thoại, nhưng tôi giả vờ như đang cãi nhau với bạn gái mình.

“Anh xin lỗi. Anh xin lỗi về mọi chuyện mà.”

“Anh hứa sẽ sửa sai.”

Tuy cơ ứng biến mà diễn xuất.

Ban đầu, những người khách trong quán cà phê tỏ vẻ rất khó chịu.

Bọn họ đang thư giãn trong quán cà phê thì bỗng nhiên một thằng học sinh trung học từ đâu xuất hiện rồi lại nói chuyện rầm rầm qua chiếc điện thoại di động. Dù vậy thời gian trôi đi, biểu cảm trên khuôn mặt của họ đổi khác. Thái độ của họ thay đổi.

Đó là sự cảm thông.

Họ cũng đã từng trải qua chuyện này trong đời. Ở đời ai hẳn cũng đã từng cầu xin người mình yêu một lần. Cảm thấy đồng cảnh ngộ, mọi người bắt đầu đối xử tốt với lòng thương xót.

Đây là phản ứng của những con người hiện đại đã trải qua nhiều tác phẩm, nhiều phim điện ảnh lãng mạn, trữ tình.

Còn đây là con người của thế giới này, những con người mà thứ duy nhất mà họ có thể biết đến là ba cái thơ không đáng giá đến ba xu của lũ tự chém mình là nghệ sĩ, xin lỗi vì phải nói điều này, nhưng trình mấy chủ không bao giờ độ với anh mày được đâu.

Những lớp cơ tinh tế trên khuôn mặt.

Để biểu cảm từng loại sắc thái một cách tỉ mỉ nhất.

Sử dụng khả năng này, tôi tự đắm mình vào vai diễn.

“Sẽ ổn thôi, bà ấy nói.....và ngừng thờ.”

“.....”

“Giờ tại hạ chẳng còn gì cả. Tại hạ cũng từng có hai con yêu tinh, nhưng tại hạ đã cho chúng rời đi. Tại hạ không cần chúng.....Đó là lý do tại sao các ngài không cần phải nghi ngờ tại hạ. Thật sự ở đây không còn thứ gì nữa.”

Tôi lại lấy tay che mặt mà khóc nức nở.

Diễn xuất có thể làm cho cả một diễn viên người Pháp rơi lệ của tôi, đến đây xin hết.

Trong cái bầu không khí nào nề đó, bọn mạo hiểm giả bắt đầu thì thầm vào tai nhau.

“Này này. Tên nào dám làm cho ngài Chúa Quý khóc đấy hả?”

“Ta cũng đâu có biết tình trạng của hắn lại hoàn cảnh đến thế cơ chứ.”

“Từ nãy đến giờ cứ bắn khoản không biết tại sao lại không có tên lính gác nào. Ra là có bọn khác dọn dẹp sạch sẽ chỗ này rồi à.”

“Hắn bỗng dưng mất tất cả. Chắc chắn.....”

Đúng như dự đoán, chúng bắt đầu thương hại tôi.

Lúc đó cũng có một chuyện mình không hề dự đoán trước được. Đó là một dòng thông báo màu trắng hiện ra giữa không khí.

[Tài hùng biện ma quái của bạn đã chinh phục lòng người.]

[Mạo hiểm giả Riff mức độ tình cảm tăng 2.]

[Mạo hiểm giả Dail mức độ tình cảm tăng 1.]

Có cả hệ thống tình cảm nữa à.

Thế thì dễ hơn rồi.

“Dù sao, tại hạ cũng rất biết ơn vì đã được gặp mọi người.”

Tôi nở ra nụ cười nhẹ.

Để tạo ra bầu không khí làm người khác lầm tưởng rằng tôi đã trải qua bao nhiêu là điều vui buồn trong cuộc đời.

“Mọi người dù biết tại hạ là Chúa Quý nhưng lại không sát hại tại hạ ngay tại chỗ. Mọi người tỏ ý quan tâm đến một người bị chấn thương nặng như tại hạ, và thậm chí còn giúp đỡ tại hạ đứng lên được như thế này. Đây là lần đầu tiên trong đời tại hạ gặp những mạo hiểm giả hiền lành, tử tế như các ngài.....Vậy mà tại hạ hằng nghĩ rằng kẻ làm mạo hiểm giả nào cũng là những kẻ độc ác như lũ người đã giết chết lão bà của tại hạ!”

Đùa thôi.

Ra bão tí ấy mà.

Ta biết là các người đã định giết ta ngay sau khi tìm thấy ta trong cái hang đó. Sở dĩ các người thu vũ khí lại bởi vì còn thêm muốn số châu báu trong này chứ gì. Đúng chuẩn kẻ độc ác mà.

Dù là vậy, không ai có thể cưỡng lại việc được tán dương. Bọn mạo hiểm giả gãi râu với tâm trạng rất khó xử.

“Không. Thực ra bọn ta cũng đâu có làm gì nhiều.....”

“Đó là nhờ công quý ngài bằng lòng hợp tác mà.”

[Mạo hiểm giả Riff mức độ tình cảm tăng 4.]

[Mạo hiểm giả Dail mức độ tình cảm tăng 3.]

Cả mức tình cảm của 8 tên còn lại cũng tăng lên.

Bọn chúng bớt cảnh giác chưa nhỉ? So với lúc nãy, lượng số điểm tình cảm tăng lên cũng nhiều hơn. Chúng cần câu rồi.

Với khuôn mặt ướt đầm bởi hai hàng lệ, tôi cười một cách toe toét.

“Xin thứ lỗi vì tại hạ đã làm chậm chân mọi người. Giờ chúng ta tiếp tục hành trình đi đến căn hầm nào.”

“.....”

Đó không phải là nụ cười xuất phát từ hạnh phúc, mà là một nụ cười gượng gạo có ý như cố để làm người khác an tâm. Tôi nhấn mạnh cảm xúc ấy. Mục đích là để gieo rắc mặc cảm tội lỗi vào trong tâm trí của bọn chúng.

Một tên mạo hiểm trong số chúng ho khan vào tay.

“E hèm. Cái đó, à, chúng ta đâu có nhất thiết phải vội vã nhỉ.”

“Đứng đứng. Đâu phải căn hầm sẽ tự rụng mọc chân mà chạy mất đâu.”

“Chân của quý ngài đây cũng đau lắm, nên thôi đi chậm lại một chút. Ngài ấy cũng đã nói là đâu còn lũ quỷ nào ở đây nữa đấy thôi.”

Bầu không khí trở nên mềm mại.

Có người nói rằng sinh vật đáng sợ nhất trên quả đất này là con người. Nhưng tôi lại nghĩ ngược lại. Con người là loài động vật làm tôi cảm thấy an tâm nhất.

Đời nào tôi có thể lừa được một con gấu. Nếu tôi mà chạm mặt một con heo rừng thì điều duy nhất mà tôi có thể làm là ngoan ngoãn mà chào ông bà.

Nhưng con người.

Con người có thể bị lừa dối.

Qua một vở diễn, bạn có thể thấu tóm trái tim của người khác.

‘Con trai.’

‘Con còn giống ác quỷ hơn cả bố.’

Ông già quá cố của tôi nói đúng.

Tuy không muốn chấp nhận, nhưng từ nhỏ tôi đã có tài lừa lọc người khác.

Về cá nhân, tôi không nghĩ đây là khả năng đáng ao ước. Thực ra việc thành thật mà nhận được sự tín nhiệm của người khác thì tốt hơn là qua những lời dối trá.

Đây là tại sao tôi tránh việc dùng bất cứ trò lừa đảo nào trừ phi tính mạng tôi đang gặp nguy hiểm. Cái vụ giới giang trong việc đi lừa dối người khác chẳng đáng tự hào chút nào.

Cũng giống như bây giờ.

“À, nhưng mà.”

Nếu những tên mạo hiểm giả này đã không đe dọa tôi.

Nếu chúng mà đã biết cư xử với tôi cho phải phép.

Thì tôi đã không phải để lộ ra chiếc răng nanh của mình.

Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7 : Chúa quỷ lên sàn diễn (5)

“Các ngài – Nếu chúng ta phí quá nhiều thời gian, những nhóm mạo hiểm giả khác có thể sẽ tới.”

“Gi cơ?”

“Như mọi người đã biết, trong lâu đài này không còn một tên yêu tinh nào nữa. Nếu biết toà lâu đài bị bỏ hoang, những mạo hiểm giả khác có thể sẽ lần mò tới để tìm hòm châu báu. Việc này có thể sẽ gây phiền toái cho các vị. ....”

Bọn mạo hiểm giả nhìn nhau với ánh mắt đầy sự lo ngại.

Không hề có một con quái vật nào trong toà lâu đài. Mà cho dù còn đi chăng nữa, bọn chúng có thể sử dụng tôi, Chúa Quỷ, làm con tin. Tuy nhiên. Còn một thứ khác đáng sợ hơn lũ quái vật.

Con người.

Những người mạo hiểm giả cạnh tranh với nhau rất khốc liệt. Kho báu được cất trữ trong lâu đài Chúa Quỷ. Tiền thưởng treo trên thủ cấp của Chúa Quỷ. ....Ai ai cũng muốn có được những thứ đó. Bất chấp việc họ có phải sát hại cả đồng loại mình.

Trong , anh hùng không chỉ chiến đấu với ác quỷ. Cũng đã có nhiều tổ đội lũ mạo hiểm giả tấn công nhằm để chiếm đoạt tài sản của anh hùng. Chúng tự xưng mình là mạo hiểm giả, nhưng lại không khác gì một lũ đạo tặc.

“Chết tiệt. Ta quên khuấy mất vụ này.”

“Đâu có chắc là lũ mạo hiểm giả khác sẽ tới đâu.”

Bọn người đó bắt đầu nhăn nhó mặt mày. Chúng thật sự tin lời chém gió của tôi.

“Thằng ngu. Mày không nghe là cái lâu đài này đã bị đánh phá đến ba lần rồi sao? Nói cách khác, những kẻ nào nghe được lời đồn sẽ lần mò đến đây.”

“Chết rồi, chết mất rồi. ....Mới bắt được Chúa Quỷ mà giờ bọn mày bảo rằng chúng ta phải liều mạng chiến đấu với những mạo hiểm giả khác sao? Đừng có mà đùa.”

“Mẹ kiếp. Đòi nào ta giao hãn cho một lũ chó hoang đến tìm xương chứ.”

Đó là những mạo hiểm giả mới rời xa quê nhà lần đầu tiên để làm giàu nhanh chóng. Chúng không thể chịu được sự căm dỗ của cái cơ hội đổi đời ngàn năm có một.

“Các vị.”

Tôi nói với chất giọng bình tĩnh. Ánh mắt của bọn người đó đổ dồn về phía tôi.

“Vào thời điểm này, có thể những mạo hiểm giả khác đang tiến đến gần. Chi bằng chúng ta tới căn hầm trước? Không còn thời gian đâu. Chúng ta có thể vừa đi vừa bàn bạc.”

Lũ mạo hiểm giả nhìn nhau một lần nữa rồi gật đầu.

“Quý ngài đây nói đúng. Chúng ta phải là người đầu tiên đoạt châu báu!”

“Đi nào các anh em! Nếu ngại có tí sẹo thì chúng ta sẽ không còn mặt mũi nào để vác mộng trở về Jalsen đâu.”

Đồng thanh hét lớn, bọn mạo hiểm giả tiếp tục cuộc hành trình.

Tốt.

Bây giờ thì tạm ổn rồi.

Tôi đã đề xuất ra một sự lựa chọn hợp lý. Bọn chúng có thể vẫn còn cảnh giác chút ít trước mặt tên Chúa Quỷ Dantalian, nhưng ít nhất bọn chúng cũng không còn xem tôi là ‘kẻ thù’.

Mức độ tình cảm của chúng vẫn còn tăng. Đây là một dấu hiệu tốt.....

“Lính mới, cồng quý ngài đây lên lưng. Như thế sẽ nhanh hơn.”

“Rõ, thưa thủ lĩnh.”

Gã ta lập tức nhắc người tôi lên.

“À, xin đa tạ.”

“Người ăn cái gì từ trước tới giờ mà sao nhẹ quá vậy? Nhìn bề ngoài đâu có sao nhưng giờ người cứ như cái xác không có ruột vậy.”

Gã bắt đầu bước đi nhẹ nhàng tựa như đang cồng không khí. Tuy bỗng dưng được cồng đi, nhưng thế này tốt hơn bị bắt phải cồng bộ nhiều.

Tôi nghĩ điều này có nghĩa là tôi đã vượt qua trở ngại thứ hai.

Chúng xem tôi là thứ cần thiết để mở ra căn hầm kho báu, do đó cho chúng một lý do để giữ tôi sống sót. Hơn nữa, tôi cũng đã nâng được mức tình cảm với bọn chúng, cho chúng cái cảm giác tưởng lầm rằng tôi đang ở cùng phe. Rất thuận lợi. Tuy nhiên, vẫn còn hai vấn đề phát sinh.

Vấn đề đầu tiên là tôi không hề biết liệu châu báu có tồn tại hay không. Mấy gã đó mà biết tôi nói dối thì dù điểm tình cảm có cỡ nào, thì đầu cổ cũng phải chia lỵ.

Vấn đề còn lại là làm sao để xử lý lũ mạo hiểm giả này. Nếu không giải quyết hai chuyện đó thì số mạng mình trước sau chi cũng tạch.

‘Tình trạng căn cứ’

Tôi nhắc môi một cách nhẹ nhàng và thì thầm.

Không có gì xảy ra.

Chẳng hề nản lòng, tôi tiếp tục thử nghiệm.

‘Tình trạng dungeon, Tình hình dungeon.....Hừm, cũng không phải cái này hờ.’

Hiện giờ tôi có khả năng có thể truy cập vào hệ thống game.

Chỉ là một phỏng đoán, nhưng tôi nghĩ tôi có thể dùng những cửa sổ status khác ngoài cái mức độ tình cảm ra. Ví dụ như tấm bản đồ của toàn bộ lâu đài chẳng hạn. Tôi đang nhắm vào cái đó.

Ngay sau đó cái phỏng đoán của tôi đã được minh chứng.

‘Tình trạng Lâu Đài Chúa Quý.’

Một âm thanh ‘tírring~’ vang lên trong đầu tôi.

Những dòng chữ trắng hiện ra trước mắt tôi.

Lâu đài Chúa Quý Dantalian

Chúng loại: Hang

Danh hiệu: Không

Hạng: F

Hiệu ứng đặc biệt: Không

Lực lượng binh chủng: Không

Cư dân: Không

Tài sản: 100 Libra

※Lâu đài đang trong tình trạng là một phế tích. Bọn trẻ con hàng xóm thích gọi đây là sân chơi. Nơi này có thể sẽ bị chinh phạt bất cứ lúc nào. Hãy nhấn vào tab “Bảng thuê mướn” để tiến hành thuê lực lượng

Vậy à. Hoá ra là như thế này.

Tôi đã mong ít ra trong toà lâu đài cũng còn một tí binh chủng nào đó còn sót lại, nhưng đúng là chẳng còn thứ gì cả. Không gì khác ngoài một cái sân chơi cho bọn con nít.

Cũng may là mình còn có tài sản.

Libra là đơn vị tiền tệ phổ thông trong . Đạo đó có lần tôi đang chán nên thử đem ra so với mấy loại đơn vị tiền tệ khác. Đối với tiền tệ của Hàn Quốc, 1 libra tương đương với 500,000 won (khoảng 10 triệu VND).

Giờ tôi có 100 libra.

Nói cách khác, tôi đã được trao cho khoảng 50,000,000 won (khoảng 1 tỉ VND).

Với số tiền này mình có thể tiến tới đâu.

Sau khi dò xét đủ thứ chức năng ở trong game. Cuối cùng tôi cũng tìm được thứ mình muốn.

‘Bảng thuê mướn’.

Một danh sách nữa trong suốt xuất hiện trước mặt tôi.

Quái vật

Sức lực

Tấn công

Phòng thủ

Giá tiền

Slime

F

F

E

4 Libra

Tinh Linh Loại Yếu

F

E

F

8 Libra

Yêu Tinh Đào Ngũ

E

E

F

12 Libra

Golem Loại Yếu

D

D

C

20 Libra

.....

Yếu quá.

Lại đất nữa.

Có nhìn thùng màn hình đi chẳng nữa, thì 200,000 won cho một con slime là quá cắt cổ. Vào cái thời đại này, người ta có thể mua hai con bò với 200,000 won. Không phải bê, mà là bò đấy. Sao mà một con slime vô dụng lại có thể có giá gấp đôi một con bò được sử dụng trong nông trại cơ chứ?

Có khả năng giá tiền tăng lên là do độ khó của game.

‘Chắc. Vậy là đồ kế hoạch rồi. ....’

Lúc đầu, tôi tính đồ hết tiền vào để thuê một lũ quái vật. Giờ có rút hết vào 8 con yêu tinh, thì cũng chưa chắc có khả năng chúng sẽ đánh bại được bọn mạo hiểm giả.

Chờ đã, có thể bọn người đó còn thâm hại hơn mình nghĩ. Đáng để thử chứ?

‘Status’.

Tôi nhìn vào một tên mạo hiểm giả mà lẩm bẩm.

[Bạn không có đủ chỉ số tình cảm với người này.]

[Chỉ những chỉ số đơn giản nhất sẽ được hiển thị.]

Với một âm thanh ‘tiring~’ khác vang lên, một cái bảng hiện ra trên đầu tên mạo hiểm giả.

Tôi đoán là mình sẽ cần nhiều điểm tình cảm hơn để xem thêm nhiều thông tin cụ thể.

Tên: Riff Hoffman

Sức lực: E

Tấn công: E

Phòng thủ: E

Tình cảm: 6

“Hự”

Tôi vô tình rên rỉ.

Hơi mạnh hơn một con yêu tinh.

Hắn đúng là rất yếu, nhưng cái sự chênh lệch nhỏ đó lại là vấn đề lớn đối với tôi. Những gã khác cũng có chỉ số tương tự như vậy. Nếu giờ tôi có thuê 8 con yêu tinh, thì chúng còn lâu mới áp đảo được mấy gã đó.

Phải làm sao đây.

Khả năng thắng hay thua mờ mờ ảo ảo. Liệu mình có nên chơi một canh bạc với số phận không? Liệu mạng trong một canh bạc không phải là phong cách của tôi. Tôi thích việc nâng cao cơ hội chiến thắng của mình trước khi chiến đấu hơn.

Khi tôi đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ.

“Chúng ta gần tới nơi rồi!”

Một tên mạo hiểm giả hô lên.

Chúng ta đã gần tới căn phòng của Chúa Quỷ.

“Hà. Sao mà cái hang này lại rộng dữ vậy?”

“Đây là lần đầu tiên các ngài tới lâu đài Chúa Quỷ mà. Thế này đâu có gì đáng kể. Bình thường trong những toà lâu đài như thế này có vô số cạm bẫy, lúc đó còn phải lần mò cực kỳ chậm nữa kia.”

Bọn mạo hiểm giả nói chuyện ồn ào.

Không còn nhiều thời gian nữa. Mình phải quyết định nhanh.

Mình có nên sử dụng số lượng thay cho chất lượng và thuê thật nhiều slime hoặc tinh linh? Hay, mình có nên thuê con mạnh nhất là golem và đập chúng ra bã bằng yếu tố bất ngờ? Không. Cả hai phương pháp đều không đảm bảo ‘chiến thắng tuyệt đối’. Nếu mà mình liều mạng như thế.....

.....Được. Đây là cách tốt nhất.

“Được rồi! Vào trong thôi.”

Bọn mạo hiểm giả ồa vào căn phòng.

Tôi cắn môi thật mạnh. Da rách ra và máu chảy vào miệng tôi.

Nếu phải đánh giá khả năng thành công thì cỡ khoảng 70%. Thấp một cách thảm hại khi mà tôi phải đặt cược tính mạng của mình. Tuy vậy, đây lại là khả năng cao nhất.

Tôi cứ lầm tưởng rằng mình đã được tự do khi lão già qua đời. Tôi trốn chạy vì cứ nghĩ mình sẽ có được một cuộc sống yên bình.

Tôi đi xa đến thế này mà giờ các người bảo tôi rằng tính mạng tôi còn phải gặp nguy hiểm nữa sao? Bị tổng vào cái thế giới này để bắt tôi phải chết trong khi tôi chẳng biết chuyện quái gì đang diễn ra chỉ bởi vì tôi đã trở thành một tên Chúa Quỷ sao? Đừng có đùa!

Ai quan tâm việc tôi là Chúa Quỷ hay cái quái gì cơ chứ. Kẻ nào mà đe dọa cuộc sống thành thoi của tôi, thì tôi quyết không nhân nhượng. Bằng mọi giá tôi sẽ sống.....

◆

Căn phòng của Chúa Quỷ đang ở trong tình trạng đổ nát.

“Liệu thật sự có châu báu ở đây sao?”

Có vẻ như nơi này đã bị cướp lộn nhiều lần rồi. Dù là cái giường hay cái ghế, những đồ dùng bằng gỗ chồng chéo lên nhau. Trong cái đồng bừa bộn này không ai nghĩ là sẽ có châu báu.

Tên thủ lĩnh, Riff, nói.

“Quý ngài. Hãy nhanh mở ra cái Mooirakkutoung gì gì đó đi.”

Tôi gật đầu.

“Vâng. Xin đừng lo lắng. Tại hạ biết...á!”

Tôi ngã nhào khi đang được đặt xuống từ cái lưng của tên lính mới. Tôi cố ý làm quẹo mắt cá chân của mình.

Bọn mạo hiểm giả trở nên hoảng loạn.

“Á, người không sao chứ?”

“Này! Có đỡ hần ta thì đỡ cho đảng hoàng chứ!”

“T-Tại hạ không sao. Tại hạ ổn mà.”

Tôi tự đứng lên với đôi chân run lẩy bẩy. Điểm mấu chốt của vai diễn là nhận được sự cảm thông. Nếu tôi mà mượn vai người khác, sẽ có khả năng chúng xem tôi như một thằng thương binh phiền phức.

Tôi cố lết chân đến chỗ một bức tường.

“Mọi người, nó ở đây.”

“Hả? Đó chỉ là một bức tường thôi mà.”

“Có một loại hoa văn chạm trổ ở đây mà chỉ có Chúa Quý mới nhìn thấy được. Nếu đặt tay vào hoa văn này và niệm một câu thần chú, thì căn hầm sẽ mở.

Tôi chém gió thẳng tay không chớp mắt.

Lũ mạo hiểm giả có những ánh nhìn như bị cuốn hút trên gương mặt.

“Ồ. Ra là ma thuật à.”

Bọn mạo hiểm giả sơ cấp rất toàn một lũ ngờ nghệch khi nói đến ma pháp, cũng giống như mấy kẻ sinh thời từng làm nông dân và thợ đốn củi này. Đại đa phần trong những gã này có vẻ như chưa hề được chứng kiến một loại ma pháp nào trong đời. Nếu tôi nói với bọn chúng đây là ma thuật, thì chúng sẽ chỉ gật đầu mà nói “Ồ thế à.”.

Với biểu cảm nhăn nhó trên khuôn mặt, tôi đề nghị.

“Mọi người. Xin thứ lỗi, nhưng làm ơn hãy tránh xa khỏi tại hạ 10 bước.”

“Tại sao?”

“Chỉ có Chúa Quý mới có thể giải phóng ma thuật khỏi căn hầm. Nó sẽ không bao giờ mở cho dù chỉ có một người ngoài nào đó ở gần. Nếu sai sót một tí thôi thì hệ thống an ninh sẽ bị kích hoạt và mọi người có thể bị thương.”

“Người nói hệ thống an ninh sao.....”

“Trong trường hợp tệ nhất, kho báu có thể sẽ bị phong ấn vĩnh viễn.”

Khuôn mặt của gã mạo hiểm giả đó lập tức tái tím lại.

Câu nói của tôi có hiệu quả tấp lự cứ như tôi đã đe dọa sẽ lấy hết châu báu từ tay lũ tham tiền vô lại như chúng. Theo lời chỉ dẫn của tôi, cả 10 tên xếp thành một hàng và bắt đầu lùi xuống.

Từng bước. Từng bước một.

Chúng hô lên sau khi đã lùi ra chính xác 10 bước.

“Người thấy thế nào, đúng 10 bước mà người đã nói nhé.”

“.....”

Lũ này sao mà lại nhiệt tình không đứng nơi đúng chỗ thế nhỉ.

Tuy hơi bị khâm phục cái lũ đó, nhưng trên biểu cảm của mình, tôi vẫn tiếp tục cười.

“Vâng, chính xác 10 bước. Không hơn không kém. Sẽ có khả năng cao là tất cả mọi người sẽ không bị ảnh hưởng bởi ma pháp trong khoảng cách đó. Làm tốt lắm.”

Lũ kia cười toe toét.

“Thế này thì có gì đâu.”

“Ta là người chuyên làm mọi việc hơi bị hoàn hảo đấy.

Nịnh thế mà cũng tin thật à.

Tôi thật sự choáng váng bởi sự vĩ đại cứ mỗi khi tôi gặp mấy kẻ tự cao như các người đây. Con người, với loại óc đó, đã có thể tự mình tách ra khỏi Homo sapien (loài người) mà trở thành giống loài mới.

Đây chẳng phải được xem như một kì tích sao?

Tôi quay lưng lại với lũ đó và hướng mặt về phía bức tường.

“Tại hạ xin được bắt đầu niệm chú. Các vị, xin hãy giữ yên lặng!”

Đương nhiên là làm quái gì có hoa văn gì trên tường. Hồi nãy đến giờ tôi đã nói mãi là tôi chỉ chém ra vụn châu báu có ở đây mà.

Nhưng có một thứ mà tôi tin vào.

‘Tài sản của Lâu Đài Chúa Quý.’

Dòng chữ trắng xuất hiện trên mặt tường phẳng.

Tài sản của Lâu Đài Chúa Quý

Số lượng tiền rút: xxx Libra

Tổng cộng: 100 Libra

※ Cảnh báo. Nếu rút quá nhiều trong một lần, bạn có thể bị phá sản.

※ ※ ※ Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực. ※ ※ ※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8 : Chúa quý lên sàn diễn (6)

Đây là một trong những chức năng của game mà tôi tìm được lúc này.

Nhờ vào quyền lợi của Chúa Quý. Tôi có thể rút tiền mọi lúc mọi nơi. Chỉ cần đem ra hết số tiền trong này là mọi thứ sẽ kết thúc.

Tuy nhiên, nếu chỉ giao tiền thì chưa đủ.

Một vở diễn

Tặng thêm một tí gia vị và khuyến mãi phần đóng gói.

Hít thật sâu một hơi vào – và với khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc, tôi hét lên.

“Mahabanyabaramildashimgyeong.....!”

.....

.....Tôi thật sự hét thứ đó lên một cách nghiêm túc.

Nhớ cái hồi mà tôi viết Minlakdong lên sàn không. Cuộc hội thoại đúng là đã được dịch ra. Nhưng lũ mạo hiểm giả không thể nào phát âm được từ “Minlakdong”. Vì vậy, cuộc trò chuyện không hề được dịch kỹ lưỡng toàn bộ.

“Gwanjajaebosal Hengshimbanyabaramildashi Jogyeonohoengaegoeng Doilchaegoaek, Sarija, Saekbeuligoen Goengbeulisae Saekjeukshigeong Geongjeukshisaek Soosanghaengshik Yeokbooyeoshi.....”

(-Trích Bát-nhã tâm kinh của Phật Giáo Đại Thừa)

Ví dụ về những từ ngữ không thể được dịch ra ngôn ngữ của thế giới này; công thức hoá học như H₂O hay thuật ngữ chuyên ngành như ‘sự biến dạng’, đều không được dịch ra. Hơn nữa, có những danh từ mà tôi nghe được cũng không được dịch lại. Đây là lý do tại sao những tên mạo hiểm giả này không hề biết Minlakdong nghĩa là gì. Tương tự đối với thứ như Mahabanyabaramildashimgyeon.

Mặc cho sự thật rằng Minlak có ý nghĩa là “nhân dân ấm no”, nó cũng không được chuyển đổi. Thậm chí cả câu banyabalamildashimgyeon cũng có thể dịch ra được, nhưng trong tình huống này thì không phải vậy đối với lũ kia.

Lý do rất đơn giản là bởi vì tôi đọc ra những từ đó mà không có ý nghĩ gì về nghĩa của chúng ở trong đầu.

Vì thế.

“Đ-Đó là ngôn ngữ của ác quỷ sao?”

“Ta không biết hẳn đang đọc cái gì nhưng nghe thật đáng sợ.”

“Tôi có cảm giác như thứ gì đó đang làm tim tôi đập thành thịch.....”

Đối với bọn mạo hiểm giả, tôi cứ như đang đọc một chuỗi thần chú cao siêu gì đó.

“Beobgoensang Beulsaenbeulmyeol Beulgeuboojeong Boojeunbeulgam Shigo Geongjeongmoosaek.....”

Trong khi miệng cứ tiếp tục hô niệm, tôi sử dụng cặp mắt nhìn thật kỹ vào cửa sổ game.

Phải canh giờ từ từ để rút tiền ra.

Tài sản của Lâu Đài Chúa Quỷ

Số lượng tiền rút: 79 Libra

Tổng cộng: 21 Libra

※Cảnh báo. Nếu rút quá nhiều trong một lần, bạn có thể bị phá sản.

Tôi đã quyết định sẽ rút ra khoảng 8/10 số tiền mà tôi sở hữu.

Sẽ rất đáng nghi nếu tôi rút ra số tiền chẵn tròn như 80 nên tôi cố ý đặt ở mức 79.

“Ajaeajae Baraajae Baraseunajae Moji Sabaha—!”

Tôi đưa hai tay lên trời và hét thật lớn.

Ngay sau khi tôi đọc câu chú cuối cùng, tôi thậm nghĩ từ ‘Rút tiền’ trong tâm trí.

Sau đó, những đồng tiền bạc hiện ra giữa không trung và rơi xuống.

“B-Bạc! Bạc kia!”

“Chùng đó bao nhiêu vậy!?”

“Đúng là ma thuật rồi!”

5 đồng bạc tương đương với 1 đồng vàng. Tổng cộng có 395 đồng bạc từ trên trời rơi xuống. Một người nông dân bình thường trong làng ra khoảng 15 đồng bạc trong một năm.

Có nghĩa rằng, đối với bọn mạo hiểm giả thì bọn chúng đã lời to.

“Ồ! Ôôôôô.....!”

Những đồng bạc chất lên nhau thành đống trên sàn nhà.

80% gia sản của tôi bị rút ra trong chớp mắt.

Chắc chúng cũng phải nóng người lắm khi nhìn thấy đống tiền chồng trước mặt.

“Này. Bọn bây quên là chúng ta đã thoả thuận sẽ chia đều số tiền này ra à?”

“Đương nhiên. Thằng nào nuốt lời boi ra đây để tao giết!”

Lũ mạo hiểm giả nhìn chăm chăm vào đống bạc với ánh mắt khát máu.

Mùi hám của toả ra nồng nặc từ miệng chúng.

Tài sản của Lâu Đài Chúa Quý

Số lượng tiền rút: xx Libra

Tổng cộng: 21 Libra

※Cảnh báo. Nếu rút quá nhiều trong một lần, bạn có thể bị phá sản.

Đồng tiền cuối cùng rơi xuống.

Như một lũ sói hoang, bọn chúng chực nhào vào số tiền.

Đúng là toàn một bọn đực rựa thiếu kiên nhẫn.

Nhắm vào lúc bọn chúng bước lên một bước đầu tiên – tôi nhanh chóng giơ tay lên.

“Khoan hãy tiến tới! Các vị sẽ bị nguyên rửa đấy!”

“N-Nguyên rửa?”

Nghe thấy cái từ kinh sợ đó là chúng lập tức dừng lại ngay.

Tôi khuyu người xuống.

Tựa như có một con đầu như cát vào da thịt, tôi bắt đầu rên la.

“Gaaaa.....!”

Khuôn mặt tôi nhăn nhó hết sức có thể.

Miệng tôi sùi đầy bọt mép.

Bọn mạo hiểm giả giật mình trước tình huống bất ngờ này.

“C-Chuyện gì vậy!? Chuyện gì đang xảy ra vậy, quý ngài!?”

“Đó là ma thuật hắc ám! Hẳn ta đã bị nguyên rửa bởi ma thuật hắc ám!”

Mấy gã đó loạn choạng trong sợ hãi.

Để tăng thêm tính chân thực cho màn diễn này. Tôi va đập cái mắt cá chân đã bị vỡ nát vào mặt đất. Con đau đốn truyền qua tôi. Một tiếng hét thảm khóc bùng ra từ trong lồng ngực.

“Ặc – Kuaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Tôi bấu víu vào mắt mà gào thét, khẽ liếc nhìn lũ mạo hiểm giả qua kẽ hở ngón tay. Mặt chúng trở trắng bạch. Thậm chí còn có vài tên hoảng sợ định bỏ chạy. Vậy là vai diễn đại thành công.

“Ồi chúa ơi. Thê thảm quá.....”

“Cái gì đang xảy ra vậy? Ngươi ồn cả chứ!?”

Một tên can đảm định bước tới chỗ tôi, nhưng tôi vội vã dừng hắn lại.

“Ồ-Ồ yên đó! Đây là hậu quả của việc sử dụng ma thuật hắc ám.....Nếu ngài tới gần, áááá, ngài cũng sẽ bị ảnh hưởng.....Hự, gááá!”

“Hiiiiii!”

Tên đó dừng lại ngay tắp lự.

Những gã mạo hiểm giả đó đã chứng kiến việc những đồng xu bạc xuất hiện ra từ không trung. Đối với chúng đó là ma thuật. Vì vậy dù tôi có chém thứ

gì là ma thuật thì chúng cũng sai cổ tin ngay.

Chúng bắt đầu thì thăm bàn tán với nhau.

“Có thể nào. Cậu ta bảo chúng ta lùi lại 10 bước.....là vì sự an toàn của chúng ta sao?”

“Lúc đó cậu ấy đã có thể có cơ hội giết chúng ta rồi.....”

Được.

Đây mới là phản ứng mà ta muốn.

Để kế hoạch này thành công, thì mình phải nâng cao mức độ tình cảm của chúng đối với mình lên hết mức có thể. Và thứ gì để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho người khác nào?

Đó là khi một ai đó hi sinh để bảo vệ họ.

Như tình huống bây giờ.

“Hự á á á á á á á!”

Tôi quần quai mạnh hơn trong đau đớn.

“C-Chờ đã. Cứ thế này cậu ta sẽ chết mất! Có chắc là chúng ta không ngăn cậu ấy lại chứ!?”

“Thằng ngu, bộ mày không nghe cậu ta nói rằng đây là pháp thuật hắc ám à? Mày có bao giờ nghe câu chuyện về những người chết bởi mấy thứ nguyên rủa kỳ lạ chưa!?”

“Dail nói đúng. Điều duy nhất mà chúng ta có thể làm.....đáng tiếc thay, là ngồi chờ trong kiên nhẫn.”

“Chết tiệt.”

Một vài kẻ trong nhóm mạo hiểm giả chửi rủa đầy căm phẫn.

[Diễn xuất ma quái của bạn đã chinh phục lòng người.]

[Mạo hiểm giả Riff mức độ tình cảm tăng 15.]

[Mạo hiểm giả Dail mức độ tình cảm tăng 13.]

[Mạo hiểm giả Zed mức độ tình cảm tăng 19.]

Hoàn hảo.

Đúng như dự đoán, mức độ tình cảm đã tăng mạnh.

Với móng tay của mình, tôi cào một vài miếng da ra khỏi khuôn mặt. Máu đỏ chảy ra. Đau lắm, nhưng như thế này là còn nhẹ so với tính quan trọng của cái mạng. Tôi tiếp tục hét được một lúc.

Một lát sau.

Tôi thở những hơi thở đứt quãng.

“Không, sao nữa rồi.....Mọi người có thể lấy tiền.....đã ổn rồi.”

“Ho.”

“Ê-êê.”

Thái độ của bọn chúng thay đổi hoàn toàn.

Lũ sói hoang thêm khác như muốn nuốt trôi những đồng tiền lúc này không thấy đâu nữa. Giờ bọn mạo hiểm giả lo sợ rằng những đồng tiền có thể vẫn còn bị nguyên rủa.

“Mày lên trước xem sao.”

“Không không. Ông có biết câu ‘kính lão đắc thọ’ không, người lớn hơn nên đi trước.”

Mấy gã đó cứ thi nhau mời mọc người khác lên trước.

Chịu đựng quá đủ, tên thủ lĩnh bước lên phía trước.

“Bỏ mẹ đi! Chúng mày toàn là một lũ nhát cáy! Không biết lũ chúng bây có thứ gì lòi ra trong đũng quần không. Để ta chặt nó bằng rìu của ta giùm cho. Lúc đi chinh phạt Lâu Đài Chúa Quý thì ghê gớm lắm, sao giờ lại thụt lùi như con rùa rút cổ vậy!”

Thủ lĩnh của cái băng nhóm, Riff, gào lên.

“Và Dail, thẳng chột mắt. Ngươi đi với ta hơn 2 năm rồi. Sao ngươi lại nấp chung với bọn lính mới vậy!”

“À, thì đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến ma thuật hắc ám.”

“Ô, vẫn còn biện bạch được cơ à. Đúng là ghê thật đấy, tên kỳ cựu nào mà lại cư xử như một thằng gà chết thế hả!”

“VẬY ông đi trước đi.”

“Đúng đấy. Thủ lĩnh nên đi trước.”

Những gã khác đồng loạt gật đầu hưởng ứng.

Riff kéo phật cái mũi.

“Mấy bọn bây không kêu ta cũng đã định đi rồi, đồ hèn.”

Riff bước một cách đầy tự tin tới đồng bạc.

Khi chứng kiến vị thủ lĩnh của mình bước đi, lũ mạo hiểm giả thì thào tai nhau.

“Lại nổi máu tự cao tự đại rồi.”

“Có nhiều lần lão cũng đã làm gãy mũi mình khi đang tỏ vẻ kiêu căng đấy.”

“Chúng mày vừa nói gì?”

Riff trừng mắt nhìn bọn chúng. Cái bản mặt gấu bự của hắn trông tựa như tên côn đồ nào đó đang cau có. Mấy tên kia tránh ánh mắt của hắn và giả vờ huyết sáo.

Riff quay lưng lại và đi tới đồng bạc.

“Haà.....Haà.....Được rồi lên nào!”

Hắn vói cánh tay và chụp lấy một đồng xu.

Đương nhiên là hoàn toàn không hề có chuyện gì xảy ra. Ngay từ ban đầu cũng đâu có ma thuật hắc ám nào đâu.

Nhưng không hề biết về sự thật này, Riff khoa trương cười nhạo vào mặt bọn người kia.

“Thấy chưa! Chẳng phải quý ngài Chúa Quý đây đã nói là không hề còn ma thuật nguyên rủa nào sao? Lũ ngu, chắc ta phải tiễn bọn bây hết rồi! Kekeke!”

“.....”

Bọn mạo hiểm giả liếc nhìn nhau một cách khó xử.

Quan sát chuỗi sự kiện từ xa. Tôi không chịu được mà nở ra một nụ cười mỉm mỉa mai.

Tôi không biết liệu đó có phải là do mức độ tình cảm đã đủ không. Nhưng tôi có thể thấy thông tin cụ thể trên bảng chỉ số của Riff. Ở đó tôi có thể thấy tình trạng tinh thần thật sự của Riff.

Tên: Riff Hoffman

Chủng tộc: Con người

Nghề nghiệp: Tiều phu(B) Mạo hiểm giả(F)

Danh tiếng: Hạt bụi nhỏ nhoi trong vũ trụ

Khả năng lãnh đạo: E\ Sức mạnh: E\ Trí tuệ: F

Ngoại giao: F\ Độ quyến rũ: F\ Kỹ thuật: E

Tình cảm: 21

Tình trạng tinh thần hiện giờ: ‘Đạch má, cứ tưởng gan mình rót ra rồi chứ. Chân mình vẫn còn đang run cầm cập đây này.....!’

Ra là chém à.

Thân thì sợ vãi cả linh hồn mà còn đòi chường mặt trách mắng lính của mình. Những tên mạo hiểm giả khác, những kẻ không biết đến điều này, cứ gãi đầu.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bảng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chúa quỷ lên sàn diễn (7)

“V-Vậy chúng ta cũng lên xem sao.”

“Ừm. Thủ lĩnh cũng chứng minh cho ta xem rồi mà.”

Bọn chúng tiếp cận đồng tiền một cách cẩn thận.

“Há. Toàn một lũ đáng thương.”

Tên Riff mở miệng chế nhạo nhưng cũng không ngăn bọn chúng tiến vào.

Theo sau, những tên mạo hiểm giả khác bắt đầu với tay cảm nhận đồng tiền với vẻ mặt tham lam. Để phòng hờ việc có kẻ thuận tay lấy nhiều tiền hơn sự cho phép, mấy gã đó cứ nhìn chăm chăm vào nhau một cách cảnh giác.

“Nếu mày mà chỉ cần nhét vào túi sau mông một đồng là tao tự nguyện dân cho mày một trận.”

“Chia cho đều ra. Đừng có ăn trộm đấy!”

Phải mất hơn một thời gian bọn chúng mới đếm xong số tiền xu.

Riff khịt khịt cái mũi đầy thỏa mãn.

“Há. Có tất cả 386 đồng bạc.”

Hừm.

Tôi nhăn mày một tí. Chắc chắn là mình đã rút 395 đồng rồi cơ mà.

9 đồng còn lại đi đâu mất rồi.

“.....”

“.....”

Có vài tên đứng bồn chồn lo lắng không yên.

.....Ra là chúng không kìm được tính tham của mà thó mất vài đồng. Dù mấy tên đó cứ thi nhau dọa nạt, vậy mà cũng có vài người thó thành công đấy thôi. Đúng là ảo diệu hết chỗ.

“Được. Hãy công bằng chia ra 38 đồng mỗi người nào”

“Còn lại 6 đồng. Số tiền lẻ này tính sao đây?”

“Gi cơ? Ta. Thủ lĩnh. Đương nhiên sẽ lấy nó.”

Riff ngang ngược tuyên bố.

Mấy tên còn lại lên tiếng phản đối.

“Thủ lĩnh chính là người đã nói dù sao đi chăng nữa cũng phải chia công bằng cơ mà!”

“Bần thủ quá. Bần thủ!”

“Im đi lũ gia súc! Nếu không nhờ ta thì lũ nhát gan chúng mày đã không dám tiếp cận số tiền này rồi.”

“Cái đó là chuyện cái đó, chuyện này là chuyện khác”

Lũ mạo hiểm giả sơ cấp ấy mới thể thôi mà đã lục đục nội bộ rồi.

Cứ như cuộc cãi vã của mấy đứa trẻ vậy.

Sau một hồi xô xao bàn cãi, cuối cùng Riff lại là người có được số tiền lẻ ấy.

“Chắc chắn. Rặt một lũ thiến cận hẹp hòi.”

Riff cần nhẫn. Có vẻ như hắn còn tức cái vụ bọn lính của hắn không chịu nhường 6 đồng bạc thừa cho hắn – thủ lĩnh trong đàn. Tội thật không biết bên nào mới là hẹp hòi đây.

Mà, cũng đã đến lúc rồi nhỉ.

“Mọi người.”

Tôi mở miệng mình.

“Tại hạ xin lỗi vì đã làm phiền các ngài trong lúc bận rộn, nhưng tại hạ có một chuyện muốn nói với các ngài.”

“Hửm? Ồ, chuyện gì vậy?”

Chúng miễn cưỡng đáp lại. Bọn mạo hiểm giả bận bịu nhét phần bạc của chúng vào túi hay giày. Có vài tên còn tháo thắt lưng mà nhét tiền vào quần lót. Thực quá bản bựa.

“Xin thứ lỗi cho tại hạ, nhưng có vẻ điều mà chúng ta lo sợ đã đến. Vừa mới đây thôi, những nhóm mạo hiểm giả khác đã xông vào lâu đài.

“.....”

Tay chúng lập tức như đóng băng lại.

“Hả?”

“Tại hạ là một Chúa Quý. Có một hệ thống ma thuật được thiết đặt để luôn báo cho tại hạ mỗi khi có ai đó xâm nhập vào lâu đài. Mới đây thôi, có một tiếng chuông reo trong đầu tại hạ.”

Chúng tròn mắt trong cơn hoảng sợ.

“C-Chúa Quý, điều đó là thật sao?”

“Vâng. Không may thay, đây là sự thật.”

“Có khả năng cậu đã nghe nhầm không?”

“.....Tất nhiên, cũng có khả năng đó. Tại hạ cũng mong là mình nhầm. Tuy nhiên, trong tháng này tại hạ cũng đã nghe tiếng chuông này suốt 4 lần rồi.

Việc nghe nhầm bây giờ là điều không thể.” (TN: 4 lần là bằng số lần lâu đài bị cướp bóc do thằng main chém ra)

Tôi thú nhận trước mặt bọn chúng với vẻ buồn bã.

Mấy gã đó trông rất kinh sợ. Khi tôi diễn trò, đôi khi tôi có cảm giác rằng tôi có thể nhìn thấy cảm xúc của con người như một đám mây dày đặc và tôi có thể với tay nhào nặn nó tùy ý.

“B-Bao nhiêu. Cậu có biết là có bao nhiêu người không?”

“Không chắc chắn lắm. Tại hạ có thể đoán bằng cách đếm số chuông reo.....”

Tôi cắn môi, tạo ra cảm giác rằng con số đó rất khó để nói ra. Nhìn cảnh tượng này, lũ kia cũng trở nên lo lắng.

“Ta không quan tâm là có ước lượng chừng mấy! Cứ nói với tụi ta là có bao nhiêu người đi!”

“.....Cái chuông reo lên 3 lần liên tiếp.”

“Vậy nghĩa là sao?”

“Mỗi khi có 10 người xông vào lâu đài của tại hạ thì cái chuông reo lên một lần. Nói cách khác, ít nhất cũng phải có hơn 30 người.”

Ba mươi người.

Số lượng quá lớn để những kẻ trước mắt tôi có thể chống chọi được.

Mặt bọn chúng tê tái.

Mạo Hiểm Giả, Kẻ Cướp Hèn Nhát, Riff Hoffman

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 4

Lâu Đài Chúa Quý Dantalian

Ta không thích cái tình hình này chút nào cả.

Theo như những gì tên Chúa Quý nói, có một nhóm mạo hiểm giả đang xông vào hang động. Con số ít nhất cũng phải lên tới hơn 30 người. Đây thực không phải chuyện đùa mà.....chết tiệt.

Ta đã có ý lựa toàn mấy thằng cùi bắp mang tới đây. Mấy tên tài giỏi hơn chắc chắn sẽ đòi nhiều tiền. Trong trường hợp nhóm mạo hiểm giả của ta, châu báu trong hang phải được chia ra một cách công bằng, nhưng còn tiền thưởng cho cái đầu của tên Chúa Quý Dantalian thì đương nhiên là sẽ nằm hết trong túi ta. Nếu muốn được thỏa thuận như thế, ta đã nghĩ ta chỉ nên tập hợp lũ mạo hiểm giả tầm thường này.

Mẹ kiếp. Đáng lý mình đã nên tiêu thêm tiền mà thuê bọn có tài cán hơn. Mà không, dù mình có làm vậy thì 30 người sao mà địch cho nổi. Có tài đến đâu thì với số lượng lớn kẻ địch cũng đều bị cho đi bán muối hết. Càng nghĩ ruột gan càng đắng.....

“Nếu có thủ trong này thì chúng ta có thể thắng!”

“Nào mày phé à. 30 người đấy, ba mươi! Chúng ta sẽ bị cày nát ngay tắp lự!”

“Nếu chúng mày thích bơi vào sông Hoàng Hà thì cứ việc. Đây ẻo có thú vui thích tự sát đâu. Tao lặn đây.”

“Há! Thằng nhát cáy rác rưởi! Cuối cùng cũng chịu lộ bản mặt thật ra à!”

Mấy gã này chia hai phe và cãi nhau.

Bọn thì muốn ở lại chiến đấu, bọn thì muốn chuồn khỏi đây. Chúng cãi nhau cũng được 10 phút rồi, nhưng giờ thì vẫn chưa đồng tình với nhau như hồi trước.

Thật là, ta cũng đang phân vân lắm chứ. Tất nhiên chúng ta nên tẩu rồi, nhưng lại không chắc rằng ta sẽ không phải chạm mặt với nhóm mạo hiểm giả kia trên đường ra. Đó mới là vấn đề. Chết tiệt, làm sao để ra khỏi đây một cách an toàn đây.....

.....chờ đã.

Nghĩ lại xem nào.

Nếu chạm mặt bọn chúng thật thì cũng đâu có sao. Mình thoát được là ổn thôi. Mấy thằng còn lại sống chết ai rảnh hơi mà quan tâm.

Ta rút tấm bản đồ ra và kiểm tra. Có 3 con đường từ đây đi đến cửa hang.

Ta tiếp cận gã Chúa Quý và gặng hỏi.

“Này, quý ngài. Có bao nhiêu con đường dẫn từ cửa hang động đến nơi này?”

“Có 3 cái.”

Đúng như phỏng đoán, bản đồ này nói trúng phóc. Ngay cả tên Chúa Quý cũng đã xác nhận.

“Vậy người có biết chúng đi theo con đường nào không?”

“Tại hạ xin lỗi, nhưng cái đó hạ không thể biết được.....”

Tên Chúa Quý trả lời với vẻ mặt đầy xấu hổ.

“Ồ không. Không sao. Ta rất biết ơn vì người đã báo trước về lũ xâm nhập.”

Ta nhẹ nhàng vỗ vai tên Chúa Quý. Hắn lễ phép cúi đầu tỏ vẻ biết ơn.

Ta đã nói về việc này trước đây, nhưng tên này đúng là đồ thờ ơ mà. Mặc dù hắn là Chúa Quý, nhưng hắn lại nói chuyện một cách tôn trọng và lễ độ với một gã loài người như ta. Bộ hắn không có niềm kiêu hãnh gì hết à? Nói một cách lịch sự, hắn biết chỗ đứng của mình. Mà hắn hỗn láo thì bị ăn đập thôi chứ ăn gì nữa. Kekeke.

Ngay lúc đó, tên Chúa Quý nhìn thẳng vào mắt ta. Trông hắn bỗng nhiên lại tỏ vẻ nghiêm túc nên cũng hơi khiến ta đơ người.

“Ngài Riff. Số mệnh tại hạ đã an bài là sẽ bị bắt bởi mạo hiểm giả rồi.”

“Humm? Thì sao?”

“Vậy thì ít nhất tại hạ cũng muốn chọn một lựa chọn an toàn. Mọi người đã không hề giết tại hạ kể từ khi đó. Chỉ với suy nghĩ ấy thôi cũng muốn tại hạ được ở bên các vị. Làm ơn hãy sống sót, hãy chọn lựa chọn đúng đắn.”

À há.

Ra hắn đang muốn xin ta tha mạng à.

Ta dần dần cảm thấy sự đồng quan điểm giữa ta và tên bé nhỏ trước mắt rồi. Để sống sót thì bất chấp cả danh dự. Ta cũng suy nghĩ theo cái kiểu như vậy.

“Hehe. Người thật sự biết điều đấy, quý ngài ạ. Được rồi, đừng có lo. Nếu người tin vào ta thì chắc chắn sẽ chạy thoát được tới thành phố.”

“Đa tạ. Đa tạ ngài rất nhiều.....”

Trông hắn cư xử như một con vật nuôi bé nhỏ sao mà thấy thương, cứ hạ đầu mình cảm tạ lia lịa như thế.

Ta chạm nhẹ vào má tên Chúa Quý mà cười khúc khích. Đó là một cử chỉ thân mật. Tò ra hạnh phúc cũng đâu có sao.

Ta hét vào những tên vẫn còn đang cãi cọ.

“Chú ý!”

Chúng ngậm miệng mình lại. Ta đoán chúng cuối cùng cũng nhận ra việc cứ cãi vã ở đây cũng chẳng ích gì. Chúng nhìn trừng trừng về phía này với ánh mắt đỏ ngầu.

“Chúng ta sẽ rút lui.”

“Nhưng mà thù lĩnh!”

“Nghe đây mấy thằng lĩnh mới. Chúng mày đã bị mấy đồng bạc trong túi làm cho mờ mắt cả lũ rồi à? Tụi mày nghĩ mình là ai chứ? Từ hồi xuất phát tới giờ chúng mày chỉ mới chạm mặt 2 con yêu tinh. Với cái khả năng đó thì bọn mày định tính làm sao mà độ được với 30 tên địch?”

Ta nhìn chúng với ánh mắt dọa dẫm.

Từ khi sinh ra tới giờ người ta luôn bảo rằng ta có một khuôn mặt dễ thiện bẩm sinh. Không một ai đủ can đảm để mặt đối mặt với ta đường đường chính chính.

“Đừng có mơ hão nữa. Kèo lũ chúng mày chết không kịp ngáp bây giờ.”

“.....nhưng mà thù lĩnh. Nếu chúng ta mà chạy trốn thì cũng chưa chắc mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ.”

Cái kẻ lúc này cứ yên lặng không tham gia cuộc cãi cọ giờ lại lên tiếng.

Một gã chột mắt kỳ cựu cũng có vài ba ngón nghề.

“Nếu chúng ta mà không may gặp địch thì ông tính sao? Ít nhất thì ở đây chúng ta vẫn có thể cố thủ, nhưng ngoài đó thì chưa chắc.”

“Tao biết mà, tên khốn. Đó là lý do tại sao chúng ta sẽ chia nhóm mà đi ra ba ngã đường khác nhau.”

“Ba ngã khác nhau?”

“Từ đây có ba lối đi tới cửa hang. Ứng lối nào thì đi lối đó.”

Một khoảnh khắc đầy sự tĩnh lặng thoáng qua.

Gã đó chau mày lại.

“.....thù lĩnh. Đừng nói là.”

“Đúng thế. Một nhóm trong chúng ta chắc chắn sẽ phải chạm mặt kẻ địch. Tuy nhiên, ngược lại thì hai nhóm kia sẽ sống sót.

“Thế thì khác gì làm thí mạng!”

Tên chột mắt phản bác một cách ầm ĩ. Chắc phải giận lắm mà ngay cả trên cổ hần cũng nổi rõ cả mấy cái mạch máu. Chậc, hần là một thằng tốt tính nhưng điều phiền toái là lúc nào hần cũng nghiêm túc không đúng chỗ.

Những tên khác cũng bắt đầu phàn nàn, nói mấy thứ đại loại như “Thế là không đúng!” hay “Thà chết chung còn hơn chết lẻ tẻ!”.

Đúng là một bọn ngu ngốc không kẻ nào sánh bằng. Các người đâu biết chết nghĩa là gì nên mới có thể dễ dàng tự tuyên bố là chết chung như thế.

.....nhưng nếu cứ nói thẳng toạc ra thì cũng chả ích gì. Chỉ bằng vừa nói vừa dối chúng ở đôi ba chỗ. Gì cơ? Xưa nay ta chỉ thành thật với bản thân thôi. Có bao giờ ta nói rằng ta cũng thành thật với người khác đâu nào?

“Câm miệng lũ nhóc! Nhiệm vụ của ta là đưa càng nhiều người trở về quê nhà an toàn nhất có thể!”

Bọn chúng giật mình. Nhìn đi kia. Mới hử tí thôi đã sợ tè ra quần rồi. Với cái thái độ đó mà còn đòi đọ với 30 tên địch thì ông đây không biết phải trông mong thắng lợi ở khúc nào đâu.

“Các người đều có gia đình phải không? Lòng kiêu hãnh của một thằng đàn ông? Tốt đấy. Tinh đồng đội? Cũng hay. Nhưng chúng ta mà chết quách rồi thì lấy đâu ra để lo cho mấy thứ đó nữa hả? Còn ai sẽ gánh vác gia đình của các người đây?”

“.....”

“Còn những đứa con thơ của các người thì sao? Còn những người dân cùng làng đang gánh công việc đồng án cho chúng ta thì sao? Còn những bà vợ của các người thì làm sao?”

Một sự yên lặng phức tạp.

Đúng như phỏng đoán, không có thứ gì thuyết phục hơn gia đình. Mặc dù ta bị mù chữ, nhưng ít nhất ta còn biết cách đối nhân xử thế.

“Những kẻ sống sót sẽ gánh vác trọng trách chăm sóc gia đình của những ai phải ngã xuống.”

Ta dùng những từ ngữ mềm mỏng hơn một tí và đi đến kết luận.

“Chúng ta không còn con đường nào để lùi được nữa, lũ ngu. Hãy nghĩ về gia đình mình và dân làng. Những thứ khác không quan trọng. Quên tất cả mà tập trung nghĩ tới gia đình mình đi.....”

Chúng cúi đầu.

Tất nhiên. Đối với bất kỳ ai còn có lý lẽ trong đầu thì lời đề nghị của ta phải là hợp lý nhất rồi. Chúng chỉ khó chấp nhận việc phải hi sinh để cứu lấy cái mạng của kẻ khác. Vậy nên phải cắt cái hướng suy nghĩ đó ra khỏi tâm tư.

Nhóm mạo hiểm giả chia ra làm 3 tiểu đội.

Một nhóm 4 người và hai nhóm 3 người.

“Đi thôi.”

Ta nghiêm khắc ra lệnh.

Đường nào gặp kẻ thù đều phải dựa vào may rủi. À, mà nếu nói là hoàn toàn dựa vào may rủi thì chưa chính xác đâu.

Ta đã cố ý đặt tên Chúa Quý vào nhóm khác. Nếu bọn kẻ thù mà có thiết bị định vị ma lực thì nó sẽ phản ứng về phía tên Chúa Quý. Đương nhiên bọn chúng sẽ tự lẫn mò tới hấn rồi. Nói cách khác, hấn được xem là mồi nhử. Công nhận ta giỏi về mấy cái lĩnh vực mưu mẹo này thật đấy.

Được rồi. Giờ thì chính thức tẩu thoát nào.

Mấy bằng hữu thân cận của ta, xin hãy chết đi nhá.

Có như thế thì ta mới sống.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 4

Lâu Đài Chúa Quý Dantalian

Bọn mạo hiểm giả vỗ vai nhẹ vào nhau. Sau đó chúng chia rẽ ra làm 3 ngã.

“Đi chết đi, lũ chó.”

“Mày mới là thằng sắp chết đấy. Vợ mày cứ để tao lo.”

Lời chửi rủa nhau của lũ mạo hiểm giả thực chất cũng chỉ là một cách cư xử cho phải phép. Chúng biết rằng nếu từ biệt chia ly mà không khí nặng nề thì đôi chân chúng cũng sẽ trở nên nặng trĩu hơn.

Tên đội trưởng của tiểu đội có tôi nói.

“Chúng ta cũng nên đi thôi.”

“Ừ.”

Tôi lại ở trên lưng của tên lính mới đạo trước.

Nhóm của tôi đặc biệt có hơn 4 người. Đó là bởi họ còn có thêm đồ để khiêng theo là tôi. Kẻ đang tạm thời là đội trưởng chính là gã chột mắt. Cái gã mới đây phản đối với tên Riff.

“.....”

“.....”

Những tiếng bước chân u ám vang vọng khắp hang.

Không một ai nói bất kì một lời nào. Ánh sáng của những ngọc đuốc hắt bóng người lên mặt hang. Những chiếc bóng gập ghềnh những đường lượn sóng trông cứ như ảo ảnh.

Thực ra khi tên Riff đề nghị chia nhóm ra làm ba, tôi chỉ muốn chạy nhảy xung quanh trong sự vui sướng mà thôi. Thế mà lúc này tôi đã tính tự đề xuất việc đó rồi cơ chứ. Đây gần một nhóm 10 tên mạo hiểm giả thôi chứ khi các người chia 3, chia 4 rồi thì còn lâu mới doạ dựa ai.

Thật quá ngu xuẩn đi kia mà.

Riff đề nghị việc tách rời nhóm chủ ý là để tăng cơ hội sống sót nhiều nhất có thể, tuy nhiên, hấn đã sai lầm ngay từ gốc rễ. Hấn hoàn toàn tin vào lời nói của một tên Chúa Quý. Bình thường, mạo hiểm giả và Chúa Quý đáng lý phải có hiềm khích với nhau, nhưng chúng lại dễ dàng tin tưởng người vl.

Liệu có phải do chúng bất cẩn, hay là tài diễn đạt của mình đáng cảm thông như thế. Nếu là cái sau thì đúng là khoẻ thật. Chứng tỏ rằng cái khả năng diễn xuất của mình vẫn chưa mai một đi. Cái giá phải trả cho cái tính bất cẩn sẽ cao lắm đó, Riff à.

Tôi nhìn về khoảng không trước mắt mình.

Một bản đồ nửa trong suốt đang được hiện ra. Những chấm nhỏ màu đỏ đã chia ra làm 3 hướng khác nhau và đang dần dần rời xa nhau.

Trong số những chức năng của hệ thống, có một chức năng cho phép ta có thể thấy được bản đồ. Thật tiện lợi vì lũ mạo hiểm giả cũng xuất hiện dưới hình dạng là những chấm đỏ và nó còn cho thấy vị trí hiện tại của bọn chúng.

Ngăn cách giữa những con đường đó là bức tường dày đặc của hang động. Thực ra ở vài chỗ cũng có mấy lối đường mòn thông các đường lại với nhau,

nhưng chỉ có tôi, kẻ nắm giữ bản đồ hệ thống, mới biết được. Lũ mạo hiểm giả cũng không có cách nào liên lạc được với nhau trong mọi tình huống.

Cho dù nếu có một cuộc thăm sát diễn ra

‘Bảng thuê mướn.’

Tôi nói thầm trong tâm trí.

Một tiếng chuông hiệu ứng‘tírring~’ vui tai vang lên.

Quái vật

Sức lực

Tấn công

Phòng thủ

Giá tiền

Slime

F

F

E

4 Libra

Tinh Linh Loại Yếu

F

E

F

8 Libra

Yêu Tinh Đào Ngũ

E

E

F

12 Libra

Golem Loại Yếu

D

D

C

20 Libra

Trong một khoảnh khắc.

Tựa như chỉ tức thời, nhưng trong ánh mắt tôi đã xuất hiện sự chần chừ.

Bọn mạo hiểm giả đó đã chia ra làm 3 nhóm. Chúng tin lời tên Chúa Quỷ Dantalian – kẻ mà chúng nên có thái độ thù địch ngay từ đầu. Không những giảm sức chiến đấu, mà chúng thậm chí còn chưa chuẩn bị tinh thần.

Điều kiện thuận lợi nhất để tiến hành một đòn tấn công bất ngờ.

Nhưng lý do mà tôi chần chừ trong một khắc.....thì ai mà biết.

Nếu bây giờ tôi mà thuê bọn quái vật để tấn công lũ mạo hiểm giả, thì có nghĩa là tôi sẽ mất một mất một còn. Hoặc chúng chết hoặc tôi chết. Chỉ có một trong hai tương lai đó có thể xảy ra. Không thoái lui được nữa.

“.....”

Miệng tôi cảm thấy khô lại.

Một khi đã quyết định thì tôi sẽ không còn đường lùi.

Tôi đã nhận ra sức nặng của sự lựa chọn của mình.

Và, khung phurong án thứ hai kể từ lúc tôi bước vào cái thế giới này hiện ra.

[1. Cứ thế này tiêu diệt bọn mạo hiểm giả.]

[2. Cứ thế này bị bọn mạo hiểm giả bắt đi.]

.....như tôi nghĩ. Tôi đã đoán ra được trong tình huống nào những lựa chọn này sẽ xuất hiện.

Khi ở trong những tình thế có liên quan đến mệnh hệ của tôi hay của người khác. Những cái khung này sẽ xuất hiện, cứ như muốn bảo tôi phải suy nghĩ về lựa chọn của mình một cách kỹ càng.

Mặc dù vậy, hiển nhiên lựa chọn của tôi là cái thứ nhất.

Một tương lai sáng rạng cho một tên Chúa Quý bị bắt bởi lũ con người không hề tồn tại. Cho dù bọn mạo hiểm giả này có không giết mình thì đã sao. Chúng sẽ bán mình trong thành phố để nhận tiền thưởng, và thủ cấp của mình sẽ được triển lãm ở quảng trường để khoe bản dân thiên hạ thấy cái công cuộc mỹ nghệ để cất đầu một tên Chúa Quý ảo diệu đến chừng nào.

Vậy nên, tôi đã chọn số 1.

Tôi sẽ tàn sát bằng sạch bọn loài người trước mặt.

‘Thuê Golem Loại Yếu.’

[Bạn đã thuê một Golem Loại Yếu.]

[Bạn có muốn triệu hồi Golem Loại Yếu không?]

Cả cái giá tài trị giá 21 Libra của tôi bay hơi hết, chỉ còn để lại một đồng Libra cô đơn gổl chiếc.

Vào ngay lúc đó, mặt đất trong hang bỗng nhiên được bao phủ bởi một luồng ánh sáng.

“H-Hoo?”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy!?”

Lũ mạo hiểm giả bắt đầu hoảng hốt.

Ánh sáng hắt lên từ vòng triệu hồi làm sáng bừng toàn bộ cái hang tối mịt chỉ trong tích tắc. Thời khắc bọn chúng đổ dồn ánh nhìn về phía vòng tròn ma thuật, tôi nhe răng.

ROOOEEET!

Thanh âm vừa đây nghe như tựa một túi nhựa bị xé toạc ra. Tuy vậy, đó là một thứ tươi hơn một chiếc túi nhựa. Với hàm răng của mình, tôi đã cắn thật mạnh vào cái tai của gã lính mới đang mang tôi trên lưng.

“Ku ááááá!”

Tên mạo hiểm giả vừa hét lên vừa quăn quại. Tôi, người đã ở trên lưng hắn, ngã xuống sàn. Tôi cũng đã đáp xuống với một tư thế an toàn chuẩn không cần chỉnh, nên có ngã xuống cũng không đau lắm.

“J-Jack!? Có chuyện gì vậy! Ngươi làm sao vậy!?”

“Hự, aaá, tai! Tai tôi!”

Những ánh nhìn mới lúc này đây còn bên phía vòng ma thuật giờ lại đổ dồn cả sang đây.

Tôi giả một cái sắc thái vô cùng hoảng sợ, tôi chỉ tay về phía bên kia.

“Mọi người! Sau lưng! Nhìn sau lưng kia!”

Ở nơi mà tôi chỉ, một cánh tay bằng đá mọc ra từ trong mặt đất.

Cánh tay đá có bám víu lấy mặt đất, tựa như một con ác quỷ leo lên từ Địa Ngục trở ra, một thân hình đồ sộ ló dạng. Một âm thanh ‘croo-ộp, croo-ộp’ kinh khủng vang lên. Đó là thanh âm của đá tảng cọ xát vào nhau. Bọn mạo hiểm giả chứng kiến thuật triệu hồi mà há hốc mồm miệng.

“C-Chúa ơi.....”

“Năng khiếu lên! Rút kiếm ra!”

Chúng bối rối không biết phải làm sao. Dù vậy, tên chợt mắt hỏi đầu kia, thật không hổ danh là cương vị phó thủ lĩnh, ngay lập tức ra lệnh cho bằng hữu của mình. À mà tiện đây, kẻ thù của mấy người không chỉ có bé golem này đâu.

“Uummm.....!?”

Tôi nhảy phắc lên cái lưng của tên lính mới khi này và bịt miệng hắn lại. Tên đó cứ tròn tròn con mắt.

Cái nhìn của hắn trông cứ như muốn thét lên, ‘Người đang làm cái gì vậy!?’.

Thật ra ngay từ đầu tôi đã nghĩ cái con dao găm ở bên hông hắn rồi. Tôi rút con dao của hắn ra rồi hạ lưỡi dao xuống cổ họng hắn. Một lần, hai lần, ba lần, và cuối cùng là lần thứ bốn. Thậm chí tôi còn không cho hắn lấy một cơ hội để chống cự.

“Eẹ, phựự.....hăăc.....”

Tên lính mới thét lên, nhưng âm thanh lại bị bịt kín lại bởi tay tôi làm cho nó nghe giống như một tiếng rên rỉ.

Tiếng rên rỉ rồi cũng chuyển sang một màu máu đỏ thẫm và làm ướt đầm dính dính cả tay tôi.

“Ưừ.....eẹ.....”

Tôi lặng yên nhìn xuống con mắt của gã lính mới.

Cuối cùng người hắn mới chịu yên.

Mất hơn 8 giây.

Những tên mạo hiểm giả khác không hề biết rằng tên lính mới vừa bị sát hại ngay sau lưng mình.

Vậy là tôi đã sát hại một sinh mạng lần đầu tiên, nhưng giờ thì không phải lúc để uỷ mị đa cảm đâu. Tình hình giờ vẫn còn căng thẳng. Tôi lập tức cất giấu con dao găm trong trang phục rồi ngoảnh đầu lại.

“!!!!!!—!”

Ngay lúc đó, con golem cũng đã hoàn toàn lộ diện.

Cứ như ăn mừng việc nó cuối cùng cũng thoát ra được chốn lòng đất ngột ngạt, con golem ngẩng đầu lên cất ra một tiếng rống dài. Trần hang run lên khiến cho những bụi thạch nhũ cũng phải rung rẩy. Cho dù nó có được gọi là ‘golem loại yếu’, thì kẻ đang làm chủ được tình thế chính là con quái vật này đây.

Đây chính là một con quái vật.

Đây chính là một con ác quỷ.

Nó trông quá khác xa con người và cái thân hình đáng kinh hãi đó cũng đủ để gieo rắc nỗi sợ hãi vào tâm trí con người.

“Hiiii.....!”

Bọn mạo hiểm giả co rúm lại. Một gã run rẩy đôi tay đến nỗi làm rớt cả cái đuốc. Một khi mà ánh sáng của vòng triệu hồi tắt ngúm lại, cái hang trở lại cái tình trạng tối đen như mực – điều đó làm cường đại nỗi sợ của bọn chúng hơn bao giờ hết. Chùm sáng đỏ hắt lên từ cây đuốc chỉ cho một cái nhìn thoáng qua cái thân hình khủng bố đang ở đằng xa.

Những gã từng làm nông kiếm sống ở quê nhà.

Những gã đó chắc bây giờ mới nhận ra rằng,

Mạo hiểm giả là một cái nghề dễ tổn thọ vì thường xuyên phải đối mặt với những sinh vật kỳ dị khủng bố như thế này.

“A-Aaaaa.....”

Ba tên mạo hiểm giả tập hợp lại với nhau. Đây là một bản năng được in sâu vào tâm trí con người, tập hợp với bằng hữu của mình khi phải chống chọi với những con thú lớn. Tuy nhiên, trong tình huống này thì việc nghe theo bản năng đó là hết sức sai lầm.

“**II, IIIIIII—!**”

Với thân hình đường phệ đó, bước chân của con golem rất chậm chạp.

Nếu lũ mạo hiểm giả tách ra thay vì dồn lại một đồng như thế kia, thì chúng đã có thể có cơ hội độ được với con golem rồi. Nhưng những gã này lại thiếu kinh nghiệm. Kinh nghiệm chiến đấu với nhiều loại ác quỷ.

Như một chiếc xe tăng, con golem tiến tới bọn chúng. Bước chân của nó kêu cái thụp làm chấn động cả mặt đất. Xung chấn vang rền bạo lực trong màn tối.

Lũ mạo hiểm giả không thể làm gì khác ngoài cái việc nâng chiếc khiên gỗ mộc lên. Cả cơ thể chúng cứng đờ lại. Có lẽ nên có một lời tán dương vì chúng đã không bỏ chạy ngay tại chỗ.

“G-Gã này chết rồi!”

Tôi thẳng tay thêm thắt cái tình hình này cho cái bọn đang hoảng loạn kia. Tôi nâng cái xác của gã lính mới mà hét lên.

“Anh ta bỗng nhiên ngã xuống! Đó là ma thuật đen! Một kẻ mà tại hạ không hề biết đang tấn công mọi người! Nhanh lên, xin hãy chạy đi!”

“Gì cơ.....”

Một khoảnh khắc do dự.

Tuy nhiên có chần chừ một giây khi mà một con golem đang ở ngay trước mặt, cái đó cũng đủ để dẫn tới hậu quả thê thảm.

Nhắm vào lúc sự tập trung của bọn mạo hiểm giả bị phân tán, con golem vung cánh tay của mình. Mục tiêu chính là gã chốt mắt hỏi đầu. Là người chịu trách nhiệm dẫn dắt đơn vị này, khi nghe thấy rằng tên lính mới đã tử vong, hấn quay đầu trong chốc lát. Cứ như vậy cái nắm đấm nạm đầy đá nặng của con golem húc vào người hắn.

Thậm chí một tiếng la hét cũng không.

Hộp sọ hắn bị nghiền ra bã rồi chết ngay tắp lự.

Cái khiên mộc được làm ra bởi thợ rèn trong làng cũng không mấy tác dụng.

“.....ư, aaa?”

Một khắc sâu, bọn sống sót còn lại mới phản ứng.

Thật là, cho dù con người ta bình thường phản ứng là như thế, nhưng thật là bi thảm quá đi mà.

Một gã mạo hiểm giả, cứ như đã già từ mọi hy vọng, ngã xuống sàn. Một gã mạo hiểm giả khác chọn cách ngược lại và định tẩu thoát. Vứt bỏ cả đuốc và thanh gươm, hắn vất đi tất cả thứ gì có thể vướng chân vướng tay mình mà chạy.

Này này, nếu sót một tên thì rắc rối cho ta lắm.

“Lối này! Chạy về lối này!”

“Ư, á! Áá!”

Với lời đáp lại vô nghĩa, gã ta chạy về phía tôi. Giống như cách hành xử trong vô thức của con người khi gặp hoạ loạn. Nếu chỉ họ đường nào, họ sẽ liều mạng mà chạy về phía đó.

Tôi kéo gã lại gần rồi thì thầm.

“Giữ nhịp thở của ngài nhẹ thôi. Bọn golem thường thì tai mắt đui hết. Nếu ngài mà nấp ở góc hang, thì ngài sẽ an toàn. Ngài có thể tin tại hạ. Tại hạ là một chuyên gia về đặc tính của ác quỷ mà.”

“À-À vâng, tôi hiểu rồi.”

“Nào, giờ làm theo tại hạ mà thờ thật từ từ nào. Một. Hai. Haà.”

“Ha.....Haà.”

“Tốt lắm. Đứng rồi đấy. Hít vào rồi thở ra thật từ tốn.”

Tên mạo hiểm giả đó bình tĩnh lại nhịp thở. Tôi nắm tay hắn thật chặt. Ai chắc cũng biết việc một chuyên gia nắm tay mình trong biến cố luôn làm cho người khác thư giãn hơn.

“Một.....”

Khi gã mạo hiểm giả hít thở theo lời tôi. Tôi nhẹ nhàng rút con dao găm ra.

“Hai.....”

Vào thời khắc hắn thở ra. Với lưỡi dao, tôi cắt cổ hắn. Sau đó hắn chẳng còn cơ hội để hít với chả thở từ tốn thêm một lần nào nữa. Máu tuôn trào từ cổ họng hắn, hắn thở không còn ra hơi. Âm vang duy nhất là tiếng ho sặc sụa và tiếng ồ ồ của bọt mép. Sau một lúc, tên đó cuối cùng cũng chết.

Vào khoảng thời gian gã ta tắt thở trong vòng tay dịu dàng của tôi, bác golem cũng đã xử lý xong tên còn lại.

Con golem chỉ đơn thuần là nâng cái chân lên và giẫm vào hắn. Cơ thể con người cứng hơn mình dự đoán. Người hắn không bị nghiền nát ngay.

Một tiếng thét thảm khốc phát ra từ miệng gã mỗi khi bị bàn chân đồ sộ giẫm xuống. Khoảng một lúc, tiếng hét cũng tắt ngấm. Chỉ còn tiếng xương bị gãy giòn vang vọng. Cái thứ dính dính trên bàn chân của con golem có thể là ruột non ruột già của gã.

Một cái kết đẫm máu.

“.....Ha.”

Tôi lại dựa lưng vào mặt hang.

Sự kiệt sức trĩu nặng trên cơ thể tôi. Làn nhiệt nóng vẫn chưa tắt. Tôi không hề biết rằng sự ẩm áp này lại khó chịu đến vậy. Còn ngược lại, con mát lạnh toả ra từ bức tường thật là thích. Đây là nhiệt độ hoàn hảo nhất cho tôi bây giờ.

Nhiệt độ hạ xuống còn một nửa.

Một nửa.

“.....Mọi chuyện vẫn chưa xong.”

Tôi lẩm bẩm.

※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10 : Chúa quỷ lên sàn diễn (8)

Với cái cảm giác rằng mình đã thức khuya hơn 4 đêm liên tiếp, tôi thấm mệt. Dù vậy, trong đầu tôi còn mớ chỉ dẫn được khắc lên hộp sọ. Khắc tựa như những chữ viết tượng hình ở Ai Cập. Bàn năng được gắn vào tâm trí tôi từ thuở nhỏ giờ lại thì thầm bên tai tôi.

‘Dọn sạch sẽ mọi thứ.’

Nếu mình không muốn tội ác của mình bị phơi bày sau này.

‘Kết thúc những gì mình bắt đầu.’

Nếu không muốn tà tâm và sự sợ hãi tồn đọng trong trí óc.

“.....”

Tôi nhấn cặp chân mảy một cách bình tĩnh.

Tiếng trống ngực cũng bắt đầu lắng xuống.

Nhịp thở của tôi dần xuống và sự điềm tĩnh cũng trở lại.

Con người là một lũ thú vật với bản năng.

Nếu bạn có thể tạo ra thứ bản năng phù hợp cho mọi tình huống có thể, thì cho dù có ở đâu, bạn cũng có thể hành xử như một con thú săn mồi.

Không cần phải rút kinh nghiệm hay thử thách gì.

Về một mặt nào đó, lời nói của ông già tôi là rất chính xác.

Sự thật rằng, tôi, người mà ‘sinh mạng đang ngàn cân treo sợi tóc’ được đáp lại bằng ‘xử lý tất cả những kẻ đe dọa mình’ không chút do dự. Có thể nói nhờ điều đó mà tôi vẫn còn sống sót.

“Dù sao đi nữa, ông già mình...”

Cho dù sau khi chết, lão vẫn cứ bám víu lấy tôi như một bóng ma đầy phiền phức.

Tôi đứng dậy và kiểm tra các túi của những cái xác. Đây không phải là ăn cắp.

Tôi chỉ đang lấy lại những thứ thuộc về mình. Sau khi kiểm tra tất cả các túi áo túi quần và cả giày dép, gia sản của tôi lên đến 34 đồng vàng.

Đủ để triệu hồi thêm một con golem và cả một con yêu tinh nữa.

“Cửa sổ bán đồ”

Bán đồ nội địa của cái hang hiện ra giữa không khí.

Tôi không biết liệu chúng có đang di chuyển rất cẩn trọng, nhưng hai nhóm người còn lại vẫn chưa đi quá xa. Tôi quyết định đi tới và chờ ở địa điểm mà chúng sẽ đến. Sử dụng những lối đi tắt mà bọn mạo hiểm giả không hề biết, tôi đón đầu chúng.

◆

“Mẹ kiếp, ở đâu ra một con quái vật nửa thế này.....!”

Trận chiến thứ hai diễn ra.

Kế hoạch rất đơn giản.

Con golem ngồi yên vị trong góc tối của cái hang. Vốn dĩ cơ thể nó toàn là đá, trong hang tối, việc phân biệt giữa nó và mấy tảng đá khác là hoàn toàn bất khả thi. Vì vậy, ngay khi bọn mạo hiểm giả đi qua, tôi phát động ra một đòn phục kích.

Kế hoạch phục kích diễn ra suôn sẻ.

Cái đầu của gã thứ nhất bị banh ra như bong bóng nước chỉ bằng đòn đánh đầu tiên. Một tên khác thì bị golem lấy bàn tay nắm rồi nghiền nát như đậu hũ.

Chỉ còn có 40 giây để thu gọn một tổ đội gồm ba người xuống chỉ còn một.

“Ăăcc!?”

Tôi đâm vào lưng tên mạo hiểm giả còn lại khi hắn đang chỉ tập trung vào con golem.

Lần này không phải là dao găm đầu mà là một thanh kiếm dài thứ thiệt đấy. Lưỡi đao xuyên toạc qua ngực hắn.

“Không thể, nào.....”

Hắn ta nhìn xuống lồng ngực mình. Biểu cảm trên gương mặt lộ ra trông cứ như hắn không thể tin là hắn vừa bị một thanh kiếm xuyên qua ngực.

Tên đó nhăn nhó khuôn mặt, đôi mắt đỏ ngầu nhìn tôi chăm chăm.

“Chúa Quý, tên khốn.....ngươi phản bội chúng ta.....!”

“.....”

Tôi rút thanh gươm ra.

Gã ta ngã xuống mặt đất. Tôi tự hỏi liệu lưỡi đao khi nãy có làm thủng ngực hắn chưa. Hơi thở cuối cùng của hắn mới đây nghe rất khó khè. Cứ như tiếng hơi bơm xì ra từ lốp xe đạp thủng. Đó là tiếng hét cuối cùng của gã.

“Phản bội hử.”

Sai rồi bác.

Anh đây chưa bao giờ phản bội mấy chú cả. Ngược lại cả đấy. Các người tự đứng lại nghênh ngang mà xông vào nhà của Dantalian đây. Nếu các người không ngu xuẩn đến vậy thì đã không phải mất cái mạng rồi.

“Haà.”

Tôi rà soát mấy cái túi của đồng xác.

Màu máu chàm thấm lên những đồng đồng, đồng bạc. Tôi giữ chặt những đồng tiền đó.

Chỉ cần mình vẫn còn trong bộ dạng tên Chúa Quý Dantalian, những nhóm mạo hiểm giả khác sẽ đến mà cố bắt mình trong tương lai. Để đối phó với cái ngày đó, trước hết mình phải thu hoạch vốn làm ăn cái đã.

Tài sản của Lâu Đài Chúa Quý

Số lượng tiền rút: xx Libra

Tổng cộng: 58 Libra

※Cảnh báo. Nếu rút quá nhiều trong một lần, bạn có thể bị phá sản.

Tôi cũng hết tiền vàng vào trong kho của lâu đài.

Nếu tính luôn cả 20 Libra mà tôi đã dùng để triệu con golem, thì tôi cũng gần có lại số tiền ban đầu rồi. Giờ chỉ cần xử lý nhóm của lão Riff là xong xuôi êm thấm, tôi leo lên vai con golem và tiến tới sân diễn tiếp theo.

Chỉ sau một lúc, tôi đã bước chân tới cửa hang lâu đài.

Tôi bắt con golem ngồi chờ một cách ngoan ngoãn ở cửa hang.

Khoảng 20 phút sau. Từ phía bên kia của cái hang thân ảnh của một nhóm người dần lộ dạng.

“Hửm? Chẳng phải là ngài Chúa Quý kia sao?”

Riff nhận ra tôi mà cau mày.

“Tại sao ngươi lại tự tới được đây!? Những người khác đâu rồi?”

Tôi không đáp lại.

Tôi không biết liệu chúng đã để ý đến việc bầu không khí đã trở nên khác nghiệt chưa. Một nhóm người bỗng đứng lại đi mà mất tích. À mà kẻ ra chỉ cần cặp mắt trần cũng đủ để nhận ra sự đáng nghi rồi. Toàn bộ cơ thể tôi trông rất mệt mỏi.

“Quý ngài. Ta đang hỏi là những người khác đang ở đâu.”

Riff hỏi lại một lần nữa. Mặt hắn lộ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn. “Mọi người vẫn ổn. Họ chỉ có chút việc cần làm rồi tới ngay thôi”. Chắc hắn đang trông chờ một câu trả lời như thế, rồi tôi nhấn tâm cắt bỏ cái hi vọng đó.

“Chúng chết hết rồi.”

“.....ề?”

“Chúng chết hết rồi. Không chỉ có nhóm của ta. Trừ nhóm người ra, toàn bộ bảy tên đã bán mạng mà đi. Chắc giờ chúng đang cụng búa mà uống ở suối vàng.”

Giọng nói phát ra từ miệng tôi lạnh lẽo đến nỗi làm cho tôi cũng phải ngạc nhiên. Không chỉ có thế, nhưng một thái độ nhạo báng khinh miệt cũng được hoà lẫn vào đó. gương mặt lão Riff hiện rõ sự méo mó.

“Chẳng lẽ..... kẻ thù đã tấn công ở cả hai bên?”

“Ngài Riff. Nếu ngài đã hiểu chuyện thì thôi xin đừng giả ngu nữa. Nếu mọi thứ mà như ngài nghĩ thì làm sao mà ta đây lại có thể đứng ở chỗ này.”

Tôi cười khoái trá.

“Không hề có tên địch nào xông vào lâu đài cả. Tất cả chỉ là dối trá. Một sự dối trá trắng trợn.”

“Gi cơ?”

“Não chó của nhà người vẫn chưa thông ra à? Tất cả mọi chuyện chẳng qua là một kế hoạch nhằm để giết từng người bọn người thôi.”

Khuôn mặt của lũ mạo hiểm giả lập tức đổi khác.

Từ thân thiện đến nghi ngờ. Từ sự nghi ngờ đến giận dữ.

Nhưng thế vẫn chưa đủ. Mục tiêu của tôi là biến con giận của chúng thành một con thịnh nộ. Tôi bẻ cong cái mép miệng mà nhe răng cười.

“Tất cả là nhờ công của ngài đấy ngài Riff. Ta thật sự cảm tạ ngài vì đã tin ta một cách dễ dàng đến vậy. Mạo hiểm giả mà lại đi tin Chúa Quý. Tên nhân vật chính làm cho cái vở hài kịch chẳng buồn cười chút nào này thành công không phải là ta, mà chính là ngài đấy.”

“Tất cả là một trò lừa.....?”

“Đúng. Ta đây đã tự tay giết cả 7 người đó.”

Tôi rút ra thanh dao găm giấu trong bộ trang phục. Máu của máu vẫn còn có thể thấy rõ trên lưỡi dao.

“Tên này tên kia toàn một lũ ngu xuẩn. Mỗi khi ta cứa cổ chúng bằng con dao này, bọn chúng đều tròn tròn cả cặp mắt. Bộ các người thật sự nghĩ rằng một Chúa Quý như ta sẽ ngoan ngoãn giờ tay chịu trời sao? Đây là tại sao mấy tên mạo hiểm giả sơ cấp thiếu kinh nghiệm thật quá hài đi mà.”

“.....”

“Phải nói là phản ứng của tên lính mới mới cực thú vị. Hấn cứ nhìn ta chăm chăm mà lầm bầm ‘Không thể nào’ với cái cổ họng tuôn máu. Bởi vậy ta mới lễ phép khuyến mãi thêm một đao nữa. Vớ hấn ở nhà chắc cũng mừng lắm cơ. Ít nhất cô ta cũng không phải ở chung với một thằng chồng ngu xuẩn như th-”

[Mạo hiểm giả Riff mức độ tình cảm giảm 21.]

[Mạo hiểm giả Zed mức độ tình cảm giảm 23.]

[Mạo hiểm giả Zack mức độ tình cảm giảm 20.]

Mức tình cảm của chúng lập tức xuống còn 0. Và trong số đó, có kẻ còn ném đá vào tôi mạnh nhất có thể. Với một tiếng bịch, hòn đá đâm vào trán tôi. Cú ném đó chứa đầy sát khí. Có vẻ hấn muốn kết liễu tôi bằng thứ này. Nhưng, thật không may, tầm ngắm hơi bị trật nên nó chỉ lướt nhẹ qua.

“-Sai rồi sai rồi.”

Xin thứ lỗi nhé, nhưng đó là cơ hội cuối để chú giết được anh rồi. Nếu chú mà ngắm tốt hơn tí thì anh đã an tâm bán muối. Rồi chú sẽ đi đến cái good end là “mạo hiểm giả đã đánh bại Chúa Quý”. Tuy cơ hội cho điều đó xảy ra rất là nhỏ nhoi nhưng không phải là không thể.

“Không phải chỗ đó, chỗ này này.”

Tôi gõ nhẹ đỉnh trán mình bằng ngón tay.

“■■■■, ■■■■—!”

Đó là thời khắc mà con golem tập kích chúng ở sau lưng. Con golem mới mấy giây trước đây thôi còn trông giống như đá tảng bình thường, giờ lại chìa tay ra.

Đây là trận chiến cuối cùng.

Làm ơn hãy chống trả nhé, bác Riff. Ngươi là người đầu tiên ấn đầu của ta xuống đất trong suốt 10 năm qua. Ta cũng đã thề sẽ trả lại ngươi cả lỗi lẫn lời từ nãy đến giờ rồi.

Mạo Hiểm Giả, Kẻ Cướp Hèn Nhát, Riff Hoffman

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 4

Lâu Đài Chúa Quý Dantalian

Không thể nào. Điều này là không thể nào!

Cái tên đó là thứ gì vậy? Không khí từ người hấn toả ra hoàn toàn khác biệt so với lúc trước! Cái tên cùi bắp cứ luôn cúi đầu đi đâu mất tiêu rồi? Cái gã cứ cười toe toét một cách dễ tiện đó là ai vậy.....!?

“Hựááááá!”

Chết tiệt, thêm một thằng tiêu rồi.

Vụ con golem tự đứng xuất hiện đằng sau là đã đủ tệ rồi. Trước khi chúng ta kịp phản ứng thì một thằng đã phải đi bán muối. Tuy đã phải cố chống cự chỉ với hai mạng nhưng giờ lại thế này.....mẹ kiếp.

Điểm yếu của mạo hiểm giả thiếu kinh nghiệm cuối cùng cũng đã lộ rõ. Tên mạo hiểm giả còn lại hăng máu quá nên không thể phụ trợ cho ta đang hoảng. Thằng thiếu năng. Hăng hái chính là liều độc thủ trong chiến đấu. Sao mà mầy vẫn chưa thông cái kiến thức cơ bản ấy vào trong hộp sọ hả!

.....không. Nghĩ lại thì kẻ đưa mấy gã xanh non này đến Lâu Đài Chúa Quý là mình. Mình bị mù quáng bởi của cải mà lại phạm sai lầm. Lúc đó mình đâu nghĩ việc đó là sai. Mình cứ tự sướng kêu rằng đó là ý tưởng thông minh. Nhưng cuối cùng, chẳng lẽ chính sự ngu muội này đã đem vận rủi đến với ta sao.....?

Những lời lẽ cay độc khi nãy của tên Chúa Quý thật sự là đúng. Chúng ta đã quá bất cẩn. Mẹ kiếp. Nhưng ta không định chết một cách dễ dàng thế đâu!

Dù gì thì ta cũng là chuyên gia khi nói về việc sống còn. Dù có ô nhục như thế nào cũng được.

“T-Ta đâu hàng!”

Ta ném đi khiên và kiếm của mình.

Người đàn ông trước mặt ta nhấc môi cất lên một tiếng “Ồ?” rồi nhếch mép. Nụ cười đó hiện trên gương mặt hấn một cách cực kỳ tự nhiên. Đó hẳn là nhân cách thực sự của hấn; máu lạnh, tàn nhẫn, và tàn độc hơn bất kỳ ai khác.

“Chẳng phải ngươi hơi bị ngoan ngoãn sao, quý ngài thủ lĩnh Riff?”

“Tiểu nhân sẽ làm mọi thứ ngài muốn nếu ngài tha mạng cho tiểu nhân. T-Tiểu nhân thật sự không biết. Rằng ngài lại là một con người đáng kinh sợ như thế này. Làm ơn, tiểu nhân cầu xin được tha thứ.”

Ta có hết sức để tỏ ra một dáng vẻ thảm hại.

Ta thừa biết là ngươi đang nghĩ gì rồi, Chúa Quý.

Ngươi thắng, ta thua. Vị trí của hai ta bất ngờ bị hoán đổi. Tên Chúa Quý đã luôn phải giả vờ là một thằng cù lần giờ đã lật ngược được hoàn toàn thế cờ.

Chắc ngươi phải cảm thấy sung sướng lắm. Rõ ràng là ngươi muốn thưởng thức cái thời khắc chiến thắng này càng lâu càng tốt để mà hạ nhục ta theo ý ngươi muốn.

“Tiểu nhân thật sự dân dòn và ngu xuẩn. Xin tha lỗi cho tiểu nhân, Chúa Quý đáng kính! Làm ơn xin ngài hãy thương hại tên loài người thấp kém này mà trở lòng nhân từ! Tiểu nhân thề sẽ không bao giờ dám bước chân vào lãnh thổ của ngài nữa.....!”

Ta liên tục nện đầu mình vào mặt đất.

Ta không quan tâm là cái biện pháp này có ồn ào và thảm hại. Càng ồn càng tốt. Đây là phần quan trọng để thoả mãn lòng kiêu hãnh của người khác. Và tất nhiên, tên Chúa Quý ngón miệng cười.

“Ta hiểu rồi. Nếu ngươi muốn được xin tha thứ thì hãy tự chặt bàn tay mình đi.”

“T-Tay tiểu nhân?”

“Đứng. Làm vậy thì ta để ngươi sống. Ta cũng sẽ không chặt đứt tay chân của ngươi.”

Tên Chúa Quý cười khúc khích.

“Nghĩ kĩ lại. Thực ra, ta mới là người phải chịu thiệt đấy.”

Đó chính xác là những lời nói mà ta đã dùng để khinh mĩa tên Chúa Quý trước đó. Giờ những lời đó như mũi tên quay lại bắn mình. Ta nghiêng rằng,

Nhưng đây là cơ hội. Ta có thể rút vũ khí mà không lo sợ bị nghi hoặc.

“Đương nhiên. Tiểu nhân sẵn sàng chặt tay mình. Cảm tạ ơn nghĩa của ngài. Cảm tạ, Chúa Quý tối cao.....”

Ta rút con dao găm thắt ở hông.

Khi nâng cao dao lên như định sẽ chém xuống cánh tay mình, Ta đứng xộc lên và lao vào tên Chúa Quý.

Ngươi bắt cần để lộ sơ hở rồi, Chúa Quý Dantalian!

“Haaaaaaaaa!”

Ta vừa lao vào vừa hét lên. Xin lỗi nhé, ta hơi bị có tài kiểm soát tâm lý của người khác đấy. Đây là lỗi của ngươi vì đã tự tin thái quá mà để mất cảnh giác chỉ vì ngươi sắp thắng cuộc.

Có thể tên Chúa Quý đang giữ một thanh kiếm dài, nhưng đã quá trễ để chống đỡ rồi. Tên golem sau lưng sẽ không thể nào ngăn kịp. Dù bên nào có phản ứng trước, thì chắc chắn ta sẽ đâm chết được cái tên Chúa Quý chết tiệt này!

Ta dồn thêm toàn bộ tâm trí vào cơ thể mà hướng dao về phía trước và-

Cơ thể ta khựng lại ngay trước khi ta có thể chạm tới hắn.

“Haaa!?”

Ta thốt lên một tiếng thất kinh. Chân ta bỗng nhiên dừng lại, khi ta nhìn xuống thì thấy một con slime xanh đang quấn lấy cái chân phải của ta.

Ta không chịu được lực quán tính mà cơ thể dồn vào lúc trước đó mà ngã nhào về phía trước. Ta vừa rên rỉ vừa cố rút chân ra khỏi con slime chết tiệt. Nó không hề nhúc nhích.

Một giây, hai giây trôi qua trước khi ý thức ta kịp nắm bắt được chuyện gì vừa xảy ra. Tự khi nào hắn đã chuẩn bị một con slime như thế? Đừng nói là ngay từ đầu chứ? Chẳng lẽ ngay từ ban đầu hắn đã biết được việc mình sẽ giả hàng sao?

Sau đó, một thứ to lớn nghiền nát ta.

“Hựáááá!”

Con golem tung nắm đấm của mình vào phần dưới của cơ thể ta. Tất nhiên chân ta cùng với cái hông đã bị nát báy. Ta có thể cảm thấy rất rõ cảm giác những cái xương bị nát vụn. Con đau khủng khiếp đó làm cho mọi thứ trước mắt ta dần mờ ảo đi.

Thứ gì đó đang chảy ra khỏi cơ thể ta. Máu ư? Cũng có thể là lòng ruột trong cơ thể. Mà là cái gì đi nữa thì đời ta thế là tàn rồi. Ta chưa bao giờ trải qua chuyện chết chóc trước đây, nhưng giờ ta lại có cảm giác rất rõ rằng ‘Mình sẽ chết ở đây’.

“Chết, tiệt.....”

Ta khụ ra máu, thậm chí giờ ta cũng chẳng còn sức lực để nói ra từ nào. Một cái bóng mờ mịt tới trước ánh nhìn đang phai nhạt của ta. Cái bóng đó di chuyển, một lưỡi đao đâm thẳng vào cổ họng ta.

Để chắc chắn rằng ta phải chết.

Trước khi mọi thứ trở nên u ám đi ta có thể thoáng thấy khuôn mặt của người kia trong chốc lát. Hắn nhìn xuống ta mà cười.

“-Chui vào tử cung của mẹ mày mà học hỏi lại đi, thằng nghiệp dư.”

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Chương 11 : Chúa quỷ lên sàn diễn (9)

Một nụ cười ác ma.

Vậy à.

Vậy ra đây chính là giống loài được biết đến với cái tên Chúa Quỷ.

Khắc. Ngay từ đầu, đây đã là một con quái vật mà một gã mạo hiểm giả thấp kém như ta không nên chạm mặt. Không phải hấn mà chính chúng ta mới là những kẻ bị săn đuổi. Ta đã quá ngu muội mà quên đi vị trí của mình trên chuỗi thức ăn. ....

Đối với lũ thú vật không thể nhận ra được đâu là kẻ săn mồi thì chúng chỉ có nước chờ chết. Ta đã thế sẽ không bao giờ chiến đấu với con quái vật nào trong đời và sống như một tên trộm cướp, nhưng cuối cùng lại chính một con quái vật lại là thứ kết liễu đời ta.

Tầm nhìn của ta đen như mực. Cho dù sau khi chết đi chắc có lẽ ta cũng sẽ mãi hối hận vì sự ngu xuẩn của mình. ....

Chúa Quỷ Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 4

Lâu Đài Chúa Quỷ Dantalian

“Haaaà.”

Ngay sau khi chắc chắn rằng tên Riff đã tử vong tôi thở ra một hơi thật dài.

Xong xuôi rồi, tôi ngã đổ xuống và ngồi dưới đất. Có cảm giác như mấy sợi thần kinh cực nhạy cảm của tôi vừa được hưởng một buổi spa và đang tan chảy ra thành nước. Đây là tác dụng phụ sau khi phải vận hành bộ não full speed trong suốt 3 tiếng đồng hồ liền.

Sau khi nhận được bài khảo sát bí ẩn trong email, tôi đã bị ném sang một thế giới khác. Tuy rất sốc về việc mình là một Chúa Quỷ trong cái thế giới mà anh hùng làm nhân vật chính, đắng lòng thêm là mình lại là tên yếu nhất, Dantalian. Thân không biết chuyện quái gì đang diễn ra, mình còn phải đối phó với một nhóm người mạo hiểm giả và cuối cùng cũng đồ sát được hết bọn chúng.

Tất cả những mớ xà bần này diễn ra chỉ trong 3 tiếng. Việc óc mình kiệt sức cũng là lẽ đương nhiên. Xin cảm tạ vì những nỗ lực và thành quả của mày, my pretty brain (TN: Đoạn này main nói tiếng Anh).Mày đã làm việc cật lực tới nỗi té bảo mày chắc cũng thành tép khô hết rồi.

[1. Cứ thế này tiêu diệt bọn mạo hiểm giả.]

[2. Cứ thế này bị bọn mạo hiểm giả bắt đi.]

Dòng chữ nằm trong góc nhìn của tôi sáng rực rỡ.

Dòng chữ bỗng tan ra thành nhiều đốm sáng, sau đó chúng lại tập hợp thành những dòng chữ khác.

[Một quyết định tàn nhẫn và thảm khốc!]

[Độ khét tiếng tăng nhẹ.]

“Không phải là tàn nhẫn mà là khôn ngoan.”

Tôi cất tiếng phản bác.

Vậy đáng lý tôi phải xử lý sao cái đồng người tự xưng lại xông vào nhà với ý định giết tôi đây? Bộ chúng ta sẽ cùng nhau nắm tay mà hát bài ‘Nói Vòng Tay Lớn’ à? Đùa thì cũng vừa vừa thôi.

[Phản hướng dẫn hoàn thành!]

Một tiếng kèn chiến thắng vang lên âm ỉ.

Một hàng thông báo hiện ra giữa không khí.

[Bạn sẽ được nhận bonus của độ khó tương ứng.]

[ĐIỀN CUÔNG-Bạn sẽ nhận được mức bonus cao nhất.]

[Bạn được chọn đặc quyền hạng S.]

[Xin hãy chọn một đặc quyền.]

[※Cảnh báo: Những chức năng hệ thống xuất hiện trong suốt quá trình phản hướng dẫn từ đây sẽ không được truy cập. Nếu muốn giữ lại chức năng nào xin hãy chọn ở mục đặc quyền.]

Thật là chu đáo.

Vậy ra mấy thứ để thấy được tình trạng lâu dài, thấy chỉ số của người khác và mức độ tình cảm của họ là hình thức phục vụ chỉ có trong phản hướng dẫn.

Đó chẳng qua là hàng mẫu để cho người chơi xem qua sau đó quyết định mình cần cái nào nhất.

Một dãy đặc quyền xuất hiện trước mặt tôi.

Chúa Quý Xây Tổ(S) Quan sát tình trạng lâu dài và mở rộng nó.

Đại Bàng Thần Zeus(S) Dù ở địa thế nào, luôn có bản đồ thời gian thực.

Di Sản Thần Cronus(S) Cứ 10 năm bạn có thể save một lần.

Sứ Đồ Thần Aphrodite(S)Có thể thấy mức độ tình cảm của người khác.

Sứ Đồ Thần Athena(S) Tài lãnh đạo của bạn sẽ lên hạng Đại Anh Hùng.

Sứ Đồ Thần Ares(S)Sức mạnh của bạn sẽ lên hạng Đại Anh Hùng.

Sứ Đồ Thần Apollon(S)Trí tuệ của bạn sẽ lên hạng Đại Anh Hùng.

Sứ Đồ Thần Demeter(S) Tài ngoại giao của bạn sẽ lên hạng Đại Anh Hùng.

Sứ Đồ Thần Hermes(S)Sức quyến rũ của bạn sẽ lên hạng Đại Anh Hùng.

Sứ Đồ Thần Hephaestus(S) Kỹ thuật của bạn sẽ lên hạng Đại Anh Hùng.

Bản Chân Thần Dionysus(S) Tất cả thánh nữ trong mọi nhà thờ sẽ thờ phụng bạn.

Cánh Tay Thần Poseidon(S) 50 ác quỷ hệ nước cấp cao nhất sẽ cung phụng bạn.

Tai Thần Hera(S) Bạn có thể hiểu được và sử dụng mọi ngôn ngữ ác quỷ.

Mắt Thần Hades(S) Bạn có kho chứa riêng cho vật phẩm và tiền bạc.

Bàn Tay Thần Prometheus(S) Bạn có thể thuê và triệu hồi quái vật bất cứ lúc nào.

“Woa. Nhiều thật đấy.....”

Tôi nhìn danh sách đó đến loá cả con mắt.

Cái sự thèm muốn muốn được ngã ra mà đánh một giấc đang trĩu nặng trong đầu tôi.

Tôi vốn dĩ đã chẳng phải là một thằng chăm chỉ gì rồi. Tôi là cái thằng chuyên sùng bái đạo làm biếng. Bộ mấy người không biết vụ đó sau khi tôi đã chuyển nhà tới một nơi khi họ cò gậy và dành cả ngày để chơi game ngay sau khi ông già tôi qua đời à? Hôm nay tôi đã vận động quá đủ rồi!

“Ồ, để xem...ờ. Chọn đại Sứ Đồ Thần Aphrodite vậy.”

Tôi miễn cưỡng nói cứ như muốn đuổi khéo một thằng bạn phiền phức vậy.

Xem được cả bản đồ chắc là Đại Bàng Thần Zeus, được rút chuyển tùy ý tiền tài vào trong cái kho thì chắc là Đồi Mất Thần Hades và có thể triệu hồi quái vật thì khả năng cao là Bàn Tay Thần Prometheus. Cái đặc quyền nào cũng đáng yêu đáng quý.

Tuy nhiên, cái đặc quyền sắc mùi gian lận nhất trong số chúng thì lại chính là khả năng có thể đọc được suy nghĩ của người khác và kiểm tra mức độ tình cảm. Với việc có thể đọc suy nghĩ của người ta cộng với tài diễn xuất ảo diệu của mình thì đây không còn lo phải chết đói nữa.

[Bạn đã chọn đặc quyền.]

[Chỉ số của bạn sẽ được phân chia dựa theo cách bạn hoàn thành phần hướng dẫn.]

Rồi, rồi.

Xong chưa hả?

Tôi đã sẵn tựa lưng vào người con golem. Con golem được dựng bằng đá tảng mà sao lại ấm áp thế. Thậm chí còn có thể dùng thay cho giường ngủ. Ngài Golem, xin lỗi nhưng cho tôi dùng thân ngài làm giường một chút nhé.

“II, III.....”

Con golem thốt lên một tiếng gầm nhẹ. Tôi chả hiểu nó nói gì nhưng lại thấu được cái thông điệp. Cứ dùng tôi khi nào cậu thích, bản dịch câu gầm vừa rồi này có vẻ hợp lệ.

Một con quái vật hiền dịu với chủ nhân nhưng lại tàn nhẫn đối với bọn mạo hiểm giả. Ngẫu quá đi. Ta đổ ngài rồi đấy. Cơ thể con golem rất ấm áp. Cứ như chỉ nằm xuống đánh một giấc thôi cũng đã đủ an tâm mà yên giấc nghìn thu rồi. ....

Nơi này là đâu.

Tại sao nơi này lại có bối cảnh tương tự .

Làm thế nào mà hệ thống chỉ có ở trong game lại xuất hiện ở đây.

Trong tình trạng bây giờ của tôi, không có cách nào lý giải được những bí ẩn đó. Dù vậy, tôi vẫn biết rõ từ bây giờ chuyện gì sẽ phải đến.

Đó là lên kế hoạch ngủ nướng cả ngày.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12 : Căn bệnh vô diện

Đó là một ký ức ngày trước.

Vào khoảng thời gian tôi chỉ mới bắt đầu học tiểu học.

“Bố ơi. Tại sao bố không chỉ cưới một người vợ ạ?”

Trong quãng thời gian đó tôi đã được dạy rằng chế độ hôn nhân một vợ một chồng là lẽ thường tình trong hầu hết mọi quốc gia. Đất nước tôi cũng vậy. Nói theo cách khác, điều đó có nghĩa là môi trường mà tôi sinh ra và lớn lên đã có cái độ bất bình thường vọt lên tầm cỡ quốc tế.

“Con trai. Có lẽ con sẽ không hiểu cho bố. Nhưng trên thế giới này có những người phụ nữ tốt, dẫu rất hiếm. Và còn hiếm hơn thế nữa là những người đàn ông tốt. Nếu một người phụ nữ tốt gặp một người đàn ông tốt, thì trước sau gì họ cũng chịch.”

Lão ta hùng hồn tuyên bố mà không ngượng.

Lúc nào chả vậy.

“Ô? Vậy ý của bố bảo là, bố đã được điểm phúc được gặp 5 người mà bố gọi là ‘phụ nữ tốt mà hiếm’ ă?”

“Đó là bởi vì kiếp trước bố có ăn ở hiền lành tốt phúc đấy.”

“Chắc bữa sau con sẽ thử chuyển qua sùng đạo Allah xem sao.”

Dạo đó, tôi luôn đi đến nhà thờ mỗi tuần và luôn luôn cầu xin đức chúa làm ơn hãy cho sấm sét đánh chết tươi cái lão già nhà tôi. Và tôi vẫn không hiểu tại sao, nhưng lão vẫn sống nhăn răng ra cả đấy thôi. Chắc cái thằng Chúa Trời này đang mở một dịch vụ kinh doanh xuyên lục địa mà nghĩ rằng lời cầu xin khẩn thiết của một thằng nhóc 8 tuổi chẳng có giá trị kinh tế gì hết. Kể từ đó, tôi quyết định sẽ không bao giờ dính dáng gì tới cái dịch vụ mang tên Chúa Trời nữa.

Cho và nhận.

Luôn luôn có gốc rễ cho cái lý do mà tôi lại không tin vào thánh thần.

“Đưa con trai gian xảo của bố. Hãy nhớ lấy những điều bố dặn.”

“Vâng, thưa người bố phải chịu 80% trách nhiệm vì đã làm cho cái nhân cách của con bị thối rữa. Chuyện gì vậy ă?”

“Nếu trong đời con mà may mắn thì con sẽ gặp được những người con gái tốt. Chỉ cần nhìn họ là con sẽ biết được điều đó. Cho dù con có làm gì. Đừng bao giờ. Đừng bao giờ để những người con gái ấy đi mất.”

“Sao bộ óc của bố lại không đủ độ thông cống để bỏ đi từ ‘những’ vậy, thưa bố? Nhờ vậy mà giờ tai con lại chỉ nghe được một lời phát biểu rất ư nhảm nhí và bốc mùi như rác rưởi vậy.”

“Rác rưởi hử.....mà thôi. Con trai. Hãy nhớ chuẩn bị tinh thần. Dù sau này con có lựa chọn gì, con sẽ sống một cuộc sống còn cay nghiệt hơn cả bố.”

“Tại sao lại như vậy ă? Nhân cách của con trưởng thành hơn bố nhiều mà thừa bố.”

“Đó là bởi con tài giỏi hơn bố.”

Lão già nhếch miệng.

“Những ai mà giỏi giang quá mức thì sẽ không đơn giản chỉ cưới ai là cưới đâu. Cuối cùng, họ cũng sẽ đi tìm một bạn đời có thể thấu hiểu họ. Mà người duy nhất có thể cảm thông với một người đàn ông giỏi giang lại là một người phụ nữ cũng giỏi giang không kém cạnh. Vậy sau đó điều gì sẽ xảy ra?”

Ông già tôi đưa ngón trỏ lên.

“Khi mà hai người giỏi giang ở chung, họ có thể cùng nhau làm được nhiều việc lớn. Khi con đã đến một địa vị cao hơn, con sẽ lại gặp một người phụ nữ khác cũng giỏi giang không kém. Con sẽ có thể thấu hiểu người đó và cùng nhau trở thành 3 người.”

Lão đưa ra thêm một ngón giữa.

“Bây giờ 3 người bọn con sẽ đạt được địa vị còn cao hơn. Một khi mà đã ở đỉnh cao nhất, con sẽ nhìn xung quanh và tìm thấy một người phụ nữ giỏi giang nữa. Giờ đã có 4. Và trước khi con kịp nhận ra, nó sẽ tăng thành 5.”

Lão cuối cùng cũng giơ ra ngón nhẫn và ngón út.

Tôi choáng váng trước cái định luật ngẫu nhiên vãi ra ấy và phản bác lại.

“.....tự thờ khi mới lọt lòng cho tới giờ, con chưa từng nghe thứ nào còn nhảm hơn cả nhảm như cái này. Con đã từng nghĩ rằng việc con chó và con người có con với nhau là một điều bất khả thi, nhưng giờ đây, khi con nhìn mặt bố, con nghĩ rằng cái việc mà con sinh ra đã đánh thủng cái tầm mức có thể được gọi là sự ảo diệu của nhân thế rồi.”

“Con còn giống ác quỷ hơn cả bố. Ông bố con đây ráng hết cỡ lắm cũng chỉ có chịu được 4 bà phu nhân là full slot. Tuy là vậy, bố sẽ trông chờ xem con còn tiến tới được mức nào nữa.”

“Thưa phé thái phụ thân, con sẽ không hẹn hò với ai cả—”

Tôi nhìn thẳng vào mắt lão già.

“Và cho dù con có hẹn hò đi chăng nữa, con cũng sẽ chỉ cặp với một người. Con sẽ không bao giờ làm một việc hèn hạ như ngoại tình và làm tổn thương người quý giá đối với con.”

“Bố cũng chẳng ngạc nhiên khi mà con nói thế.”

Lão cười nhe răng.

Nhìn rất khó chịu.

Mặt dù là con trai lão, nhưng phải công nhận đó là một nụ cười rất ngầu.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 18

Lâu Đài Chúa Quý Dantalian

Cuộc đời thật là tươi đẹp.

Đẹp đến nỗi mấy thanh niên khinh đời có coi mọi thứ như không tồn tại đi chăng nữa, cũng phải công nhận rằng cuộc đời thật tuyệt đẹp.

Dựa theo bối cảnh ở trong Dungeon Attack, tất cả Chúa Quý về cơ bản tựa như một cục cô đặc chứa đầy ma lực. Các chức năng hoạt động của thân thể đều phải thông qua ma lực. Nói cách khác, dù đây có tuyệt thực tuyệt ngũ vài ngày, thì nhờ vào ma lực, tâm trí vẫn có thể hoạt động đầy đủ.

Dù tôi đã quần lầy cái giường này được 4 ngày liền, thì vẫn chẳng hề hấn gì.

Thậm chí còn không cần phải đi kiếm ăn.

Chẳng phải đây chính là giấc mơ tối thượng nhất của giới giang hồ NEET khắp thiên hạ sao?

Mượn cái vị trí Chúa Quý này, tôi tuyên bố.

Chúa Quý là tuyệt nhất.

Chúa Quý muôn năm

Chúa Quý vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

“.....Thưa ngài Dantalian.”

Chỉ ít thì trước đây tôi cũng đã từng có lối suy nghĩ đó.

Tôi chậm chậm trở đầu mình về phía phát ra thanh âm đột ngột kia.

Hiện giờ tôi đang nằm xoa dài trên giường mình, vì vậy nếu muốn xoay đầu thì tôi cũng phải lật cả cái thân. Thật đúng là phí phạm năng lượng tâm cơ khủng bố mà. Tôi nhìn kẻ đó với ánh nhìn đáng nguyên rủa như thể đang xem ông Bộ trưởng Bộ môi trường vừa đọc xong cái báo cáo về lượng tiêu thụ điện trong mùa hè trên ti vi vậy.

“Sao người lại gọi ta?”

“Hôm nay là hạn chót. Lần này, dù có sao đi chăng nữa, bề tôi cũng phải đòi được món nợ và tiền lãi từ tay ngài.”

Đó là một người phụ nữ, với mái tóc dài chia thành hai bím, đang đứng đấy.

Cô gái này nhìn trẻ bằng một thiếu nữ mới tốt nghiệp cấp trung học. Không tương xứng với ngoại hình của mình, gương mặt của cô ta không có lấy một gợn cảm xúc nào cả. Tựa như một tên lính lang thang mới trở về từ chiến trận, cô ta trông giống như người đã bị vắt kiệt nguồn nhiên liệu để tiếp cho thứ máy móc mang tên ‘cảm xúc’ từ rất lâu rồi vậy.

Hay nên nói là cô ta rất khô khan nhỉ?

Bởi gương mặt đấy chính là biểu hiện thường ngày của cô ta. Kể từ hồi chúng tôi lần đầu gặp nhau cũng đã được nửa tháng rồi, nhưng tôi chưa hề có được vinh dự để chiêm ngưỡng bất cứ thứ gì có thể nhúc nhích đến cái khái niệm ‘nụ cười’ trên mặt cô ả. Tôi đang bắt đầu nghi ngờ rằng cô gái này có vấn đề về sức khỏe. Chắc là triệu chứng của căn bệnh có-kinh-mãn-tính. Mình đoán là có tồn tại một loại bệnh như thế thật.

Cô ta nhắc môi.

“Ba tháng trước đức ngài đã vay 100 Libra. Nếu ngài tính luôn cả lãi suất của tháng này, thì riêng con số tiền lãi cũng đã lên đến tổng cộng 96 Libra. Bề tôi hèn mọn tới đây để nhận lại 196 Libra từ đức ngài.”

“Ta sẽ nhấn mạnh một lần nữa, ta chưa bao giờ mượn tiền từ tay người.”

Tôi ngoáy ngoáy cái lỗ mũi bằng ngón út.

“Sao mà ta lại phải trả số tiền mà ta không hề vay lấy một đồng chứ? Bỏ cuộc đi.”

“Vay là không phải rồi. Đức ngài chắc chắn đã vay một khoản tiền từ Doanh nghiệp Keuncuska. Làm ơn xin hãy nhìn vào tờ ghi nợ này. Điểm chỉ ngón tay của ngài rõ ràng có ở đây.”

Cô gái lấy ra một cuộn giấy da từ trong túi xách.

Qua những nét chữ cổ điển, một cam kết đã được viết lên bề mặt của cuộn giấy.

GIẤY VAY MUỘN

100 đồng Libra (lãi suất 40% hàng tháng)

Hạng 71, Chúa Quý Dantalian, đã vay số lượng tiền được ghi như trên.

Số tiền lãi phải được trao trả vào ngày 10 hàng tháng, và hạn chót vay tiền là trước Năm 1505, tháng 4, ngày 11. Trong trường hợp quá hạn trả lãi, chủ nợ có thể tùy lúc yêu cầu trả lại khoản nợ và lãi suất. Người vay tiền, Chúa Quý Dantalian, trong khoảng thời gian đó không được thực hiện bất cứ hành vi mang tính chất chống đối.

Năm 1505, Tháng 2, Ngày 1

Hạng 71, Chúa Quý Vô Danh, Dantalian

Doanh Nghiệp Keuncuska, Nhân Viên Tư Vấn Độc Quyền, Lapis Lazuli

Xin thề với thần Hermes và thần Hades.

“Như ngài có thể thấy.”

Cô đã đưa cho tôi xem mảnh giấy da và trình bày một cách chuyên nghiệp.

“Đáng lý ra hạn chót phải là ngày 11 của tháng này. Nhưng một tuần đã trôi qua. Ngài cũng đã yêu cầu chúng bẽ tôi tạm hoãn một tuần. Thừa đức ngài. Thời hạn đã hết.”

“Bộ ta- có làm thế à-. Ta không nhớ- .”

“Ngài làm bộ làm tịch cũng không có ích gì đâu.”

Tôi đã định giả vờ không chút quan tâm nhưng cô ấy lại lạnh lùng cắt ngang lời tôi.

“Bề tôi thật sự không thể trì hoãn hạn chót thêm chút nào nữa.”

“Vậy người không thể lùi lại thêm một tuần nữa được sao?”

“Điều đó là bất khả thi.”

Ả trả lời ngay tức thì.

“Chẳng phải lần trước ngài cũng đã nói một điều tương tự sao? Việc trì hoãn hạn vay tiền một lần thì có thể, nhưng hai lần liên tiếp thì không được cho phép.”

Một con nhỏ rất ư hần học.

Nhỏ này là cái loại có thể giết người mà không thèm lấy một cái chớp mắt đây mà.

◆

Một tuần trước.

Cô gái này bỗng nhiên viếng thăm lâu đài của tôi và tự giới thiệu là nhân viên của một cái hãng nào đó. Thường thì mấy thể loại này không được mời chào ở thế giới cũ của tôi đâu, và tất nhiên, cô ta bỗng dừng lại ném thẳng một hóa đơn vay mượn vào mặt tôi và ép tôi phải trả cho bằng được.

“Một món nợ ư.....?”

“Đúng là vậy, thưa đức ngài.”

Cô gái ấy khom mình cúi đầu. Như thể cô là một người hầu gái kỳ cựu. Mọi chuyển động của cô ta rất phong nhã, thanh tao.

Ờ thì trừ cái vụ tôi chẳng hề cảm thấy một milligram sự kính trọng dành cho mình. Cô ả toà ra một cái cảm giác cứ như ả chỉ cúi chào bởi chào hỏi lẫn nhau là phép tắc cốt lõi trong giao tiếp xã hội.

Mà thôi, mình đơn thuần cũng chỉ là một Chúa Quý trên danh nghĩa. Mình vẫn chỉ là một thứ có thể sánh ngang hàng với một con cá cơm, Dantalian. Ngược lại, việc cô ta đã chịu xã giao với mình một chút thôi thì mình cũng đã biết ơn lắm rồi, đáng lý mình mới phải là kẻ hạ mình ở đây, mình không có phần nản gì.

“Đức ngài đã vay một khoản nợ trị giá 100 Libra từ doanh nghiệp của chúng bề tôi, Keuncuska, vào khoảng ngày này hai tháng trước. Bởi ngày hạn trả lãi đã tới. Bề tôi hèn mọn mới mạo muội tự thân đến gặp ngài.”

“Trời ơi. ....”

Tôi nhắm nghiền mắt mình lại.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cái địa vị của cái lão Dantalian lại có thể còn thậm tệ hơn bây giờ, nhưng có vẻ tôi đã lạc quan quá mức.

Tôi đã phải liều mạng đánh đuổi bọn mạo hiểm giả và bây giờ lại là một dịch vụ cho mượn tiền tư nhân lại đến trước cửa nhà tôi. Khủng hoảng kinh tế ngay sau một cuộc biểu tình có vũ trang. Đây đúng là một loại chính sách thực dân kiểu mẫu. Thật đáng khâm phục. Nếu cần thiết, tôi cũng muốn vỗ tay tán thưởng cái chính sách ngoại giao trong sạch này, tất nhiên nếu kẻ bị liên quan trực tiếp đó không phải là tôi. Mẹ kiếp nhà nó.

“Thưa đức ngài?”

Khi sự tuyệt vọng đang trực trào đến cổ họng tôi, cô gái ấy nghiêng đầu. Rất có thể cô ta sau một thời gian thì đã trở thành người quen biết của cái tên Dantalian này rồi. Cô ả có thể sẽ để ý việc tôi bỗng dưng cư xử một cách kỳ lạ so với hồi trước.

Bây giờ, để có thể lần mò ra tên cô ta, tôi nhắm nhẩm trong đầu mình.

‘Chỉ số.’

Tên: Lapis Lazuli

Sức lực: E

Sức mạnh: D

Phòng thủ: F

Tình cảm: 0

Ra tên cô ta là Lapis Lazuli.

Tôi trấn tĩnh lại để có được một vẻ mặt nghiêm túc. Từ bây giờ thì việc đối trá cũng sẽ phù hợp hơn. Bởi mức độ tình cảm là 0, tốt hơn hết mình nên xưng hô lạnh nhạt với cô ta.

“Lazuli. Có một chuyện bí mật mà ta phải nói cho người hay.”

“.....”

Hơ?

Tôi không biết tại sao, nhưng cô ta hướng ánh mắt lên một chút. Có vẻ như cô ả rất ngạc nhiên trước lời tôi vừa nói ra. Tôi vẫn chưa đụng chạm chuyện gì lạ, vậy mà phản ứng của cô lại rất kỳ quặc.

“Có chuyện gì sao?”

“Xin thứ lỗi. Dù có chín kiếp, bề tôi hèn mọn cũng không hề ngờ rằng ngài lại nhớ tên của bề tôi. Bình thường, ngài sẽ gọi bề tôi là con lai, đứa hèn mọn, con sâu bọ, hoặc con điếm. ....”

Dantalian là một cái thằng chó chết rác rưởi vượt ngoài sức tưởng tượng.

Tôi ho khan rồi đổi chủ đề.

“E hèm. Vậy hãy ghi nhớ việc đó, chuyện này cũng có liên quan tới nó đấy. Chắc là ngươi cũng không biết, nhưng đúng một tuần trước một nhóm mạo hiểm giả đã xông vào đây. Khi mà ta đang phải phản kháng chống lại bọn chúng thì lại bị gặp tai nạn và đầu ta va vào mặt đất. Và ngươi biết đấy. Ta nhận ra rằng ta đã bị mất đi một phần ký ức.”

Tôi chỉ vào cái chân.

“Chân ta cũng đã bị trọng thương rất nặng và mới chỉ phục hồi cách đây mấy ngày. Nếu sơ sẩy một chút thôi ta cũng đã có thể mất mạng rồi. Nói thật ra thì, ngoại trừ việc tên ngươi là Lapis Lazuli, mọi thứ khác trong đầu ta đều mờ mờ ảo ảo.”

“.....vậy à.”

Lapis Lazuli nhìn chăm chăm vào tôi với cái ánh mắt đầy nghi hoặc.

Tất nhiên, đời nào cô ta sẽ dễ dàng tin vào lời nói của một gã bỗng dưng lại tự nhận là mình đã bị mất trí nhớ cơ chứ. Dầu vậy, tôi vẫn giữ được bản mặt dày của mình ở cái cấp độ dao kiếm bất nhập tên tiền bất xuyên. Trong phút chốc, một bầu không khí cứ như thể chúng tôi đang cố phân tích lẫn nhau tràn qua.

Có lẽ Lapis Lazuli đã hiểu chuyện theo cách của cô ta mà cúi đầu một lần nữa.

“Được phục vụ đức ngài là một ân thưởng dành cho bề tôi. Nếu có chuyện gì mà bề tôi có thể giúp được cho ngài, vậy xin ngài hãy nói ra và bề tôi sẽ gắng hết sức mình để giúp đỡ.”

“Hay lắm. Vậy ta muốn yêu cầu chuyện này ngay lập tức.”

“Vâng.”

“.....Liệu ngài có thể đẩy lùi hạn chót một chút ít được không?”

Lapis Lazuli chớp chớp con mắt.

“Thứ lỗi?”

“Ta hiện giờ không có đủ tiền trên người. Ta chắc chắn sẽ trả hết nợ trong tuần này, vì vậy hãy cho ta thêm một ít thời gian. Nhé? Ta cầu xin ngài đấy.”

“.....”

Ánh mắt của cô ta như lạnh giá lại.

Cược với tỉ lệ 10:1 là cô ta đã hiểu nhầm và kết luận rằng tôi đã chém ra cái vụ mất trí nhớ ảo diệu ấy để kéo dài hạn trả nợ. Buồn thay, tôi lại không có khả năng để sửa chữa vụ hiểu lầm này.....

Lapis Lazuli là một người phụ nữ điềm đạm.

À nếu mà tôi được tự đánh giá thêm về cô ta, thì ả là một đứa con gái ác quỷ. Chỉ có một tuần vậy mà cô ta cũng không hề chấp nhận việc hoãn hạn chót trả nợ cho tôi. Dù tôi có cầu xin hết nước, cô ta cũng chỉ trả giá có 2 ngày.

Từ ngày đó, đến hơn một tuần, tôi đã phải trốn tránh cái con ả cho vay nặng lãi đó như đang chơi trò mèo bắt chuột.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13 : Căn dịch bệnh vô diện (1)

Vào ngày đầu tiên.

“Thưa đức ngài. Tiền lãi đã bị đổ dồn lại trong hơn hai tháng. Khoản vay nợ ban đầu là 100 Libra, nhưng chỉ riêng số lãi cũng đã lên tới 96 Libra. Xin

ngài hãy thanh toán.”

“Ngay từ ban đầu, chẳng phải cái lãi suất tích lũy 40% đã là quá lớ rồi sao!? Mấy người định cắt cổ người ta đem đi bán đấy à!”

Tôi la lên khi đang đi xuống một trong mấy lối đi của cái hang.

Nằm trong một góc hang là một cái hồ dưới lòng đất. Thú vị ở chỗ là cái hồ lại được đun nóng cứ như một khu spa vậy. Sở thích tao nhã của tôi là tới đó mỗi ngày và giành thời gian để ngâm mình tận hưởng trong làn nước nóng một cách yên bình. Tuy nhiên, cái con ả cho vay đó thật sự cấm trại mà ở luôn trong động và cứ làm phiền tôi mãi. Nhờ đó mà tôi không thể nào tận hưởng cái sở thích giản đơn của mình.

“Cái hăng gọi là Keuncuska đó hay gì cũng được, ta sẽ nộp đơn khiếu nại về vụ này! Cái lãi suất khổng nạn này về cả mặt kinh tế và logic đều đích thị là ảnh hưởng xấu cho toàn xã hội!”

“Đó là lý do tại sao bề tôi đã cảnh báo ngài ngay từ ban đầu rồi. Đó là, trừ phi ngài đang ở trong tình thế vô cùng tuyệt vọng, đừng bao giờ vay mượn tiền từ Doanh nghiệp Keuncuska của chúng bề tôi. Nhưng người đã liên tục thúc giục việc vay tiền lại không ai khác mà chính là ngài, ngài Dantalian.”

“Không. Người mượn tiền đó không phải là ta.....!”

Tôi nghiêng răng thét lên.

Tại sao đây lại phải gánh nợ thay cho kẻ khác chứ?

Úc chế quá đi mà. Á, ức chế vượt quá mọi đơn vị có thể đo lường luôn. Cái cuộc đời đẹp tươi, đúng như dự đoán, chỉ là viễn vọng. Cuộc đời thực quá rẻ tiền và bẩn thỉu. Tôi nguyên rửa cái số phận khắc nghiệt đã bắt mình làm một Chúa Quý.

Lũ Chúa Quý là tệ hại nhất.

Chúa Quý đi chết đi.

“Bề tôi xin lỗi, nhưng kẻ hèn mọn này không hiểu ý ngài là gì.”

“Ta đang nói một thằng thiếu năng tên là Dantalian đã vay khoản tiền đó.....!”

Lapis Lazuli nhìn về phía này cứ như thể cô ta đang nhìn một đồng phé thải đang thối rữa.

Chẳng phải ngài chính là tên Dantalian đó sao, là điều mà ánh mắt của cô ta đang hỏi tôi. Đúng vậy, ngoài bản thân tôi ra thì người khác sẽ không hiểu điều mà tôi vừa nói. Rõ ràng mười mười là thế rồi. ....

“Nếu chuyện này thật sự quá khó, vậy thì vẫn còn sự lựa chọn là tuyên bố phá sản.”

“Mới bắt đầu mà giờ ta đã phải lo việc phá sản hờ. Ahaha.”

À, xin chào mấy cô cậu chú bác trên toàn quốc.

Xin tự giới thiệu tôi đây là một anh công dân gương mẫu mới bị biến thành Chúa Quý.

Khi nói về những Chúa Quý, chắc hẳn mọi người đều nghĩ rằng bọn họ sẽ lãnh đạo một quân đội ác quỷ mà tàn nhẫn càn quét loài người, nhưng vì một vài trục trặc kỹ thuật thì tôi chả có thứ gì cả.

Tôi từng nghĩ rằng đời đã thật không công bằng khi tôi đã phải suýt bị giết chết bởi lũ mạo hiểm giả ngay khi mới mở hai con mắt ra, nhưng giờ tôi lại phải đi trả nợ nữa sao? Giờ làm sao mà tôi có thể cân cái vụ bất công này đây? Báo lên công an phường? Tò lên toà án? Hay đăng ký nghỉ dưỡng dài hạn tại bệnh viện tâm thần?

Tôi chỉ muốn được sống một cuộc sống thư thái trong suốt cái quãng đời còn lại của mình với tư cách là một anh hào NEET ở cái góc nhà thôi. Thật yên bình. Không màng tới chuyện nhân thế. Mà sao giờ các người lại nhấn tâm chà đạp cái khát vọng nhỏ bé đó của tôi? Bộ cả cái thiên hạ này đang trêu ngươi tôi đấy à?

Thà đập đầu vào gối mà tự sát quách đi cho rồi. ....

“Thưa đức ngài. Việc không có khả năng để trả lại tiền thì chẳng có gì đáng xấu hổ. Tuy nhiên, việc đáng xấu hổ nhất là thái độ không muốn trả nợ. Ý ngài là gì khi nói mình bị mất trí nhớ? Làm sao một đại Chúa Quý tối cao như ngài lại có thể hành xử một cách trẻ con như vậy.”

“Ta thật sự là đã bị mất trí nhớ mà!”

“.....haà. Hiển nhiên là vậy rồi.”

“Ngươi thông thạo cái trò chọc tức người khác quá nhỉ?”

Hai bên miệng tôi cong lên.

“Dù gì thì, cho ta một tuần. Chỉ một tuần. Sau một tuần người có muốn sai bảo ta làm thứ gì cũng được.”

“Bề tôi sẽ chờ thêm một ngày.”

“Đồ keo kiệt.....!”

Ngày thứ hai.

Vào buổi sáng sớm khi tôi mới thức dậy từ chiếc giường, cứ như thể cô ta đã chờ tôi, Lapis Lazuli tiến vào căn phòng. Nên nói thêm là tôi có thói quen khóa thân khi đi ngủ.

Dựa vào một kết luận logic, sau khi cái con Lapis Lazuli xông vào nhà, tôi đang thử một kiểu thời trang đời mới đó là không mặc cái quần chip nào. Kết quả, ngay khi thấy cô ta, tôi cất lên một tiếng thét.

“Đi ra! Ta bảo là đi ra rồi cơ mà!”

“Đức ngài. Về món tiền lãi.....”

“Ta đang không có mặc thứ gì ở bên dưới đây này!”

“Không sao đâu. Bề tôi hèn mọn không có quan tâm đến thân thể của ngài.”

“Ta thì có!”

Với tất cả sức lực của mình, tôi ném một chiếc gối vào cô ta.

Lapis Lazuli không thèm tránh ra lấy một li mà để chiếc gối va trúng người. Tất nhiên, cú ném đó chẳng hề có tác dụng. Khuôn mặt cô ta vẫn điềm tĩnh và vô cảm.

“Bề tôi sẽ nhắc ngài lại một lần nữa, việc tuyên bố phá sản cũng là một ý hay. Nếu ngài không thể nào trả được nợ nần thì xin ngài hãy xem xét chọn lựa này một cách kỹ càng.”

“.....Được rồi, ta sẽ nghe người nói.”

Tôi trả lời trong khi đang mặc quần áo một cách từ tốn.

Tôi đã nhức đầu vì cái con ả đòi nợ này nhiều lắm rồi.

“Chuyện gì sẽ xảy ra khi ta tuyên bố phá sản?”

“Đầu tiên, doanh nghiệp của chúng bề tôi sẽ đoạt toàn bộ quyền sở hữu lâu đài Chúa Quý.”

Chúng sẽ siết nhà mình.

Mới thể thôi mà mình đã được khuyến mãi một chuyến du lịch đến cõi địa ngục tươi đẹp như hoa rồi.

“Sau đó, hãng doanh nghiệp của chúng bề tôi sẽ đề ra một vài thỉnh cầu tới đức ngài. Tất cả những gì ngài cần làm chỉ là gia ân cho chúng bề tôi mà phụ trợ.”

“Vậy là ta sẽ phải hạ mình xuống làm con rỗi cho hãng các người.....”

“Xin thứ lỗi, nhưng cũng đúng là vậy.”

Tôi đã từng làm thứ công việc như thế này nên tôi biết.

Cũng giống như một công ty lớn làm cổ đông cho một chính trị gia nghèo nàn và sử dụng họ như một quân cờ trong tay. Còn trong thế giới này, thì lại là một doanh nghiệp lợi dụng một Chúa Quý đang trong cơn nghèo khó.

“Nhìn xung quanh xem, Lazuli. Ta là một thằng Chúa Quý mà lại chẳng có thứ gì cả.”

Tôi nghiêm túc bảo cô ta.

“Dù có sử dụng ta như một con rỗi thì cũng chẳng được lợi lộc gì.”

“Không sao đâu. Chỉ cần là một Chúa Quý thôi thì số lượng công ích sản sinh với giá thành cực kỳ rẻ mạt cũng đã là vô bờ bến rồi. Ban lãnh đạo đang đặt rất nhiều sự trông chờ vào ngài, ngài Dantalian.”

“Trung thực quá thể luôn!”

“Thật không may thay, sản phẩm duy nhất mà ngài có thể mua được từ bề tôi chỉ có sự trung thực ạ.”

Nhưng ngài không có thứ gì nên dù sao cũng đâu có mua được cái nào đâu.

Chính là cái ân ý mà cô ta đã đưa vào lời nói của mình một cách hiển nhiên.

Tôi không thích cô ta.

Tôi thật sự không thích cô ta.

Tôi thật sự không thích cô ta đến nỗi tôi chỉ muốn giẫm vào chân cô ta.

“.....thưa đức ngài?”

“Gì vậy?”

“Ngài hiện giờ đang giẫm vào chân trái của bề tôi.”

“Chắc do ta nghĩ như thế nào thì cái cơ thể ta cứ động chân động tay thế đấy đó mà.”

“Đau đấy ạ.”

“Trông bản mặt nguoi đâu có thấy đau.”

“Thứ lỗi. . .nhưng thực ra bề tôi cảm thấy sưng hơn ạ.”

“Bộ nguoi là đồ biến thái chắc!?”

“Mặc dù với cái diện mạo của bề tôi hèn mọn này, thực ra trong bề tôi cũng có hòa lẫn dòng máu của succubus.”

“Chẳng phải nguoi là người đã khẳng định rằng việc tất cả succubus là đồ biến thái chẳng qua chỉ là lời thành kiến xỏ xiên à! Chính bản thân nguoi đã nói thế kia mà!”

“Xin ngài hãy từ bỏ đi việc có thành kiến rằng tất cả những lời thành kiến chẳng qua cũng chỉ là thành kiến.”

“Sao giờ nguoi lại là người nhảy lên hòng ta mà ngồi thế hả.....!”

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi thực ra là một kẻ có tài.”

“Khó chịu! Nguoi thực sự là một kẻ cực kỳ khó chịu!”

“Tôi là một đứa tạp chủng giữa một gã loài người và một succubus. Tôi hạ đẳng đến nỗi bị xem như là một đứa ngoại lai. Sinh ra là đứa mồ côi, tôi đã phải lang thang ở góc đường hơn 20 năm. Tuy nhiên, tôi cũng đã thành công trong cuộc sống với chỉ khả năng của mình. Giờ, tôi đang mang thân phận là một nhân viên với công việc bàn giấy cho một hãng doanh nghiệp lớn nhất trên lãnh địa ác quỷ, Keuncuska. Thêm vào đó, giờ tôi đang ở đây với đức ngài Dantalian dưới vai trò là nhân viên tư vấn độc quyền của ngài.”

“Nguoi có tài thật sao.....!?”

“Đúng vậy. Thực sự nó là một địa vị ở một đẳng cấp hoàn toàn khác xa với đức ngài đây đã sinh ra là Chúa Quỷ. Nhưng đồng thời, ngài thân là Chúa Quỷ lại vẫn chưa đạt được thành tựu gì cả, còn bề tôi hèn mọn đã có thể leo lên đến đây chỉ với bằng sức lực của bản thân.”

“Nguoi rất giỏi nhưng đúng như dự đoán, nguoi cũng khó ưa ở các lễ vờ cực kỳ khủng bố! Gì vậy chứ.”

“Xin thứ lỗi. Vì bề tôi đã luôn luôn thành thật với đức ngài.”

“Cái đó mà là thành thật thì chẳng phải thiên hạ sẽ thái bình khi mà ai ai cũng dối trá sao.”

Không hiểu tại sao.

Cô gái này không hề xúc phạm tôi mà là tên Dantalian, nhưng vì lý do nào đó tôi lại thấy cứ như bị xúc phạm. Cô ta bắn cho nát cái ngực của tôi ra với những lời nhận xét cực kỳ cay độc mà trên gương mặt thì vẫn vô cảm như mọi khi.

“Ta sẽ nói rõ điều này. Ta không dự định sẽ trở thành con rối trong tay ai cả.”

“Bề tôi đã hiểu.”

Lapis Lazuli gật đầu.

“VẬY NGÀI HÃY LÀM ƠN TRẢ NỢ.”

“Xin lỗi, nhưng ta cũng không hề có tiền. Chắc chắn, tiếc thật đấy. Ta cũng muốn đưa tiền cho ngài lắm nhưng có vẻ như trong túi ta không còn một xu nên ta không thể! Haha! Ahahaha!”

“.....”

Ờ thì thực ra tôi còn 80 Libra giấu dưới gầm giường trong khu nhà ở của Chúa Quý.

Đó là số tiền mà tôi đã phải bán mạng để lấy lại từ tay bọn mạo hiểm giả. Đòi nào tôi lại chịu giao nộp tiền túi cho cái con bé succubus vừa keo kiệt vừa mắc chứng kinh- nguyệt- mãn- tính đó chứ.

“Đức ngài. Liệu ngài có ý muốn trả lại món nợ không?”

“Đương nhiên rồi. Ta là một chàng trai luôn luôn cháy bỏng trong ngọn lửa ý chí đầy nhiệt huyết. Aa, thật là thảm thiết quá đi. Ta thật sự chân thành muốn đưa trả lại tiền cho ngài, nhưng chao ôi, bởi vì ta không còn một xu dính túi mà giờ ta thật bất lực không thể làm gì. Ôi trời buộc. Hồi những sự trôi buộc kia.”

“VẬY THÌ ĐI LÀM ĐỂ TRẢ TIỀN ĐI.”

“.....Ế?”

Bàn tay phải của Lapis Lazuli sáng rực rỡ.

Một vòng tròn ma pháp màu hồng nhạt thành hình trong một chốc rồi ngay sau đó, một cái cuốc mỏ chim đang nằm trong tay của Lapis Lazuli.

Một cái cuốc mỏ chim

Đây là thứ mà bạn có thể thấy một bác công nhân cứng cáp hay dùng trong hầm mỏ.

“.....Sao cô lại đưa tôi cái này?”

“Chẳng lẽ đức ngài không biết sao? So với những khu vực khác, những Lâu Đài Chúa Quý có độ tập trung ma lực cao. Hoàn hảo nhất là lâu đài của ngài mang hình dạng của một hang động, vì vậy nếu ngài lựa bất kỳ mỏ quặng nào mà khai thác, thì ngài nhất định sẽ lập tức thu hoạch được ma thạch. Những viên ma thạch có lượng ma lực cao trong chúng sẽ có thể được bán với cái giá rất cao.”

“VẬY CHẴNG LẼ CÔ ĐANG BẢO TÔI TRỞ THÀNH MỘT THẰNG THỢ ĐÀO MỎ VÀ ĐI LÀM ĐI Ạ?”

“Vâng.”

“Nghiêm túc thật hả.”

Tôi vô tình quên mất cả việc dùng phép xưng hô.

Điều vừa xảy ra thật sự choáng váng đến nỗi trong thoáng chốc tôi đã quên mất việc mình là một Chúa Quý.

“Chẳng phải đức ngài đây đã nói là trong người ngài luôn cháy bỏng ngọn lửa ý chí đầy nhiệt huyết sao?”

Lapis Lazuli trao cho tôi cái cuốc.

Tôi cứ đứng ngây ra mà nhìn vào cái que tằm trên tay được gắn thêm một cái que sắt.

“Giờ việc ngài chỉ cần làm là toả ra bớt cái ý chí đó thôi.”

“.....”

KENG!

[Bạn đã nhận được 1x Quặng Sắt.]

KENG!

[Bạn đã nhận được 1x Quặng Sắt.]

KEENG!

[Bạn đã nhận được 1x Quặng Sắt.]

KENG.....

[Bạn đã nhận được 1x Quặng Sắt.]

KEEENG.....

Và như thế, tới ngày thứ ba.

Tôi nhìn trừng trừng vào cái con Lapis Lazuli đó với ánh mắt tràn ngập sự phẫn nộ.

“Ta tuyên bố phá sản.”

“Nhưng mới chỉ một ngày thôi mà thưa ngài.”

“Việc ta chịu được lao động chân tay trong hơn 30 phút đã là một điều vi diệu lắm rồi!”

Tôi quăng cái cuốc chim ra xa nhất có thể.

Cái cơ thể tội nghiệp của tôi đang gào thét vì cơ bắp nhừ nhối không ngừng. Với tư cách là một người đang nhắm đến mục tiêu trở thành một thánh NEET vô địch vô song ở cái khoản chui rúc trong cái gốc nhà, tự dung lại quăng tôi đi lao động cực nhọc thì bố con nhà ai mà chịu được. Vả lại của chẳng có lời lãi gì. Cho dù có vùng cuộc cả ngày, thì số tiền mà tôi làm ra hết sức có thể chỉ vón vện có một đồng bạc cắc.

“Làm sao mà ta có thể tiếp tục làm chuyện này được cơ chứ!”

“Lý do là vì ngài khoe mẽ một cách quá ảo diệu nên bẽ tôi đã đặt vào hơi nhiều sự mong đợi.”

“Chẳng phải cái năng suất lao động này tệ lắm sao!? Năng suất lao động đấy! Nếu ta làm ra 1 đồng bạc mỗi ngày, thì cho dù ta có làm nguyên cả tháng, ta cũng chỉ có thể có được 6 đồng vàng! Riêng cái lãi suất tháng này cũng tới 80 và đó là bằng gấp 10 lần số tiền mà ta làm ra đấy. Người nghĩ sao mà lại bắt ta làm thợ mỏ kia chứ!” (TN: 5 đồng bạc = 1 đồng vàng. Đồng vàng cũng gọi là đồng Libra)

“.....”

Lapis Lazuli bỗng dưng im lặng cái rụp.

Hai đồng tử màu xanh ngọc lưu ly của cô ta dần ra một chút. Vì một vài lý do, tôi nghĩ cô ta đang ngạc nhiên về tôi. Thật hiếm khi mà Lapis Lazuli lại biểu hiện cảm xúc như thế này.

Lạ thật đấy.

Mình đâu có nói thứ gì kỳ quặc đâu. Theo mình nghĩ, cũng chẳng có lý do nào để mà trông ngạc nhiên đến vậy. Tôi tự hỏi tại sao Lapis Lazuli, một người với gương mặt vô cảm xúc luôn ở chế độ mặc định, lại bất ngờ như thế.

“Sao người cứ trở mặt mà nhìn ta hoài thế?”

“.....Tôi xin lỗi. Bề tôi không thể nào ngờ được rằng đức ngài lại có thể giải được những phép toán đơn giản như vậy. Bề tôi không ngờ đến nỗi bề tôi không tài nào thốt được nên lời.”

Đó là một câu trả lời với cái độ si nhục và lẳng mạ vượt ngoài sức tưởng tượng!

“Sự suy luận của ngài là chính xác. Sẽ rất khó có thể trả nợ chỉ với việc đào mỏ.”

“Đúng. Nếu là người thì ta đã không hề nghi ngờ rằng người sẽ đồng ý với t..... chờ đã nào. Nếu người đã biết rằng sẽ rất khó để trả nợ như thế vậy thì tại sao từ lúc ban đầu người lại khiến ta phải đi đào mỏ chứ?”

“Bề tôi thật sự không hiểu ngài đang nói về cái gì. Làm sao mà một kẻ thấp kém, hèn mọn như bề tôi lại có thể sai khiến một Chúa Quý làm việc gì cơ chứ. Tất cả những gì bề tôi đã làm là dâng tặng cho ngài một cái cuốc chim thôi mà.”

“Oi, con măm này...?”

Tôi nhìn vào Lapis Lazuli với đôi mắt xéch.

“Lazuli. Đây là lần đầu tiên ta gặp một người phụ nữ như người.”

“Bề tôi không xứng đáng với lời tán dương đó.”

“Ta không đùa đâu.”

Một cuộc đời đã trải qua 20 cái buổi sinh nhật.

Người phụ nữ duy nhất có thể trên người tôi ngoại trừ mẹ tôi ra, chính là đứa em gái thứ hai cùng cha khác mẹ. Chừa cái việc là đứa con lai cùng với bị ruồng bỏ qua một bên đi, thật đáng khâm phục là cái bà Lapis Lazuli này vẫn vững như núi Thái Sơn.

Ví dụ như.

Tôi đã cố ý đối xử Lapis Lazuli một cách thân mật. Mục tiêu của tôi chính là điểm tình cảm. Một Chúa Quý như tôi đang đối xử ngang hàng với người có tầng lớp thấp như cô ta. Tôi đã tự phán rằng như thế cũng đã đủ để nâng mức tình cảm của cô ta một cách đáng kể.

Ấy thế mà, thảm bại hoàn toàn.

Nếu tôi mà nói chuyện với cô ta với một giọng lưỡi đầy quý quyết thì cô ta cũng sẽ đáp lại y khớp một cách lấu cá mà không hề kém cạnh. Nếu tôi mà quăng vào cô ta một câu nói đùa, thì cô ả, với bản mặt vô cảm cùng cực của mình, sẽ đáp lại bằng một câu đùa khác.

Thế thôi.

Cô ta cứ như thế nếu mà một tên Chúa Quý như tôi đã muốn có một cuộc trò chuyện như thế này thì việc thuận ý tôi mà chiều theo cũng là điều hợp tình hợp lý. Và như thế, cô ả không hề mở lòng với tôi.

Giống như sự cần thiết của lời chào hỏi trong xã hội giao tiếp.

Lapis Lazuli hành xử trước mặt tôi chỉ với một thái độ khô khan, chuyên nghiệp.

.....và rồi, thời gian trôi đi một cách bất lực.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14 : Căn dịch bệnh vô diện (2)

Cuối cùng, hôm nay cũng đã đến ngày thứ 7.

Để có thể xem thành quả sau hơn một tuần lao động khó nhọc, tôi nhìn thẳng vào Lapis Lazuli mà lăm bằm trong đầu.

‘Chỉ số.’

Ngay sau đó, những chỉ số của người kia hiện lên giữa không trung.

Tên: Lapis Lazuli

Sức lực: E

Sức mạnh: D

Phòng thủ: F

Tình cảm: 2

“Haà.....”

Một tiếng thờ dài thoát ra.

Sau khi triệt hạ được nhóm mạo hiểm giả, tôi đã mất hết sạch quyền truy cập vào hệ thống.

Tôi không thể thấy được tình trạng lâu dài, tôi không thể thấy được bản đồ của khu vực, và tôi không còn khả năng có thể chuyển rút ngân khố của mình tùy ý nữa. Trừ một cái, tôi vẫn có thể truy cập vào chức năng để xem chỉ số và mức độ tình cảm của người khác.

Tôi có thể biết được nếu người khác thực sự có hứng thú đối với tôi hay không. .... Đây là một kỹ năng đáng giá. Nhất là đối với một thằng mà tất cả đều dựa vào tài diễn xuất và tài chính trị như tôi.

Mức tình cảm của Lapis Lazuli chỉ vón vện ở con số 2.

Nếu tôi mà không có khả năng này, thì có lẽ bây giờ tôi sẽ tự cho rằng mình và Lapis Lazuli đang có một mối quan hệ gần gũi. Tôi sẽ không lần mò ra được những cảm xúc đang ẩn nấp đằng sau cái khuôn mặt vô cảm của cô ta.

Nhưng giờ thì tôi chắc chắn rồi.

Con ả này có một trái tim băng giá.

Đối với ả succubus trước mặt, tôi không là thứ gì khác ngoài một món đồ kinh doanh. Sự thật về việc mức độ tình cảm chỉ nhích lên một cách ít ỏi sau hơn cả một tuần qua đã chứng tỏ điều đó. Đáng nể thật đấy.

Để có thể gần gũi và sử dụng cô ta. .... kế hoạch ban đầu của mình vậy là đã thành đồ bỏ rồi. Một thất bại thật hơn cả vi diệu.

Dù là thế, cũng không hẳn là tôi đã hết cách.

Có một cách để có thể cân được cả những người chuyên sử dụng cái đầu hơn là cái tim, tôi biết chính xác cách đó là gì.

Trừ cái việc rằng, đây lại là một trong mấy biện pháp quyết liệt nhất.

Nếu bạn muốn săn một con hổ thì phải tự lấy súng ống rồi bơi vào rừng. Tệ nhất thì, bạn phải sẵn sàng tinh thần cho việc bị xé thành từng mảnh bởi bọn thú hoang. Mà cái tinh thần này không phải là thứ mà bạn chỉ cần ngồi chễm chệ ở quán đồ ăn nhanh mà gọi là có ngay đâu.

Tôi phải thật kiên quyết.

Giết hoặc bị giết, cách suy nghĩ này chính là điểm mấu chốt nhất.

“Thưa đức ngài.”

Lapis Lazuli trình bày cho tôi một cách điềm tĩnh.

“Nếu đức ngài không trả lại món nợ và tiền lãi hoặc tuyên bố phá sản, vậy thì Doanh nghiệp Keucuska sẽ không còn cách nào ngoại trừ việc sử dụng vũ lực để tước đoạt nhà ở và cơ thể ngài.”

“Ta là một Chúa Quý. Một trong những kẻ có địa thế quý tộc cao nhất trong số những ác quý. Ai lại có thể bắt ta được chứ?”

“Có vô số những người trợ lực cho Doanh nghiệp Keucuska. Trong số đó, có cả những Chúa Quý như ngài. Chúa Quý Hạng 5 Marbas và Chúa Quý Hạng 9 Paimon cũng ở trong số đó.”

Một trong những Chúa Quý tối cao nhất.

Bọn họ là những thứ quái vật mà một kẻ đứng thứ 71 như mình không thể nào đo được.

“Hãng chúng bẽ tôi rất nổi tiếng về việc không nương tay trước những con nợ đã thất bại trong việc trả tiền. Hồi trước, cũng từng có một vụ mà Chúa Quý Hạng 25 Glasyalabolas nhận khoản nợ trị giá 20,000 Libra và đã không thêm trả một đồng tiền lãi trong hơn 2 năm. Vào lúc đó, hãng chúng tôi đã mượn một số lượng nhỏ khoảng 9,000 lính đánh thuê và đặt họ dưới sự chỉ huy của Chúa Quý Hạng 12 Sitrì. Thưa đức ngài, Chúa Quý Glasyalabolas còn không thể cầm cự quá 3 tuần trước khi gờ tay chịu trời.”

Lapis Lazuli thờ dài một tiếng.

“..... Đó chính là sức mạnh của Doanh nghiệp Keucuska. Sử dụng vũ lực một cách hợp lý. Đây cũng là lý do mà doanh nghiệp chúng bẽ tôi đã có thể đứng vững với địa vị cao nhất trong giới ma tộc suốt hơn 500 năm qua. Thưa đức ngài Dantalian, bẽ tôi thật sự khuyên ngài nên xem xét lời đề nghị này. Làm ơn, xin ngài hãy tuyên bố phá sản sớm hơn một ngày.”

Tôi tung nắm đấm vào tấm chăn trên giường.

“.....”

Không sao.

Mình vẫn có thể thắng.

Nếu mọi chuyện đi đúng kế hoạch, thì mình có thể xé xác con ả trước mặt mình thành từng mảnh rồi biến ả thành của mình.

Tôi sẵn sàng tinh thần và-

Từ từ, nhấc môi lên.

“Lazuli, ta sẽ trao cho ngươi một thỏa thuận mà chắc chắn là ngươi sẽ được lợi.”

“Vâng, thưa ngài. Xin hãy cứ nói với bề tôi.”

“Giờ thì mọi chuyện đã đến nước này, ta sẽ vay thêm tiền từ cái hăng đó của ngươi.”

Lapis Lazuli nhăn cặp mày.

Cho dù cô ta có nghe rằng thế giới sắp bị tuyệt diệt đi chẳng nữa, cô ta vẫn sẽ đáp lại bằng cái câu đại loại như ‘Hãy để nó bị tuyệt diệt trong một nốt nhạc luôn đi’. Do đó, việc Lapis Lazuli nhăn cặp chân mày là một điều bộ nằm trong cái cấp độ vô cùng vĩ đại.

“Bề tôi phản đối.”

Giọng của cô ta trở nên khô khan hơn so với trước.

“Đức ngài Dantalian đã có sẵn một khoản nợ. Nhưng như thế thì không sao. Nếu ngài làm việc chăm chỉ trong một thời gian thì ngài còn có thể trả hết được. Tuy vậy, nếu ngài mà vay thêm một khoản nợ nữa.....”

“Thì ta sẽ lún chân sâu vào hơn trong đồng bùn lầy chứ gì.”

Tôi nở một nụ cười.

“Đó là điều ta muốn.”

“Thứ lỗi?”

“Lapis Lazuli. Chúng ta hãy đừng làm bộ làm tịch nữa mà hãy thành thật với nhau.”

Tôi cười mỉm trên đôi môi.

“Cho dù ngươi có tự nhận là nhân viên tư vấn độc quyền của ta, thì ngươi vẫn là một con tốt thí trong tay Doanh nghiệp Keuncuska. Lợi ích cho hăng của ngươi, cuối cùng, cũng sẽ là lợi ích cho ngươi nữa.”

Theo lời cô ta, Chúa Quý có hơn cả đủ về mặt lợi ích chính trị.

Nếu biến nhân vật như thế trở thành con rối trong tay của doanh nghiệp, Lazuli nhất định sẽ nhận được sự tán thưởng từ ban lãnh đạo. Cô ta sẽ thắng tiền hơn ai hết. Từ đó bước một bước, không, bước hơn 20 bước trong sự cạnh tranh.

“.....”

Trên gương mặt con ả bán yêu vẫn giữ được vẻ lạnh như tiền.

Liệu có phải cô ta đang giả vờ không biết mình đang nói cái gì sao.

“Chẳng phải nếu ta mà không trả được nợ thì điều đó sẽ có lợi ích cho các ngươi sao?”

“Đó là một sự hiểu nhầm. Bề tôi luôn luôn, vì ngài.....”

“Ta biết rõ hơn ai về những thói quen của một thương nhân.”

Nếu người kia đang cố kiếm cơ thì đổi sang chủ đề khác.

Ở đây đôi ta không giao chiến bằng vũ trang, mà là bằng lời nói. Ta phải tấn công thật quyết liệt. Không cần thiết phải nghe những cái cơ vô dụng của kẻ khác.

“Từ xa xưa, những thương nhân đã không đầu tư tiền túi vào những thứ không có lợi ích gì cho chúng. Dẫu vậy, vì lý do nào đó, Doanh nghiệp Keuncuska lại cho ta một khoản vay 100 Libra...”

Việc tên Dantalian cù bấp đã là quá rõ với bàn dân thiên hạ rồi.

Cho dù bọn chúng có cho hần vay tiền, thì khả năng mà hần có thể trả lại một cắc là gần như con số âm. Chuyện này không hợp lý chút nào. Cứ như một ngân hàng tự đứng lại đưa cho một thằng vỡ nợ số tiền lên tới hàng triệu won.

Vậy điều đó có nghĩa là chúng không hề có ý định lấy lại tiền ngay từ ban đầu.

“Để đặt một cái vòng xích chó lên cổ ta.”

Tôi nghe răng ra cười.

“Để viện cớ khoản nợ mà biến ta thành một con rối trong tay. Ngay từ đầu, đây đã là mục đích của hăng các ngươi. Phải không nào?”

“.....”

“Ngươi cũng đã nói trước rồi. Nếu như mọi chuyện quá khó thì ta vẫn có ‘lựa chọn’ là tuyên bố phá sản. Nhưng trong tâm trí ngươi, đó mới thật sự là điều ngươi muốn.”

Phá sản là chọn lựa duy nhất của mình.

Cái quyền được chọn lựa đã không hề tồn tại ngay từ lúc đầu.

Cái khoản vay đó chính là một cái bẫy mà hai tháng trước, cái thằng Chúa Quý Dantalian thiếu năng đó đã mắc phải.

Giờ, cái con succubus với cái bộ mặt cứ ngây ra kia. Nói gì đi chứ.

Cô giống như một pháo đài trên núi. Sở dĩ nó được dựng trên đỉnh núi lởm chởm, nên nó thực sự là một bức tường khó có thể chinh phục. Toà pháo đài ấy phiền phức tới nỗi những kẻ xâm lược cũng không màng chuyện tiếp cận lấy một bước.

Dù là vậy, nếu tòa pháo đài đó mà bị bao vây thì cô hết đường mà lùi. Tôi sẽ không cho cô một lối để mà tẩu thoát. Tôi sẽ chiếm đoạt pháo đài của cô trong tích tắc.....

Thương Nhân Keuncuska, Bán Yêu, Lapis Lazuli

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 18

Văn Phòng Doanh Nghiệp Keuncuska

Chúa Quý Dantalian đã cười trước mắt mình.

.....Thành thực mà nói, tôi đã đánh giá hần ta quá thấp.

Tôi trở thành nhân viên tư vấn độc quyền cho Chúa Quý Dantalian kể ra cũng đã được 1 năm.

Tôi đã hằng nghĩ rằng hần ta chỉ là một tên giẻ rách vô dụng, nhưng có vẻ tôi đã lầm. Thật sự rằng, tôi rất đối ngạc nhiên. Cái ánh nhìn sắc bén đầy vẻ hăm dọa trong con mắt của hần cứ hướng về phía tôi như thể hần đang thử thách tôi vậy.

Đồng tử của hần cũng rực một màu đen u ám.

U ám đến nỗi tôi không thể thấy thứ gì từ đáy vực sâu thẳm của ánh mắt ấy...đó là cảm giác của tôi. Dantalian đã luôn là loại người có nhân cách như thế sao?

Một kẻ ăn may sinh ra đời đã được làm Chúa Quý nên chỉ biết sống một cuộc sống nhàn rồi ăn chơi nhếch nhác. Ít nhất, đó là tất cả những gì tôi nghĩ về hần.....

‘A’

Đây là lần đầu tiên, tôi nhận ra sơ suất của mình.

Do cái đồn tán công quá bất ngờ đó, tôi vô tình dừng việc trò chuyện.

Mắc lỗi cơ bản như vậy. Nếu im lặng ở đây thì có nghĩa là tôi đã công nhận rằng hần ta đã đúng. Tôi phải chuyển chủ đề.

“Chúng ta hãy giả dụ rằng những gì mà đức ngài đã phỏng đoán là chính xác đi.”

“Ta không cần biết cái giả thuyết giả tạo nào cả. Tất cả những gì mà ta muốn biết là sự thật đơn giản thôi.”

.....Người không định để cho ta một lối tẩu thoát luôn sao.

Tôi lạnh cả gáy.

Chúa Quý Dantalian giờ đây chắc chắn đã thay đổi.

Nửa tháng trước, Dantalian đã bị đe dọa bởi một nhóm mạo hiểm giả. May mắn hơn, đó là một nhóm người mạo hiểm giả có sở hữu tấm bản đồ của lâu đài Chúa Quý. Có thể chúng chỉ là một lũ ô hợp với trình độ chỉ bằng một tổ đội dân phòng ở cái thung lũng vùng sâu vùng xa nào đó, nhưng Chúa Quý Dantalian đã ở trong một tình trạng ngàn cân treo sợi tóc.....là như vậy sao? Việc gặp phải bờ ranh giới của sự sống và cái chết lại có thể thay đổi hoàn toàn nhân cách một con người (quý) đến thế sao?

Dantalian là một tên Chúa Quý mà tôi phụ trách. Nếu mà người tôi phụ trách trở thành kẻ có tài có cán thì không nghi ngờ gì đó sẽ là một tình huống mà tôi nên dang vòng tay ra mà đón nhận. Nhưng thật sự, giờ thì rất là khó để mà ăn mừng.

Tôi muốn một tên Chúa Quý có trình của một con cáo. Tôi chẳng hề muốn một Chúa Quý ở cấp độ của một con hổ chút nào. Sẽ rất phiền hà nếu mà con rối trong tay lại quá khôn ngoan. Ai có thể mà ngờ rằng chuyện này sẽ xảy ra chứ.

Tên Chúa Quý cứ nhìn tôi chăm chăm

“Lala. Hãy trở về Doanh nghiệp Keuncuska mà bảo với bọn họ.”

Lala?

Tôi nháy nháy hai con mắt.

“Lapis Lazuli rút gọn lại thành Lala. Biệt danh đó hợp lắm.”

“.....Có lẽ nào đức ngài lại đang trao cho một kẻ hèn mọn như bệ tôi một biệt danh?”

“Bộ người không thích à?”

“Bệ tôi chỉ có thể thực sự cảm kích.”

Thế giới ma tộc là một xã hội phân chia giai cấp rất nghiêm ngặt.

Cho dù có cùng giống loài, nếu bộ tộc mà khác thì địa vị của người đó cũng sẽ khác. Nếu có một vài tên orc được xem là giới quý tộc, thì cũng sẽ có những tên orc khác bị đối xử như là nô lệ. Nếu kẻ nào cố mò mẫm ra được từng thứ hạng tồn tại trong cái xã hội đó thì họ sẽ phải đi qua hơn hàng trăm, hay hàng nghìn bộ tộc và chủng tộc.

Tôi là một đứa ngoại lai. Một đứa con lai giữa một succubus và một con người. Succubus vốn đã bị khinh ghét bởi bị xem là một chủng tộc dâm dục. Nhưng trong số đó, một người được sinh ra bởi một succubus và một gã loài người dè dặt, chẳng có ai khác mà chính là tôi. ....Và như thế, tôi là một đứa tạp chủng.

Một con hủi của xã hội.

Tôi không thể nào mà dám tiếp xúc với người khác với thân thể bản thủ này. Nếu tôi động chạm đến một người có vị thế cao hơn mình thì tôi sẽ phải chém đứt một ngón tay, nếu tôi bước vào một đền thờ thì những ngón chân của tôi sẽ bị chặt ra, và thậm chí nếu tôi mà lầm bầm một bản bài kinh thánh của một trong những vị Thần thì lưỡi tôi sẽ bị cắt lìa.

Đó là tại sao, khi bị Chúa Quý Dantalian giẫm lên chân tôi đã thật sự rất lo lắng. May thay, việc đó được cho qua tựa như chỉ là một trò đùa. Nhưng nếu ai khác mà thấy được thì chân tôi sẽ phải bị chặt ra. Giờ nghĩ lại, rất có thể đây là cách mà Dantalian dùng để đe dọa mình.

Đúng như phỏng đoán, tôi phải chiều theo cái kịch bản của gã Chúa Quý này.

Tạm thời bây giờ, tôi sẽ phải cúi đầu mình xuống.

“Thông điệp mà bệ tôi phải gửi tới doanh nghiệp là gì thưa ngài?”

“Là rằng Chúa Quý Dantalian cuối cùng cũng đã lên con đường loạn. Bởi hắn không còn ai khác để có thể nương tựa nên hắn đã phải trao cả tâm tư và thể xác cho người, một succubus. Người, bằng việc sử dụng sự quyến rũ của mình, đã hoàn toàn cảm dỗ được tên Chúa Quý.”

“.....”

Mục đích của hắn là gì.

Mình thật sự không thể nào nắm được chuyện gì đang diễn ra trong cái đầu của hắn. Dẫu thế, cho dù mình có thành thực mà nói ra suy nghĩ của mình về việc cái ý tưởng này ngu xuẩn tới cỡ nào, thì chắc mình cũng sẽ bị đẩy lùi trong trận đấu khẩu này. Tạm thời bây giờ, mình sẽ đáp lại như thể mình đã hoàn toàn hiểu ý hắn và như thể rằng cái ý tưởng đó nghe rất là thú vị. Đôi khi việc chém những lời sáo rỗng cũng là một chiến thuật hợp lý.

“Vậy thì. Một thương dân thấp hèn như bẽ tôi đây sẽ trở thành thê thiếp của đức ngài.....? Đó thật là một câu chuyện thú vị.”

“Từ thuở xa xưa, không có câu chuyện kể nào lãng mạn hơn chuyện một chàng hoàng tử đem lòng yêu thương một cô gái thường dân. Đó là thể loại truyện mang tầm cỡ nổi tiếng đến nỗi cho dù nó có được nấu đi hâm lại trong cái thời đại nào đi nữa. Nói cho ban lãnh đạo của nhà ngươi biết rằng ta đã bị đốn đổ mà say đắm ngươi và không có liều thuốc nào có thể chữa được cái căn bệnh tương tư này rồi.”

“Đó quả là một vai diễn lớn mà ngài giao cho bẽ tôi. Bẽ tôi thực không tài nào xứng đáng.”

“Chao ôi. Dantalian, kiểm soát bằng mọi cách để có được tiền, hấn bắt đầu phun ra những lời nói nhảm nhí tầm phào. Hấn khẳng định rằng một căn dịch bệnh sẽ tràn ra trong hai tháng, và hấn biết được phương thuốc chữa trị của con ác dịch này là gì. Hấn nói là hấn sẽ độc quyền thứ nguyên liệu của phương thuốc chữa đó trước khi bệnh dịch kịp lan tràn và cuối cùng hấn ta sẽ kiếm được cả một gia tài. Nói chung là nói với doanh nghiệp của ngươi rằng ta muốn nhận một khoản vay khác với cái tuyên bố đó.”

“.....”

Ra là vậy.

Tôi đã lờ mờ hiểu ra.

Hiện giờ, Dantalian đang tự diễn trò như một thằng hề. Một Chúa Quỷ lại đi say đắm một con succubus. Thêm thắt vào đó, để nhận thêm một khoản vay hấn ta lại tuôn thêm một lời chém gió vi diệu như thế.....

“Còn về khoản vay, hừm. Khoảng 10,000 đồng vàng là vừa đủ ăn rồi.”

“Có thể tính bơ mà nói ra con số đó.....”

Đây là một khoản nợ kéch xù mà dù hấn ta có làm việc trong 130 năm cũng không thể nào mà trả đủ.

Nếu tính thêm số tiền lãi, thì con số còn lên tới mức xa vời hơn nữa.

Chắc chắn ban lãnh đạo của hăng sẽ dang tay ra mà vui mừng đón nhận.

Đó là lẽ hiển nhiên thôi, nợ càng cao, cái vòng xích trên cổ của tên Dantalian càng lớn. Cứ như thế tên Chúa Quỷ này đang lao đầu một cách điên cuồng vào cạm bẫy mà tự tuyệt diệt mình như một con thiêu thân.

Và mình sẽ chính là người đã dụ dỗ tên Chúa Quỷ tới sự huỷ diệt của chính hấn trong cái vở hài kịch này, từ đó mình cũng sẽ được trọng thưởng đến đáng kinh ngạc. Dù cho vị thế của mình có thấp kém như thế nào, không ai lại có thể lờ đi được sự đóng góp lớn lao này. Và nhất định, mình sẽ trở thành một ứng cử viên cho cái ghế trong ban lãnh đạo của doanh nghiệp.

“Sao rồi nào? Chừng đó liệu có đủ để thuyết phục ngươi không?”

“Vâng.”

Một lời đề nghị ngon ngọt khó mà có thể từ chối.

Cho dù có xem xét ở đâu, đây quả thực là một cơ hội để kiếm một món lợi không lồ vô cùng.

.....Cám dỗ tới mức tôi càng cảm thấy nghi hoặc hơn.

Tên Dantalian đó sẽ đạt được điều gì từ việc này? Trong chuyện này có vẻ chỉ có tôi là kẻ được lợi. Tuy không mong rằng hấn sẽ đưa cho mình một câu trả lời đàng hoàng, nhưng tôi nên hỏi hấn cho ra nhẽ.

“Thưa đức ngài. Bẽ tôi thật sự không hiểu. Đức ngài đang dự tính sẽ thu hoạch được cái gì trong vở kịch lớn như thế này?”

“Ngươi là một thương nhân.”

Đức ngài Dantalian đáp lại một cách bình tĩnh.

“Là thương nhân thì luôn xem xét kỹ càng xem nếu có món hời nào có thể gặt hái được, và nếu có, thì chúng sẽ bắt chấp tất cả mà lao đầu vào. Nếu ngươi thấy mình được lợi trong đề xuất của ta, vậy thì chẳng phải ngươi nên đồng ý mà đừng hỏi bất cứ thứ gì sao?”

“Đức ngài nói có lý. Tuy nhiên, việc cản trở trước một ‘miếng mồi’ nhìn có vẻ hấp dẫn đến đáng ngờ, cũng là một thái độ hợp tình hợp lý của một thương nhân đàng hoàng. Nếu bẽ tôi mới thức dậy vào buổi sáng sớm mà được bảo rằng có một con cáo nằm trước cửa nhà mình, thì điều đó cũng rất khó để có thể tin được.”

Nghe thấy thế, ngài ấy cười toe toét.

“Sao lại không? Một con cáo cũng có thể say đắm nàng chỉ bằng một cái ánh nhìn đầu tiên cơ mà.”

“.....”

Dẻo miệng gớm.

Khả năng giao tiếp của gã này thật không phải hạng mức tầm thường.

Cho dù là hắn đã phải đối diện với ngưỡng cửa của tử thần đi chăng nữa, liệu một con người (quỷ) lại có thể thay đổi nhân cách đến nhường này không? Thật quá đỗi kỳ lạ. Nếu dựa theo quan điểm thường tình, thì chuyện này hết sức khó hiểu.

“Lala. Khi một thợ săn đi bắt cáo, sẽ không có bất cứ tình huống nào mà người thợ săn lại rảnh rỗi để quan tâm đến cảm xúc của con cáo cả. Điều đó sẽ thực sự rất ư nực cười. Với tư cách là một thợ săn, tất cả những gì người cần làm rất đơn giản. Đầu tiên, rút cái nỏ ra-”

Ngài Dantalian chuyển động bàn tay mình.

Tựa như có một chiếc nỏ thật sự đang ở đó.

“Bám theo con cáo đó với tâm ý muốn sát diệt. Nếu người vụng về làm trượt phát bắn thì người sẽ chỉ làm cho con cáo giật mình mà trốn mất. Nhắm thẳng vào đỉnh đầu của chúng. Và sau đó.....”

Phát tiễn vô hình từ trên chiếc nỏ nhắm vào trán tôi.

Ngài Dantalian bóp cò.

“Pằng.”

Bằng một thái độ đùa cợt, ngài ta bóp cò.

“Kết liễu nó thật tốt chỉ trong một phát bắn.”

“.....”

“Hãy đến doanh nghiệp ngay bây giờ và bảo họ. Rằng Dantalian cuối cùng cũng trở nên điên dại. Rằng đây là cơ hội trời cho để trói buộc tên Chúa Quỷ thâm hại đó mãi mãi.”

Ngài Dantalian vỗ nhẹ vào vai tôi.

Một phần trong tâm trí tôi cảm thấy bất ổn. Một mặt, lý trí tôi nói rằng đức ngài đây nói có lý, nhưng về mặt khác, tim tôi như muốn thôi thúc liên tục báo động về một mối nguy hiểm chực chờ.

Đây là một cái bẫy.

Một cái thông lọng tàn độc đang được đặt một cách ngay ngắn trước mặt tôi.

Nếu tôi không suy nghĩ gì mà bước chân về phía trước thì rất có thể tôi sẽ gặp phải một cái kết vô cùng xấu.

...Mỗi khi tâm trí và trái tim tôi hướng về hai phía khác nhau thì tôi luôn luôn chọn cái đầu tiên. Vấn đề là ở trong trường hợp này, tim tôi đập nhanh đến nỗi như chưa bao giờ được đập vậy.

Cố gắng nhấn chìm cái cảm giác rằng sẽ có một điều rất xấu xảy đến ấy.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15 : Căn dịch bệnh vô diện (3)

Tôi mở miệng.

“Thưa đức ngài, bẻ tôi đây chỉ e ngại về một trường hợp. Đó là, con mồi mà bẻ tôi tưởng rằng là một con cáo có khi lại sẽ hoá ra thành một con hổ. Một phát tiễn cũng không đủ để hạ được một con hổ như thế.”

“VẬY Ạ. Thế thì ta nghĩ lúc đó người chỉ còn nước bị con hổ xé xác mà ăn thịt thôi.”

Ngài Dantalian giơ ra bàn tay phải.

Không thể hiểu nổi cử chỉ này nghĩa là gì, tôi chỉ đứng đó mà trơ mắt ra nhìn.

Đức ngài, nghĩ rằng không còn cách nào khác, trên mặt ngài mỉm cười nhăn nhó.

“Người tính để cho ta giơ bàn tay ra đến chừng nào nữa?”

“.....”

Cuối cùng, tôi cũng hiểu ra rằng ngài ấy đang yêu cầu một cái bắt tay.

Một cái bắt tay ư. Tôi không biết phải làm sao mà đáp lại.

Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nắm tay ai cả. Việc chân của chúng tôi chạm vào nhau còn có thể biện hộ được, nhưng giờ nếu tôi chạm tay ngài ấy thì đó rõ ràng sẽ là một tội danh.

“.....Một kẻ với thân phận hèn kém tới tằm như bẻ tôi thật không thể nào dám làm dơ bẩn đôi tay của ngài.”

Ngài Dantalian chắc chắn đã biết được rất rõ điều đó.

Dù sao ngài ấy cũng là một người mang niềm kiêu hãnh vô song khi nói đến giới quý tộc. Ngài thậm chí còn không thèm đếm xỉa đến tôi. Tôi không hề cảm thấy thù hận gì về việc đó. Nếu một Chúa Quý mà không đối xử như thế với một kẻ nửa succubus nửa người như tôi thì đó mới là một chuyện kỳ lạ.

Tôi không hề có ham muốn bị cắt cổ tay đâu.

“Xin thứ lỗi cho ý kiến của bẻ tôi đây, tuy rằng bẻ tôi rất là cảm kích, bẻ tôi cũng sẽ chỉ làm bôi nhọ đến phẩm giá của đức ngài. Xin ngài hãy rút lại bàn tay của mình.”

“Chẳng phải là lạ nếu mà ta lại sợ bị mất mặt khi mà hai ta đã có một cuộc đàm thoại đầy táo bạo đấy sao?”

Ngài Dantalian cười khúc khích.

“Nếu người mà bắt tay với ta thì liệu tay ta có trở nên dơ dáy, làm ta bị cảm cúm, hay làm cho cái địa vị xã hội của ta tụt xuống không? Ta đơn giản chỉ muốn bắt tay với ý nghĩa rằng chúng ta sẽ đối đãi với nhau như bằng hữu tốt từ bây giờ thôi.”

“Cho dù bây giờ đức ngài có thành kiến đối với hệ thống giai cấp, thì đa phần những kẻ khác đều không có chung suy nghĩ như ngài. Nếu một thường dân như bẻ tôi mà dám mạo phạm đến cơ thể của ngài thì một sự trừng phạt sẽ theo luật lệ mà giáng xuống đầu của.....”

“Ồ. Vậy cho ta hỏi mấy chú bác tên ‘đa phần’ ấy có ở đây không?”

Với những cử chỉ cường điệu, ngài Dantalian nhìn ra chung quanh. Hiển nhiên, chỉ có ngài ấy và tôi, hai người duy nhất đang ở đây.

“Có sao thì Chúa Quý Dantalian cũng chỉ là một thằng giẻ rách thôi mà. Ta chỉ là một Chúa Quý trên danh nghĩa. Ta không hề có thứ gì cả. Lala. Chẳng lẽ cô vẫn nhất quyết không bắt tay với ta sao?”

“.....”

Khi đã nói đến thế, tôi đã không còn cái quyền nào để mà từ chối.

Thật cẩn thận, tôi chìa tay ra và chạm vào bàn tay ngài ấy.

Bàn tay của người đầu tiên trong đời mà tôi chạm vào thật giá lạnh. Tôi vụng trộm cảm nhận cái cảm giác của lòng bàn tay người kia. Và ngay lúc đó, ngài Dantalian nắm lấy tay tôi thật chặt.

“Hãy đối đãi tốt với ta kẻ từ bây giờ nhé.”

“.....Vâng. Xin ngài cũng hãy đối đãi tốt với bẻ tôi, thưa đức ngài.”

Tôi có cảm giác rằng mối quan hệ này sẽ rất là dài lâu.

Tuy không biết chắc chắn là tại sao, nhưng trực giác của tôi mách bảo là vậy.

dunde-197.jpg

an Lãnh Đạo Keucuska, Yêu Tinh Keo Kiệt, Torukel

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 20

Trụ Sở Chính Doanh Nghiệp Keucuska, Phòng Hội Nghị

“Một cuộc triệu tập đầy đủ như thế này. Đúng là một dịp hiếm có, keruk.” (TN: Từ cuối không có nghĩa, chắc là đang kêu cả rộp như con ếch ộp ậy mà)

Một mệnh lệnh triệu tập bỗng dưng được truyền xuống từ trụ sở chính của doanh nghiệp.

Hội đồng quản trị của Keucuska được phân bố rải rác khắp cả lục địa. Và hôm nay ta cũng đã có dự định đi tới Bataafse để chỉ thị một đội tàu. Cuộc họp toàn thể này rõ ràng không được lên lịch trước.

Việc đột nhiên triệu tập tất cả ủy viên điều hành tới đây.....đây thực không phải là một sự kiện diễn ra mỗi ngày. Ta có một cảm giác rất xấu. Liệu có phải có chuyện gì hệ trọng đã xảy ra ở đâu không.

Giấu đi nỗi lo âu của mình, ta đã đi tới trụ sở. Trong căn phòng họp lớn tất cả các nhân viên quản trị đều đã được tập trung.

“Kerukuk.”

Vẫn như thường, toàn là những gương mặt trông rất rần ròi hung tợn. Vampire, người sói, người kỳ đà. Thật đúng là một buổi triển lãm đủ thứ muôn loài.....Hừm? Trong một góc phòng họp có một cô gái mà ta chưa hề thấy bao giờ. Mái tóc cô ta có màu hồng nhạt. Những giống loài sở hữu màu tóc đó thì đều rất hiếm.

Ngay vào thời khắc đó, ánh mắt ta chạm vào mắt của cô gái.

“Hừm.....!”

Bỗng vô tình, ta nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Cặp mắt rần rộc trên khuôn mặt vô cảm của cô ta thật sự không phải hạng tầm thường. Đó là cặp mắt của một kẻ đã từng giết người trước đây. Và không đơn giản chỉ có một hay hai người, đó là cặp mắt đã từng hạ sát mạng người vô số lần trong đời. May thay, thời gian đầu mắt của chúng ta rất ngắn. Cô ta quay đầu đi chỗ khác ngay sau đó.

Keruk.

Ta không biết ả là ai, nhưng chắc lệnh triệu tập khẩn cấp này phải có điều gì đó liên quan đến ả. Tai họa lúc nào cũng ập đến chỉ vì những vị khách không mời. Vì có một cô gái mà ta chưa hề thấy bao giờ ở đây nên ta có thể suy đoán ra ngay.

Những người trong ban lãnh đạo lên tiếng than phiền.

“Giờ thì Torukel Keo Kiệt cũng đã ở đây, chúng ta bắt đầu cuộc họp được chưa.”

“Ngài có biết là hiện giờ có bao nhiêu là khách đang chen chúc ở ngoài kia không?”

“Đúng, đúng đấy. Sẽ rất tệ nếu ta mà không bán hết xong đợt hàng cá trích khô nội trong ngày hôm nay.”

Đúng là những kẻ thiếu kiên nhẫn.

Mà dù vậy thì cả ta cũng đã có kế hoạch tổ chức một buổi gặp mặt với những thương nhân vùng Phrygia ở bến cảng. Bởi vậy ta cũng bận bịu lắm chứ. Thời gian là tiền bạc đối với một thương nhân. Họ hành hay gì cũng được, nhanh nhanh bắt đầu giùm cái. Mà nếu có thể, thì làm ơn kết thúc sớm giùm.

“Được rồi. Các vị xin hãy trật tự.”

Một lão vampire ngồi ở chiếc ghế trên cùng trấn tĩnh lại các ủy viên quản trị.

“Có một lý do để chúng ta triệu tập tất cả những người trong ban lãnh đạo lại đây. Chúng ta sẽ không làm phí thời gian của các vị nên xin đừng lo lắng.”

Ivar Lodbrok.

Một lão già với bộ râu trắng dài rất ấn tượng đó chính là quản trị viên lớn nhất của doanh nghiệp. Ông ta có thể được xem là kẻ thực chất đang nắm toàn bộ quyền kiểm soát của cả doanh nghiệp.

Không hổ danh là một người được biết đến với thân phận là một vampire, ông ta đã sống qua hơn 600 năm. Mặc dù vậy ta vẫn phải nói rằng ông ta nên chui vào cổ quan tài và tổ chức đám tang quách cho rồi. Lão đúng là sống dai thật.

“Bây giờ, Lapis Lazuli. Giải thích đi.”

“Vâng, thưa lãnh đạo.”

Tiếng trả lời của cô gái đó phát lên giữa phòng họp.

Lapis Lazuli?.....Hình như ta đã nghe cái tên này ở đâu rồi.

“Đó là kẻ sinh ra với dòng máu đáng nguyên rủa đó.”

“Tại sao một thứ phế vật như thế mà lại được tham dự cuộc họp của ban lãnh đạo?”

Nhiều ủy viên đã nhận ra thân phận của cô gái ấy. Bọn họ vừa nhăn mày vừa thì thầm lẫn nhau. Họ công khai tỏ ra thái độ bức dọc của mình.

Aà, ta nhớ ra rồi. Đó là con bé mặc dù là một đứa ngoại lai nhưng đã có thể thành công bước vào làm việc cho doanh nghiệp chúng ta.

Đã từng có một khoảng thời gian mà chủ đề của sự bàn tán là một cô gái có tài năng còn vượt xa trên cả địa vị xã hội của mình. Keruruk, vậy ra cô ta chính là nhân vật chính của vấn đề đáng tranh cãi ấy à.

Đương nhiên rằng, giọng của cô ta rất mạch lạc rõ ràng. Cô ta bản thân lại có thể điềm tĩnh khi mà đang đứng trước một nhóm ủy viên quản trị tâm cỡ vũ trụ này. Chắc chắn rằng đó không phải là dũng khí bình thường.

“Lãnh đạo, đó còn không phải là một ứng cử viên của ban lãnh đạo. Chẳng phải đây chẳng qua chỉ là một con nhân viên tạp vụ thôi sao? Cái quái gì đây? Ngoại lệ gì cũng cần phải có giới hạn chứ?”

“Việc phải sẽ chia chung một dòng không khí với một con ả tạp chủng cũng đủ khó chịu rồi.”

Lũ ủy viên bắt đầu lên giọng phàn nàn.

Thật ngu xuẩn.

Hệ thống giai cấp chẳng qua cũng chỉ là một thứ cổ vật vô dụng. Đó thực chất là thứ công cụ mà lũ quý tộc ngốc nghếch sử dụng để nuôi dạy cho những đứa con trai con gái còn ngu dốt hơn chúng. Mặc dù vậy, các người lại đi chê trách khinh bỉ một đứa ngoại lai. Vốn dĩ, thương nhân chúng ta cũng đã từng có thứ hạng thấp kém rồi. Chắc chắn, đúng là tự phi nhổ vào mặt mình mà.

Ivar Lodbrok cười với cái vẻ chua cay.

“Có lẽ chúng ta nên nghe những gì cô ta phải trình bày trước. Đây là một việc sinh lời. Đồng vàng đút trong dạ dày của một con lợn với đồng vàng được nhúng vào nước thánh cũng đều có giá trị như nhau.....Tiếp đi Lapis Lazuli.”

“Vâng. Chúa Quý Dantalian đã yêu cầu một khoản vay.”

Lapis Lazuli điềm tĩnh mà nói.

“Hiện giờ, Chúa Quý Dantalian đang có một món nợ trị giá 196 Libra. Cho dù ngài ấy có phải tăng thêm nợ nần, ngài ấy đang dự tính sẽ đột phá ra khỏi tình trạng đó mà thành công.”

“Hừm.”

Các ủy viên quản trị nhìn nhau.

Mặc cho thái độ lúc trước của họ, những kẻ này vẫn có cái đầu đậu trên đôi vai. Họ nhanh chóng nhận ra rằng đây là một đề tài hệ trọng. Tạm mặc kệ về cái địa vị của Lapis Lazuli, các ủy viên bắt đầu thì thầm từ tai người này sang tai người khác.

“Bộ hắn đang định dùng nợ để chống nợ à.”

“Đó là đỉnh cao hoàn toàn mới của sự ngu dốt.”

“Một con thỏ đang tự chui đầu vào rọ, chẳng có lý do nào để từ chối cả.”

“Vậy thì sao? Hắn ta muốn vay bao nhiêu?”

Suy nghĩ của ta cũng như vậy.

Những Chúa Quý đều có lợi ích về chính trị, cho dù hắn chỉ là Chúa Quý đứng thứ 71. Đây là một cơ hội tốt để trói chặt hắn lại.

Tuy nhiên, sau câu nói tiếp theo, toàn bộ uỷ viên quản trị đều im phăng phắc.

“Khoản tiền mà Chúa Quý Dantalian đã đề nghị là-10,000 đồng vàng.”

.

.

.

.

.

Giê?

Gương mặt của các uỷ viên như bị sét đánh mà ngơ người.

“Nào hán có vấn đề không đây!”

“Há, một thằng nhà quê mà cả 100 đồng vàng còn không thể lo được.”

Hán đứng là khùng rồi, điều đó quá thực quá điên rồ. Những lời nói kiểu như thế công khai bay qua bay lại trong căn phòng. Mặc dù chúng ta đang nói xấu sau lưng một tên Chúa Quý, là người đang đứng ở trên đỉnh cao của địa vị xã hội, thì cũng không sao. Lời nói gió bay, chẳng có kẻ nào ngoài chúng ta ra có thể nghe được cả.

“Người có chắc chắn không. 10,000 đồng vàng. Đó là chính xác những gì hán nói à?”

“Xin thề trên dòng sông Styx, tôi chắc chắn.”

“Hán ta thật sự điên loạn rồi. ....”

Các uỷ viên cười khinh mỉa.

10,000 đồng vàng là khoảng chừng số tiền mà một bá tước sẽ nhận được hàng năm nếu dân số trong lãnh thổ của hán đạt được đến 50,000 người. Năm ngoái, ngân sách thu nhập của hoàng gia từ Đế Quốc Habsburg là khoảng 500,000 Libra.

Đối với Chúa Quý Dantalian, kẻ mà đến lãnh thổ và một người dân đều không có, giờ lại yêu cầu 1/50 số lượng tiền thu nhập của một đại đế quốc trong vòng một năm? Bộ não hán là một con slime vô tri vô giác à?

“Những bằng hữu Keuncuska thân mến của ta.”

Có lẽ vì nghĩ rằng bầu không khí đang dần trở nên phức tạp, Ivar Lodbrok mở miệng mình.

Căn phòng dần trở nên yên tĩnh. Nếu một khi mà lão vampire già đã mở lời, thì đến cả những tên uỷ viên kiêu hãnh nhất cũng phải cảm miệng.

“Cá nhân ta thấy rằng đây là một thời cơ tốt. Tất nhiên 10,000 đồng vàng là cả một gia tài. Tuy vậy, nếu điều đó có nghĩa là làm cho một Chúa Quý vĩnh viễn trở thành chó giữ nhà cho chúng ta, thì như thế cũng đâu có đáng gì.”

“Kerukuk.”

Ta lờ mờ thốt lên một tiếng cười.

Những đại diện thiêng liêng và bất khả xâm phạm tượng trưng cho phẩm giá tuyệt đối, một trong 72 Chúa Quý lãnh đạo đội quân ma tộc. Có thể xem tầng lớp quý tộc như thế là một con chó giữ nhà. .... Quả không hổ danh là một trong ba vampire thượng cổ vẫn còn lưu lại trên thế giới này, cái thái độ kiêu căng ngạo mạn đó thật hợp với Ivar Lodbrok.

Mà, ta cảm thấy hơi có lỗi nếu chỉ để cả buổi họp này cho Ivor Lodbrok trụ trì. Nên phát biểu một lát ở đây.

“Chờ đã, thưa lãnh đạo. Về phần tôi, tôi có một chuyện muốn hỏi.”

“Hừm. Đừng có vòng vo mà hãy nói thẳng ra suy nghĩ của ngươi đi.”

Ivor Lodbrok nhìn vào đôi mắt ta.

Một màu đỏ thuần khiết trên đồng tử, đó là màu gọi nhớ cho người khác cái màu của huyết tương đang chảy trong người. Có một vài tên uỷ viên rủ rì tai nhau rằng đó là một cặp mắt trông thật đáng sợ, tuy nhiên, vì một lý do nào đó, ta chỉ có thể thấy vẻ đẹp tuyệt vời của chúng. Một vampire máu lạnh, tàn

bạo và hiểm độc.....Ivor Lodbrok nhất định sẽ phát triển hãng doanh nghiệp này thành một công ty trường thịnh và bất diệt. Nếu có thể, ta muốn được ở đó khi mà ngày ấy tới. Đó là khát vọng nhỏ nhoi của ta.

“Đây phải chăng là một cái bẫy?”

“Một cái bẫy?”

“Không chỉ một hay hai đồng, mà tới những 10,000 đồng vàng. Keruk. Nếu thật sự Chúa Quý Dantalian không hề điên rồ, thì hẳn là hẳn ta đã có kế hoạch từ trước.”

Tuy ta không nghĩ rằng Chúa Quý Dantalian có sở hữu bất cứ loại tài cán nào để mà gánh được khoản nợ lớn này. Dù vậy, cũng phải xem xét mọi khả năng trên thế gian. Chuyện này phải được làm cho ra ngô ra khoai.

“Đó rõ ràng cũng là điểm hợp lý.”

Hừm?

Trên gương mặt Ivor Lodbrok thoáng nhẹ một nụ cười. Đó là cử chỉ biểu hiện của ông ta mỗi khi ông ta đang nghĩ đến một cái kế hoạch hiểm ác nào đó. Tuy rằng tuổi tác của ông ta còn già hơn cả già, những nếp nhăn trên khuôn mặt lại trông rất ngẫu nhiên.

“Lapis Lazuli sẽ giải thích về việc đó.”

“Vâng, thưa lãnh đạo. Tôi xin được thông báo trước toàn thể trụ cột của Doanh nghiệp Keuncuska. Hiện tại, Chúa Quý Dantalian đang xem tôi như là thế thiếp của hẳn.”

“.....Người vừa nói gì cơ?”

“Việc này nghe có vẻ rất hỗn xược, nhưng tôi đã tự ý sử dụng sự quyến rũ của mình để cám dỗ Chúa Quý Dantalian.”

Lần này, toàn thể uỷ viên đều không thể kìm nén được sự hoảng hốt của mình.

Còn phía bên kia, Lapis Lazuli từ đầu tới cuối vẫn giữ được vẻ mặt vô cảm của mình. Luôn luôn điềm tĩnh.

Không, ta thậm chí còn không biết cái đó có nên gọi là bình tĩnh hay không. Trên gương mặt của ả ta không hề có lấy một gợn dấu hiệu của sự căng thẳng. Một nhân viên văn phòng bình thường mà lại không cử động lấy một hàng chân mày trước toàn thể uỷ viên ở đây sao? Dù có điềm đạm hay không, việc này rõ ràng là một điều bất bình thường.....

“Lapis Lazuli. Khi người nói sức quyến rũ thì ý người là sao?”

Ta nói ra với một cái giọng chua chát.

“Vậy ý người có nghĩa là người đã nắm thóp được Chúa Quý bằng cách sử dụng thân thể của mình ư?”

“Đúng như lời ngài vừa nói, thưa ngài Torukel.”

Lapis Lazuli hướng ánh mắt nhìn thẳng về phía này.

Cặp đồng tử vững chắc và mang một màu xanh của bầu trời.

Cái ánh nhìn trong suốt của cô ta thậm chí không hề lay chuyển.

“Chúa ơi.”

Một vài uỷ viên lẩm bẩm lời kêu than với bản thân.

Nếu một ai có những hành động dâm tục với một kẻ tạp chủng mang nhiều dòng máu, thì chúa trời sẽ giáng sự trừng phạt lên đầu kẻ đó. Có thể đây là một điều mê tín dị đoan nhưng khi mà 90% dân số trên lục địa này thực sự tin vào nó, thì không phải cứ dễ dãi cho qua là được. Một Chúa Quý thiêng liêng và bất khả xâm phạm lại bị làm cho vấy bẩn bởi một con bé tạp chủng. Riêng việc ấy thôi cũng đủ là một chuyện rắc rối khó giải quyết rồi. Trước sau gì thì tai hoạ cũng sẽ ập tới.

“Người có biết là người đã gây ra chuyện gì không!”

“Chúng ta có thể sẽ bị tuyệt giao bởi nhà thờ đấy!”

Những uỷ viên chỉ thẳng ngón tay vào mặt Lapis Lazuli.

Nếu muốn thực hiện trao đổi mua bán sản phẩm trong lục địa này, thì phải nhận được sự cho phép của nhà thờ. Hơn nữa, ngoại trừ nhà thờ của thần Aphrodite và thần Artemis, tất cả nhà thờ còn lại đều cấm đoán một cách nghiêm khắc việc quan hệ giữa những người có địa vị xã hội khác nhau.....

Những uỷ viên, với những gương mặt đỏ tái vì giận dữ, hét lên.

“Lãnh đạo! Mau đuổi con đỉm này ra khỏi đây ngay lập tức!”

“Không chỉ đi ngược lại luật lệ của các vị thần, cô ta còn đưa cả doanh nghiệp của chúng ta lâm vào thế nguy hiểm! Ngay từ đầu chúng ta đã không nên để cái thứ phế vật đáng nguyên rủa này vào doanh nghiệp chúng ta rồi!”

“Cái con hủi cặn bã này. ....!”

Một cơn bão của sự chỉ trích trách móc nổi lên nuốt trọn cả căn phòng hội nghị này.

Những kỹ nữ của thế giới ma tộc, succubus.

Và trong số đó, những kẻ tạp chủng cực kỳ đáng kinh tởm.

Dù là ta, kẻ không ưa không thích gì cái chế độ giai cấp, cũng không sao thốt nên lời. Tuy vậy, Ivar Lodbrok vẫn điềm đạm ngồi trên chiếc ghế của mình mà xem người phụ nữ succubus đó.

“Đây vẫn chưa phải là tất cả đâu. Vẫn còn một phần phải được giải thích cho hội đồng quản trị đây. Người đang làm gì thế? Mau mau nói cho mọi người biết đi chứ.”

Đó là một nụ cười ranh mãnh hoà lẫn vào trong giọng nói của Ivar Lodbrok. ....ông ta đang rất thích thú trước chuyện này sao? Tuy dù cho số phận của công ty của chúng ta, nói theo một cách hơi phóng đại, đang nằm trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc đi chăng nữa? Dù gì thì, đầu óc lũ vampire quả thực không hề bình thường. Vì chưa bao giờ nhận một chút ánh nắng mặt trời nào nên não của bọn chúng trở nên kỳ quặc mất cả rồi. Thiếu chất lên cái đầu đúng là có ảnh hưởng tới lý trí mà. Là một gã yêu tinh lão luyện cùng với những kiến thức thông thường được lấp đầy đủ trong trí óc, thì ta cũng không thể nắm bắt kịp được cái đầu của lão ta đang nghĩ về thứ gì.

“Vâng. Có một chuyện tôi vẫn chưa nói cho tất cả uỷ viên biết.”

Lapis Lazuli vẫn tiếp tục nói trong một chất giọng thấp.

Mới một khắc trước cô ta còn phải hứng chịu đủ kiểu chửi rủa. Chẳng lẽ cô ta vẫn không thấy phiền hà gì chắc? Á quả thực không bình thường mà.

“Như mọi người đã biết, ban đầu hãng chúng ta không giao thiệp với những khách hàng là các Chúa Quý ở dưới hạng 60. Bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến tầng lớp của doanh nghiệp chúng ta. Dầu vậy, tôi đã làm việc với tư cách là nhân viên tư vấn độc quyền của Chúa Quý Dantalian trong hơn nửa năm qua. Có một lý do cho điều đó.”

Sau khi hít vào một hơi, Lapis Lazuli tuyên bố.

“Tôi đã đích thân thỉnh cầu cho chức vụ nhân viên tư vấn đó.”

“Cái gì?”

“Ngay từ lúc đầu, tôi đã hằngnhắm tới vị trí được làm thê thiếp của Chúa Quý Dantalian.”

Một tiếng ồn tràn ra từ hội đồng uỷ viên như nước lũ tràn đê.

Những kẻ chỉ trích cô gái succubus đó mới đây thôi giờ đều đã bị choáng váng cho ra trò. Đó là bởi vì Lapis Lazuli vừa tuyên bố với phong thái chừng chạc đường đường chính chính. Đến nỗi tình hình hiện tại đã vượt trên cả cái cảnh giới mà các uỷ viên của hội đồng có thể hiểu được.

Ngay khoảnh khắc đó, có một tiếng cười vang lên.

Quay đầu lại, ta thấy Ivar Lodbrok đang cười thật lớn. Còn có thể cười được trong tình trạng này. Không quan tâm đến việc tất cả uỷ viên đều ngỡ người không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, Ivar Lodbrok thốt lên một tiếng gầm thật lớn.

“Các bằng hữu. Các người vẫn chưa hiểu sao? Chúa Quý Dantalian không hề tự đứng trở nên điên loạn. Tất cả đều là do á succubus này. Thậm chí còn chưa đến một năm, đứa con gái này đã có thể khiến Chúa Quý Dantalian si tình mà biến thành nô lệ của ả.”

Ra là vậy. Hoá ra là thế ả!

Cuối cùng, thì mọi chuyện cũng đã được sáng tỏ.

Mặc dầu địa vị của Lapis Lazuli rất thấp, cô ta cũng có một ngoại hình tuyệt mỹ. Cô ta đã giam cầm tên Chúa Quý vào bẫy tình với vẻ ngoài của mình. Và cô ta đã dụ dỗ được tên Chúa Quý để bắt hẳn phải vay cả một gia tài từ hãng mà chúng ta không hề hay biết. ....

Những uỷ viên khác chắc cũng đã nhận ra được bản chất thật sự của tình hình. Mặt bọn họ trở nên tái nhợt. Không còn ai dám trao cho Lapis Lazuli một ánh nhìn khinh miệt nào nữa.

“Nhưng.....tại sao lại hành động một cách liều lĩnh như vậy.....?”

“Để tiến thân.”

“Tiến thân?”

“Chúa Quý này sẽ trở thành kẻ cung cấp tin tức cho doanh nghiệp chúng ta. Đóng góp của tôi về lĩnh vực này chắc chắn sẽ được tán dương.”

“.....”

Mọi người. Toàn bộ uỷ viên trong căn phòng họp đều không thốt nên được câu nào.

Mà bọn họ phải nói gì cơ chứ, khi mà một nhân viên văn phòng vừa mới thú nhận với khuôn mặt vô cảm của mình rằng “Tôi đã bán cơ thể mình để tiến thân.”

Độc một lão Ivar Lodbrok thì cứ cười từ nãy tới giờ mà không dứt.

“Thế nào hả, các bằng hữu. Đây chẳng phải là một tuyệt tác sao!”

“.....tuyệt tác?”

Ta buột miệng hỏi lại.

Ivar Lodbrok đứng phắc dậy từ chiếc ghế của mình. Ông ta đang rộng hai vòng tay như đang trình diễn một thứ gì đó. Cứ như thể ông ta sắp mời một diễn viên khác lên sân khấu vậy.

“Chính là nó. Một tuyệt tác. Một con tạp chủng là rác rưởi của xã hội. Sinh ra đã làm chuột cống chui rút dưới sàn nhà. Ngay từ đầu, số mệnh đã an bài là cô ta sẽ sống nốt quãng đời của mình và chết ở con ngõ hẻm nào đó trong yên lặng.....mà bây giờ, nhìn xem! Con ả succubus này không chỉ việc có thể gia nhập vào hãng doanh nghiệp lớn nhất mà giới, mà giờ cô ta lại còn có thể trở thành thê thiếp của một Chúa Quý!”

“.....”

“Nếu đây không phải là kiệt tác thì còn thứ gì nữa chứ. Chẳng phải cái tham vọng thuần khiết muốn có được sự thăng tiến này thật tuyệt đẹp sao. Chẳng phải cái tham vọng thuần khiết muốn đoạt được sức mạnh này chói lòa thế sao. Ôi, cứ mỗi lần ta thấy một đứa trẻ tràn đầy ý chí chiến đấu như thế này thì ta cũng không thể kiềm nén được giọt nước mắt mà phải thốt nên lời tán thưởng mới người. Sức mạnh là một người phụ nữ! Vì vậy, họ sẽ chỉ luôn yêu quý các chiến binh!”

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16 : Căn dịch bệnh vô diện (4)

Bọn uỷ viên đều bị choáng ngợp bởi sự điên cuồng của Ivar Lodbrok.

Nhưng ta thì hơi khác.

Tìm ta đập thành thịch.

Đây mới chính là sự điên cuồng đã làm cho ta say đắm

Tựa như thể một con muỗi được sinh ra ở trong chốn đầm lầy ẩm ướt và tối tăm luôn thèm khát ánh mặt trời vĩ đại. Ta, một kẻ sinh ra đầu óc đã luôn bình thường và luôn đeo bám theo lẽ thường tình trên đời, không thể kìm được việc bị thu hút bởi Ivar Lodbrok, cái kẻ có vị trí hoàn toàn đối lập với ta.

“Lapis Lazuli. Đi và báo lại với tên Chúa Quý! Rằng chúng ta sẽ rất vui lòng giao ra một thứ như khoản vay 10,000 đồng vàng đó cho hần bất cứ khi nào mà hần muốn!”

“Tôi sẽ tuân theo mệnh lệnh của ngài ngay lập tức, thưa lãnh đạo.”

“Và để tưởng thưởng cho việc với tham vọng muốn thăng tiến, người đã sẵn sàng trao đi trình tiết vì doanh nghiệp chúng ta. Thật sự rằng, ta thấy rất vui vì việc đó. Keuncuska là một nơi chỉ quan tâm đến năng lực và đóng góp của kẻ khác. Người đã có quá đủ quyền lợi để được tưởng thưởng. Nói cho ta biết người khao khát thứ gì.”

Ivar Lodbrok nói với một chất giọng lạnh lùng.

“Là vàng chăng? Là danh dự chăng? Thậm chí ta còn có thể đề nghị nhận người làm con gái nuôi. Yếu điểm của người chính là địa vị thấp hèn, có phải không? Nếu người mà trở thành con ta thì cái yếu điểm đó sẽ bay đi như cát bụi.”

“Lãnh đạo! Cho dù cô ta có làm gì nhiều đi chăng nữa thì đó vẫn-”

“Đừng có cản trở cuộc nói chuyện của người khác, bằng hữu ạ.”

Khi những ủy viên lên tiếng phản đối, Ivar Lodbrok làm câm miệng họ lại.

“Ta đang muốn tận hưởng cuộc trò chuyện với kẻ ngoại lai này, người đã có thể cảm dỗ được cả một Chúa Quỷ.”

Đôi mắt đỏ như màu máu chậm chậm trừng vào các ủy viên.

Một luồng sát khí nồng đặc. Lũ ủy viên chỉ còn nước rút đầu rút cổ. Bầu không khí trong căn phòng trở nên băng giá.

“Vây, Lapis Lazuli. Nói cho ta biết người thêm muốn thứ gì.”

“Xin hãy cho tôi một chiếc ghế ủy viên ở trong cuộc họp ban quản trị.”

Những ủy viên khác như bị chấn động não. (Edit: Não ta chấn động quá! =)))

Một nhân viên bàn giấy bình thường vừa mới yêu cầu được lên làm một ủy viên quản trị. Thật quá sức ấn tượng. Tuy nhiên, thứ mà còn ấn tượng hơn, còn làm cho những ủy viên choáng váng hơn nữa lại chính là câu trả lời của Ivar Lodbrok.

“Không phải của cái hay danh dự mà là quyền lực. Được thôi.”

“L-Lãnh đạo.....!”

“Nếu kế hoạch suôn sẻ, thì ta sẽ tiến cử người lên làm ủy viên quản trị phụ trách cả vùng Dolstat. Với dòng sông Rhine ở trung tâm, Cologne, Xanten, Wirthen, Strasbourg, Duisburg, Worms và Mainz, toàn bộ chúng sẽ nằm ở trong quyền hạn của người. Thấy thế nào?”

Ivar Lodbrok nhìn một cách rà xét vào cô gái. Ông ta rất có thể đang thử tính tảo bạo của cô ta với mắt mình.

“Đó sẽ là một niềm vinh dự cho tôi.”

“Sức mạnh của triều đại Đế quốc đã suy giảm, dựa theo đó, sự phản kháng đòi quyền tự trị của những thành phố đó đang ở mức cao hơn bao giờ hết trong lịch sử. Trong thời thế đổi thay đó, những kẻ yếu hèn ngu dốt sẽ bị vứt qua một bên và chỉ những kẻ có tố chất mới có thể sống sót. Lapis Lazuli, Ta tự hỏi liệu người có thể chịu được những điều kiện đó.”

“Tôi sẽ minh chứng với thực lực của mình.”

“Tất nhiên là người sẽ làm thế rồi. Bởi nếu mất đi năng lực của mình, thì người sẽ chẳng còn gì cả.”

Đây là lần thứ hai Ivar Lodbrok cười thật lớn.

Trong căn phòng hội nghị tối tăm, tất cả những ủy viên đều ngồi ngây người ra, Cứ như thể lão vampire già và ả succubus lạnh lùng kia đang ở trong thế giới riêng của mình.

Ta phải công nhận, mọi chuyện đã trở nên phi lý một cách điên rồ.

Việc biến một con succubus thiếu nhiều kinh nghiệm, mà cũng là một đứa tạp chủng, trở thành một quản trị chi nhánh. Việc thăng tiến nhanh thế cũng phải có giới hạn vừa phải thôi chứ. Đây sẽ là lần đầu tiên, và cũng sẽ là lần cuối chuyện như thế này xảy ra trong lịch sử của Keuncuska.

“Kerukuk.”

Nhưng, Chúa Quỷ Dantalian à. Ta từng có cảm giác rằng chúng ta đang quá coi thường hắn. ....nhưng mà thôi kệ. Hắn cũng chỉ đứng ở hạng 71 thôi chứ mấy. Chỉ cần để ý tới hắn một chút cũng được rồi.

Chuyện này thú vị đây, mình bỗng dưng cũng thấy hứng khởi lên rồi.

Hãy để chúng ta chơi đùa với ngài nào, thưa Chúa Quý tối cao.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 6, Ngày 20

Lâu Đài Chúa Quý Dantalian

“.....Đức ngài dự định hôm nay cũng sẽ nằm luôn trên giường cả ngày à?”

“Nếu cô nghĩ rằng ta đang chà lăm gì cả chỉ vì ta nằm ở trên giường, thì cô đã mắc một sai lầm lớn rồi đấy. Dù ta trông thế này thôi, nhưng vận mệnh của cả vũ trụ này đang dần trải ra trong cái đầu của ta đây này.”

Hai tháng đã trôi qua.

Kể từ cái hồi tôi mượn số vàng, tôi đã xài 2 tháng qua làm đủ chuyện nhàn rỗi. Việc Lapis Lazuli đến tìm tôi mỗi ngày và lên tiếng thở dài cũng đã trở thành một nếp sống thường nhật.

“Số tiền lãi tích lũy đã không dưới 2,000 Libra rồi thưa ngài.”

“A, cuốn sách này cũng hay đấy chứ.”

Tôi hiện giờ đang lật qua trang giấy của một cuốn sách khi đang nằm tựa trên giường. Tựa đề của cuốn sách đó là .

Lý do mà tôi đọc loại văn học này rất đơn giản.

Những thông tin mà tôi biết được về cái thế giới này chỉ chủ yếu thiên về một phía.

là một game mà bạn phải nhập vai một vị anh hùng loài người. Nhờ vậy, tôi đã có thể thu thập được những tri thức về con người và xã hội của họ, nhưng phủ thay lại hoàn toàn ngược ngịch một cách lộ bịch khi nói về thế giới ma tộc.

Nhiều nhất thì, đã từng có một nữ chính là vampire đem lòng yêu chàng main mà chịu thuần phục trước anh ta. Nhưng có thể thôi. Bà gái đó còn không thêm màng đến chi tiết cụ thể nào về giới ma tộc nữa là.

Thôi thì cũng không sao, điều đó có nghĩa là tôi chỉ cần tự mình mày mò mà học.

“Hò. Trong thế giới này, một Chúa Quý phải gửi lời tuyên chiến đến hai lần thì mới có thể tấn công một Chúa Quý khác hử. Sao mà phải tốn công vô ích mà tuân theo cái phong tục cổ hủ ra nước đó chứ. Mặc dù, đây cũng là một phương thức ẩn tượng để ngăn chặn chiến tranh. Hừm, hừm.”

“Nếu ngài vẫn tiếp tục không chịu tìm ra biện pháp xử trí như thế này, ngài sẽ phải gặp tình trạng phá sản trong vòng 3 tháng tới. Làm ơn hãy ý thức được điều đó, thưa ngài.”

“Ta muốn ăn tí kem quá đi- ”

“.....”

Có vẻ cô ta đã nhận ra rằng con người trước mặt này đã hoàn toàn lơ mình đi.

Lapis Lazuli ần ần ngón tay trở và tay cái vào trán mình. Mặc dù gương mặt của cô ta còn mang một độ vô cảm không hề nhẹ, tôi vẫn có thể nhận thấy tâm trạng của cô ta mà biết rằng cô ta đang gặp rất nhiều căng thẳng.

Tôi quăng một nụ cười trơ trẽn vào mặt cô ả.

“Đừng lo lắng. Bởi vốn dĩ mọi thứ đều đã được chuẩn bị đầy đủ hết rồi.”

“.....Xin thứ lỗi, thưa ngài. Ngoại trừ mệnh lệnh mà ngài đã đưa cho bề tôi hai tháng trước, thì ngài còn làm điều gì khác nữa?”

“Thì công việc chuẩn bị chỉ cần có thể thôi.”

Khoảng 50 ngày trước.

Tôi đã sai Lapis Lazuli mua lại một loại thảo mộc với số lượng khổng lồ. Hiện giờ, nó chỉ là một loại thực vật mà đại đa số những người khác cho rằng đây là một loại cây cỏ vô dụng. Tuy nhiên, tôi đây lại biết trước được tương lai.

Ngày hiện tại thuộc vào năm 1505 theo lịch Đế Quốc.

Vào mùa hè này, một căn dịch bệnh truyền nhiễm sẽ xảy đến và lan truyền ra khắp toàn bộ lục địa.

Trong tương lai, căn dịch ấy sẽ được biết đến với cái tên Cái Chết Đen và lan ra khắp vùng đất như một biểu tượng của sự sợ hãi. Gần 40% của toàn bộ dân số trên lục địa rồi cũng sẽ bị quét sạch, khiến cho việc chỉ gọi nó là một cơn ác mộng thôi thì vẫn chưa hề đủ đồ chút nào để miêu tả được cái sự kiện này. Trong Dungeon Attack, trò chơi bắt đầu vào khoảng thời gian khi mà Cái Chết Đen đã trôi qua. ....nói một cách chính xác hơn, trò chơi bắt đầu vào năm 1515 theo lịch Đế Quốc. (Edit: lên gg tra từ Cái Chết Đen để biết thêm về đại dịch này nhé)

Một thảm kịch vẫn chưa xảy ra. Đó là thứ mình không nên màng đến, nhĩ các chú? Phần thú vị nhất đây bây giờ mới nói nè.

Trận dịch hạch này, thật bất ngờ thay, lại có cách chữa.

Cái tên của nó đơn giản là ‘Thảo Mộc Đen’. Chỉ vì nó có thể chữa được Cái Chết Đen, vì vậy họ mới gọi là Thảo Mộc Đen. Công nhận mấy cha nội ở thế giới này có cái khẩu vị đặt tên khiếp thật đấy. Dám cá là họ sẽ đặt cho một thằng con hoang một cái tên còn mỹ diệu hơn thế nhiều.

‘Tiên Thảo Mộc’, ‘Ân Huệ Nữ Thần’, ‘Lá Gan Thần Apollon’, từ cái tên thảm họa đó từ đâu lại xuất hiện mấy cái tên sắc sỡ khác cũng nhảy lên mà làm màu. Tuy vậy, đây là chuyện của tương lai. Mùa hè năm 1505 theo lịch Đế Quốc, trước khi cơn dịch hạch khởi phát, loại Thảo Mộc Đen này chỉ được xem là một nhúm cỏ dại. Ở nhiều vùng miền, cái loại cỏ này còn không có lấy một cái ân huệ để mà được đặt cho một cái tên.

Chỉ thế thôi.

Một ngọn cỏ dại.

Đây là một nhánh cỏ hoàn toàn không có giá trị về mặt tiền tệ-

Tôi, sau khi sử dụng toàn bộ 10,000 đồng vàng, đã rút sạch hết vào sổ cỏ này.

Thật sự mà nói thì dễ lắm.

Đầu tiên, tôi lập một hợp đồng với những hãng tiểu thương nhỏ hơn ở xung quanh lục địa. Tiếp đến, thông qua những hãng đó, tôi đã có thể lập thêm hợp đồng với các được sĩ rải rác khắp vùng đất. Và cuối cùng, những người được sĩ lại thuê những tiểu phu hái thảo dược từ thành phố và thị trấn làng mạc. Ngay lập tức, một hợp đồng 3 hướng đã được ký kết. Phí môi giới và vận chuyển cho mấy tiểu thương, 2,000 đồng vàng. Phí quây được và phí tồn nhân lực cho mấy người hái, 6,000 đồng vàng. Thêm vào đó, để có thể giữ cho số thảo mộc càng tươi lâu càng tốt, tôi đã thuê một nhà kho với chất lượng tốt nhất.

Tôi vẫn chưa làm quen được với tập tục ở thế giới này, nhưng không sao, có ở đâu thì anh đây vẫn lo việc lớn được. Tất cả những công việc chi tiết (và phiền phức) thì tôi ủy hết toàn quyền cho Lapis Lazuli mà giải quyết.

Người đã đi chung quanh để làm hợp đồng với những tiểu thương và được sĩ không phải là tôi, mà là Lapis Lazuli. Một vài người cũng có thể nói rằng chúng tôi rất hợp nhau. Quả thực chúng tôi là một bộ đôi ăn ý đến tuyệt vời đấy chứ.

Kẻ không hiểu chuyện mà thấy cảnh này chắc chắn là sẽ tuôn ra một tràng cười đến vỡ bụng mà chết mất.

Hắn ta đã vay 10,000 Libra làm cho chúng ta tò mò không biết hắn sẽ làm cái gì với cái số tiền đó, nhưng nhìn đi kìa. Hắn đã mua một đồng cỏ dại còn chẳng có thể đem luộc lên mà ăn nữa là, và còn bảo quản chúng cứ như thể chúng là bửu bối của mình nữa chứ. Lapis Lazuli đã mách lẻo cho tôi biết những gì mà các ủy viên đã nói tại doanh nghiệp, ‘Đó là trò cười khủng bố nhất mà ta đã từng nghe qua cả năm đấy’, chúng bảo thế và cứ lăn ra mà cười, là những gì cô ta đã nói với tôi.

Những trò hề của Chúa Quý Dantalian thậm chí còn là đề tài bàn tán trong thị trấn.

‘Hành xử ngu xuẩn của tên Chúa Quý điên khùng và thấp hèn nhất.’

‘Một đồng phân bố trị giá 10,000 đồng vàng.’

Vân vân và vân vân.

Tôi thật quá sức hài lòng.

Để có thể rảnh rang mà đi cười nhạo trước cuộc sống của kẻ khác chỉ vì những chuyện vụn vặt là thế. Chẳng phải đây mới chính là quả trái ngon ngọt của đời sao? Ngoài ra, con người chúng ta đã luôn phải trải qua cuộc đời khô khan nhàm chán đến bất tận. Nếu có thể làm cho mấy chú vui cười là anh đây đã mãn nguyện lắm rồi.

Bộ tôi có nghiêm túc không à?

Đó là tại sao tôi sẽ khuấy đảo thêm cho chuyện này thú vị hơn nữa.

Đây sẽ không chỉ là trò cười hay nhất của năm đâu, mà sẽ là trò cười mỹ mãn nhất mà mấy người đã từng nghe trong suốt cái cuộc đời còn con của mình đấy. ‘Loại thảo mộc mà chúng ta hằng tưởng là cỏ dại thực chất lại hiếm có như bảo ngọc!’, đó là cái kết mà các bác đang mong chờ mà. Nếu mấy người mà có trí óc bình thường, thì mấy người sẽ chỉ còn nước cười cho đến độ ruột gan phải chảy từ trong ra ngoài.

“Ta thật sự rất tò mò muốn xem trong vòng một tháng tới thì các người sẽ cho ta chiêm ngưỡng những bộ mặt gì đây.”

“Thứ lỗi?”

“Cả năm ròng cô lúc nào cũng chẳng có lấy một sợi biểu cảm gì trên khuôn mặt. Do đó cô cũng nên háo hức mong chờ xem chuyện này đi. Chắc chắn nó sẽ làm cho cô cười một trận ra trò.”

“.....Bề tôi không hiểu đức ngài đang nói về chuyện gì.”

“Cứ kiên nhẫn và rồi cô sẽ biết ngay thôi.”

Trong khi đang lăn tròn trên chiếc giường, tôi cười khúc khích.

Chắc có lẽ tôi đã chọc ghẹo cô ta hơi quá. Một bảng thông báo đã hiện lên.

[Thương nhân Lapis Lazuli mức độ tình cảm giảm 1.]

Ôi trời. Với cái này, mức tình cảm của Lapis Lazuli đã xuống con số 0 tròn trĩnh. Nó đã giảm tụt từ hơn 2 tháng trước, giờ thì tới tận đáy bể rồi. Một tháng được rửa lạ mặt chắc sẽ còn đối xử với tôi tốt hơn cô ta bây giờ nhiều.

“Xin thứ lỗi, nhưng bề tôi mạo muội xin phép rời khỏi đây. Vẫn còn nhiều giấy tờ còn đang chônchôn chônchôn tại hăng.”

Lapis Lazuli lạnh lùng quay lưng lại với tôi.

“À, Lala.”

“Chuyện gì ạ?”

“Đem theo cái này này.”

Tôi ném cho cô ta một mảnh giấy da.

Lapis Lazuli đón nhận tờ giấy ghi chú đó với cả hai bàn tay.

“.....thưa đức ngài. Đây là?”

Tôi bắn một cái nháy mắt giỡn cợt vào cô ả.

“Nếu cô mà tạm thời không trở về lâu đài của ta thì cũng không sao. Thay vào đó, đi đến địa điểm đã ghi trên mảnh giấy và xem tình hình tại đó. Bởi cô sẽ khám phá ra một điều rất thú vị.”

Sau khi ném vào tôi một cái ánh nhìn đầy nghi hoặc, Lapis Lazuli nhanh chóng rời đi.

Cái mảnh giấy nhắn đó chính là sợi thông lọng cạm bẫy cuối cùng. Lapis Lazuli chắc chắn sẽ nhận ra được sự tồn tại của cái bẫy ấy sau này. Tôi trông ngóng cái ngày đó đến.

Thương Nhân Keuncuska, Bán Yêu, Lapis Lazuli

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 6, Ngày 27

Khu Nghỉ Dưỡng Suối Nước Nóng Syracuse

“Haà.....”

Những tiếng thở dài cứ liên tục cất ra. Mình không biết đây là lần thứ mấy rồi.

Một ứng cử viên sáng giá cho chiếc ghế quản trị của Doanh nghiệp Keuncuska, Lapis Lazuli tôi, hiện đang ở trong một suối nước nóng. Đó là nơi mà người dân tận hưởng ngâm mình. Đàn ông và phụ nữ đang ngang nhiên lỏa thể mà đi lại trước mặt tôi.

Mặc dù là tôi nói thế, nhưng tôi cũng đang không mặc quần áo trên cơ thể. Những gã được rửa cứ đi tản bộ trên hành lang mà bắn những ánh mắt dâm tục bắn thiêu sang đây. Con mắt của chúng thật cực kỳ khó chịu.....Mình chỉ muốn móc mắt từng tên một mà nghiền cho ra bã.

Khu suối nước nóng cũng không chỉ là nơi để nghỉ dưỡng, nhưng cũng là nơi cho các cặp tình nhân, có thể nói rằng họ đang ‘hò hẹn yêu đương’ ở đây trong tình trạng khỏa thân.

Một người đàn ông và một người phụ nữ sẽ đi vào trong suối nước nóng và tán tỉnh nhau một cách tự nhiên. Nó là một kiểu phong tục. Ngay lúc này, tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng rên ở phía bên kia.....Tôi cứ phải cố quay đầu về hướng khác.

“Haà.”

Lại một tiếng thờ dài.

Có một lý do cho việc tôi đang ở Syracuse, vùng đất ở sát phần phía nam của lục địa, cái lý do đó đơn giản đến một cách chóng vánh. Trong tờ giấy ghi chú mà Chúa Quý Dantalian đã trao lại cho tôi mang những nội dung hết sức kỳ lạ.

Vương Quốc Sardinia, Syracuse, Nhà Tắm Công Cộng, Trạm Y Tế

Điểm Khởi Nguồn

Đau khớp, sốt cao, da chuyển sang màu đen

Qua một cái liếc nhìn, nếu ai mà không hiểu chuyện gì thì chúng trông như một đoạn mặt mả.

Đức ngài Dantalian đã luôn miệng nhắc tới một căn bệnh dịch trong hơn hai tháng qua. Đạo đó, tôi đã hiểu lầm rằng ngài ấy chỉ đang cố ý tầm phào làm nhảm. Tuy nhiên, sau khi thấy ngài ấy viết lên tờ giấy nhắn và trao lại cho mình, có vẻ như ngài thật sự nghiêm túc về chuyện này.....Đây là một trò đùa giỡn, phải không? Ai đó cũng được, hãy làm ơn nói cho tôi biết rằng đây là một trò đùa đi.

Vậy à. Không có ai cả à.

“Haà.”

Tôi đã thờ ra tiếng thứ ba rồi.

Bệnh dịch cũng không có gì hiếm hoi. Tuy vậy, để có thể dự đoán trước được nó sẽ xảy đến khi nào và từ đâu ra ư? Thêm vào đó, lại có thể biết được cách chữa của căn bệnh nữa sao? Thật quá bất khả thi. Thảo nào mà mấy ủy viên coi đức ngài là một thằng điên khùng.

Dù vậy, dù chỉ có một chút, tôi vẫn mang theo một chút hy vọng.

Đức ngài, người đã từng khốn đốn nhưng đã có thể vượt qua được ranh giới giữa sự sống và cái chết, để tái sinh thành một đáng Chúa Quý chân chính.....Loại câu chuyện cô tích ấy, tuy chỉ một chút, nhưng tôi vẫn hy vọng vào nó.

Nhưng hạng 71 ấy.

Liệu ngài ấy có phải chỉ là một thằng ngốc vô phương cứu chữa không.

Chúa Quý Dantalian thực sự không làm gì khác sau khi đã mua đồng thảo mộc đó. Ngài ấy chỉ toàn lăn lộn trên chiếc giường mới sắm của mình như một đứa trẻ. Thực ra mà nói thì quá sức thảm hại.

“Ồ. Cô em. Cô em trông xinh tươi thật đấy.”

Một tên lạ mặt cũng đang tắm ở đây đang cố bắt chuyện với tôi.

Tôi hiện giờ đang sử dụng ma pháp để ngụy trang mình thành một con người. Tuy rằng đó là ma pháp nhưng thật sự cũng không có gì đáng kể. Tôi chỉ chuyển màu tóc của mình sang màu đỏ. Succubi tuy là một chủng ma tộc, nhưng ngoại hình bên ngoài của họ cũng không khác gì nhiều ngoại hình của nhân tộc. Tôi đã có thể dễ dàng giấu đi thân phận thật của mình.

“Thế nào, ta cho cô em 3 đồng bạc rồi chúng ta cùng vào bể mà-.....ááá!?”

“.....”

Tôi nhìn thẳng vào con mắt của gã ta trong một khoảnh khắc.

Chắc có lẽ hắn đã nhầm tôi với loại kỹ nữ làm việc ở trong bồn tắm, nên tôi đã đáp trả hắn bằng một cái nhìn lạnh lẽo. Ngay sau khi mắt chúng tôi chạm nhau hắn thật lù lại một bước.

Kỳ lạ thay, có vẻ như trong mắt tôi lúc nào cũng ẩn chứa một luồng sát khí. Không có nhiều người có thể nhìn thẳng vào mắt tôi. Tuy là người trong cuộc nhưng tôi cũng không hiểu rõ tại sao lại vậy.

“X-Xin lỗi. Tôi nhầm cô với người khác. Chúc một ngày tốt lành!”

Hắn ta gấp rút chạy ra khỏi dãy hành lang.

Khi hần chạy, cái bụng thịt mỡ của hần cứ lắc lư dữ dội như động đất tới nơi. Sao mà hần lại nghĩ rằng hần sẽ dùng 3 đồng bạc mà mua được tôi với cái thân hình đường phệ như thế. Ít nhất cũng phải 10 đồng vàng. Nếu hần không có chừng đó thì đừng mơ có con kỹ nữ nào thêm vào. Dù cho tôi có xét về mặt gì, những gã đàn ông không tự đi mà soi gương lại mình thì đều thật đáng bị khinh miệt.

Tôi bước chân đến trạm y tế khu suối nước nóng. Ở đó có rất nhiều bệnh nhân vào đây vì tin rằng suối nước nóng có tác dụng chữa trị. Nếu có lẽ, với một khả năng nhỏ nhoi, rằng dự đoán của ngài Dantalian về căn dịch bệnh là chính xác, thì đây sẽ chính là điểm khởi dịch.

“À. Chúng tôi có thể giúp được gì cho cô, thưa tiểu thư?”

Những tên thầy y trong trạm chào mừng tôi. Họ nghĩ rằng tôi là một tiểu thư danh giá của gia đình quý tộc nào đó. Và cô tiểu thư trong sáng, không hiểu sự đời này, đang tới để tham gia làm một công việc từ thiện. Đúng vậy, tôi đã dùng ma pháp bùa mê và ám thị để cô ý đánh lừa chúng.

“Tình hình các bệnh nhân thế nào rồi?”

“Dạ vâng, vẫn như mọi khi. Ngày này qua ngày khác mấy người bệnh cứ rên la rằng họ đang rất đau. Nói thật ra thì, đại đa số những bệnh nhân ở đây đều hoàn toàn khỏe mạnh cả.”

“Ta muốn gặp bệnh nhân mới nhập viện gần đây nhất.”

“Mới hôm qua thôi cũng có một gã được đem tới đây. Nhưng tiểu nhân mạo muội khuyên rằng tiểu thư không nên đến thăm hần.”

“Có lý do cho việc đó à?”

“Vâng. Cái chứng bệnh giả tạo của tên này cũng khá nghiêm trọng. Nào là nách tôi đau, nào là cái háng của tôi cứ như thể đang bị xé toạc ra vậy, vân vân và vân vân. Cứ om sòm quan trọng hóa vấn đề hết cả lên. Người sẽ ghé thăm việc đó, thưa tiểu thư.”

“.....”

Đau khớp

“.....không. Không sao đâu. Nếu đó là một bệnh nhân, thì lúc này ta cũng muốn tin vào lời hần. Đầu tiên ta muốn gặp tên đó trước.”

“Haà. Tiểu thư thật quả là nhân từ. Tiểu nhân có thể là một tên thầy y tâm thường hèn kém, nhưng đã lâu lắm rồi tiểu nhân mới gặp được một người chân thành như tiểu thư.”

Với tâm trạng rất hài lòng, tên thầy lang đưa tôi đến buồng bệnh. Ngay khi chúng tôi vừa mở cửa, gã bệnh nhân ở sâu tận bên trong bắt đầu la hét âm ỉ.

“Aaa, ta sắp chết rồi! Thương nhân thuộc vùng đất Syracuse vĩ đại này đang sắp thiệt mạng chỉ vì một tên lang băm! Người dân trong thị trấn ơi! Ai đó mau mau đập chết cái tên lang băm đó giúp ta đi!”

“Hừ. Hần cứ như một con lợn đang trong cơn động dục vậy.”

Tên thầy lang thờ dài.

Giờ tôi đã hiểu tại sao ông ta lại cảnh báo cho tôi trước khi gặp người bệnh nhân này. Tên thầy lang, sau khi liếc nhìn tôi trước, tiến đến gần gã bệnh nhân.

“Vậy giờ thì có chuyện gì nào, mày bị cái gì làm cho lên cơn động kinh như vậy thế hả?”

“Chuyện gì? Tao có chuyện gì hả? Được, tao sẽ nói cho mày nghe thêm lần nữa, bởi vậy hãy chắc chắn là mày sẽ khắc ghi vào trong cái lỗ tai chó của mày đi. Trước tiên, cái giường bệnh cũng như gạch đang làm cho cái cột sống của tao từ chữ S thành chữ I ngắn đây này. Thứ hai, tao không biết lũ phục vụ của các người định đem cho ta bánh mỳ hay là đá tảng đây mà làm cho răng tao sắp gãy ra hết. Thứ ba, cái thằng thầy y bằng hữu với tao bấy lâu nay giờ cứ mỗi lần thấy cái bản mặt của tao là nó lại thờ dài, việc đó đang làm cho đời tao khổ khổ đấy.”

“Mày, cái thằng đầu bò. Đời tao mới là đang gặp khổ khổ chỉ vì mày này.”

“Thật hả? Tốt. Cuối cùng mối quan hệ thân thiện của đôi ta cũng đã lên cái cảnh giới mà thằng này phải khổ khổ vì thằng kia rồi. Mà quý cô ở đẳng kia nữa. Ta và bà vợ ta dạo này đã cãi cọ tới mức cứ nhảy lên hòng nhau mọi lúc mọi nơi rồi, và tới tận giờ bọn ta ai cũng chỉ muốn đá xoáy người kia thôi. Này, con kia. Nếu cô mà không định trở thành vợ lẽ của ta thì đừng mơ biến đi! Con mày thì mau nhanh nhanh cư xử như một thầy lang và chữa trị cho tao giùm với!”

“Chết tiệt. Cái tên này có sống cũng chả có ích gì mà.”

Có vẻ như hai người họ đã là bằng hữu với nhau từ thuở ấu thơ.

Có nghĩa là họ thân thiết đến độ có thể tự do chửi rủa vào mặt nhau.

Đó là một cảnh tượng kỳ lạ đối với tôi. Tình bạn. Liệu thứ đó có thật sự tồn tại không?

Theo lẽ thường, người ta sẽ ca tụng rằng tình bạn kéo dài mãi mãi. Thật đáng nghi hoặc. Cho dù là câu chữ nào, mỗi lần mà cái tính từ “mãi mãi” được gán cho nó, thì tôi lại bắt đầu cảm thấy nghi ngờ. Cá nhân tôi nghĩ rằng đây là một thói quen tốt.

Trên thế gian này chỉ có những kẻ chuyên đi đâm sau lưng người khác và những kẻ có tố chất để đâm sau lưng người khác. Đó là suy nghĩ của tôi. Tình bạn chẳng qua được dùng để chỉ ra rằng người đó vẫn chưa phản bội bạn họ thôi.

“Xin thứ lỗi, thưa tiểu thư.”

Tên thầy lang đột nhiên lại xin lỗi.

“Cái gã này từ nhỏ cái mồm đã độc địa. Hãy cứ nghĩ rằng đầu óc hần ngu muội thiếu giáo dục mà xin tiểu thư nhắm mắt bỏ qua nếu có thể.”

“Ta không sao. Xin hãy bắt đầu việc khám bệnh.”

“Dạ vâng.”

Tên thầy lang đặt tay lên trán của gã bệnh nhân.

“Ở chỗ này và chỗ kia đều rất nóng. Nhưng có khám thế nào, thì tao cũng chỉ thấy đây là do say nắng thông thường. Tao sẽ kê một vài liều thuốc, nếu mà trở nặng thì hãy uống thuốc. Rồi mày sẽ khoẻ mau thôi, đừng lo lắng.”

“.....”

Sốt cao

Trong khoảnh khắc, sự hoài nghi tràn ngập trong tâm trí tôi.

.....Không thể nào. Mình đã suy nghĩ hơi quá rồi. Đau khớp và sốt cao, đó là những triệu chứng có thể gặp ở bất cứ đâu. Không thể xem đó là một dấu hiệu của bệnh dịch được.

“Ê ku, mày nghĩ là tao có thể tin lời của một tên lang băm à?”

“Nếu mày mà còn kêu tao là lang băm, thì tao sẽ kê thuốc chuột cho mà chết. Mày mà đi reo la mấy chuyện đó thì sẽ làm hư hại đến phẩm giá của tao mất, tên khốn. Mày định phá phách sự nghiệp của thằng bạn thuở ấu thơ của mày như thế này à?”

“Tao thật sự đau lắm cơ mà! Đây, nhìn đi!”

Gã bệnh nhân đột nhiên cởi áo trên của hần ra.

Tên thầy lang hoảng hồn và hướng ánh nhìn về phía tôi, nhưng tôi vẫn đứng mà điềm tĩnh như mọi khi. Tôi không hề quan tâm đến cơ thể trần trụi của một thằng đàn ông. Thay vào đó, có một thứ gì khác đã lọt vào trong con mắt của tôi.

Vùng ngực phải của bệnh nhân.

Có một vết đen với kích cỡ to bằng một ngón cái.

“.....”

Thân người tôi như thể cứng đơ ra.

Tựa như một người mới bị hoá đá.

“Ara, cái gì thế này?”

“Không có lý nào mà lại có vết bầm này nếu chỉ bị cảm thông thường.”

“Cái đó, ừm, tao nghĩ mày cũng có lý.....”

Hai người bọn họ không để ý đến việc tâm trạng tôi đột ngột thay đổi.

Tên thầy lang và gã bệnh nhân vẫn còn bận bịu bàn bạc với nhau.

“Lạ thật đấy. Hay là mày bị lây bệnh từ ai đó rồi?”

“Cái đó là cái mà mày, một thầy y, phải biết chứ. Sao lại đi hỏi một thằng thương nhân, đồ lang băm. Nếu mày mà không muốn phải đổi nghề thành một thằng nhân viên dịch vụ lễ tang thì nhanh chữa cho tao đi. Ngày mai tao mà thành cái xác khô thì mày không cần phải lo cái danh cái tiếng nào nữa đâu, bởi cuộc đời thầy thuốc của mày cũng đã tan tành như bọt biển rồi.”

“Hừ, cái mồm ăn mắm ăn muối, cái thằng mất nết.”

Da chuyển sang màu đen

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bảng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17 : Căn dịch bệnh vô diện (5)

“.....Ta nhớ có một chuyện hệ trọng cần phải giải quyết. Ta xin phép cáo lui trước.”

“A? Ồ, dạ vâng. Tiểu thư bảo trọng.”

Chân bước thật nhanh, tôi đi ra khỏi căn phòng bệnh.

Tôi không đủ thời gian để chào lấy một lời từ biệt đáng hoàng.

Tình hình này.

Mình thật sự không thể hiểu được.

Sự hỗn loạn bầu vịu và rung chuyển cả trí óc tôi. Chuyện gì đang diễn ra vậy? Đừng có nói rằng một con dịch bệnh thật sự đang bắt đầu khởi phát tràn lan chứ? Thật sự mọi chuyện đều diễn ra đúng như lời dự báo cả Chúa Quý Dantalian sao?

Không thể nào. Thật sự không thể nào. Khả năng có thể tiên đoán được trước tương lai chỉ được phát hiện từ con số rất nhỏ trong thiểu số các thánh nữ. Dù là thế, trường hợp cuối cùng mà lời tiên đoán được xác nhận là đúng lại là hơn 210 năm về trước. Không có bất kỳ khả năng nào mà Chúa Quý Dantalian lại có được năng lực như thế, hoặc đáng lẽ ra phải là như vậy. Nhưng tại sao?

.....Mình phải thật bình tĩnh. Mọi chuyện vẫn còn quá sớm. Mới chỉ có một bệnh nhân. Vẫn còn khả năng đấy chỉ là một sự tình cờ khi mà một bệnh nhân lại sở hữu những triệu chứng khớp với những lời tầm phào của ngài Dantalian. Trước tiên, mình sẽ đi viếng thăm những thầy lang khác ở Syracuse.

Phải có ít nhất 2, không, ít nhất 4 người có cùng triệu chứng thì mới có thể đi đến kết luận rằng đó là một căn dịch. Mình không được phép hoảng loạn. Những lời tiên đoán chẳng qua chỉ là những sản phẩm viễn tưởng xuất hiện trong những câu truyện kể. Không thể nào mà chuyện đó lại có thể dễ dàng xuất hiện ở đời thực.

‘Nhưng, nếu như đức ngài Dantalian đã đúng.....’

Một giả thuyết đơn giản nảy ra.

Chỉ nghĩ tới điều đó một khắc thôi mà người tôi đã lạnh cả sống lưng.

Đức ngài Dantalian, khẳng định rằng đó là cách chữa cho căn dịch bệnh, đã mua tới hàng tấn một loại cỏ dại nào đó. Lẽ hiển nhiên, giá tiền của lá thảo mộc ấy cực kỳ thấp. Đa số tiền vàng đều được sử dụng vào nhân lực. Mặc cho cái giá cắt cổ, số lượng cây thảo mà ngài Dantalian đã mua là.....

Không ít hơn 30,000.

Nếu chúng thực sự là thuốc chữa, thì cho dù giá thành có thấp đến thế nào, chỉ ít chúng cũng sẽ được bán với giá 2 đồng vàng mỗi cây. Từ đó, trở thành 60,000 đồng vàng. Số tiền này đã vượt trên cả khoản tiền mà ngài ấy đã vay ban đầu.

Không, đó vẫn mới chỉ là trường hợp mà số tiền nhận được vẫn đang ở mức thấp nhất. Nếu con dịch bệnh lan tràn rải rác khắp mọi nơi trên lục địa, thì một cây có thể có giá lên tới 5 đồng vàng.....điều đó sẽ dẫn tới một tình trạng hết sức phi lý. Một sự hỗn loạn vô cùng lớn chưa từng có trước đây sẽ xảy ra.

Không ai trong hăng doanh nghiệp lại có thể đoán trước điều này. Sai lầm nối tiếp sai lầm. Bọn họ sẽ tìm ra và khiển trách kẻ nào phải chịu trách nhiệm về mọi chuyện, và chắc chắn rằng, mình sẽ trở thành một con bù nhìn thí mạng.

Mục tiêu trở thành ủy viên của Keuncuska của mình.

Cả lời hứa sẽ tiến cử mình vào cái chức vụ đảm nhiệm toàn bộ vùng đất của Dolstat.

Tất cả những thứ đó đều sẽ tự nhiên mà tan biến như bọt bong bóng xà phòng.

“.....”

Tôi cẩn thận cẩn môi mình.

Sinh ra ở cái nơi hang cùng ngõ hẻm, tôi đã phải bới tìm trong hầm cống và thùng rác để mà tìm cái ăn. Bây giờ tôi chỉ mới xoay xở nắm được một cơ hội để thoát khỏi cái chốn địa ngục trần gian đó. Không thể cứ đứng ngậy ra mà để mọi thứ tan thành mây khói được.

Đương nhiên, tôi đã mong ước ngài Dantalian thức tỉnh mà trở thành một Chúa Quý thực sự. Tuy vậy, vì nghĩ rằng việc đó đáng lẽ sẽ phải mang lại sự thành công và thăng tiến cho tôi. Tôi đã không hề dự tính được cái tình huống hiện giờ.

Tôi tự mình cuộc bộ thật nhanh.

Riêng ngày hôm đó, tôi đã đi viếng thăm mọi thầy lang trong thành phố Syracuse. Và không còn cách nào khác, tôi đã phải đưa ra một kết luận khách quan.

Sốt cao.

Con đau phát ra từ các khớp nối.

Một triệu chứng làm cho da xuất hiện nhiều vùng vết đen.

“.....”

Trong tay tôi là một mảnh giấy da mà đức ngài đã trao cho. Đứng ở trung tâm quảng trường thành phố, tôi cứ nhìn chăm chăm tờ giấy ấy thật lâu.

16 trạm y tế ở thành phố Syracuse

29 bệnh nhân có những triệu chứng tương tự.

Ngày tiếp theo con số bệnh nhân lên đến 56 người.

25 bệnh nhân đã than phiền về con đau nhói và tử vong sau đó.

10 ngày sau, tất cả những người bệnh ở trong các khu suối nước nóng mà tôi đã đi tới trước đó đều đã tử vong. Nửa tháng sau, khắp thành phố tràn ngập những tiếng khóc rên đau đớn của người dân.

Lời tiên đoán của ngài Dantalian đã rất chính xác.

Một trận dịch.

Một trận đại dịch đang hoành hành.

Ban Lãnh Đạo Keuncuska, Yêu Tinh Keo Kiệt, Torukel

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 7, Ngày 16

Doanh Nghiệp Keuncuska, Chi Nhánh Amstel

“Thưa ngài Torukel, một thông báo khẩn cấp đã đến.”

“Kerukuk. Cái tên vô lễ này! Ta đã bảo ngươi là cho dù có việc gì, cũng đừng có làm phiền ta khi mà ngài Paimon đang đến viếng thăm rồi cơ mà!”

Một căn phòng tiếp khách cực kỳ sang trọng.

Ta đã trở nên bức dọc khi mà một tên thư ký bỗng dưng lại đập cửa rầm rầm.

Quý cô Paimon đang ngồi đối diện ngay trước mặt ta, tên ngu đần này. Ngài ấy là một trong những vị khách quý nhất đối với toàn Doanh nghiệp Keuncuska. Khi mà con người này đã viếng thăm, thì cho dù là liên lạc hay công việc, ta cũng gạt phắt qua một bên. Đây là vấn đề cơ bản của tác phong lịch sự!

“Ôi trời. Quả nhân không sao đâu, Torukel.”

May thay, ngài ấy lại bày tỏ sự cảm thông trước.

“Hắn phải là có việc quan trọng lắm nên hắn mới đến để mà liên lạc với người ngay.”

“Thật sự xin ngài thứ lỗi cho tiểu nhân. Bình thường tên thư ký đó không cư xử như thế này. ....”

“Ta đã nói là ta không sao. Quả nhân sẽ ngồi đây thưởng thức hương vị của tách trà này, vậy nên người cứ lo việc của mình đi.”

Quý cô Paimon cười hiền dịu.

Ta tự hỏi rằng con người này có thể nhân từ tới nhường nào. Ngài ấy luôn luôn đối xử với ta, một thương nhân hèn kém, với sự dịu dàng. Ta cảm động mà cúi đầu thật nhiều lần.

Tất nhiên, khi đã rời khỏi phòng tiếp khách, gương mặt ta trở nên vắn vẹo.

“Tên ngu xuẩn. Có chuyện gì, keruk?”

“T-Tiểu nhân thứ lỗi.”

Tên thư ký lo lắng cúi đầu.

Cho dù người có làm thế, thì trong đầu ta cũng chẳng hề có suy nghĩ nào về việc tha thứ cho người cả. Tại sao người dám làm phiền cuộc gặp mặt của ta với ngài ấy. Đã đến nước này rồi, thậm chí bêu cái đầu của hắn cũng chưa phải là đủ. Hắn ta nên chuẩn bị tinh thần trước đi.

“Một thông điệp khẩn cấp đã được gửi từ trụ sở doanh nghiệp ạ. Một phù thủy đã viết thông tin xuống một lá thư và gửi đến đây.”

“Cho dù có khẩn cấp đến cỡ nào đi chăng nữa, người ở trong căn phòng đó là quý cô Paimon. Nếu mà bức thư này hoá ra không phải là chuyện quan trọng gì, thì đích thân ta sẽ chém đầu của người.”

“N-Ngài Torukel. ....!”

“Hừm.”

Ta nhanh chóng giật lấy lá thư từ tay của tên thư ký và nhìn lướt qua nó. Đúng như chủ trương của hãng ta là đặt hiệu quả lên hàng đầu, chỉ có nội dung đã tóm tắt lại được viết ra. Thêm vào đó, lá thư được viết bằng một loại mật mã mà chỉ có các tùy viên mới có thể hiểu được, bởi vậy ta là người duy nhất ở đây có thể đọc được chúng.

Một con dịch bệnh truyền nhiễm.

Tập trung ở các bến cảng, dịch hạch đã lan tràn ra khắp vùng đất của Vương quốc Sardinia.

Chắc chắn rằng con dịch sẽ lan đến các nước lân cận.

Tỉ lệ tử vong: 80%

“Gi cơ. ....?”

Khi dịch đoạn thư tới đây, ta cau mày lại.

Lá thư nhắc tới việc tỉ lệ tử vong 80%. Chẳng phải điều đó có nghĩa rằng cứ 10 người bị nhiễm căn bệnh đó, thì 8 người sẽ phải chết sao? Đây đâu phải là một căn bệnh truyền nhiễm bình thường.

Trong thư cũng ghi rằng con dịch ‘chắc chắn’ sẽ lan ra tới các nước lân cận. Việc này cũng rất nghiêm trọng. Không được phóng đại thông tin là một luật lệ của thương nhân. Trong những trường hợp này, thông thường đáng lý ra ở đây phải ghi là con dịch ‘được dự đoán’ là sẽ lan tràn chứ.

Đương nhiên, người như Ivar Lodbrok không thể nào mà lại nhầm lẫn ở điều này được. ....Chắc chắn sao? Chẳng lẽ điều đó có nghĩa là con dịch bệnh này đã lan tràn với tốc độ mạnh mẽ đến vậy ư? Không xong rồi. Một dự tính vô cùng xấu đang lơ mờ đầu óc ta. ....

Câu thư tiếp theo như làm cho đồng tử của ta hoá đá.

Phương thuốc chữa dịch bệnh đang nằm trong quyền sở hữu của Chúa Quý Dantalian.

Tổng trị giá ước lượng hiện tại, 1,200,000~3,000,000 đồng vàng.

Triệu tập tất cả ủy viên về lại trụ sở ngay lập tức.

“.....”

Thật quá phi lý.

“X-Xin thứ lỗi cho tiểu nhân. Ngài Torukel. Tiểu nhân thật sự xin lỗi. Tiểu nhân cũng đã rất muốn chờ đợi cho tới khi quý cô Paimon rời đi mà đưa phong thư này cho ngài.”

Chuyện này không thể nào xảy ra được.

“Xin thứ thật với ngài, đây là lá thư đã được gửi tới khoảng một tiếng trước. Nhưng nó lại được đóng con dấu mực hạng tối quan trọng. Tiểu nhân nghĩ rằng việc này sẽ gây khó dễ cho ngài Torukel nếu để bị chậm trễ thêm bất cứ giây nào.....”

Không thể nào.

“N-Ngài Torukel? Ngài có nghe tiểu nhân nói không? Ngài Torukel.....?”

Chủ Tịch Hãng Keucuska, Vampire Thuận Chủng, Ivar Lodbrok

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 7, Ngày 16

Trụ Sở Chính Doanh Nghiệp Keucuska, Tầng Cao Nhất.

Chúng ta đã bị lừa.

Thật sự, ta đã bị chơi một vỏ thật đau.

“Hừmm”

Trong căn phòng tối mịt, ta đang một mình thưởng thức ly rượu.

Nhưng trong ly rượu mãi vẫn không có một giọt nào. Điều này có nghĩa là tự nãy giờ ta vẫn còn đang đắm chìm trong suy tư. Vì một lý do nào đó, ta cảm thấy rằng có lẽ tối nay ta sẽ uống rượu đến khuya.....

Là kẻ nào. Kẻ nào đã biến Ivar Lodbrok ta đây thành trò cười cho thiên hạ.

Chúa Quỷ Dantalian chỉ là một tên giẻ rách. Hắn không có tài cán gì để mà nghĩ ra được cái kế hoạch thâm hiểm đến thế. Vậy thì kẻ nào.

Chỉ có một câu trả lời. Con succubus tạp chủng, đứa con gái ấy chính là kẻ đã sắp đặt mọi thứ.....

“Lapis Lazuli.”

Khi vẫn đang nếm nếm mùi hương của rượu vẫn còn sót lại trên miệng, ta thốt ra cái tên của ả. Liệu có phải là do ta tưởng tượng không. Vị rượu giờ bỗng nhiên lại trở nên ngon ngọt hơn trước chút ít.

Tham vọng để được thăng tiến đó thật tuyệt mỹ. Để không hề hài lòng với vị thế hiện tại mà lại nhắm cái đích còn xa hơn nữa. Đây là thái độ mà ai ai cũng nên học hỏi. Đó từng là suy nghĩ của ta.

Ngoại trừ.

Nếu người nhe cặp răng nanh của mình trước mặt ta thì đây lại là chuyện khác.

Ta sẽ phải dạy cho Lapis Lazuli một bài học.

Thật không hay ho gì khi ta phải giẫm đạp một hậu bối có tương lai đầy hứa hẹn phía trước. Ta đang nói thật. Nếu có người hỏi rằng ta nói thế là có ý gì, thì bởi lẽ Lapis Lazuli tuy vẫn sẽ được sống, nhưng ả sẽ phải biến thành một thứ khác.

Ta nâng chiếc ly lên.

“Một ly nữa.”

“.....”

Một nữ hầu rót thêm rượu cho ta mà không nói lời nào.

Từng một thời, cô gái này cũng đã là một ứng cử viên đầy triển vọng cho một cái ghế trong ban lãnh đạo. Cô ta cũng từng giống như Lapis Lazuli. Tuy có địa vị thấp hèn, nhưng tham vọng sức mạnh của cô ta thật là mê hoặc. Vẻ đẹp của đôi mắt cô ta quả thực không ai sánh bằng. Tuy nhiên, tiếc thay ả lại là một kẻ ngu xuẩn. ả đã cả gan dám nổi lên chống lại ta chứ không phải ai khác.

Cặp mắt rực rỡ luôn luôn sáng ngời đầy vẻ trí tuệ, mà giờ đây lại trở nên u ám và vô sắc.

Sau khi đã mất hết ý chí và ý thức của mình, cô ta đã tụt xuống trở thành một con búp bê làm nô lệ và tuân theo mọi mệnh lệnh của ta. ....

“Thật đáng tiếc. Tại sao những kẻ có tài cán lại không thể cưỡng lại được việc đi chống lại ta cơ chứ?”

Một tiếng thở dài cất ra.

Ta quay đầu nhìn qua một bên, gương mặt ta được phản chiếu trên mặt kính cửa sổ. Ngạc nhiên thay, một nụ cười toe toét cũng đang ở đó. Một sự sung sướng không thể nào kìm hãm đang tuôn trào ra khỏi khóe miệng ta. Xem ra ta đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ.

Đó là sự thật.

Việc điều đó thật đáng tiếc chẳng qua chỉ là một lời nói dối.

Có gì mà phải giấu.

Cá nhân ta, đã tự lâu lắm rồi, đây mới là lần đầu tiên ta thấy vui sướng đến mức này.

Một điều không thể nào ngờ xảy đến như thế này, vậy mới là niềm vui thú của cuộc sống chứ.

Để có thể tự tay chà đạp kẻ hậu bối với sự nghiệp hứa hẹn ngay trước mắt, đó mới là quả trái của đời.

Để biến cô ta thành một con rối, và cũng giống như một người đem rượu ủ lên men, ta sẽ cất trữ cô ta như thể một con búp bê trong bộ sưu tập của riêng ta-

Đó mới là thú vui hoa mỹ nhất.

“Lapis Lazuli.”

Một lần nữa.

Ta nắm bắt cái tên của người con gái xinh đẹp ấy.

Ta sẽ cắt đứt mọi niềm hy vọng mà người có.

Ta sẽ vấy bẩn người từ đầu tới chân.

Và một khi người đã rơi vào đáy hố sâu tuyệt vọng và loạng choạng trong đó, ta sẽ cầm pháp đao răng nanh này vào cái cổ trắng ngà ấy và biến người trở thành nô lệ của ta vĩnh viễn.

“Ừm.”

Ta không thể nhịn hơn được nữa.

Ta cắn răng nanh vào cổ của con nữ hầu.

“.....A, aa.....aaaa.....”

Cơ thể con nữ hầu run nhè nhẹ.

Có thể ý thức đã mất đi, nhưng cảm giác đau đớn của cô ta vẫn còn.

Hương vị của máu cô ta tựa như vị của một loại rượu thượng hạng đã được ủ rất kỹ càng.

Ta đã sưu tầm những con búp bê rượu như con ả này trong hơn hàng trăm năm qua.

Nhưng 60 năm gần đây, số lượng những con búp bê chỉ dừng ở mức 32. Bởi những kẻ khác đã dừng lại việc mưu đồ dã tâm chống đối ta. Đó là một khoảng thời gian thật vô vị.

Ông chủ chân chính của Doanh Nghiệp Keucuska. Kẻ giàu có nhất ở ma giới. Một trong ba vampire thuần chủng vẫn còn tồn tại ở vùng đất này. Tất cả

những danh tước đó đều ám chỉ bản thân ta. Những người trẻ tuổi đủ gan dạ để có thể thách thức ta thật sự vô cùng hiếm.

Nếu theo như những gì ta đã nói, thì Lapis Lazuli chính là trở ngại đầu tiên trong hơn 60 năm qua. Cô ta quý giá đến nhường đó, và ả cũng là chai rượu thứ 33 quý giá của ta.

.....Bây giờ nghĩ lại. Trong bộ sưu tầm của ta đã có một tiên tộc, một phù thủy, một người sói, một nhân mã, một tiên cá, và nhiều hơn nữa. Ta đã có đủ thứ chủng tộc nhưng chưa hề có một con succubus nào. Vì vậy, giá trị của Lapis Lazuli đối với việc sưu tập của ta còn trở nên cao hơn nữa.

Ta tự hỏi không biết hương vị của loại rượu nào sẽ đến từ cô ta đây.

Ta hút máu của ả người hầu cho đến khi cô ta ngất xỉu mà cười điên dại.

Keuncuska, ôi hỡi Keuncuska vĩ đại.

Nợ máu sẽ phải trả bằng máu.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 7, Ngày 16

Lâu Đài Chúa Quý Dantalian

Cuộc đời thật là tươi đẹp.

Đẹp đến nỗi mà tôi, thẳng thắn niên với cái tính cách bi quan phải gọi là mang tầm cỡ thiên niên kỷ, cũng phải từ từ mà bắt đầu chấp nhận rằng cuộc đời thật tuyệt đẹp.

Dựa theo bối cảnh ở trong Dungeon Attack, tất cả Chúa Quý đều không hề có cha mẹ. Nếu như bạn đang tự hỏi rằng tôi đang làm nhầm về cái gì, thì tôi đang nói đến sự thật rằng Chúa Quý được sinh ra từ dòng ma lực tập trung ở một tụ điểm một cách bất thường. Hoàn toàn ngẫu nhiên. Việc họ sinh ra không hề có liên quan gì đến tài cán hay tốt tính, tất cả đều dựa vào may rủi. ....

Bởi vậy những kẻ khác đều khinh thường bọn họ.

Cũng giống như một tên thường dân giỏi giang miệt thị một tên quý tộc vô dụng. Những người đã tự đi lên đỉnh cao nhờ vào tài năng và năng lực của bản thân sẽ khinh bỉ những Chúa Quý mà nói rằng ‘Chúng chẳng qua sinh thời may mắn được làm Chúa Quý thôi mà. Nếu có đối mặt trực tiếp với bọn chúng thì ai cũng sẽ nhận ra rằng chúng chả là cái thá gì.’.

Rồi bọn người đó đã vô tình đánh mất cảnh giác.

Và việc mất cảnh giác cho dù chỉ là một giây, trước một kẻ thâm hiểm như tôi, thực sự quả là một sai lầm chí mạng.

Chỉ có hai trường hợp tôi nghĩ rằng cuộc đời thật tươi đẹp.

Thứ nhất, đó là khi tôi ăn không ngồi rồi mà lăn lộn trên chiếc giường.

Thứ hai, là khi mà tôi đâm một con dao găm vào những kẻ đã tự mình đánh giá tôi quá thấp. Trong những khoảng thời gian ấy, tôi có cảm giác rằng mình đã thấu hiểu được ý nghĩa thật sự của cuộc đời này.

.....Em gái tôi đã từng nói rằng đây là một sở thích biến thái và lên án nó một cách mãnh liệt. Nhưng tôi vẫn không hiểu được con bé. Chẳng phải chỉ những người mất cảnh giác mới là có lỗi sao?

Khi một con sư tử săn lùng một con thỏ, chúng sẽ luôn luôn dồn hết sức mình vào cuộc săn. Đó là lý do tại sao đi săn là một công việc cực kỳ mệt mỏi. Nếu như các người đã không nỗ lực hết mình ngay từ ban đầu, thì làm lụng nửa vời cũng sẽ chỉ đem lại những kết quả nửa vời thôi. Phải hiệu quả như tôi đây này, cả ngày lười chây thây lăn qua lăn lại để mà dành dụm nguồn năng lượng Ovaltine trong người.

Nếu một người muốn tạm thời dừng nghĩa vụ lười mà đi săn mồi, thì hãy làm một phát chết luôn ấy.

Hạ sát con mồi ngay tức khắc mà không cho nó cơ hội để phản kháng.

Hiện giờ, kết quả của cuộc săn ấy đang được dàn trải trước mắt tôi.

“Ồò, Lala. Hôm nay trông nước da cô có vẻ hơi thâm quầng đấy.”

“.....”

Lapis Lazuli chỉ yên lặng mà đứng đó.

Biểu cảm của con nhỏ này không còn sắc bén như mọi khi. Cặp mắt trong như thủy tinh giờ đây lại thật mờ mịt. Đó là ánh mắt mà tôi đã được chứng

Kiến vô số lần trước đây, cái ánh mắt của một kẻ đã thất thủ.

“Liệu có phải, là cái đó? ‘Ma pháp bùa chú’ cứ mỗi tháng lại giáng xuống đầu của phụ nữ? Cô cũng thật là. Đã phải chịu khổ nhiều rồi.”

“.....làm sao mà ngài lại dự đoán trước được việc này.”

“Ồi trời, Lala. Ta có thể nghe thấy sự thiếu kiên nhẫn của cô đấy.”

Tựa như một pho tượng Phật Nằm, tôi vừa nằm nghiêng về một phía vừa lấy tay đỡ lấy đầu mình.

“Luôn luôn điềm tĩnh với một cái đầu lạnh, ấy mới là nét đáng yêu của cô. Xin hãy làm ơn coi trọng vẻ đẹp của mình đi.”

Làn da Lapis Lazuli trở nên còn thâm quầng hơn lúc trước.

Một người thật tội nghiệp.

Dù là thế, nhưng anh đây cũng hơi bị thích cái vụ giầy vò tâm trí của kẻ thua cuộc. Nên làm hơn hãy cứ thông thả mà tận hưởng cái trò giễu cợt của tôi chút nữa nhé.

“Vậy Doanh nghiệp Keucuska phản ứng thế nào?”

“.....Giống như một tổ ong bị chọc gậy vào vậy. Một lệnh triệu tập tất cả các ủy viên đã được gửi ra chỉ vài tiếng đồng hồ trước. Bề tôi cũng đã nhận được lệnh triệu đến mà diện kiến ở trụ sở ngay lập tức.”

“Ồ hó. Vậy sao bây giờ cô lại ở đây thay vì ở bên doanh nghiệp?”

“.....”

Lapis Lazuli không hề đáp lại.

Không, phải nói đúng ra là cô ta không tài nào có thể trả lời được.

Tôi cười quỷ quyệt.

“Tôi có nên đoán là cô đang suy nghĩ về chuyện gì không nhỉ? Cô đã đi đến cái kết luận rằng tính mạng của mình sẽ gặp nguy hiểm nếu mà giờ cô trở về doanh nghiệp. Ủy viên của hãng không hề hay biết rằng tôi lại chính là kẻ chủ mưu, trong tâm trí bọn họ, thủ phạm trong chuyện này chính là cô, Lapis Lazuli.”

Lapis Lazuli trừng mắt nhìn tôi.

Giống như một con thú dữ bị trọng thương nhìn với ánh mắt đầy sự thù hận về phía tay thợ săn vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời.

“Có phải đó là lý do tại sao đức ngài lại sai bề tôi đến Syracuse? Với chủ ý muốn tạo ra một sự hiểu lầm về bề tôi trong suy nghĩ của hội đồng ủy viên.”

“Chính xác.”

Nếu nghĩ theo một cách có logic, thì việc tiên đoán trước được con dịch hạch là một điều bất khả thi. Đã có một kẻ ngấm ngầm tiến hành những phương thức không hề ai hay biết và khởi phát con dịch bệnh trong Syracuse một cách có chủ đích. Đây là kết luận thông thường mà mọi người đều sẽ nghĩ tới.

Kẻ đó có thể là ai.

Kẻ nào sẽ bị những ủy viên của doanh nghiệp chỉ những ngón tay vào mặt và bị xem như là tội phạm.

“Người đã trở thành thê thiếp của một Chúa Quý và cảm dỗ hấn ta, cũng chính là cô.”

Có một nữ quý đã sử dụng thân thể mà hấp dẫn được gã Dantalian.

“Người đã dụ dỗ Chúa Quý vay một khoản tiền vàng thật lớn từ hãng, cũng chính là cô.”

Có một nữ quý đã nhiệt tình thuyết phục những ủy viên rằng đó là một thời cơ hoàn hảo để đeo một sợi dây xích trói buộc lên cổ của Chúa Quý.

“Thật dối tình cò, người cũng đã ở trong khu vực khởi phát của con dịch truyền nhiễm, cho đến một tuần, cũng chính là cô.”

Có một nữ quý chính là người đầu tiên đã thông báo chính xác nơi mà sự bùng phát đầu tiên của Cái Chết Đen xảy ra-.

“Và cuối cùng, người đã mua hàng ngàn cây thảo mộc có thể chữa được dịch bệnh ấy, không còn ai khác mà chính là cô.”

Đó là tại sao.

Đó là tại sao, tôi đã giao hết công việc chi tiết cho Lapis Lazuli. Cuộc gặp các tiểu thương và quây được, và cả quá trình mua thảo mộc. Tất cả những công việc bàn giấy đều qua tay Lapis Lazuli.

Bây giờ thì.

“Bây giờ đám ủy viên của hãng cô sẽ không còn cách nào ngoài việc xem cô là đối tượng nghi vấn hàng đầu.”

Trong vở diễn kịch này, Chúa Quý Dantalian nhiều nhất thì cũng chỉ là con rối trong tay của ả succubus. Người giật dây sau lưng chính là kẻ tạp chủng, Lapis Lazuli, đó là những gì mà các ủy viên sẽ cho là đúng.

Mặc dù mấy bác đó sai bét tè le rồi.

Tôi cười khúc khích.

“Lala, có lẽ cô cũng đã suy nghĩ tới đó. Đây là lý do tại sao cô lại tới nơi đây thay vì trở lại trụ sở của mình. Một quyết định tốt lắm. Nếu cô mà tới trụ sở trước thì lúc này đây cô đã bị tiền trạm hậu tẩu rồi.”

Sự yên lặng tràn ngập khoảnh khắc ấy.

Trong một căn phòng đồ nát của một Chúa Quý, nơi đã từng bị bọn mạo hiểm giả tàn phá trước đây, trên một chiếc giường ra thì cả căn phòng đầy ắp bụi bặm và gạch đá lổm chổm, trong căn phòng màu xám này, Lapis Lazuli là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí lặng im đó.

“.....tại sao?”

Lapis Lazuli từ từ mở miệng.

“Tại sao đức ngài lại tiết lộ hết tất cả mọi chuyện cho bề tôi?”

“Bởi vì ta đánh giá cô rất cao, Lala.”

Tôi đứng dậy khỏi chiếc giường.

“Cô rất xinh đẹp. Không phải là ta đang tán dương vẻ ngoài của cô. Ta đang nói về vẻ đẹp ở bên trong cô.”

Uốn cong cái lưỡi rắn của mình, tôi tiếp cận Lapis Lazuli.

“Dù cho có sinh ra đã là một kẻ ngoại lai tạp chủng, cô lại không hề vứt bỏ đi niềm đam mê quyền lực. Thậm chí cô còn cố hi sinh một Chúa Quý để được thăng tiến. Chỉ một bước nữa. Nếu cô mà đã có thể tiến thêm một bước nữa thôi, thì cô đã có thể trở thành một ủy viên tại Keuncuska.....”

Một sự thèm khát sức mạnh đến không ngờ.

Cái đầu lạnh không hề màng tới nỗi sợ hãi khi phải hi sinh.

Thêm vào đấy, là tài năng nhảy vọt lên trên cả nguồn gốc và thứ bậc của mình.

“Ta muốn đoạt được cô.”

Tôi nhắc chiếc cằm của Lapis Lazuli lên.

Đôi mắt xanh sâu thẳm nhìn lên phía tôi.

“Hãy rời bỏ Keuncuska và đi về phe ta. Keuncuska, rốt cuộc, cũng chỉ là một hãng doanh nghiệp. Của cải có thể cao quý, nhưng nó không thể nào cao quý hơn quyền lực. Thứ có thể thật sự kích thích và ca tụng kẻ khác chính là quyền lực.”

“.....Đức ngài chỉ mới thành công có một lần.”

Lapis Lazuli nói với một giọng thật nhỏ.

Mặt của chúng tôi gần nhau tới nỗi đôi bên có thể cảm nhận được hơi thở của người kia.

“Tất nhiên, đức ngài sẽ làm ra được rất nhiều tiền. Nhưng như thế vẫn chưa phải là đạt được một quyền lực nào cả. Hạng của đức ngài vẫn đang ở thứ 71, là Chúa Quý thấp kém nhất, ở đây không hề có lấy một cơ sở thỏa đáng. Đức ngài sẽ dự định làm thế nào để có thể cho bề tôi chúng kiến được quyền lực thực sự?”

“Ta sẽ giao toàn bộ việc trao đổi phương thuốc chữa trị cho cô.”

“.....”

Lapis Lazuli chân chừ.

Tôi chậm rãi đưa mặt mình lại gần cô ta hơn. Không hề vội vã. Cô ta đã bị vướng vào trung tâm của mạng nhện. Cô không còn đường nào để mà tẩu thoát được nữa đâu.

“Nhắm mắt cô lại. Hãy tưởng tượng đi. Cả vùng đất bạt ngàn sẽ phải cất lên những tiếng gào thét thê thảm khi mà cơn dịch hạch ác mộng này nuốt chửng lấy nó. Cho dù đợt dịch có kéo dài ngắn ngủn như thế nào đi nữa, 2 năm. Nếu mà còn kéo dài hơn, thì qua 5 năm. Hàng trăm hàng ngàn người, tận hàng trăm và hàng ngàn người sẽ bị xoá sổ. Trong số chúng sẽ có những quý tộc và những kẻ giàu có. Để có thể mà tồn tại, chúng sẽ làm mọi thứ để mà vật lộn trước cái chết.”

Lapis Lazuli, làm theo lời tôi, nhắm hai con mắt lại.

Với một chất giọng nhẹ nhàng, tôi thì thầm vào bên tai.

“Phương thuốc có thể cho phép một người điều khiển sự sống và cái chết của những kẻ đó, ta sẽ giao lại cho cô.”

“.....”

“Vô số những kẻ có thể lực sẽ lần mò tới nơi cô để có thể được trao đổi. Nếu cô bán thì những kẻ đó sẽ sống. Nếu cô không bán thì những kẻ có thể có lực đó sẽ phải gặp lưỡi hái của tử thần. Một câu nói của cô sẽ có thể làm cho đông đảo những kẻ quyền thế khắp vùng đó phải trở nên vui sướng, tuyệt vọng, buồn khổ, và hối hận đến tận cùng.....”

Tôi vuốt phần hông cô ta với một bàn tay.

Hai hàng lông mày của Lapis Lazuli co nhẹ nhẹ.

Bằng lòng bàn tay mình, tôi lơ mơ cảm nhận làn da của cô ta. Đó là một làn da mịn màng mà không có lấy một lớp mỡ thừa. Cứ như đang tìm thứ gì đó, tôi đặt tay mình lên hết chỗ này đến chỗ khác trên cơ thể của cô ta.

Từ cặp ngực đến vùng bụng.

Từ vùng bụng đến vòng eo.

“Tạp chủng. Rác rưởi của chốn ma tộc. Con gái của một ả điểm. Một kẻ ngoại lai. Cô, người đã từng bị dèm pha và khinh miệt bởi những cái tên đó giờ đây lại nằm trong tay ngay tức khắc mạng sống của hàng trăm hàng ngàn người. Thế nào hả, Lala. Cảm giác đó thấy thế nào, Lapis Lazuli.”

Ngay khi ấy, ngón tay tôi cảm nhận được một thứ gì đó cứng cứng.

Tìm thấy rồi.

“Thứ mà cô đang cảm nhận lúc này, đó chính là quyền lực.”

Tôi đưa tay vào trong trang phục của cô ta một cách táo bạo.

Lapis Lazuli chau hàng mày hơn nữa. Chẳng lẽ cô ta nghĩ rằng mình sẽ bị cưỡng hiếp ngay tại đây à? Khi nụ cười vẫn còn trên gương mặt, tôi rút ra một vật kim loại hình tròn được giấu ở phía trong vùng eo trong trang phục của Lapis Lazuli. Khi tôi làm vậy, Lapis Lazuli mở miệng thốt lên một tiếng “à”. Một ánh mắt đầy sự ngạc nhiên.

Đó là một vật kim loại màu bạc.

Qua cái ánh nhìn đầu tiên nó trông như một cái đồng hồ bỏ túi. Nhưng nếu đây mà là một cái đồng hồ thật sự, thì một chiếc chìa khoá được dùng để lên dây cót đáng lý phải được gắn theo nó. Vật này thậm chí còn không có sợi dây xích đồng hồ dính vào.

“Đây là lý do tại sao ta đánh giá cao cô.”

Tôi đùa giỡn vẩy món đồ kim loại đó trước mắt cô ta.

Lapis Lazuli cắn môi mình.

“.....Liệu có phải đức ngài đã biết ngay từ đầu?”

“À, đây chỉ đoán thôi mà.”

Ma Cự Lưu Giữ, một cổ vật ma pháp.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18 : Căn dịch bệnh vô diện (6)

Nó là một loại đạo cụ được dùng để ghi âm và lưu lại. Nếu dùng hàng có chất lượng tốt, thì thậm chí còn có thể quay phim như một cái máy camera.

Đây là một vật phẩm được bán với cái giá đánh thủng cánh giới của nghệ thuật cất cổ trong Dungeon Attack. Rất có thể thế giới này cũng bán món tương tự.

Rất có khả năng rằng Lapis Lazuli muốn chứng tỏ sự vô tội của mình với những ủy viên của hãng. Vấn đề là cô ta không hề có bằng chứng nào. Vì vậy, Lapis Lazuli đã dự định sẽ tạo ra một bằng chứng mới.....

Vậy loại bằng chứng nào có thể chứng minh sự trong sạch của cô ta. Cách hiệu quả nhất tất nhiên chính là có được lời tự thú của tên thủ phạm thật sự. Không còn nghi ngờ gì, cô ta sẽ sử dụng chức năng của cổ vật Ma Cự Lưu Giữ này.

“Thật buồn quá đi. Ừm, xui xẻo thật nhỉ. Nếu cô mà đã thành công, thì chắc sẽ còn cơ hội để trở thành một nhân viên quản lý chi nhánh đây tự hào của Doanh nghiệp Keuncuska. Nhưng. Chao ôi. Hãy nhìn đi này-.”

Tôi thả món đồ bằng bạc đó xuống sàn.

Và sau đó, nhấc chân phải của mình lên, sử dụng gót giày, tôi giẫm thật mạnh xuống.

Với một thanh âm ‘crắc’, tôi có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm của những bộ phận máy móc đang bị vỡ vụn. Tôi liên tục thực hiện hành động đó đến 5 lần. Tôi nhặt lên cái thứ ma cụ đã ra bã đó và ném hết sức có thể vào tường.

Tôi nhún đôi vai mà nói.

“Có vẻ như cơ hội cuối cùng của cô đã bị vỡ mất rồi.”

“.....”

“Lala. Cô hiện giờ có hai lựa chọn trước mắt mà cô không thể nào từ chối được. Lựa chọn đầu tiên, cứ như thế này tuân theo lệnh triệu kiến từ doanh nghiệp và trở về mà trong tay không hề có lấy một bằng chứng nào. Cứ tha thiết mà kêu la rằng mình vô tội ở đây. Sau đó, hừm. Sau đó.....nếu mà may mắn thì cô vẫn có thể còn giữ được cái mạng.”

Tôi nhẹ nhàng vỗ vào vai cô ả.

“.....Lựa chọn thứ hai là gì?”

Lapis Lazuli nói. Thật tuyệt vời. Mặc dù đã bị bắt bẻ vậy mà chất giọng của cô ta vẫn còn lạnh lùng được. Dẫu cô gái này có ở trong cái tình huống tuyệt vọng nào đi chăng nữa, dẫu cho tính mạng của cô ta có đang gặp nguy hiểm, thì cái sự thật rằng cô ta vẫn sẽ giữ được sự bình tĩnh còn rõ hơn cả ban ngày.

Cũng giống như tôi ba tháng trước.

Khi bị bao vây bởi lũ mạo hiểm giả.

“Hãy nấp dưới sự che chở của ta, Lapis Lazuli. Hồi kẻ tạp chủng hèn kém kia. Nếu người cống hiến tài năng của mình cho ta, thì ta sẽ ban cho người địa vị. Nếu người cống hiến lòng trung thành của mình cho ta, thì ta sẽ ban cho người sức mạnh. Ta rồi sẽ biến những hy vọng và tham vọng của người thành hiện thực trên vùng đất này, và người sẽ bảo vệ ta khỏi những hy vọng và tham vọng của những kẻ khác.”

Nói ngắn gọn lại là, cho và nhận.

Chẳng phải đây chính là cái logic đáng yêu đáng quý sao.

“Ngài sẽ làm gì khi mà bề tôi phản bội ngài.”

“À, đừng nhầm lẫn. Ta không yêu cầu lòng trung thành tuyệt đối từ cô. Nếu cô mà muốn phản bội ta, thì hãy làm vậy. Nếu cô nghĩ rằng ai khác ngoài ta ra có thể cho cô nhiều lợi ích hơn, thì tất nhiên là cô nên làm phản rồi.”

Tôi không hề tin vào tình bạn.

Tôi lại càng không tin vào tình yêu.

Và cũng như thế, tôi không hề tin tưởng vào lòng trung thành.

“Nhưng ta sẽ hứa với cô điều này, cô sẽ được tận hưởng một cách trọn vẹn sức mạnh tối cao của quyền lực.”

Thứ mà tôi tin vào là trao đổi sòng phẳng.

Hành động trao đổi những thứ có chung giá trị giữa những kẻ biết điều.

“.....”

“.....”

Lapis Lazuli nhìn chằm chằm vào mắt tôi. Tôi không hề tránh né ánh nhìn của cô ta. Sự lặng im chỉ khó xử khi mà ánh mắt của người đối diện chẳng hề có ý nghĩa gì cả. Chúng ta còn nhiều điều để học hỏi từ đôi mắt của nhau lắm.

Tôi cũng có một tâm ý ẩn giấu sau chiếc mặt nạ của mình.

Và cô ta, cũng có một tâm ý đang ẩn giấu sau chiếc mặt nạ của cô ta.

Chẳng hề có lý do gì để chúng tôi phải lo sợ sự tĩnh lặng.

Cuối cùng thì.

“Tôi đã hiểu, thưa ngài.”

Lapis Lazuli quỳ một gối mình xuống.

Với ánh mắt nhìn xuống sàn nhà, cô ta tuyên thệ.

“Tôi, Lapis Lazuli, sinh ra từ một nữ succubus vùng Humbabab và được nuôi dạy ở con hẻm của thị trấn và thành phố, một kẻ đã từng làm việc với tư cách là một thương nhân hạng ba cho Doanh nghiệp Keuncuska trong hơn 10 năm, sẽ quên đi quá khứ của mình và chỉ sống toàn tâm toàn ý với thân phận là tôi tớ của Chúa Quý Dantalian. Trái tim này. Trí óc này. Linh hồn này, sẽ mãi mãi giao phó cho đức ngài.”

Ngay sau khi lời thề lòng trung thành của cô ấy kết thúc, nhiều dòng thông báo hiển thị lên.

[Lapis Lazuli đã được chiêu mộ làm thuộc hạ.]

[Điểm trung thành sẽ hiển thị trong bảng chỉ số của Lapis Lazuli.]

[Lòng trung thành không bền vững. Đối tượng đơn thuần xem bạn là một chúa tể theo giao kèo. Đối tượng có thể phản bội bạn bất cứ lúc nào.]

Tôi mỉm cười.

Tôi đặc biệt rất thích thú cái dòng báo rằng tôi có thể bị phản bội bất cứ lúc nào. Dù cho là tình bạn keo sơn hay tình cảm vĩnh hằng, thay vì những câu thề thốt ra bấy đó, thì câu này nghe còn đáng tin cậy hơn.

Cái tình yêu bất diệt mà ông già tôi đã thề thốt trước mấy bà mẫu thân, cuối cùng cũng đã đi bán muối hết. Con người không có đủ sức mạnh để mà tôn sùng cái thứ tình cảm đó. Việc chồng chất những cảm xúc mà đôi bên không thể nào lo liệu được lên nhau thì chỉ có ngày mà gãy sống lưng.

Khô kiệt bất cứ thứ tình cảm gì ngay từ ban đầu.

Thay vì bị phiền não bởi những thứ vô dụng, tôi thà lười còn sướng hơn.

Thay vì phải nghiêm túc một cách thô lỗ, tôi thà thô lỗ một cách nghiêm túc.

Đây là tín ngưỡng của tôi, là những luật lệ chắc như đinh đóng cột của tôi.

Bất thành linh, từ trong ký ức của tôi, đôi môi dày của ông già quá cổ cừ động thật rõ ràng.

‘Con trai. Hãy chuẩn bị tinh thần.’

‘Dù con có chọn điều gì-’

‘Con sẽ sống một cuộc sống còn cay nghiệt hơn cả bố.’

Xin lỗi ông già.

Tôi không có dự định lặp lại y chang cái đòi thối của ông.

Ông rất thành đạt với tư cách là một thành viên của xã hội. Tuy nhiên, ông lại thất bại một cách thậm tệ khi làm một người chồng. Tôi đã thấy khó chịu cực kỳ từ lâu lắm rồi. Tại sao ông lại cứ bị ám ảnh về cái việc mà ông đã biết chắc là mình sẽ thất bại rồi chứ?

Nếu ông không chần chừ khả năng thành công thì khoan hãy mà bơi vào. Đó là câu trả lời của tôi. Việc đó có nghĩa là những người khác sẽ không phải bị rơi vào tuyệt vọng chỉ vì tôi. Ông là nỗi hối hận trong cuộc đời tôi, và tôi không định sẽ trở thành một nỗi hối hận của người khác.....

“Tốt lắm. Lapis Lazuli.”

Tôi cũng quỳ gối xuống để tầm mắt mình ngang với cô ấy.

Chúng tôi không chỉ đơn thuần là chúa tể và thuộc hạ. Chủ thầu và nhà thầu. Chúng tôi là cộng sự đã ký nên hiệp ước đảm bảo quyền bình đẳng. Tôi muốn sử dụng thân thể này để biểu hiện điều đó trước cô ấy.

“Ta, Dantalian, sẽ không bao giờ đáp trả lời khuyên nhủ của ngươi bằng sự im lặng và sẽ không bao giờ đáp trả ý kiến của ngươi bằng sự khinh miệt. Nếu ngươi đổ máu và mồ hôi thay ta, thì ta sẽ trả ơn cho từng giọt máu và mồ hôi ấy.”

Tôi nắm chặt lấy tay cô ấy.

Trước đây tôi đã từng trải qua cảm giác này, nhưng tay cô ấy thật là mềm mại.

Lapis Lazuli, sau khi nhìn vào tôi thật lâu, nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng mà gật đầu.

“.....Tôi xin phục vụ vì ngài, thưa đức ngài.”

Ba tháng kể từ khi tôi rơi vào thế giới này.

Tôi đã bỏ nhiệm được người thuộc hạ đầu tiên của mình.

Ban Lãnh Đạo Keuncuska, Yêu Tinh Keo Kiệt, Torukel

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 7, Ngày 20

Trụ Sở Doanh Nghiệp Keuncuska.

Trụ sở chính của doanh nghiệp rối loạn hơn thường ngày.

Những yêu tinh cứ nhìn thật sâu vào những quả cầu pha lê mà dịch ra những đoạn mã. Và với đoạn mã đã được dịch ra, họ sẽ viết ngay vào trong một mảnh giấy da, rồi chuyển nó sang cho một tinh linh.

Những tinh linh với kích cỡ bằng lòng bàn tay vừa rên rỉ vừa vận chuyển mảnh giấy da. Từ bộ điều hành đến bộ đối sách, cục phân phối, và cục viên chức cấp cao. Trụ sở chính cũng là một toà nhà khá lớn, vậy mà tinh linh giờ đây đi qua đi lại dày đặc tới nỗi xuất hiện ùn tắc giao thông đang diễn ra ở gần trần nhà.

“Có báo cáo về việc phát hiện một bệnh nhân ở Cologne!”

“Chúng tôi chắc chắn rằng con dịch hạch đang men theo đường sông Rhine và lan đến vùng phía bắc.”

“Vậy có nghĩa là việc đóng kín Vương Quốc Sardinia đã hoàn toàn vô dụng.”

“Quý bà ở gia tộc Sforza đã ngã xuống vì trở bệnh. ....”

Cấp báo ở khắp vùng lục địa đều đổ dồn về đây. Những con đau đầu cứ bám víu lấy đầu óc của các nhân viên. Trong số chúng, có một tên yêu tinh rất có thể đã phải thức thâu đêm trong hơn mấy ngày qua bởi con mắt của hắn sưng húp lên như máu. Keruruk, thật đáng thương.

Đi vào trong trụ sở. Ta tiến thẳng đến văn phòng riêng của Ivar Lodbrok. Trong vài giây đầu tiên, ta cứ ngỡ rằng mình đã vào nhầm phòng. Có bao nhiêu là chồng giấy tờ được chất đống lên nhau, nhiều đến nỗi ta không tài nào thấy được thân dạng của Ivar Lodbrok. Nếu mà ta không nghe thấy được cái giọng ảm đạm của lão phát ra từ núi giấy tờ đó thì ta có lẽ đã rời khỏi căn phòng rồi.

“Torukel đấy à.”

“Trông tệ thật. Keruk.”

“Ô hô, ừ thì tệ. Nhưng lát nữa thôi sẽ còn tệ hơn nữa đấy. Ngồi đi.”

“.....ngồi đâu cơ?”

Tất nhiên, cái bàn là một chuyện không thể rồi, đến cả sàn nhà cũng có cả đồng chồng giấy nữa.

“Đâu cũng được. Dù sao ta cũng đã đưa hết số thông tin ở đằng đó vào trong đầu rồi.”

“Khả năng ghi nhớ vẫn khủng khiếp như mọi khi. ....Vậy, con dịch hạch đã cho thấy dấu hiệu nào của sự suy giảm chưa?”

“Không hề.”

Ivar Lodbrok đáp lại ngay tức khắc.

“Con dịch bệnh vẫn còn đang lây lan với một tốc độ khủng khiếp. Liên bang Kalmar và vương quốc Moscow, ngoại trừ Venetia ra, đang bị ăn dần ăn mòn bởi dịch hạch. Các quốc gia còn lại sẽ sớm phải đối mặt với con dịch này. Các nhà phân tích của hãng ta đã dự đoán được tỉ lệ thương vong lên đến 30%.”

“30% cư dân của cả một lục địa sẽ chết ư? Ngài đang đùa sao?”

“Nếu người nghĩ rằng ta đã từng nói ra một câu đùa cợt trong đời, thì hãy nói cho ta biết.”

Ta buộc miệng lẩm bẩm. 30%. Một con số không thể nào tưởng tượng được. Điều đó có nghĩa là hàng triệu ma tộc và con người sẽ phải chết. Ta còn không thể suy đoán được thiệt hại sẽ tệ đến mức nào.

“Tất cả lãnh chúa đã tạm ngừng mọi sự giao thương với doanh nghiệp chúng ta.”

Ivar Lodbrok nói với một chất giọng như thể ông ta đang rất thích thú vì một điều gì đó.

Ông ta định mang cái thái độ vui vẻ đó lên khuôn mặt cho dù đang phải ở trong tình trạng này ư? Lão thật sự mất trí mà. Chờ đã, quan trọng hơn thế, có phải mới đây ông ta vừa nói rằng tất cả lãnh chúa đã dừng giao thương với chúng ta không?

“Chẳng phải đây là một chuyện lớn sao!?”

“Àa, nó là chuyện lớn. Bọn họ sợ rằng chúng ta sẽ vận chuyển không chỉ sản phẩm mà còn cả bệnh dịch nữa. Nhờ đó, số vật phẩm mà chúng ta đã cất trữ bấy lâu trong các lô hàng và nhà kho chỉ còn nước chờ đó mà thôi rửa.”

“Đừng nói là cả những hãng khác. ....”

“Bọn chúng cũng vậy. Tất cả các hoạt động thương nghiệp đều đã bị đình trệ.”

Đây thực sự là một cơn khủng hoảng chưa từng có.

Con dịch hạch này không chỉ đem lại tổn hại nặng nề cho nhân loại. Ngay cả nền kinh tế khắp lục địa cũng đang suy nhược. Đây là tại sao cho dù kẻ nào có bị nhiễm bệnh hay là không đi chăng nữa, điều này không khác gì thảm cảnh rằng tất cả đều phải lao thẳng xuống địa ngục.

Khi khuôn mặt của ta trở nên xanh tái lại, Iva Lodbrok chuyển sang một giọng nghiêm túc.

“Ma tộc chúng ta ít nhất thì tình cảnh vẫn còn tốt hơn. Bởi lẽ, khác xa với con người, chúng ta đã nghiên cứu về ma thuật hắc ám trong hơn hàng trăm hàng ngàn năm. Chúng ta có kiến thức để biết được cách xử lý những trận dịch và giữ cho tổn hại ở mức thấp nhất. Tuy nhiên, con người lại khác. Bọn chúng đã ngăn cấm ma thuật hắc ám ở khắp toàn quốc gia. Vì thế, chúng cực kỳ thiếu đi kinh nghiệm và tri thức. Đối với chúng, tỉ lệ thương vong không chỉ 30% mà là 40%. Nó còn có thể lên tới tận 50%.”

“Ồi, Chúa ơi, thánh thần ơi. ....”

“Vấn đề là làm thế nào mà Lapis Lazuli lại dự đoán trước được bệnh dịch này.”

Ivar Lodbrok lấy ra một cái túi thuốc từ trong áo.

Ông ta bắt đầu lẩm nhẩm khi đang tra thuốc lá vào hốc túi.

“Việc biết được cách chữa trị và độc quyền sở hữu nó. Đây thực không phải là chuyện tình cờ. Không còn nghi ngờ gì về việc đợt dịch hạch này đã được tạo ra dưới tay kẻ khác.”

“Ngài đang nói là. ....có một ai đó đã cố ý khởi phát ra con dịch?”

Ivar Lodbrok gật đầu.

Nhưng liệu điều đó có khả thi không? Lapis Lazuli chẳng qua chỉ là một succubus tạp chủng. Cô ta không có khả năng để mà có thể tự mình tạo ra loại dịch bệnh này. Không, trên khắp lục địa không hề có kẻ nào có thể làm được điều đó.

Như thể đang đọc dòng suy nghĩ của ta, Ivar Lodbrok mở miệng.

“Nếu người nghĩ theo lẽ thường, thì đây là một câu chuyện cổ tích viễn vông. Tuy vậy, nếu đó là Chúa Quỷ Barbatos, thì lại rất có thể.”

“Chúa Quỷ Barbatos.....”

Chúa Quỷ Hạng 8.

Cô ta được biết đến với danh nghĩa là pháp sư gọi hồn vĩ đại nhất trên toàn lục địa và cũng là kẻ với cái tên Bất Từ Quân Vương.

Quân đội được đặt dưới sự dẫn dắt của Barbatos toàn bộ đều là 5,000 con thầy ma. Chúng là những cái xác đã chết từ rất lâu. Nếu là Barbatos, bậc thầy bậc nhất về lĩnh vực ma thuật hắc ám và bệnh dịch, thì cô ta có thể tạo ra một con dịch bệnh như thế này. Đó là những gì mà Ivar Lodbrok đã kết luận.....

Điều đó có nghĩa Lapis Lazuli là một quân tốt dưới tay Barbatos.

Dantalian thực chất chỉ là một miếng mồi ngon được trưng bày ở đằng trước.

Vậy Barbatos chính là thủ phạm thật sự ư? Thế sao. Đây là sự thật sao.....

“Đây không phải là một phỏng đoán không có cơ sở. Chúa Quỷ Barbatos đã luôn khinh miệt loài người. Nếu có một đợt bùng phát bệnh dịch, thì tổn vong bên phía loài người sẽ còn áp đảo hơn cả tổn vong bên phía ma tộc. Đây là một lẽ dĩ nhiên.”

Ivar Lodbrok tiếp tục nói với một thần thái vô cùng điềm đạm.

“Vì thế, sẽ không có gì là lạ nếu mà Chúa Quỷ Barbatos đã nhắm tới việc xóa sổ loài người bằng một bệnh dịch truyền nhiễm. Giả thuyết đó rất là hợp lý.”

“.....Thật kinh khủng.”

Giờ ta mới hiểu tại sao Ivar Lodbrok lúc này đã báo trước rằng lát nữa sẽ còn tồi tệ hơn.

Việc truyền ra một trận đại dịch như thế chỉ đơn thuần là để quét sạch một chủng tộc nào đó. Sự mất trí này rõ ràng là một tội danh không thể nào tha thứ. Cái suy nghĩ ‘Liệu một kẻ có thể trở nên hiểm ác như thế này ư’ trôi nổi lên trong dòng tâm trí làm cho ta như muốn buồn nôn.

“Các Chúa Quỷ, rốt cuộc, cũng là những loại người như vậy. Để có thể biến giấc mơ của mình thành sự thật, chúng không hề quan tâm đến việc cách thức có sai trái hay không. Chuyện này đã luôn như thế trong hơn hàng ngàn năm rồi.”

“.....Liệu chúng ta có nên đứng đây bất lực không? Trong khi hơn hàng triệu người đang khóc gào trong thống khổ, Barbatos, Dantalian và Lapis Lazuli đều cùng một hội. Gửi trả lại mối thù này là một việc rất cần thiết.”

“Ta cũng đồng tình với ý kiến đó. Torukel. Nhìn đi.”

Ivar Lodbrok búng một cái ngón tay.

Một cuộn giấy nào đó trên bàn của ông ta trôi nổi lên giữa không trung và bay tới trước mặt ta. Nhận được cuộn giấy, ta dàn nó ra hai bên.

Trên cuộn giấy da, nó viết rằng từ đây cho đến một tháng, tất cả các Chúa Quỷ đều sẽ phải tập trung lại để tổ chức một buổi hội nghị. Nó được gọi với cái tên Lễ Hội Đêm Walpurgis. (Edit: Nghe cái tên này lại nhớ tới Mahou Shoujo Madoka L)

Địa điểm tổ chức, Niflheim-thật tình cờ, lại chính là tại thành phố mà trụ sở Doanh nghiệp Keuncuska của ta được đặt. Có thể coi đây là một cơ hội trời cho.

“Keruk. Đây là một cuộc hội nghị lớn chỉ diễn ra nhiều năm một lần.”

“Rất có thể với mục đích là để bàn ra đối sách trước con bệnh dịch. Chúa Quỷ Dantalian cũng sẽ tham dự. Và cược 10 chọi 1, là a succubus đó cũng sẽ đi theo hần ta. Chúng ta sẽ kết thúc hai kẻ đó ngay tại nơi ấy.”

Nhưng.

Dưới giả thuyết rằng Chúa Quỷ Barbatos chính là kẻ chủ mưu, chúng ta vẫn chưa hề có bằng chứng. Tuy nhiên, nếu chúng ta đe dọa Dantalian hoặc Lapis Lazuli và tra tấn chúng, thì chúng ta sẽ có thể nhận được những chứng cứ mà ta cần.

“Hãy nói cho tôi biết tôi phải làm gì, ngài Lodbrok.”

Đặc biệt là Lapis Lazuli. Con ả này, mình không thể nào tha thứ.

Mặc dù chúng ta đã triệu tập cô ta, Lapis Lazuli đã không hề trả lời lại. Liên lạc đã tự cắt đứt. Dù có nhìn về khía cạnh nào thì đây rõ ràng là sự phản bội doanh nghiệp chúng ta.

Cô ta lại có thể quên đi cái ân huệ mà chúng ta đã ban cho khi mà chúng ta chấp nhận cô ta vào nơi đây.

Một sự trừng phạt phải được thực thi.

“Tạm thời, ta sẽ bắt liên lạc với Dantalian. Torukel. Người hãy tới chỗ quý cô Paimon mà thỉnh cầu một chuyện.”

“.....tới chỗ quý cô Paimon?”

“Kẻ chủ mưu chính là Barbatos. Chỉ có ngài Paimon thì mới có thể đối mặt với cô ta.”

Ta gật đầu.

Chuyện Barbatos và quý cô Paimon đang ở trong một mối quan hệ vô cùng xấu thì đã lừng lững từ lâu. Nếu có thể giáng được một đòn vào Barbatos, thì ngài Paimon chắc chắn sẽ không đòi nào mà từ chối.

Ôi, hồi Keuncuska vĩ đại.

Nợ máu sẽ phải trả bằng máu.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19 : Chiến dịch lừa đảo đầy lãng mạn

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 15

Lâu Đài Chúa Quý Dantalian.

Bước ra khỏi cửa nhà mà ra đường thì chỉ tổ đem lại phiền phức.

Tôi bây giờ tuyên bố cái định luật đó “chăm phần chăm” là đúng.

Theo truyền thống, con người thường rút ra được những bài học đường đời từ tiểu sử của các đại vĩ nhân.

Một sự thật mà tôi đây đã khám phá ra từ việc boi hết vào trong một đồng lịch sử của nhân loại từ cả cái thời xưa xưa xưa xưa chẳng ai thèm nhớ tới, là rằng mọi tai nạn đều xảy đến với những ai bước ra khỏi cửa nhà mình.

Lý do Đức Phật phải trải qua nhiều kiếp nạn là bởi lẽ ông ta đã bỏ nhà đi bụi. Lý do Caesar bị ám sát là bởi lão đã chơi rộng vô ích ở ngoài đường.

Cái chết đáng ghi nhớ nhất chính là cái chết của nhà triết học René Descartes. Cái lão này ban đầu đã định giành thời gian để ngủ ngày, tuy nhiên, cấp trên của lão lại tự dựng ra lệnh ‘chú 5 giờ sáng đến làm việc nhé’, và từ đó đã dẫn đến chuyện René Descartes vì làm việc quá sức mà tắt thở. Sau khi học hỏi về lịch sử đầy bi kịch ấy, khi còn trẻ tôi đã đi đến một kết luận rằng: Đừng bao giờ đi ra ngoài. Như thế thì mới đảm bảo được an toàn.

Các nhà nghiên cứu lịch sử chắc chắn sẽ rất hoan nghênh mà cho một tràng pháo tay thật nồng nhiệt trước phương trình giải bài toán bí ẩn của lịch sử vô cùng xuất sắc ấy. Và tên tuổi của anh đây sẽ được mãi mãi khắc ghi vào những cuốn sách lịch sử dưới danh nghĩa là người chủ trương của ‘thuyết ở nhà tương đối’ này.

Nhưng, thực sự tôi không thể nào mà vui cho được.

Trên thế gian tràn ngập những kẻ chuyên đi ghen ghét những thiên tài. Việc làm những chuyên gia sử học phải ẩn tượng thì còn có thể, nhưng để mà nhận được sự thán phục ở ngoài cộng đồng thì cực kỳ khó. Đạo gần đây, tôi đã phải trải nghiệm những buổi sớm mai với tâm trạng ủ rũ như nhà có tang, như thể một thiên tài đang bị nuốt sống bởi sự đổ kỵ và gièm pha của dân chúng một cách đầy bi thảm. ....

“Đức ngài Dantalian.”

Và thủ phạm gây ra bị kịch đó chính là Lapis Lazuli.

Mia mai thay, cô ta lại là thuộc hạ đầu tiên của tôi.

“Đã hơn 11 giờ trưa rồi. Xin ngài hãy thức dậy đi.”

“Ú, ừmm. ....chẳng phải 11 giờ là mới rạng sáng sao.....?”

“Bề tôi không biết phải bắt đầu lý lẽ ở đoạn nào trước. Nếu bề tôi phải chỉ ra cái gì thì đó là việc 11 giờ sáng tuyệt đối không phải là bình minh.”

Lapis Lazuli điềm tĩnh nói.

Một con bé succubus cứng nhắc, đại diện cho những công chúng ngoài kia, đang cố hết sức để mà can thiệp vào công cuộc ăn không ngồi rồi ở riết trong nhà của tôi. Tôi nghĩ chắc nhờ này làm tưởng rằng số mệnh đã giao phó cái nghĩa vụ này cho nhờ mất rồi.

Tôi rên rỉ cứ như thể mình là một nhà chính trị đang bị công kích bởi lũ giới truyền thông đại chúng đáng ghê tởm.

“Thằng nào, với cái quyền gì, mà nói rằng 11 giờ sáng không phải là bình minh. ....?”

“Lý lẽ có căn cứ của đời quyết định điều đó, thưa ngài.”

Tôi nhét mình vào trong chăn.

Việc lôi tôi ra khỏi cái cảm giác đầy dễ chịu này mà không phải là bạo lực vô lý thì tôi còn chả biết nó là cái quái gì nữa. Không chỉ việc cái kỳ kinh nguyệt của ả succubus càng ngày càng tệ hơn, nhưng tôi còn chắc chắn rằng đầu óc của cô ta cũng có vấn đề.

“Hầu như mọi người trên thế gian này đều bị rối loạn về thần kinh hết cả. Lý lẽ đời thường không phải là thứ gì khác ngoài những bộ luật mà những kẻ bị thiếu dây noron ấy tự mình đặt ra. Bởi vậy, luật lệ trên đời là dành cho nhà thương điên. Một phần tử đặc biệt còn tinh táo có một không hai, như ta đây, sẽ không bao giờ chịu bị đàn áp bởi rất một lũ tâm thần đó. ....”

“Haà. Đức ngài đã ngủ hơn 22 tiếng rồi đấy ạ.”

Hãy cư xử đàng hoàng một chút mà ngồi dậy đi.

Đó là một lời cảnh cáo nhỏ mà tôi có thể nghe được qua chất giọng của cô ta.

Tôi ôm gối mình còn chặt hơn, việc đó bày tỏ được ý chí kiên định của tôi quyết không bán đứng tổ quốc (giấc ngủ) của mình cho lũ thực dân dù cho có thịt nát xương tan.

“Đừng có suy nghĩ cứng nhắc như thế. Ngoài kia thế gian cũng đâu có đang bị tuyệt diệt đâu. Bởi không phải thế nên ta sẽ nướng thêm 10 phút nữa cho giòn giấc ngủ.”

“.....Liệu phải chẳng mới này đây ngài đã so sánh 10 phút ngủ nướng của mình với sự tận diệt của thế gian sao? Bề tôi thật sự không thể làm gì khác ngoài việc phải cúi mình thán phục trước tài nhảy vọt một phát ra khỏi 9 tầng cảnh giới của cái logic của ngài.”

Lapis Lazuli nói cứ như thể vừa bị chết điếng cả người.

“Cô chỉ cần thay đổi cách nhìn mọi chuyện thôi mà. Ta cứ sống hết mình mỗi ngày cứ như thể ngày đó là thời khắc cuối cùng của ta trên cái thế gian này. Nói một cách ngắn gọn, ta đây luôn cố gắng hết sức mình để làm biếng.” (Edit: sai lầm, theo Tanaka-kun, đã cố gắng thì không phải là làm biếng :v)

“Bề tôi chưa từng tưởng tượng được rằng từ ‘lười’ và từ ‘cố gắng’ lại có thể có mối liên quan đến cỡ đó. Dù bề tôi có nhìn về mặt nào, cách dùng từ ngữ của đức ngài quả thật là vi hơn cả diệu.”

Tách.

Tôi có thể nghe thấy thanh âm của tiếng búng ngón tay phát ra từ ngoài tấm chăn.

Trong khoảnh khắc ngay sau đó, cái chăn của tôi bắt đầu ngo nguẩy liên tục và tự nhấc bổng lên. Đây là do ma pháp. Tôi vội vã với cánh tay cố gắng để ít nhất cũng có thể nắm lấy được cánh tay (góc) của cô ấy (cái chăn), nhưng vô ích.

“Á, áá! Khoan đã!”

“Xin ngài hãy ngủ nghỉ thật điều độ. Không có ai lại cần phải ngủ nhiều như thế trong đời. Khi chết đi, chẳng phải lúc ấy ngài sẽ được an giấc ngàn thu trong cổ quan tài âm áp của mình sao?”

Chiếc chăn bay ngang qua cả căn phòng.

Tôi trừng mắt thật dữ dội mà nhìn thẳng về phía Lapis Lazuli.

“Chơi ma pháp là gian lận!”

“VẬY mà bÊ tôi cứ nghĩ là đức ngài thích gian lận lắm chứ.”

“Kẻ duy nhất được phép xài ngón nghề lừa đảo trên cái thế gian này chỉ có mình ta. Những người khác phải sống thật thà và công bằng trên đời thì mới thích đáng. Như thế thì ta mới kiếm lời lúc nào tùy thích được, không phải vậy sao!?”

“Dựa vào cái lập luận đó, thì xem ra bÊ tôi đây có thể đã chọn nhầm vị chúa tể để mà phục vụ rồi.....”

Lapis Lazuli thốt ra một tiếng thở dài nhẹ.

“Thưa đức ngài, Lễ Hội Đêm Walpurgis sẽ được tổ chức vào ngày kia. Nếu chúng ta không khởi hành bây giờ, thì có khả năng chúng ta sẽ không kịp tham dự hội nghị.”

“Không tham gia à. Được đấy. Ừ thì không tham gia. Nói thật, câu đó nghe êm tai đấy.”

“Không được đâu. Nếu đức ngài Dantalian, người đang sở hữu trong tay một lượng thảo dược khổng lồ, mà lại vắng mặt ở hội nghị bàn về đối sách chống lại con dịch bệnh, thì ngài sẽ phải lãnh đủ mọi sự chỉ trích và những lời nhểch móc nặng nề. Để có thể bảo vệ danh dự cho đức ngài, bÊ tôi đã sẵn sàng để sử dụng những biện pháp mạnh.”

“Hô. Mạnh miệng gớm nhỉ.”

Tôi khịt khịt cái mũi.

“Mà xin lỗi nhé, ta đây chả có cha mẹ hay anh em gì cả, ta cũng chả có cái route hay flag nào mà trong đó có đưa bạn thân phải lìa xa ta từ thuở nhỏ. Nói cách khác. Đây đã là vô địch thiên hạ ở cái khoản cô độc rồi! Giờ thì cho ta xem cô sẽ hạ bệ ta như thế nào, một Chúa Quý Dantalian không có bất kỳ điểm yếu, bộ cô định đưa ra thứ gì cho ta xem à, đá Kryptonite chẳng. Cứ làm đi, cứ đi mà sử dụng cái ‘biện pháp mạnh’ mà cô tự hào đi.”

“Vâng. Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tách

Lapis Lazuli một lần nữa lại búng ngón tay.

Chiếc gối đang được giữ thật chặt trong vòng tay âu yếm của tôi trượt ra một cách thật dễ dàng.

“Khôôôôôôông!?”

“Rồi. BÊ tôi đã làm theo những gì mà ngài bảo.”

“Sao mà cô lại ranh mãnh ngược cảm với cái vẻ đầy tự hào thế hả!? Thà cô ấy (cái gối) ra lập tức! Đó không phải là một chiếc gối tầm thường đâu! Nó là linh hồn ta đấy. Nó là một phần linh hồn của ta đấy!” (Edit: đọc tới đây có ai nhớ lại anime Mushishi ss1 không, trong tập 4 Gin có nói 1/3 cuộc đời người gắn liền với chiếc gối, nên coi chiếc gối như là một nửa linh hồn của mình. Share tí cho bik thui =]])

“Xin thứ lỗi.”

Ngay tức khắc, với một tiếng “bụp”, chiếc gối đã nổ tung.

Những chiếc lông trắng rơi xuống như cơn mưa của một ngày u buồn.

“My pretty soul—!?”

Tôi hét thất thanh.

Như một người anh hùng vừa mới bị mất đi người bạn pháp sư thời ấu thơ (đã hứa hôn • có bầu 2 tháng) dưới bàn tay đâm máu của Chúa Quý, thân thể tôi rung lên thật dữ dội.

“Linh hồn ngài đã chết rồi.”

“Đồ Ác Quỷ!”

“Ngài có gọi bệ tôi là ác quỷ thì cũng không sao. Theo cách thức của ác quỷ, bệ tôi nhất định sẽ bắt ngài phải dậy. Cho dù có bị đức ngài trừng phạt, bệ tôi sẽ luôn luôn trung thành tới tận giây phút cuối cùng.”

“Sao phía cô giờ lại trở thành bên đang tỏ vẻ tự phụ thế hả!? Chúng ta đổi vị trí cho nhau tự bao giờ vậy!?”

“Thứ lỗi, bởi bệ tôi, thực tế, là một kẻ tôi tớ khá ưu tú phục vụ cho chúa tể là đức ngài đây.”

“Nghe thì có vẻ như cô ăn năn lắm nhưng thật sự lại như đang chọc tức ta.....!”?

“Đã một tháng kể từ khi bệ tôi được chiêu mộ về phía đức ngài Dantalian. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, bệ tôi đã gặp không quá hơn 72 doanh nghiệp để bán phương thuốc chữa bệnh dịch. Với chủ ý bán thảo mộc đen với giá cao, bệ tôi đã xuất nguồn hàng dự trữ thật chậm, từ đó bệ tôi đã bán một cây thảo dược với cái giá trên trời là 10 đồng vàng một phần. Nhờ vậy, trong kho của ngài đã có tổng cộng 50,000 Libra. Và vẫn còn nhiều hơn 25,000 cây thảo mộc mà chúng ta vẫn chưa đưa vào để bán. Cuộc giao thương này, không hề nghi ngờ gì, sẽ đi vào trong sử sách.”

“Cô thật sự ưu tú sao.....!”?

“Đúng là vậy ạ. Có thể nói rằng bệ tôi đã ở trên một giai tầng cảnh giới hoàn toàn khác với đức ngài, người chỉ biết dành cả tháng qua để mà hú hí âu yếm với một chiếc gối.”

Tôi lại nghĩ rằng việc con Lapis Lazuli này có thể nói từ đầu tới cuối với cái khuôn mặt đang la hét cái nhạc chuông ‘Không cảm xúc’ ở chế độ mặc định ấy mới đáng phải khâm phục. Thật đó.

Nếu tôi nhớ không nhầm, thì trong , thu nhập hằng năm của hoàng gia trong Đế Quốc Habsburg là 500,000 đồng vàng. Thế mà Lapis Lazuli lại có thể làm ra được 1/10 khoản tiền ấy chỉ trong một tháng.

Nói thật ra, tôi phải công nhận rằng tài năng của cô ả rất là cao siêu và vi diệu.

Nếu cô ta mà đã không quấy rầy giấc ngủ của tôi thì có lẽ tôi thậm chí sẽ còn xoa đầu cô ta nữa kia.

Tuy nhiên, không chỉ việc cướp mất chiếc chăn của tôi, mà cô ta còn dám phá hủy cái gối của tôi nữa – Lapis Lazuli đã gây ra một chuyện tày trời vượt quá thể đáng rồi.

Chuyện này nhất quyết không thể nào thỏa hiệp được.

Ta, với tư cách là thành viên của hội đồng trưởng lão của nước Cộng hoà La Mã, thật rất khinh thường một tên bạo chúa đã không biết chỗ đứng của hần mà còn dám cố trở thành một nhà độc tài. Cứ ăn mừng chiến thắng cho thoả thích đi, Julius Caesar. Cuối cùng thì người cũng sẽ bị đâm sau lưng bởi kẻ tôi tớ mà người hằng lầm tưởng rằng là hiền lành và tốt bụng.....

“.....Mình phải làm gì đây. Chỉ vì đã phá hủy đi một cái gối, người chúa tể mà mình đã thề sẽ phục vụ giờ đây lại đang trừng mắt nhìn mình như thể mình là kẻ thù không đội trời chung vậy. Thay vì thấy bất an, thì mình lại thấy sùng sốt hơn cả.”

“Lala.”

Tôi nghiêm túc cảnh cáo cô ta.

“Việc cô sử dụng tên tuổi của ta để giành được quyền lực thì không sao. Nhét đầy tiền của vào túi cô thì ta cũng cho cô tuốt. Nhưng có một điều. Không kể đến những cái đó.....chuyện cô dám khinh bỉ chiếc gối yêu quý của ta là hoàn toàn không thể nào mà tha thứ được! Hiểu chưa hả? Đây là một mệnh lệnh nghiêm ngặt đấy!”

Lapis Lazuli nhìn về phía tôi.

Ánh mắt của cô ta là ánh mắt của một người đang nhìn vào rác thải công nghiệp không tái chế được.

Bán Yêu, Lapis Lazuli

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 15

Lâu Đài Chúa Quý Dantalian

Tôi đã lòi được đức ngài ra ngoài.

Theo như những gì ngài Dantalian nói, đã hơn bốn tháng kể từ lần cuối cùng ngài ấy đi ra khỏi cửa. Từ hồi nhóm mạo hiểm giả của cái gã tên Riff xông vào lâu đài tới giờ, ngài ấy đã tự nhốt mình trong cái hang.

Liệu có khả năng là đức ngài Dantalian không phải là một Chúa Quý mà là một vampire không nhỉ? Thực sự thì bây giờ tôi có thể tin được cái điều phi lý

như thế. Bởi ai ai cũng phải ngạc nhiên trước độ lười chây ra thây của ngài ấy.

“M-Mặt trời, chói lóa quá.....!”

Ngay sau khi chúng tôi rời khỏi hang động, ngài ấy hét lên.

Lấy hai cánh tay che mặt mình lại, ngài ấy rụt thân xuống sàn. ....Bộ ngài là một con ghoul à? Bộ ngài là cái thể loại xác sống bị chảy thịt ra mỗi khi bị bắt phải phơi nắng à?

Tệ hơn là việc đây còn không phải là buổi chiều. Giờ trời đã tối mất rồi. Những ánh hoàng hôn đẹp để phát ra từ mặt trời dần khuất dạng đang trôi nổi giữa không trung. Ngay cả những con ghoul với bộ lông thối rửa thì giờ này cũng sẽ còn năng động hơn cả mấy đứa sừu nhĩ. Ngay khi tôi vừa chỉ ra điều đó cho đức ngài, ngài ấy bắn một cái ánh mắt cực kỳ nghiêm túc tới tôi.

“Thật ngu dốt quá đi mà. Tự thuở xa xưa, những thanh niên chán ngất cuộc đời như ta đây cũng phải bị choáng ngợp và chói mắt trước cả ánh mặt trời lặn đấy.”

“Bài diễn văn đó nghe cũng hay, nhưng cách hành xử của đức ngài lại thật là tệ hại.”

Mình vẫn không thể tin được.

Kẻ lười biếng này có thật sự là ‘Dantalian’ – người đã chơi đùa trước Doanh nghiệp Keuncuska với vẻ mặt vô cùng thích thú đấy không? Không phải là có sự nhầm lẫn gì chứ?

Một tiếng thở dài thoát ra từ kẽ miệng tôi. Đây là tiếng thở dài thứ 21 của ngày hôm nay. Mình nên cẩn thận không để cái này thành một thói quen được.

“.....Thực ra thì ban đầu, ma pháp dịch chuyển là phương pháp nhanh nhất cho việc đi lại. Tuy nhiên, bởi trận dịch hạch đang hoành hành, tất cả các thành phố đã đặt lệnh giới nghiêm việc sử dụng phép dịch chuyển. Vậy nên chúng ta sẽ sử dụng phương thức khác.”

“Rất xuất sắc. Có thể nhanh chóng thiết lập những biện pháp đối phó với dịch bệnh. Điều đó cho thấy được việc quản lý thành phố của chính quyền tốt đến cỡ nào. Ta thật sự phải khâm phục những con người vĩ đại đó. Đã vậy thì, giờ ta sẽ chờ đợi thật kiên nhẫn cho tới khi lệnh giới nghiêm này được gỡ bỏ.”

Đức ngài quay lưng lại và cố đi trở về phía cửa hang.

Dẫu thế, ngài bước chưa tới hai bước đã phải dừng chân. Bởi trước đó tôi đã lấy tay nắm lại chiếc áo choàng của ngài ấy.

“Bề tôi sẽ không bao giờ để ngài đi.”

“Cái con succubus có-kinh-vĩnh-viễn chết tiệt này.”

“Đức ngài có nguyên rủa trước mặt bề tôi thì cũng không ích gì đâu. Ngài có biết rằng để có thể lôi được ngài từ trong hang tới tận đây thì bề tôi đã phải mất bao nhiêu tiếng không?”

“Ưuuur.....”

“Đức ngài sẽ chẳng được gì từ việc làm ra cái bản mặt đáng thương đó đâu. Từ ban đầu, biểu cảm tội nghiệp đã chẳng hợp với ngài rồi. Xin ngài làm ơn hãy hạn chế bản thân mình làm thế thêm một lần nữa nữa bởi lẽ có khả năng rằng những người nhìn vào mặt ngài bên phía đối diện sẽ phải nôn thốc nôn tháo ra mất.”

“Thật sự nguoi thành thật quá thể luôn!?”

Tôi rút ra một chiếc đồng hồ bỏ túi và xem thời gian.

Vì sử dụng ma pháp dịch chuyển là bất khả thi nên tôi đã gọi cho những phù thủy.

Chị em nhà Berbere. Bọn họ là một trong 5 nhóm người tài năng nhất trong ma giới. Mặc dù trong thời đại ngày nay, việc đi lại bằng chổi đã trở nên quá lỗi thời bởi vì đã có ma pháp dịch chuyển, không còn cách nào khác, có thứ gì thì tận dụng thứ đó vậy. ....

“Bọn họ sẽ đến đây sớm ngay thôi.”

Chiếc đồng hồ bỏ túi đang chỉ 11 giờ 55 phút.

Chiếc đồng hồ này đã được liên kết với đồng hồ bỏ túi của những người kia. Nó cho ta thấy được khi nào thì họ sẽ tới nơi. Đây là một ma cụ thiết yếu cho những người thương nhân chuyên bận bịu.

Điểm khởi đầu là 12 giờ không sai lấy một khắc. Họ càng xa nơi đây, thì thời gian sẽ dựa vào đó mà thay đổi. Nếu đây là 11:55 thì điều đó có nghĩa là còn 5 phút là tới nơi. Những phù thủy đó sẽ đến đây trong vòng 5 phút.

Và đúng là thế.

Thanh âm của một bài ca vang vọng. Có cảm tưởng như nó phát ra từ phía bầu trời, nhưng cũng có cảm giác rằng nó vang vọng ra từ phía rừng cây bạt ngàn trước hang động. “Một thế giới mộng mơ, chúng ta trôi dạt vào bầu trời kỳ diệu.

Xoay, mọi vật, mọi thứ sẽ xoay vòng.

Những thiên thể sẽ xoay, những tuệ tinh sẽ xoay, mọi thứ sẽ xoay vòng.

Tay trong tay, những phù thủy chúng ta cũng sẽ xoay.

Bạn ba lần, tôi ba lần, một lần nữa chúng ta xoay ba vòng.

Chung tay nhau và cùng ghép lại thì chúng ta đã xoay ba trăm ba mươi ba lần.

Bản hợp xướng càng lúc càng gần hơn.

Lúc đầu, như thể đó là những con ngỗng trắng đang lướt trên bầu trời. Ngoại trừ một điều, những thân ảnh đó lại quá lớn để có thể gọi là ngỗng. Thực ra, những đôi cánh lại là chiếc áo choàng, còn những chiếc mỏ chim lại là cái chổi.

Táp

12 nữ phù thủy hạ cánh trông thật duyên dáng.

Tất cả phù thủy, với nhịp điệu vô cùng hoàn hảo, cùng lúc quỳ gối xuống.

“Kính thưa đức ngài, một trong 72 Chúa Quý lãnh đạo đội quân ma tộc, những đại diện thiêng liêng và bất khả xâm phạm tượng trưng cho phẩm giá tuyệt đối.”

Trong số bọn họ, một nữ phù thủy trông có vẻ như là thủ lĩnh đã lên tiếng.

Đó là một cô gái với mái tóc cắt ngắn màu vàng nhạt.

“Thật hơn cả vinh dự khi được diện kiến trước mặt ngài.”

“Cầu Nữ Thần Hecate ban phúc lành cho các người. Hãy ngẩng đầu lên đi.”

Đức ngài Dantalian nhả nhận đáp lời.

“Giờ chúng ta sẽ phó thác mọi việc cho các người. Hãy đối đãi tử tế với chúng ta hết sức có thể.”

Khuôn mặt ngài ấy thật sự nghiêm túc. Thậm chí không thể nào phát hiện được một chút vết tích gì của cái gã trẻ con cứ la hét than phiền về việc mặt trời chói lóa ban nãy. Dù là kẻ nào có nhìn lòi con mắt đi chăng nữa, cũng chỉ thấy được một vị Chúa Quý uy nghiêm và quý phái, chỉ thế thôi, không còn gì nữa.

.....Sao mà ngài biến hóa ảo diệu thế.

“Vâng, thưa chúa tể đáng kính. Chị em nhà Berbere chúng em sẽ gắng hết sức mình để phục vụ một chuyến đi thật dễ chịu và thư thái cho ngài.”

Nữ phù thủy phụ trách hăng hái trả lời.

※※※ Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực. ※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20 : Chiến dịch lừa đảo đầy lãng mạn (1)

Rất có thể cô ta đã không thể nào nhận ra được bản chất thật sự của ngài Dantalian cho dù là chỉ một lượng rất nhỏ. Gương mặt của cô ta sáng tỏa ra về đây tự hào vì mình đã có thể được vinh dự phục vụ một Chúa Quý. Sự trong sáng đó thật đáng mà ghen tỵ.....

Khi đang vẽ ra vòng tròn ma pháp trên mặt đất, những nữ phù thủy bận rộn chuẩn bị cho chuyến đi. Vành mũ nón của bọn họ to đến nỗi nó che đến cả 2/3 cái đầu họ. Trông dễ thương thật.

Đức ngài Dantalian bất chợt thì thầm vào tai tôi.

“Lala. Chẳng phải những nữ phù thủy đó có hơi quá trẻ sao?”

“.....Gần quá ạ. Đức ngài, xin hãy tránh xa ra.”

“À. Xin lỗi về việc đó.”

Việc bao nhiêu lần đức ngài đã đến quá gần tôi thật sự là rất khó xử.

Ngài ấy quên tôi là một kẻ ngoại lai rồi sao?

May mắn thay, những nữ phù thủy kia không hề biết về địa vị của tôi. Dầu vậy, chỉ việc tôi thì thầm với ngài ấy thôi cũng đủ cơ sở để gây ra chuyện lớn rồi. Những Chúa Quý là những đại diện thiêng liêng và bất khả xâm phạm tượng trưng cho phẩm giá tuyệt đối. Đối với tôi, một kẻ đã từng là một thương dân hèn mọn, thì ngay cả một cái cử chỉ như việc bắt chuyện với đức ngài đã là bất khả thi. Ngài ấy đang nghĩ gì cơ chứ.....

Tôi thở dài và—Ôi trời, đây đã là cái thứ 22 rồi—

Tôi thẳng người lại.

“Đừng đánh giá những nữ phù thủy qua vẻ bề ngoài. Một khi phù thủy ký kết một khế ước cả đời với một Chúa Quý, sự tăng trưởng của cơ thể họ sẽ dừng lại vĩnh viễn. Nếu ngoại hình trẻ, thì có nghĩa là họ đã là một cá nhân có tài năng và đã được chiêu mộ ở từ độ tuổi rất trẻ.”

“Hò.”

Đúng là vậy.

Ở trong thế giới của phù thủy. Những người trẻ tuổi không hề coi trọng người lớn tuổi. Mà là hoàn toàn ngược lại. Những người già lão phải tôn thờ những người trẻ. Thay vì ‘kính lão đắc thọ’, mà nên phải nói là ‘kính nhi’ mới đúng.

Tất cả thành viên trong chị em nhà Berbere đều có khuôn mặt của những cô gái trẻ. Điều đó cho thấy họ đều đã từng là những cá nhân hết sức có tài năng. Thêm vào đó, trên ngực họ có gắn những huy hiệu có ba chiếc lá. Một huy hiệu tam diệp. Từ đó nghĩa là họ đã tham gia chiến tranh Viet đến 3 lần (TN: Viet này là Viet nào thì mấy bác biết rồi đấy). Bởi cách thức phân khu theo chủng tộc, những phù thủy đó có lẽ đã phải tham gia chiến tuyến trong những trận đánh trên không, là những trận đánh được biết đến với tỷ lệ thương vong cao nhất. Họ là những tay kỳ cựu trong số những đăng ký cựu.

Không biết liệu có phải là những công cuộc chuẩn bị đã xong hết chưa. Cô gái thủ lĩnh cứ nhảy lảng tảng đến chỗ chúng tôi. Cô gái ấy rất có thể đã già hơn tôi ít nhất 200 tuổi, vậy mà, tôi tự hỏi tại sao cô ta có thể trông thật đáng yêu như thế.....Đây đúng là một điều bí ẩn không tài nào mà hiểu nổi.

“Đấng chúa tể! Đấng chúa tể ơi! Xin hãy ký vào đây!”

Nữ phù thủy dẫn đầu nhã nhặn đưa ra một cuộn giấy da.

“Chị em nhà Berbere chúng em luôn giải thích một cách thật dễ hiểu tất tần tật về giá thành của chuyến đi cho tất cả khách hàng. Dù cho có chuyện gì, thì chúng em cũng nhất quyết không yêu cầu thêm khoản tiền nào nữa sau này đâu!”

Nữ phù thủy ấy, như thể đang rất tự hào, ưỡn ngực mình ra.

“.....”

Còn về phần đức ngài Dantalian, khi đang nhìn vào cuộn giấy, nước da của ngài ấy tối sầm lại. Tờ giấy ấy có cái gì viết trên đó mà sao lại có thể làm cho ngài ấy biểu hiện như thế. Tôi đánh một cái ánh mắt liếc nhìn qua vai của ngài.

Chị Em Phù Thủy Nhà Berbere

Chúng em sẽ luôn luôn đối đãi khách hàng của mình với sự chân thật và dịu dàng.

*Phong ma pháp phòng bị: Chỉ 2 đồng vàng

*Ma pháp điều hoà nhiệt độ: Chỉ 1 đồng vàng

*Ma pháp điều khiển âm thanh: Một lượng nhỏ với chỉ 4 đồng bạc

*Lời ca tuyệt mỹ và ma pháp bối cảnh chốn thần tiên: Chỉ 1 đồng vàng

*Rượu mật ong ấm áp có thể làm bạn tan chảy từ tận sâu bên trong: Một lượng nhỏ với chỉ 2 đồng bạc

*Mỗi nhân lực hộ tống: Chỉ 3 đồng vàng x 12 người = 36 đồng vàng

Hừm.

Có hơi đắt một chút, nhưng vẫn còn trong phạm vi có thể chấp nhận được. Chúng ta đang muốn 12 nữ phù thủy và tất cả đều có huy hiệu tam điệp. Dù phải trả một khoản tiền hơi lớn, nhưng vẫn không sao.

“Hehe. Chúng em đã tính toán ra giá tiền sau khi đã kiểm tra thị trường hiện nay một cách kỹ càng đấy.”

Người phù thủy dẫn đầu chắc cũng đang rất tự tin. Cô ta mỉm cười thật tươi.

“Với tổng cộng số tiền là 41 đồng vàng và 1 đồng bạc. Bởi vinh dự và vinh quang có thể được phép hộ tống đáng chúa tể tối cao, chúng em sẽ gọt bớt 1 đồng bạc ra. Chỉ 41 đồng vàng. Aha, nếu có thể thôi thì gần như chẳng đáng là bao!”

“.....”

Hơ?

Khóe miệng của đức ngài như thể đang trở nên cứng đờ ra.

Phản ứng ấy rất nhỏ nên chỉ có tôi mới để ý tới. Tôi không thể hiểu tại sao ngài ấy lại tỏ vẻ như thế.

Tất nhiên rằng, một người đã có thể làm ra hơn 50,000 đồng vàng từ việc bán thuốc chữa bệnh dịch thì không thể nào lại giờ thói keo kiệt chỉ vì chừng này số tiền. Mấy ngày trước thôi ngài ấy còn phí phạm hơn 1,600 đồng vàng chỉ để mua một chiếc nhẫn vô dụng.....

“Mấy người đợi ở đây một lát. Ta có chuyện cấp thiết cần phải bàn với thuộc hạ của ta.”

Ngay sau khi bỏ mặc những nữ phù thủy ở sau lưng, như đang định sẽ lại thì thào vào tai tôi, ngài ấy hạ đầu mình xuống. Tới giờ thì tôi còn không thèm bận tâm để mà cảnh cáo ngài ấy lần nữa.

“Chuyện gì vậy, thưa ngài.”

“Tại sao chỉ việc đặt mông lên một cái chổi thôi mà đã phải tốn tới 41 đồng vàng? Đây đúng là cắt cổ. Đây quả thật là cắt cổ mà!”

Trong một khắc, tôi không tài nào mà thốt được nên lời.

Ngài thật sự đang giờ chứng bần xin bây giờ đây à.

“.....Xin thứ lỗi cho bề tôi, nhưng phí thuê mướn này rất hợp lý và thỏa đáng. Xin ngài hãy cân nhắc rằng đây không phải chỉ là phí vận chuyển, mà còn là phí hộ tống. 12 người trong số những nữ phù thủy cao cấp nhất. Cho dù chúng ta có bị đột kích bởi những kẻ hung ác trong chuyến bay, thì họ cũng sẽ có thể đẩy lùi mối hiểm nguy một cách dễ dàng.”

“Chết tiệt, đêch moá. Đồng tiền máu mủ của ta.....”

Với đôi bàn tay run rẩy, đức ngài Dantalian mở bao đựng tiền của mình ra.

Thật là lạ.

Bởi sự tò mò của mình, tôi không chịu được mà cất tiếng hỏi ngài ấy.

“Thưa đức ngài. Tại sao ngài lại phải đi tiệc của vài đồng vàng còn con như thế? Có hơn 50,000 Libra đang được cất trữ trong kho. Và còn hơn 25,000 số thảo mộc ở đây còn chưa bán hết. Hơn nữa, chẳng phải ngài đã dám chi hơn 1,600 đồng vàng để mà mua thứ gì đó sao?”

“Nào cô thật sự chưa thông ra đây à?”

Đức ngài Dantalian trừng mắt vào tôi.

Giọng nói của ngài ấy cực kỳ nghiêm túc. Đó là chất giọng mà ngài ấy đã dùng khi không còn là một gã lười biếng ham chơi mà là một kẻ mưu mô hiểm độc và tàn nhẫn.

Tôi lập tức trở nên lo lắng. Phải chăng mình đã bỏ sót mất điều gì không?

Đức ngài nhắc môi mình.

“Chẳng phải việc tiền của ta mà tiêu giảm thì điều đó có nghĩa thời gian rảnh rỗi chơi bời của ta sẽ ít đi sao?”

“.....Ể?”

Xin lỗi, gì cơ.

Tôi hình như nghe không được chính xác cho lắm.

“Nếu ta mà tới hang động và vùng cái cuộc chim đó cả ngày thì ta sẽ nhận được 1 đồng bạc. Nếu ta mà cố kiếm ra được 41 đồng vàng, thì có nghĩa là ta sẽ phải làm một tháng thợ mỏ cho tới 205 ngày. 205 ngày ăn chơi sẽ tan thành cát bụi chỉ vì một chuyến đi!”

“.....”

“Bây giờ thì người đã hiểu tại sao ta lại phải ki bo như thế này rồi chứ? Cái nhẩn kia đóng vai trò quan trọng trong việc cung cấp một cuộc sống sung túc cho ta. Bởi vậy ta đã phải kìm nén hai dòng lệ mà mua nó. Làm sao mà một chuyến đi như thế này lại có thể so sánh được với nó kia chứ!”

“.....”

Chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng

Đức ngài Dantalian đã trông như thể một con ấu trùng đang làm tổ ở trong đồng thực phẩm đã bị thối rữa.

Liệu việc trở thành một thuộc hạ để phục vụ ngài ấy có thực sự là một ý hay không?

Tôi bắt đầu thấy quan ngại về quyết định của mình mất rồi.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 16

Nifflheim, Quảng Trường Hermes.

Chuyến bay kéo dài 8 tiếng đồng hồ.

Nói thật nhé, đó không khác gì một trò tra tấn trá hình. Một lần nữa, tôi lại thấy nhớ nhung mấy cái công nghệ khoa học kỹ thuật tân tiến ở thế giới cũ mất rồi.

Việc ngồi sau lưng một nữ phù thủy trên chiếc chổi, nghe câu từ thì có vẻ giản đơn lắm, nhưng nó lại làm cho hai cái bàn tọa của tôi đau cùng cực vô bờ bến. Sau khi đến Nifflheim, có khoản thời gian tôi còn không thể tài nào mà đi đứng đàng hoàng được. Cái chuyến đi như thế này mà phải mất tới 41 đồng vàng. Tôi chỉ muốn yêu cầu hoàn trả ngay lập tức.

“Làm tốt lắm mọi người. Ta đang xem xét về việc chiêu đãi tất cả các người một châu bia vì đã hộ tống chúng ta đến nơi một cách an toàn, mọi người thấy thế nào?”

Để có thể mà giữ được cái bản mặt của mình trong cái tình huống như thế này, tất cả là nhờ công lao của cái bác lưng lầy với cái tên ‘đời sống xã hội’. Chẳng phải khinh khùng sao? Chẳng phải việc mấy con mụ phù thủy còn dám tung hô “Cảm ơn ngài rất nhiều!” trước lời đề nghị của tôi còn kinh khủng hơn thế sao?

Chúng em biết chỗ này tốt lắm, những nữ phù thủy nói thế và dẫn đường đến đó.

Nơi ấy là một quảng trường. Ở góc của quảng trường rộng lớn ấy, nhiều quán rượu và quán nhậu xếp thành những dãy hàng với nhau. Chỉ qua cái liếc nhìn cũng có thể thấy hơn 200 người khách đang ngồi ở ngoài trời và uống bia. Có vẻ tất cả những quầy rượu đều dùng chung những dãy chỗ ngồi ở phía ngoài.

“Đây là Quảng Trường Đền Thờ Thần Hermes. Nơi này là địa điểm thu hút khách du lịch chính của vùng Nifflheim, đây cũng là nơi duy nhất mà mọi người đều có thể cận bia mà không phải lo lắng về chủng tộc hay địa vị xã hội.”

Nữ phù thủy tán gẫu một cách vui vẻ.

“Chỗ này lấy cái tên từ Đền Thờ Thần Hermes đã hoang tàn tại nơi đây tự rất lâu. Ngài chúa tể có thể thấy đồng đồ nát ở đằng kia không? Đó là một vết tích của ngôi đền đấy.”

“Xem ra chỗ đó được bảo quản vì giá trị hiện vật lịch sử à.”

“Ahaha, xin thứ lỗi cho em nhưng không phải là như vậy. 12 năm về trước, nơi này đã xảy ra một cuộc ẩu đả băng nhóm. Một đám quý lùn ngốc nghếch và một lũ nhân mã say xin đã gây ra một trận đánh nhau lớn. Bởi vì thế mà mọi thứ đã bị tàn phá hoàn toàn. Ngay ngày hôm sau, thống đốc của Nifflheim đã lập ra một luật lệ khắt khe định rằng, án mạng xảy ra trong một bàn tụ tập hơn 7 người, trong khi đang say xin, sẽ được xem là vô tội. Vâng, nói cách khác, luật đó đơn giản có nghĩa là, ‘lần tiếp theo các người còn say xin mà om sòm, thì chúng ta sẽ không thêm màng tới việc tìm ra thủ phạm cho các

người nữa, tự đi mà giải quyết lấy đi.”

“.....Đó quả là một luật lệ lạ thường đến bất ngờ.”

“Tính cách của thống đốc chúng em cũng hơi bị quá nhiệt tình.”

Nữ phù thủy gật gật cái đầu.

“Nếu xem xét một cách nghiêm túc, ngài cũng có thể nói rằng thống đốc ở đây là một người rất khôn khéo. Đồng hoang tàn bỏ lại ở đây cũng được coi như là một lời cảnh báo.”

“Liệu hồn đừng có mà lộn xộn à?”

“Đại loại là như thế—“

Chúng tôi tới chỗ ngồi nào gần đó và ngồi xuống.

Một tình linh với kích cỡ bằng lòng bàn tay bay tới để hỏi chúng tôi dùng gì. Tôi có cảm giác rằng tình linh ấy như thể đã bị những nữ phù thủy làm cho hoảng sợ mà không dám ngước đầu lên một cách trôi chảy như khi này. Dù phù thủy có bị xem như là nô lệ vì đã bán linh hồn mình cho các Chúa Quỷ nhưng họ cũng sở hữu sức mạnh cực kỳ to lớn không thể nào mà xem nhẹ được.

Sau đó một lúc, những tình linh xếp thẳng hàng ngay ngắn vận chuyển những cốc bia đến cho chúng tôi. Mỗi người chúng tôi lấy một ly và nâng lên.

“Hôm nay mọi người đã làm việc tốt lắm. Mặc dù chúng ta đã bị tấn công bởi đám người cá giữa chuyến đi, các người đã có thể nhanh chóng đẩy lùi được chúng. Ta tán dương việc đó. Chúng ta có thể đến nơi này một cách an toàn tất cả là nhờ vào công lao của chị em các người. Ta xin được nâng ly cho chị em nhà Berbere.”

““Chị em nhà Berbere!””

Cách

Những ly bia chạm vào nhau phát ra những âm thanh cộng ly nghe thật sáng khoái.

Bữa tiệc uống diễn ra thật vui vẻ.

Sau khi phát hiện ra rằng Shakespeare không hề được sinh ra ở trong thế giới này, tôi ngay lập tức tuôn ra một bài kịch độc diễn ngẫu hứng về vớ và .

Thuật lại những lời thoại từ đầu đến cuối như hồi tôi còn ở trong tiểu học thì chắc sẽ rất khó mà làm được ngay lúc này. Nhưng nếu pha thêm một lượng hiệu ứng xúc động vừa phải khi tôi kể chuyện thì lại rất dễ. Những nữ phù thủy như bị cuốn hút khi mà tôi đang diễn xuất với một gương mặt vô cùng sâu thẳm.

.....

“.....Cuối cùng, nàng Juliet nắm lấy bàn tay của Romeo. Một bàn tay thật đôi lạnh lẽo. Dù rằng vẫn còn hơi ấm, nhưng hơi ấm ấy lại đang dần dần rút cạn đi. Juliet, vì muốn cảm nhận cho dù là chỉ còn một chút hơi ấm tàn lụi, nàng đã đặt mu bàn tay của người mình yêu chạm vào chiếc má của nàng. ....”

““.....””

Toàn bộ 12 cô phù thủy đều nín thở.

Lapis Lazuli thì trông có vẻ vẫn giữ ly bia trong tay với thần thái vô cùng bình tĩnh, tuy là thế, cái ly tự nảy đến giờ cũng vẫn trống không. Có vẻ cô nàng đã bị vở diễn ứng khẩu này của mình làm cho si mê rồi.

“Dẫu vậy, mu bàn tay ấy cũng sớm trở nên lạnh lẽo. Juliet nhỏ xuống một giọt nước mắt. Aa, người yêu của ta đã đi đến chốn nào? Tại sao cơ thể của chàng lại trở nên lạnh lẽo đến thế? Trong cơn tuyệt vọng, Juliet tìm kiếm khắp thân thể của Romeo.....nhưng ôi thôi, nàng không còn có thể nào mà tìm lại được hơi ấm của tình yêu đời mình mà nàng hằng mong ước nữa. Aa, Romeo, hỡi Romeo yêu quý của em. Em không còn có thể cảm nhận hơi ấm của chàng nữa.....”

“Ư, aa.”

Những giọt nước mắt dần hé lộ trên khoé mắt của các nữ phù thủy.

Nếu nhìn chung quanh, thì không chỉ có bàn chúng tôi là yên lặng, những người ngồi chung quanh cũng trở nên tĩnh lặng một cách kỳ lạ. Bọn họ đều hướng đôi tai về phía tôi.

Tôi có thể chắc chắn rằng mình đã nắm giữ được trái tim của khoảng chừng 30 người.

Những con người hiện đại (thế giới cũ) đã biết quá rõ về câu chuyện, vì thế họ không còn có cảm giác gì mới lạ khi nghe lại câu chuyện nữa. Tuy nhiên,

những người ở đây lại hoàn toàn khác. Đây là lần đầu tiên trong đời những kẻ ở chốn ma tộc này nghe được một câu chuyện tình gay cấn như thế này. Và dĩ nhiên, mức độ nhập tâm vào câu chuyện sẽ rất khác khi đem hai bên ra mà so sánh.

Chuyện tình bị cảm đoán đã luôn là một đề tài nổi tiếng.

Tôi cất lên một chất giọng thê lương.

“Ôi, nhưng gì đây? Tới khoảnh khắc cuối cùng, nàng Juliet đã có thể tìm thấy nơi mà người mình yêu vẫn còn hơi ấm. Đôi môi của chàng. Có một cảm giác phảng phất của sự ấm áp trôi nổi từ miệng của chàng. Những giọt lệ tuôn ra, Juliet chạm đôi môi mình vào môi chàng. Không còn thứ gì khác có thể ấm áp hơn. ....có thể êm dịu hơn. ....có thể mềm mại hơn. Nhưng Juliet đã biết. Sự êm dịu trên đôi môi ấy, rồi cũng sẽ nhạt phai đi tựa như giấc mộng tàn trong một buổi đêm mùa hạ.”

Tôi dừng lại phút chốc.

Một sự tĩnh lặng vì hoảng hốt bao trùm lấy buổi tiệc uống của chúng tôi.

Vào khoảnh khắc cao trào.

Sau khi nhìn vào những giọt lệ rơi xuống từ những nữ phù thủy, trong khi cảm thấy vừa ý ở trong lòng, nhưng với một chất giọng đầy bi kịch ở phía ngoài, tôi tiếp tục.

“Juliet lầm lẫn. Nếu mọi chuyện đã như thế này, mình phải hành động trước khi hơi ấm ấy kịp nhạt phai. Trước khi phải chứng kiến cái chết của chàng, thì chỉ cần che lấp nó bằng một cái chết khác. .... Juliet nâng con dao của Romeo lên.”

“Aa, aaa!”

Những nữ phù thủy lấy đôi tay che miệng mình lại.

Cuối cùng thì họ cũng đã nhận ra được kết thúc của câu chuyện.

Đôi mắt của họ tràn ngập sự sùng sốt.

“Juliet hét lên. Hỡi lưỡi dao, ta rất vui khi được gặp ngươi. Trái tim ta rồi sẽ trở thành chiếc vỏ bọc của ngươi! .....và Juliet đâm thẳng con dao vào sâu trong lồng ngực mình.”

“A, aa!”

Những nữ phù thủy ngay lúc ấy lấy tay ôm nhau.

Ừm ừm.

Tôi cực kỳ rất hài lòng.

Có thể điều khiển cảm xúc của kẻ khác bằng tài diễn xuất của mình. Có thể làm cho họ cảm thấy buồn, vui, hy vọng, và tuyệt vọng, đây mới chính là thứ đã cho tôi một lý do để tồn tại trên cõi đời. Sự bức dọc chồng chất từ chuyến bay trước đó cũng tan chảy đi như đá băng phơi mình dưới ánh mặt trời.

Em gái thứ hai cùng cha khác mẹ của tôi đã chỉ trích tôi nặng nề về điều này trước đây, rằng đây là một sở thích biến thái.

Tôi không tài nào hiểu được con bé.

Tôi chỉ là đang trao niềm vui cho mọi người miễn phí cơ mà.

Nhìn kỹ đi. Những nữ phù thủy không chịu được bi kịch đang run rẩy hết sức. Bà Lapis Lazuli thì có thể vẫn ở chế độ vô cảm mặc định, nhưng cô ta cũng đang nắm lấy chiếc ly trong tay thật chặt, và ngay cả những vị khách ở xung quanh chúng tôi cũng đang thốt nên những tiếng rên rỉ. Đây chẳng phải là một cảnh tượng vô cùng mỹ diệu và hài hòa sao?

Đó là tại sao, tôi sẽ làm bọn họ còn vui hơn.

Khi đang nhe mặt ra cười ở bên trong, tôi cất tiếng.

“Dòng máu đỏ tươi chảy ra từ ngực nàng Juliet. Nàng có thể cảm nhận được dòng máu của mình. Ánh nhìn của Juliet dần dần trở nên mờ mịt đi. ....”

“K-Không.”

Có một ai đó thốt lên một tiếng kêu van yếu ớt.

Sao họ lại có thể phản ứng một cách trong sáng như thế cơ chứ.

Thật sự rằng, tôi cảm thấy việc dành thời gian từ này đến giờ chòng ghẹo, à không, ý tôi là, phục vụ họ là rất đáng.

“.....Trong giây phút cuối. Juliet ép khuôn mặt của mình lên cơ thể của Romeo. Cơ thể của người yêu nàng rất ấm. Thật ra, đó là hơi ấm của dòng máu tuôn ra từ Juliet. Tuy vậy, Juliet, vì đã mất hết tri giác của mình, chỉ có thể tự cho rằng sự êm dịu ấy đến từ chính cơ thể của người yêu.....Vừa là một phước lành vừa là một bi kịch. Vừa là một bi kịch vừa là một phước lành.....Juliet nở một nụ cười yếu ớt. Cuối cùng, đắm chìm vào dòng máu của chính mình. Với gương mặt trên cơ thể của tình yêu đời mình, nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng.....đôi mắt mềm mại của nàng khẽ đóng lại.”

Khép màn.

HẾT.

.....

.....

...

Một khoảnh khắc tĩnh lặng.

““Juliet đáng thương quá—!””

Những nữ phù thủy đồng thanh hét lên.

Một kết thúc không có chút hy vọng hay mơ mộng gì đã làm chấn động mạnh mẽ đến ý thức của họ. Mười hai người bọn họ lập tức bắt đầu cất tiếng oán than.

“Không thể nào! Không thể nào lại như thế được!”

“Oaaaa, oaaa.....”

“Chúa tể, hỡi chúa tể! Hai người bọn họ rồi sẽ được hạnh phúc, phải không? Một thầy phù thủy sẽ xuất hiện ‘tên tên ten!’ rồi hồi sinh lại được Romeo và Juliet, có phải không!?”

Tôi cảm thấy như vui sướng đến phát điên trước sự hưởng ứng nhiệt tình (khóc than) của bọn họ.

Cảm ơn vì đã phản ứng nồng nhiệt như thế, thưa các quý vị khán giả.

Nhưng điều mà tôi thích nhất ở cõi thế gian này lại là cho những con người đang cầu xin một cái kết có hậu chứng kiến sự thật tàn nhẫn của cái hiện thực vô vọng này.

“Buồn thay.....sự may mắn đến thế không bao giờ được ban xuống cho hai người bọn họ.”

“T-Thật vậy sao?”

“Đúng.”

Tôi gật đầu.

Những nữ phù thủy có biểu cảm đau khổ trên gương mặt, cứ như thể họ vừa được Liên minh Bảo tồn Thiên nhiên Quốc tế trên tivi thông báo rằng loài rái cá biển đang ở trên bờ vực tuyệt chủng vậy.

Tôi nở một nụ cười.

“Romeo và Juliet, không hề được hồi sinh, mà đã chết vĩnh viễn.”

“Huaaaaaaa!”

Những nữ phù thủy đều khóc rống lên từ tận phổi nghe thật thảm thiết.

Bây giờ, một vết sẹo sẽ tồn tại mãi mãi trong trái tim của bọn họ.

Tôi tin rằng những vết sẹo làm cho con người trưởng thành lên. Nói ngắn gọn, bằng cách cung cấp cho họ một vết sẹo này, tôi cũng đã cho họ một nền tảng để mà tự thân trưởng thành. Trong một tương lai xa, những nữ phù thủy đó có thể sẽ phải nhìn lại quá khứ và cảm ơn tôi. Nhờ vào sự quan tâm lo lắng ân cần của đức ngài Dantalian, mà họ đã có thể trưởng thành hơn nữa như một con người (quý).....

Mà kết quả của sự giáo dục của tôi có hiệu lực cũng hơi bị nhanh đấy.

[Diễn xuất ma quái của bạn đã chinh phục lòng người.]

[Phù Thủy Humbaba mức độ tình cảm tăng 11.]

[Phù Thủy Stheno mức độ tình cảm tăng 12.]

[Phù Thủy Euryale mức độ tình cảm tăng 9.]

Một lượng lớn những bảng thông báo tràn xuống như dòng nước lũ.

Ngoại trừ một phù thủy, những phù thủy còn lại đều có mức tình cảm tăng vọt một cách chóng vánh. Không còn nghi ngờ gì. Bọn họ đã thật sự bị những câu chuyện tình cảm làm cho rung động mất rồi. Bằng chứng là, họ từ nay tới giờ nước mắt cứ rơi là chảy.

“Phu nhân Macbeth, nàng Juliet, bọn họ.....”

“Trên thế gian này chỉ toàn những sự giễu cợt bản thiêu.....”

“Từ bây giờ mình sẽ không tin vào bất cứ cái thứ tôn giáo nào nữa.....”

Chẳng phải thật đáng kinh ngạc sao?

Cái màu ảm đạm của sự tuyệt vọng mới là sắc màu hợp với con người nhất. (Edit: riết rồi chả biết tội này quý hay người)

Tựa như một trường môn của một giáo phái mới, tôi đang nhìn vào những con chiến non trẻ với lòng mình tràn đầy sự thỏa mãn. Đứng rồi đấy. Vứt bỏ tất cả những hy vọng với cái thế giới bên ngoài ấy đi và hãy tự nhốt lại lòng mình vào trong. Như thế mọi chuyện sẽ trở nên ổn thỏa thôi.

Lapis Lazuli đang ngồi cạnh tôi thở dài một tiếng.

“Bề tôi phải công nhận, rằng đức ngài vẫn như ngày nào.”

“Ta biết mà. Trước sau luôn làm cho người khác trở nên khoan khoái là nét đáng yêu của ta đó.”

“Bề tôi lại nghĩ rằng ngài trước sau lúc nào cũng thoải mái rồi tận xương tận tủy cơ à.”

“Hôô, đó là tại sao mấy kẻ đầu óc đã ngu muội lại còn đi ghen tỵ với người khác mới thật là thô bỉ.”

Tôi uốn cong hai bên khoe miệng mình lên.

Lapis Lazuli đang nhìn vào tôi với cặp mắt mờ nhạt như cá chết của mình.

Không sao không sao. Biểu hiện của cô ấy là thế thôi, nhưng bên trong, cô ta cũng đã bị xúc động trước tài hùng biện của mình. Nếu nói là cô ấy đã bị cuốn hút thì cũng không phải phóng đại gì cả. Chỉ là cô ta lại quá xấu hổ để mà biểu hiện được cảm xúc từ bên trong của mình thôi.....

[Lapis Lazuli mức độ tình cảm giảm 1.]

Đùùùùù.

Lapis Lazuli còn hơn cả cái tâm vốc của sự hai mặt nữa.

Dù cho có là xấu hổ hay ngượng ngịu, thì những cảm xúc ứ đọng ngay từ ban đầu đã không thể nào mà đánh thủng được cái bản mặt trơn tru như đá đó của cô ta.

“Hừm hừm. Có lẽ lần này nên là câu chuyện gì đó sáng sủa hơn.....”

“Ooi! Tiếp khách kiểu gì mà thậm tệ đến thế này hả!”

Vào thời khắc tôi khàn giọng định đổi chủ đề.

Phía bên kia quảng trường phát ra một thanh âm đồ ỉ, thêm thắt vào là một cảnh tượng nhộn nhạo om sòm. Nhóm của chúng tôi cùng lúc đổ dồn ánh nhìn về địa điểm ấy.

“Vị rượu thì tệ hại, chỗ ngồi thì cứng đơ! Các người còn chẳng biết phép tắc lễ độ trước khách hàng của mình nữa! Đã thế lại còn đòi được trả tiền, các người có đang thật sự cố kiếm ăn không đấy!?”

“Tiểu nhân xin thứ lỗi, tiểu nhân thành thật xin thứ lỗi, thưa đức ngài.”

Một gã trẻ tuổi đang la hét một người lùn già.

Khuôn mặt của ông người lùn đó được bao phủ bởi những nếp nhăn. Trang phục cũng đàng hoàng. Rất có thể ông ta là chủ của một quán rượu. Ông

người lùn đó đang ở dưới đất mà cúi lạy hết lần này đến lần khác.

“Bối những nhân viên hèn mọn của chúng tiểu nhân đã không thể nhận ra đức ngài.....”

“Há. Đây là tại sao mấy thằng già cỗi nên đi chết hết đi.”

Bốp

Gã thanh niên đá vào mạn sườn của ông người lùn già.

Ông già thét lên một tiếng và ngã lăn ra.

“Ốc chó đã móc meo mà còn dám kinh doanh này!”

Đá.

“Nhìn vào cách thiết đãi của mình ấy, thật thảm hại!”

Một cú đá nữa.

Một trận vũ lực phi lý đang diễn ra ngay tại chốn công cộng.

Bầu không khí trong quảng trường trở nên lạnh lẽo. Tuy vậy, không hề có một ai cố ngăn cản. Cứ như thể mọi người đã cùng đồng ý tránh xa khỏi vụ bạo lực đang xảy ra ngay trước mắt họ.

Mùi vị ngon của rượu nhanh chóng biến mất. Hoi men say của tôi từ trong cốc bia khi nãy đã dần dần lắng xuống. Cảm giác hết cơn men này thực chẳng dễ chịu chút nào, nó rất khó chịu là đằng khác.

“Cái tên nực cười đó ở đâu ra vậy?”

“Chúa Quý Hạng 72, Andromalius.”

Lapis Lazuli thì thầm

“Chúa Quý?”

Tôi nhăn hàng lông mày lại.

Giờ mới nhìn kỹ, tôi có thể thấy một cái sừng nhỏ trên trán của gã đàn ông đó.

Chiếc sừng ở phía sau đầu tôi đủ nhỏ để có thể gần như khuất dạng dưới mái tóc, nhưng cái sừng của hắn ta còn nhỏ hơn thế nhiều. Nếu mà tôi không biết rằng hắn là một Chúa Quý, thì chắc đã tưởng nhầm ấy là một cái mụn nhọt ngoại cỡ nào rồi.

“Vâng. Andromalius phí phạm hầu hết thời gian của mình vào chốn sòng bạc ở Nilfheim trong cả năm. Hắn nổi tiếng về việc sử dụng danh nghĩa Chúa Quý của mình để giày vò người dân.”

“Vậy ra hắn cũng giống như một thằng du côn trong xóm à.”

Tôi cười mỉa.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chiến dịch lừa đảo đầy lãng mạn (3)

Chúa Quý Andromalius có xuất hiện trong game nên tôi biết rõ về hắn ta.

Nếu Dantalian chỉ là một con trùn ỉ cày, thì tên này lại là một con trùn ỉ để trong phần hướng dẫn. Hẳn là một con sâu bọ đến nỗi đã bị giết một cách thảm hại dưới tay của một anh hùng cấp 1.

Nguru tầm nguru mã tầm mã.

Dù cho có là Andromalius hay Dantalian, chúng ta đều ở trong cái cấp độ bị đối xử như một con cá cơm, nên nếu chúng ta phụ trợ cho nhau thì cũng là ý hay, nhưng——

Có một tương khắc giữa tôi và cái thứ cận bã này.

Chúa Quý Andromalius đã ‘thức tỉnh’ anh hùng.

Trong phần mở đầu, bác main đã bị tấn công bởi lũ ác quỷ.

Ngoại trừ bác main ra, thì người dân trong thị trấn và cả gia đình của bác ấy sẽ đi châu trời hết. Nếu bạn chọn nhân vật nam, thì là em gái bạn. Nếu bạn chọn nhân vật nữ, thì anh trai bạn sẽ phải làm vật hy sinh.

Dù cho có ở phe nào, thì bác main cũng phải mất đi một người quan trọng đối với mình. Từ đó, với khát vọng trả thù rực cháy, bác ấy thề rằng ‘Ta sẽ tiêu diệt từng tên Chúa Quý trên vùng đất này.’……

“Humm”

Tên thủ phạm đã sinh ra một con quái vật mang tên ‘Anh Hùng’.

Đó là tương lai nằm ở phía trước dành cho cái kẻ ở bên kia quảng trường đang đánh đập một ông già.

Năm hiện tại là năm 1505 theo lịch Đế Quốc. Năm mà làng của bác main bị tấn công là năm 1506 theo lịch Đế Quốc.

Bằng bất cứ lẽ nào, thì tất nhiên tôi phải làm gì đó trước khi năm nay trôi qua. Nếu không, thì điều này có nghĩa là một thằng nhóc hi mũi chưa sạch nào đó trên một cái thung lũng khi ho cò gáy sẽ tự dựng lại thức tỉnh thành một anh hùng. Giải quyết một thứ khả thi như người hùng càng sớm càng tốt sẽ là một lựa chọn khôn ngoan nếu như tôi vẫn còn muốn tiếp tục dành quãng đời còn lại của mình để sống một cách yên bình và lười nhác.

Ngay sau đó.

Với một tiếng ‘tírring’, một chuông báo hiệu kêu vang và một cửa sổ hiện thị nảy lên.

Những lựa chọn đó cứ như thể chúng đã được ghi lại từ dòng tâm trí của tôi.

[1. Thân thiện với Andromalius.]

[2. Sát hại Andromalius.]

Tôi đặt một bàn tay lên cằm của mình.

……Đúng. Lựa chọn thứ nhất nghe có vẻ thuận lợi đấy.

Sau khi đã trở nên thân thiết với Andromalius rồi, mình sẽ xui khiến hắn để tấn công ngôi làng của anh hùng một cách kỹ càng hơn. Tiêu diệt mọi ngọn nguồn của rắc rối. Chiến thuật nhỏ cò tận gốc lúc nào cũng là hợp lệ cả.

Còn về mặt khác, lựa chọn thứ hai rất cực đoan.

Nếu mà giết cái tên Andromalius thì sẽ hoàn toàn loại bỏ được nguyên nhân của mọi sự rắc rối. Phương hướng của cái kế hoạch này thì không phải là sai. Vấn đề là những hậu quả kéo theo từ nó.

‘Một Chúa Quý đã sát hại một Chúa Quý khác.’

Vì một sự kiện như thế, những người khác sẽ đổ xô sự chú ý về phía tôi. Bọn chúng sẽ dồn những ánh nhìn về tôi một cách vô ích. Cái lựa chọn này quá náo động đề mà là một biện pháp rồi.

Tôi thích xử lý vấn đề một cách yên ả hơn một chút. Như là ám sát ấy. Khía cạnh của lĩnh vực đó hợp với sở thích của tôi hơn. Tuy nhiên, tôi còn không biết thuê một sát thủ ở chỗ nào.…….Vậy tôi phải chọn cái lựa chọn số 1 à?

Trông thấy bầu không khí lạnh lẽo bao phủ cả cái quảng trường, tôi có thể nhận ra sự thật rằng Andromalius chẳng được yêu mến chút nào cả. Những ma nhân ở đây xem ra đều rất khinh bỉ cái tên phóng đảng đó. Có vấn đề rồi đây. Nếu giờ mà tôi trở thành bằng hữu với Andromalius ở đây, thì hình ảnh của bản thân dưới ánh nhìn của kẻ khác sẽ bị đổ vỡ theo mất. Thanh danh cũng như một sợi dây cứu hộ của các nhà chính trị. Nếu có thể, thì tôi muốn giữ cho cái thanh danh của mình càng trong sạch càng tốt.

Nhưng liệu những lựa chọn nào khác ngoài cái số 1 ra có khả thi hay không? Sát hại tên Andromalius và cũng đồng thời tránh nhận được sự chú ý. Liệu mình có thể làm cho một cái kết lý tưởng như thế xảy ra không. ....? Thật sự việc tránh được sự chú ý là một điều không thể. Nhưng nếu mà mình có thể đổi hướng tập trung của những sự chú ý ấy vào chỗ khác thì.....

“Thưa đức ngài?”

Giọng nói của Lapis Lazuli đã đưa tôi ra khỏi dòng suy nghĩ mà trở về với thực tại.

Tôi nhanh chóng quay đầu lại.

“Lala. Bây giờ cô có còn giữ chiếc nhẫn trên người mình không?”

“Vâng?.....bè tôi đúng là có đem nó theo người.”

“Cho ta kiểm tra một chút.”

Không một lời cảnh báo, tôi nắm lấy bàn tay trái của Lapis Lazuli. Tôi có thể cảm thấy một chỗ gồ lên qua lớp găng tay trắng của cô ấy.

Có một chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô.

Lapis Lazuli đã được công khai biết đến với tư cách là thê thiếp của tôi.

Chúa Quý Dantalian đã quá si mê điều đồ kẻ tình nhân tạp chủng của mình đến nỗi hẳn chẳng còn thêm quan tâm đến công việc chính trị nữa. Những lời đồn đại như thế. Tất nhiên, chúng không phải là thứ gì khác ngoài những lời rêu rao xạo ke mà chúng tôi đã cố ý dựng nên.

Chiếc nhẫn này được mua để mà vỗ béo thêm cái lời đồn đại đã bị bóp méo ấy. Vài ngày trước, tôi đã rót 1,600 đồng vàng vào hai chiếc nhẫn xa xỉ.

Chúng là một cặp nhẫn đôi với viên kim cương màu xanh da trời 5 carat được đính vào mỗi chiếc. Ở mặt sau được khắc lên dòng chữ viết bằng thứ tiếng Frank, ‘Anh/Em sẽ không yêu bất cứ ai khác ngoài em/anh (Autre Ne Veuil)’.

Nói cách khác, đây là một lời thề đính hôn điển hình.

Trong con mắt của thị chúng, Chúa Quý Dantalian là kẻ ngu xuẩn nhất trên thế gian. Một tên đầu óc đơn giản đã đi mua ngay một chiếc nhẫn cho tình nhân của mình ngay sau khi hẳn mới kiếm được chút tiền. Nhưng giờ thì nhìn đây, thật tốt khi tôi đã sẵn chuẩn bị trước cái này. Cái nhẫn này cuối cùng cũng có chỗ để mà dùng, đúng là phòng bệnh còn hơn chữa bệnh. ....

“Đừng có tưởng là từ giờ người sẽ được kinh doanh ở khu này nữa, thằng già chó chết này! Thứ rác rưởi mốc meo này.”

Andromalius vẫn tiếp tục hành hạ ông già.

Trên gương mặt của hắn nở ra một nụ cười hiểm ác. Xem ra hắn rất thích thú cái trò đánh đập người ta đây. Sao mà cái bản mặt ngày thơ ấu đáng ghen tỵ thế không biết.

Dẫu là vậy, có chơi solo chắc chủ cũng sẽ buồn lắm đấy. Andromalius, mau mau tạo phòng để anh đây tham gia vào cuộc vui nào.

Đừng có lo. Anh đây hơi bị thông thạo cái vụ làm cho bầu không khí của bữa nhậu này trở nên thú vị đấy. Mới khắc trước đây thôi, với tài hùng biện hoa mỹ của mình, anh cũng đã làm cho cả những nữ phù thủy kia phải sững sốt luôn. Và chú nữa, rồi cũng sẽ phải cười quần quai trên sân nhà luôn. Anh sẽ tô điểm cho chú trở thành một nhân vật phụ xuất sắc của một vở kịch trữ tình.

Cuối cùng, tôi xác nhận lại với Lapis Lazuli.

“Lazuli. Andromalius có bè phái nào đang che chở cho hắn không?”

“Theo như những gì bè tôi biết, không hề có việc đó.”

“Liệu có Chúa Quý nào khác mà hắn tỏ ra vẻ thân thiện khác thường không?”

“Không hề. Ngay cả trong giới Chúa Quý, Andromalius cũng bị đối xử như một thứ phế phẩm đáng hổ thẹn.”

“Duyệt.”

Nói cách khác, mình không có gì phải lo nữa.

Tôi nâng ly bia của mình lên.

Một. Hai. Ba.

Sau khi đếm xong trong tâm trí mình, tôi thả chiếc ly xuống—

Bán Yêu, Lapis Lazuli

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 16

Niflheim, Quảng Trường Hermes

Xoảng

Chiếc ly vỡ ra thành từng mảnh.

Trong phút chốc, tất cả ánh nhìn của mọi người đều tập trung về đây.

Trong quảng trường này có hơn 200 người, nhưng không ai nói lấy một lời nào. Trong sự tĩnh lặng đó, thanh âm của ly thủy tinh vỡ vang vọng thật lớn. .... Tuy chỉ là một chiếc ly thủy tinh, nhưng tiếng vỡ ồn đến nỗi lan rộng tới cả những góc xa nhất của quảng trường.

“Haaa?”

Andromalius nhìn về phía này.

Cặp mắt xécher của hắn tựa như một con cáo với một bộ dạng đáng ghê tởm. Tôi có thể thấy được cái nhân cách đê hèn và bản tính cáu bẳn chỉ qua ánh nhìn của hắn.

“Ngươi là thằng quái nào? Sao còn không mau cúi đầu xuống?”

Andromalius lên tiếng trước mặt đức ngài Dantalian.

Đức ngài Dantalian không hề phản ứng chút nào. Ngài ấy đang nghĩ về chuyện gì vậy? Tôi cẩn thận quay đầu và kiểm tra sắc thái trên khuôn mặt ngài ấy và—sống lưng tôi trở nên lạnh lẽo.

Đúng là khuôn mặt đó.

Chính là biểu cảm ấy của ngài mỗi khi ngài đã phát hiện ra con mồi của mình và đang nhàn hạ chờ đợi thời cơ để vồ lấy nó.

Đây không phải là khuôn mặt của một gã vô công rồi nghề thường ngày của ngài ấy. Một nụ cười thoảng qua trên khóe môi của đức ngài. Đó là gương mặt của ngài khi ngài đang toan tính một âm mưu hiểm độc trong đầu mình.

Xem ra tên kia không nhận ra đức ngài Dantalian. Cũng không có gì lạ, chiếc sừng của ngài ấy đã được che lấp dưới mái tóc nên khó có thể mà thấy được nó.

Andromalius nhỏ nước bọt xuống sàn. —“Woa, nhìn kia, thằng này thậm chí còn không thèm cúi đầu nữa.”

Sau khi đá vào người lùn già thêm một lần nữa, hắn bước về phía chỗ chúng tôi. Cái cách mà hắn vung tay vung cẳng như thể hắn là một con mèo hoang nào đó đã tìm ra một món đồ chơi mới.

Những ma nhân ngồi ở gần đấy cẩn trọng lùi ra xa khi hắn đi qua. Có vẻ bọn họ không muốn bị vướng vào rắc rối.

Còn về phía này, chị em phù thủy Berbere vẫn yên tại chỗ một cách tĩnh lặng. Bọn họ đã được thuê bởi đức ngài Dantalian. Danh dự của họ sẽ không cho phép làm một việc như bỏ đức ngài lại phía đằng sau và tẩu thoát.

“Không ngờ lại gặp được mấy tên thường dân không biết phép tắc gì hết.”

Hắn xem ra không vừa ý vì những nữ phù thủy đã không đón chào hắn mặc dù hắn ở ngay trước mắt. Andromalius cau mày.

“Nếu các ngươi gặp một Chúa Quý thì ít nhất các ngươi phải nên cúi chào, nhưng gì đây? Tại sao các ngươi còn dám ngược cầm ra vẻ tự phụ thế hả?”

Andromalius mạnh tay nắm lấy mái tóc của một nữ phù thủy. Cô ta thốt lên một tiếng rên đau đớn.

“Ưr.....”

Cô phù thủy đó tên là Beatrice. Tôi nghe nói rằng đã lâu lắm rồi cô ta mới tham dự một chuyến đi hộ tống sau hơn nhiều thập kỷ ẩn mình. Những phù thủy thường hay giăng lưới chân tay, nên việc họ giành hơn trăm năm để đi du hí cũng là chuyện bình thường. Chỉ mới nhận hợp đồng đầu tiên sau một quãng thời gian dài mà giờ cô ta lại phải bị vướng vào cái tên Andromalius này, cô phù thủy đó đúng là có vận xấu mà.

“Này, mấy con nô lệ kia. Một Chúa Quý đang ở trước mặt các ngươi đây. Một trong những Chúa Quý đáng kính đã cho các ngươi cơm ăn áo mặc đây. Các ngươi đáng lẽ phải chào hỏi ta tử tế chứ, vậy mà giờ các ngươi còn không thèm nhắc mong ra khỏi ghế hả.”

“Ư, ưr.....”

Thanh âm của những sợi tóc bị kéo đứt phát ra.

Mặc vậy, nữ phù thủy đó vẫn không hề hé môi lấy nửa lời.

Đây là vấn đề của quy tắc xã giao. Nếu mà những nữ phù thủy chào hỏi tên Andromalius, thì họ sẽ phải công nhận rằng hắn ta đứng ở vị thế giai tầng còn cao hơn cả đức Ngài Dantalian. Việc giữ vững sự kính trọng dành cho ngài ấy đối với họ là một chuyện sống còn.

“Hô. Nhìn này.”

Andromalius cười giễu cợt.

“Cả cái lũ nô lệ này bị cảm mẹ hết cả rồi. Nếu mấy cái lưỡi của các nguoi bị thiếu năng thì ít ra cũng phải cúi đầu chứ. Wow, sao cả cái cổ các nguoi cũng cứng đơ thế này. Đức ngài vĩ đại ta đây có nên kéo thẳng chúng ra cho các nguoi không? Đừng có mà cự tuyệt và.....”

“Quả là một tên đực rựa rác rưởi.”

Ngay lúc đó đức ngài Dantalian bắt đầu mở miệng.

Andromalius khựng lại.

“Hả?”

“Ta nói nguoi là một thằng rác rưởi. Ta cứ nghĩ rằng chỉ có cái óc chó của nguoi là bị thối rữa thôi, nhưng xem ra ngay cả hai cái tai của nguoi cũng bị thối ra hết cả rồi nhì.”

Ai ai cũng có thể cảm nhận bầu không khí sững sờ của mọi người trong quảng trường.

Ngay cả tôi trong một khắc cũng tưởng rằng mình đã nghe lầm. Rác rưởi? Đó là một từ không được phép nói với một Chúa Quý trong chốn công cộng. Khuôn mặt của Andromalius lập tức vặn vẹo.

“Tại sao nguoi dám cả gan khinh suất nói ra những từ ngữ như thế với bổn đại nhân ta đây.....”

“Đây là tại sao mấy tên côn đồ tự cao tự đại lại thảm hại là thế. Nếu nguoi không có lấy một xu nào để trả tiền uống rượu, thì cứ chịu xin lỗi rồi xéo đi. Lại còn bày đặt cái kiểu xét nét tìm cho ra lỗi rồi đi đánh đập người già. Thậm chí sau khi đã dám đem cái mặt dày của mình đi quảng bá một cách vô liêm sỉ, nguoi lại còn tới đây để bắt nạt những nữ phù thủy này nữa.”

Đức ngài Dantalian cười lớn.

“Thế mà nguoi còn dám vác mặt làm màu tự xưng mình là ‘bổn đại nhân’ cơ chứ. Đúng là một tuyệt tác đấy. Andromalius. Nguoi không phải là một Chúa Quý. Nguoi chỉ là một thằng cùi bắp may mắn sinh ra trên đời với một cái sừng bé tí trên đầu thôi.”

“T-Thằng khốn.....?”

“Mà những vị thần cũng nhăn nhó thật đấy. Bọn họ rảnh hay sao lại mà lại đi nặn ra một cục rác như nguoi làm Chúa Quý ở cái thế gian này cơ chứ. Thậm chí ngay cả mấy thánh nữ mà thấy cái giẻ rách bẩn thỉu nhà nguoi thì họ chắc cũng sẽ phải cảm hận mấy vị thần mất thôi. Ngày qua ngày, cả số lượng những tín đồ sùng đạo rồi cũng sẽ tụt giảm xuống con số âm cho mà xem.....”

Sắc mặt của Andromalius luân phiên chuyển từ tái nhợt sang tái đỏ, tái đỏ sang tái nhợt.

Nếu nhìn kỹ, thì đôi vai của hắn đang lay động dữ dội. Đương nhiên rồi. Hắn ta rất có thể chưa từng bao giờ bị ném tới tấp vào mặt những lời sỉ nhục nặng nề như vậy trong suốt cái quãng đời Chúa Quý của mình.

Andromalius hét vào những người chung quanh.

“Các nguoi còn làm gì thế hả!? Tại sao còn không mau gõ cổ cái tên hỗn xược này đi ngay lập tức!?”

Đức ngài Dantalian, như thể đang thực sự nghĩ rằng chuyện này rất buồn cười, ngài khịt mũi.

“Thấy chưa, chẳng phải gã này là một kiệt tác sao? Hắn còn không thể nào nhận ra được người cùng tộc đang đứng ở ngay trước mặt hắn. Không chỉ hai cái tai, mà ngay đến hai con mắt của hắn chắc cũng đã thối hoặc hết cả rồi, đến cái mức này thì chắc có đối xử hắn như một cái xác chết cũng không đủ đồ chút nào.”

“Cùng tộc.....?”

Đức ngài nhún vai mình.

“Ta là Chúa Quý Dantalian, Hạng 71. Mà để ta nói cho nguoi biết điều này, những cô phù thủy mà nguoi đã đối xử tệ bạc đó chính là đoàn hộ tống mà

ta đã thuê nguyên cả ngày hôm nay.”

“Hạng 71.....”

“Cứ xin lỗi vì đã bạc đãi những người hộ vệ quý báu của ta nếu ngươi sẵn lòng”

Ngài ấy hạ ly bia của mình xuống.

“Giờ thì ngươi đã thông ra chưa? Hãy thành khẩn xin lỗi và phấn ngay. Dẫu việc này hơi có khó đối với những kẻ bị thiếu năng, nhưng đây là những phép tắc ứng xử cơ bản trong xã hội. Tận dụng cơ hội này mà học hỏi đi.”

“Há. Vậy mà ta cứ tự hỏi không biết ngươi là cái tên đại quý tộc tầm cỡ nào chứ.”

Tên Andromalius đắc thắng giờ giọng khinh miệt.

Mặc dù người trước mắt ta là đức ngài Dantalian, nhưng hẳn chỉ cao hơn ta có một hạng. Hẳn chẳng qua cũng chỉ là một con sâu bọ không có tài cán nổi bật gì hay bất cứ phe phái nào chống lưng cho. Đó rất có thể là những gì mà Andromalius đang nghĩ tới.

Thật ngu xuẩn. Chẳng có điều gì khờ dại hơn là việc mất cảnh giác khi đang đứng trước ngài Dantalian.

Có thể lúc bình thường đức ngài là một tên lười biếng hết thuốc chữa, nhưng đây thực chất chỉ là một chiếc mặt nạ giả trang. Bản chất thật sự của ngài là một con ác quỷ thâm hiểm. Ngài cố ý dẫn dắt đối phương, khiến chúng trở nên sợ hãi, và rồi nuốt trọn con mồi của mình chỉ trong một khoảnh khắc.

Andromalius có vẻ đã không hề biết đến điều này. Trên khóe miệng của hấng vẫn còn mang một nụ cười hèn hạ. Hấng tựa như một con heo rừng đang lao đầu thẳng vào vách đá vực thẳm.

“Vậy à. Dantalian đấy à. Ấy daaa, ta nghe nói là đạo gần đây ngươi trúng số lắm nhỉ. Có cả tin đồn đang lan truyền ra rằng một tên ngu ngốc nào đó đã rước một đứm ngoại lai về làm thê thiếp của hấng. Đúng rồi. Nếu mà ngươi đây là Dantalian.....thì hẳn con ả này phải là ả tạp chủng nổi tiếng đó.”

Andromalius quay đầu nhìn về phía tôi.

Hắn bây giờ chuyển sang nhắm tới mình thay vì đức ngài sao?

“Con thường dân này đã cả gan dụ dỗ cả một Chúa Quý bằng thân thể của nó! Cũng phải thôi. Ngay cả mái tóc ngươi cũng gợi nhớ đến cái dòng giống dê hèn đó của ngươi.”

Pặc Pặc

Andromalius dùng bàn tay của hấng tát vào má tôi.

Tay của hấng ta làm cho má tôi khá nhói đau. Tuy rằng hấng đang giơn cột tát nhẹ vào má tôi, nhưng tôi có thể cảm thấy được tâm ý thật sự của hấng.

“Ta thật không thể nào hiểu được cái khẩu vị của ngươi. Tại sao ngươi lại muốn cưa một con ả như thế này cơ chứ? Có thể cô ta có diện mạo kha khá, nhưng cái quan trọng nhất là dòng giống mà lại bản thiêu thế này thì hòng cái rồi.”

Việc chuyển hướng mục tiêu về phía tôi là một quyết định cũng khôn ngoan đấy.

Những Chúa Quý có thể thiêu liêu và bất khả xâm phạm, nhưng đối với những Chúa Quý khác thì không phải như thế. Cũng có nghĩa là, họ đều bình đẳng như nhau. Nếu mà một Chúa Quý đánh một Chúa Quý khác thì những thông luật rắc rối sẽ can thiệp vào. Nhưng về mặt khác, nếu là việc tự do đánh đập một kẻ ngoại lai thì được cho phép.

Lý do mà tên Andromalius đã bắt đầu nhắm tới tôi cũng nằm trong khoản đó. Hấng ta đã đi đến kết luận rằng hấng sẽ không thể nào mà áp đảo được đức ngài chỉ với thứ hạng của mình, vậy nên hấng đã nhanh chân tìm ngay cho mình một mục tiêu yếu kém khác.

“Hay là cái đó? Cái ‘miệng dưới’ này của ngươi tuyệt hảo tới mức ngươi đã có thể làm cho cái tên Dantalian này chết mê chết mệt?”

Andromalius đổ ra một tràng cười hi hi.

“Ta nói nè. Bôn đại nhân vĩ đại đây đang xem xét việc ban cho ngươi một cái ân huệ vua chúa, vậy ngươi nghĩ thế nào? Một con ả sinh ra đã là thường dân mà lại có thể đi ăn nằm với 2 Chúa Quý. Thế thì còn thứ gì vinh dự bằng?”

“.....”

“Kuha! Một bên là một tên đàn độn hạng 71, còn bên đây lại là một con chó cái sinh ra từ một con đĩm nào đó bị cưỡng hiếp bởi một tên nhân loại thấp hèn. Thế này mà không phải là một tuyệt tác sao? Hà?”

Bắt chợt.

Andromalius tát mạnh vào má tôi.

Lần này thì không có sự chế nhạo đùa cợt nào nữa. Cú tát đó hoàn toàn mang ý định sử dụng vũ lực của hắn. Hắn tát mạnh đến nỗi làm cho đầu tôi phải xoay về một phía.

—Đau thật đấy.

Tuy nhiên, chuyện này cũng là thường thôi.

Từ thuở nhỏ, tôi đã phải hứng chịu những vụ bạo lực nhiều đến nỗi nó làm cho tôi phải phát chán. Từng có một khoảng thời gian tôi đã bị những người trong làng ném đá vào người như một thói quen thường nhật. So với cái đó, cú đánh của Andromalius tựa như cú đánh của một đứa trẻ.

Có thể không ai làm quen được với sự đau đớn, nhưng kẻ đó lại có thể quen được việc chịu đựng cơn đau. Điều đó nằm trong bản chất của mọi người. Và tôi nằm trong số những người đó.

“.....”

Tôi gửi trả lại ánh nhìn của mình về phía trước.

Ngay khi tôi làm thế, điệu cười trong giọng của Andromalius dứt con.

“À à? Người đang nhìn cái quái gì vậy?”

Andromalius tát vào mặt tôi một lần nữa. Tôi cảm thấy hắn ta đã dồn hết sức nặng của bàn tay vào cú tát này. Thật không may, lúc này, việc Andromalius không hề dành thời gian tập thể lực đã rõ như ban ngày. Cú tát của hắn không hề nặng một chút nào.

Tôi lại nhìn về phía trước.

“.....Cả chủ lẫn tớ đều phiền phức!”

Andromalius rống lên thật lớn.

Hắn vung cánh tay hết lần này đến lần khác. Và cứ mỗi lần đó đầu của tôi đều bị quay về một bên bởi lực tát. Nhưng vô ích. Bởi vì tôi lại xoay đầu mình về vị trí ban đầu.

“Grừ, grrr.....!”

Thấy điều đó, khuôn mặt của tên Andromalius chậm chậm nứt vỡ ra để lộ nên cơn thịnh nộ. Hắn còn không biết cách để kiềm chế cơn giận dữ của mình, thật thấp hèn. Đến nỗi giờ tôi phải thương cảm mà không thể nào chịu được việc nhìn vào hắn.

Tôi tự hỏi liệu có phải đức ngài Dantalian đã nghĩ về một điều tương tự, vì từ nãy đến giờ ngài ấy cứ cười thầm bên cạnh tôi.

“Đúng là một cảnh tượng hay đấy, Andromalius. Thân là một Chúa Quý đáng kính mà người lại không thể nào khuất phục được một kẻ ngoại lai còn con ngay trước mặt mình. Chuyện này đúng là chưa từng nghe qua. Người có chắc là các vị thần đã không nhầm lẫn khi biến người trở thành Chúa Quý không? Hay phải chăng ban đầu đáng lý ra người đã phải làm thường dân rồi?”

Gương mặt Andromalius trở nên đỏ xè.

“B-Bổn đại nhân ta.....bổn đại nhân ta đây.....!”

“Không sao. Người không cần phải biện bạch kiếm cớ đâu. Ngay cả những vị thần cũng phải có lúc lơ đãng ngủ gật khi đang làm việc chứ.”

Ngài Dantalian mỉm cười.

“Tuy nhiên, đây sẽ là lần cuối cùng ta cảnh cáo người. Đừng có chạm dù chỉ là một ngón tay vào người ta yêu quý nữa. Và hãy chân thành xin lỗi vì đã đánh đập đoàn hộ tống và tình nhân của ta.”

“Đừng có chọc ta cười!”

Bóp

Andromalius, với nắm đấm của mình, đã dồn hết sức lực đánh tôi. Tôi ngã ngửa ra từ chiếc ghế của mình và lăn trên sàn đất. Những nữ phù thủy cất lên tiếng hét thất thanh.

“.....”

Miệng tôi vẫn còn tê tái vì cơn chấn động. Với chiếc lưỡi, tôi có thể cảm nhận một thứ có vị của sắt trong miệng mình. Tôi lấy ra một chiếc khăn ăn và lau hai bên khóe miệng. Chiếc khăn thấm một màu đỏ thẫm của máu tươi.

Tôi chậm chậm nâng người đứng dậy.

“Ngươi phải bị xử tử!”

Andromalius đang vẫy vẫy ngón tay về phía mặt tôi.

Có một sự căm hận trong đôi mắt hắn. Chẳng phải là đáng ngạc nhiên sao? Sao mà một kẻ lại có thể đi coi khinh kẻ khác chỉ ngay sau lần gặp đầu tiên chứ. Những gã như hắn đúng là toàn đặt cảm xúc của mình dưới mức giá rẻ mạt vượt ngoài sự tưởng tượng.

Thật không may, với tư cách là một thương nhân, tôi không thể nào lại có thể đi tôn trọng những tên thiếu năng đang cố bán sản phẩm của bọn chúng với cái giá rẻ mạt.

“Xử tử! Ngươi sẽ phải nhận án tử hình! Một thứ ngoại lai như ngươi thì chúng ta sẽ phán cho có tội ngay mà không hề cần bất cứ phiên tòa nào cả. ....! Cho dù ngươi có phải chết dưới tay của bốn đại nhân đây thì ngươi cũng không được phép kháng cự! Biết không hả!? Mau xin lỗi trước bốn đại nhân ta ngay lập tức vì đã dám cư xử một cách vô liêm sỉ như thế!”

Tử hình này, tử hình nọ. Tên này ồn ào thật đấy.

Chỉ có thể phun ra một từ hết lần này đến lần khác. Điều đó đã cho thấy được cái mức độ tri thức của tên này lên tới tầm cỡ nào. Một con yêu tinh 5 tuổi cũng còn biết nhiều từ khó trong tự điển hơn hắn. Tôi, vẫn với một gương mặt vô cảm, nhìn chăm chăm về phía Andromalius.

“Con điểm này, đến tận phút cuối mà mày vẫn ngoan cố!”

Andromalius hùng hục đi tới chỗ tôi.

“Được lắm! Ta sẽ xé rách cái miệng của ngươi ra, con điểm! Xuống địa ngục mà sám hối đi—iiii, gráááááá!?”

Tuy nhiên, hắn còn không thể bước lấy 5 bước chân.

Tất cả những người trong quảng trường đều cùng nhau thốt lên tiếng hét. Andromalius đã ngã xuống mặt đất. Từ cổ của hắn, dòng máu đỏ thẫm trào ra.

“U, ura? Ấấấấacc!?”

Andromalius theo phản xạ lấy đôi bàn tay để che lấp lại vết thương.

Lượng máu tuôn ra thật rất nghiêm trọng. Đó không phải chỉ là một vết trầy xước nhỏ xinh mà chỉ cần lấy bàn tay che là có thể ngăn được. Andromalius thốt lên một tiếng kêu la khi nhìn vào số máu trên tay.

Một đòn duy nhất nhắm thẳng vào một điểm chí mạng.

Để có thể sát diệt chỉ trong một nháy.

Chứng kiến điều đó, tôi nghĩ rằng nó thật sự—.

Thật sự rất hợp với phương pháp săn mồi của đức ngài Dantalian.

“Thật đáng tiếc.”

Ngài Dantalian lau đi dòng máu trên con dao của mình.

“Vi đã dám xem lời cảnh cáo của ta là một chuyện vụn vặt.”

Sự vô tư của ngài Dantalian thật không có một bờ ranh giới nào. Trong hơn hàng trăm người đang ở cả quảng trường này, ngài ấy là người duy nhất có thể tỏ ra về mặt bình thản như vậy. Cứ như thể đức ngài đang đứng ở rất xa cái bầu không khí ồn ào hiện đang bao trùm xung quanh chúng tôi.

“Người đó mới đây thật sự đã đâm Andromalius sao?”

Đến độ mọi người còn phải vô tình nghi ngờ chính bản thân mình và suy nghĩ như vậy.

Dẫu thế, đức ngài đang nắm một lưỡi dao đâm máu trên tay mình. Những giọt huyết sắc nhỏ xuống đã gột rửa sạch sẽ mọi sự hoài nghi trong tâm trí bọn họ.

Tôi tự hỏi liệu có phải bởi vì người gây ra chuyện này đã tỏ ra quá thoải mái hay không. Quảng trường mới một giây trước còn ồn ào huyên náo đây thôi, giờ đã bắt đầu yên tĩnh đi. Một sự tĩnh lặng đến ngột thở phủ lấy cả cái quảng trường. Trong không khí yên tĩnh đó, giọng của đức ngài Dantalian vang vọng thật lớn.

“Lapis Lazuli.”

“Vâng, thưa đức ngài.”

Tôi lập tức cúi đầu mình.

“Thuật lại trường hợp mà một Chúa Quý được phép tấn công một Chúa Quý khác.”

“Bề tôi xin tuân lệnh. Để một Chúa Quý làm tổn hại một Chúa Quý khác, người đó đầu tiên phải kính cẩn cảnh báo đối phương hai lần. Trong trường hợp đối phương rõ ràng lơ đi sự cảnh báo, và tiến hành xâm hại nghiêm trọng danh dự của người Chúa Quý đầu, thì người Chúa Quý đó được phép tấn công Chúa Quý bên đối phương.”

Một thông luật.

Bởi lẽ những Chúa Quý là những tồn tại thiêng liêng, nên họ không bị ràng buộc bởi bộ luật thông thường. Tuy vậy, nếu mà sự xung đột xảy ra giữa những Chúa Quý, thì họ sẽ phải bị hạn chế bởi hệ thống thông luật. Điều thông luật mà tôi đã thuật lại được biết đến với cái tên「Lời Cảnh Báo Cocytus」.

Theo truyền thuyết kể rằng, nếu một ai chết đi thì họ sẽ phải vượt qua 5 dòng sông. Acheron, Cocytus, Phlegethon, Lethe và Styx. ....Cocytus là con sông thứ hai. Nếu một người đã khuất vượt qua được con sông Cocytus, họ rồi cũng sẽ đi đến Phlegethon, nơi mà thay vì một dòng sông nước, đây lại là một dòng sông nham thạch. Ai đến nơi đây sẽ phải rơi vào dòng sông và linh hồn họ sẽ bị thiêu rụi. Đó là vì sao mà khi đưa ra Lời Cảnh Báo Cocytus thì điều ấy có nghĩa là khuyến đối phương nên rút lui trước khi bọn họ bị đốt cháy.

Andromalius rên rỉ.

“L-Lời Cảnh Báo Cocytus. ....?Khụ! Tên khốn, người có biết là người đang phun ra những lời xàm bậy gì không hả!?”

Hắn đáp lại như thế cũng phải thôi.

Thông thường, Lời Cảnh Báo Cocytus chỉ được sử dụng trong sự kiện chiến tranh. Nếu một Chúa Quý muốn tấn công vào căn cứ của một Chúa Quý khác, thì người đó sẽ phải gửi lời tuyên chiến hai lần. Lời cảnh báo được sử dụng trong trường hợp này.

Mục đích ban đầu của nó là được dùng để ngăn chặn những cuộc chiến. Việc phát động tấn công mà trước đó không có gửi ra một lời tuyên chiến là phạm pháp, từ ấy đi đến kết luận, nó có tác dụng kiềm hãm sự xung đột. Đức ngài Dantalian đã khéo léo lạm dụng điều thông luật này.

Andromalius gào lên.

“Khụ, người tiêu tới nơi rồi thằng khốn! Dantalian! Người tiêu rồi. ....Những Chúa Quý khác sẽ không để yên việc này đâu. ....khục! Đã quá muộn để khóc lóc mà van xin tha thứ rồi! Bỏn đại nhân ta sẽ không bao giờ tha cho người đâu!”

“Kẻ sắp tiêu tới nơi là người.”

Đức ngài Dantalian giẫm lên muống ay của Andromalius lên. “an xin tha thứ rồi! Bỏn đại nhân ta sẽ không bao giờ tha cho người đâu!” yên việc này đâu. ....khụ bàn tay của Andromalius. Thanh âm của những cái xương bị gãy vụn vang vọng. Andromalius la hét càng thảm thiết hơn và quần quai trên sàn.

“Chúa Quý Hạng 72. Tội lỗi mà người đã phạm phải là những điều như sau. Thứ nhất, người đã dám chế nhạo và hành hung đoàn hộ tống ta đã thuê mà không hề có lý do chính đáng. Thứ hai, người đã vô lý hành hung tình nhân của ta.”

Ngài Dantalian nhìn ra xung quanh và nói với một giọng thật lớn.

“Ta đã yêu cầu Andromalius dừng lại với tất cả lòng kính trọng, nhưng hắn đã phớt lờ ta đi. Hắn đã không chỉ đe dọa sự an toàn của ta, mà hắn cũng đã làm tổn hại đến danh dự của ta nữa. Tất cả mọi người ở đây đều là nhân chứng!”

Những người trong quảng trường bắt đầu lảo đảo tai nhau.

Andromalius rất có thể đã không còn ở trong tâm trí của ngài nữa. Ngài Dantalian đang nhắm tới việc lôi kéo tất cả những người ở đây trở thành nhân chứng.

“Nhìn đây!”

Sau khi cời bỏ găng tay mình và vút chúng qua một bên, ngài ấy nắm lấy tay trái của tôi, và cũng cời đi chiếc găng tay ở đó. Cứ như thể cho cả thế gian chứng kiến, ngài ấy giờ bàn tay trái của tôi thật cao.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út của tôi.

Một viên kim cương màu xanh lấp lánh và tỏa sáng rực rỡ.

Một chiếc nhẫn tương tự cũng nằm trên ngón áp út của ngài.

“Ta là một Chúa Quý. Người con gái trẻ tuổi ở đây là một thường dân. Đôi ta không được phép kết hôn với nhau. Tuy nhiên, thề với Nữ Thần Aphrodite, Ta, Dantalian, Chúa Quý Hạng 71, tuyên bố tình yêu của mình dành cho cô gái này! Chiếc nhẫn này chính là minh chứng cho việc đó! Cho dù cho cả thế gian có ngăn cấm hôn ước của chúng ta, thì trái tim của chúng ta cũng đã cùng chung nhịp đập!”

Mọi người chung quanh há hốc vì kinh ngạc.

Một Chúa Quý đã bày tỏ tình yêu của mình dành cho một thường dân, và còn trước toàn thể khán giả gồm có hơn hàng trăm người ở một quảng trường chốn công cộng

Từ ngày mai, giới thượng lưu rồi sẽ phải nháo nhào cả lên. Tin đồn về tình yêu say đắm giữa một Chúa Quý và một kẻ ngoại lai sẽ được lan truyền ở bất cứ nơi đâu. Đây là một hiện tượng theo lẽ tự nhiên. Dù cho có ở thế hệ nào đi chăng nữa, dân chúng cũng luôn lấy làm thích thú trước đề tài ‘tình yêu bị cấm đoán’.

Đây chính là nơi mà đức ngài đã gian xảo đặt ra chiếc bẫy dối trá của mình.

Trong câu chuyện tình để đời này, nhân vật được biết đến là Andromalius rốt cuộc lại bị tụt xuống thành một nhân vật phụ không hơn không kém.

Một mảnh khốe quý quyết.

Nếu đức ngài Dantalian chỉ đơn thuần là sát hại Andromalius, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Chắc hẳn việc đó sẽ không gì hơn ngoài một vụ án sát nhân.

Nhưng nếu ngài ấy thực hiện vụ giết người vì ‘kẻ thường dân mà mình yêu’, thì mọi chuyện lại khác. Võ kịch sát nhân buồn tẻ sẽ trở thành một buổi diễn về một câu chuyện tình bị cấm đoán.

Đức ngài và bản thân tôi chính là Romeo và Juliet.

Andromalius chính là nhân vật phụ, Tybalt, kẻ đã bị Romeo sát hại.

Sự thật đã bị bóp méo một cách dễ dàng.

“Đ-Đề mà say đắm một kẻ ngoại lai. Thật mất trí. Điên rồi.....Một nỗi ô nhục của Chúa Quý!”

Andromalius thốt nên một tiếng rên la trong cơn đau đớn.

Gã đàn ông tội nghiệp đó không hề hay biết gì cả. Hắn sẽ phải lìa xa cõi đời mà không hay biết chuyện mình đã bị lôi kéo vào một âm mưu đã được dàn sẵn. Tôi cảm thấy có một chút nhỏ nhen sự cảm thông đối với hắn.

“Tên khốn. Người còn không có cái quyền nào để mà tự nhận là cùng một chủng tộc với bốn đại nhân ta đây. Giai cấp là tôn ti trật tự rất đỗi thiêng liêng. Việc người đã dám to gan đi ngược lại với trật tự của tạo hoá.....!”

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chiến dịch lừa đảo đầy lãng mạn (4)

“Để xem nào. Trật tự của tạo hoá nhĩ?”

Đức ngài hạ ánh mắt hướng về Andromalius.

Một lời thì thầm nhỏ nhẹ, nhưng thật đáng kinh hãi thốt ra từ hai hàng môi của ngài.

“Để tao nói cho mày biết trật tự của tạo hoá thật sự là như thế nào nhé. Thằng gà ẹ. Đó là luật rừng. Nếu một con mèo mà dám nhảy xổ vào một con cọp, thì kết quả đương nhiên là nó sẽ đi lên bàn thờ ngậm cá khô rồi. Sự thật của cái thế gian này đúng là đơn giản và nhàm chán quá đi mất. Phải không nào?”

Ngay lúc ấy sắc mặt Andromalius chuyển sang một màu tái nhợt.

Có lẽ giờ đây hẳn ta vừa mới kịp nhận ra rằng đức ngài Dantalian đang thật sự có ý định giết chết hẳn.

Nhưng đã quá muộn.

“Đây là tại sao cá nhân tao lại thích những lời dối trá hơn là sự thật. Cũng tựa như một khuôn mặt trần trụi cần phủ lên một lớp trang điểm, chuyện ném ném gia vị cho đời là điều cốt yếu đấy.”

“X-Xin tha.....”

“Chọn sai rồi cưng.”

Không màng đến chuyện xem xét việc đó có sai trái hay không, đức ngài vung con dao của mình.

Lưỡi dao cứ như thế đâm thẳng vào cổ họng của Andromalius.

Dòng máu tràn ngập vào trong khí quản khiến cho Andromalius phải nôn ra máu tươi.

“Gura, gura hă hăc.....”

“Xin tha? Lời thoại phim cấp 3 gì mà nhằm chán đến thảm hại vậy. Trong cuộc sống đã hằng tẻ nhạt của chúng ta, thì cái lời đó chỉ như đang hành hạ chúng ta thêm trong nỗi thống khổ thôi. Tao thấy rằng sự buồn tẻ là một tội lỗi của nhân loại, và tựa như thể một con sâu bọ có hại đáng để mà bị tiêu diệt.”

Đức ngài thì thầm.

Với một chất giọng thật nhỏ chỉ đủ cho tôi, người đang ngồi ở ngay bên cạnh ngài, nghe thấy được.

“Lần sau, khi nào đã giỏi hơn về cái khoản trần trối thì hãy mà bơi vào lại nhé, đồ diễn viên hạng ba.”

“.....”

Andromalius co giật.

Như thể một con rối đã bị cắt đứt dây, đầu hẳn im lìm ngã xuống.

Phải chăng cảm xúc cuối cùng thoáng hiện trong ánh mắt của hẳn là sự sợ hãi, hay là căm hận đối với đức ngài Dantalian. Tôi nghĩ cả hai điều đó đều rất có thể.

Đức ngài duỗi thẳng lưng mình và nhìn ra xung quanh quảng trường. Không ai dám lấy mắt chạm mắt với ngài ấy. Bọn họ đều cố tránh ánh nhìn của ngài theo bản năng. Tất cả mọi người đều đã bị nuốt chửng bởi bầu không khí vô cùng điềm đạm của đức ngài Dantalian.

Thật đáng kinh ngạc. Ngài Dantalian đã đơn thương độc mã mà làm choáng ngợp được cả một quảng trường rộng lớn này.

Từ trước tới nay, tôi đã hằng nghĩ rằng sự uy nghiêm của một vị vua chỉ là một khái niệm trừu tượng. Tuy nhiên, sau khi nhìn đức ngài, giờ thì tôi đã hiểu. Đức ngài có một cái gì đó có thể làm cho các khán giả phải bị áp đảo.

Ngài không hề chế ngự người dân bằng nỗi sợ hãi. Ngài không hề thu hút họ bằng quyền uy thanh thế. Một thứ hoàn toàn khác đang ẩn nấp sau cả những thứ kia.....

Tại sao trước đây ngài ấy lại không hề phô trương một kỹ năng như thế này. Làm thế nào mà ngài lại có thể giác ngộ được một lượng tài năng vô cùng khổng lồ sau khi đã phải trải qua một tình huống thập tử nhất sinh với bọn mạo hiểm giả. Tôi hiện tại không thể nào mà giải đáp được.

Tuy vậy.

“Cô đã chịu khó tốt lắm, Lala.”

“Thứ lỗi?”

“Thuộc hạ của ta không bao giờ nên nhẹ dạ mà bị khuất phục trước kẻ khác. Khi cô cự tuyệt việc quay ánh mắt của mình đi nơi khác tới phút cuối cùng dù cho có bị đánh đập bởi Andromalius, ta đã rất ấn tượng đấy. Cô thật sự là một người phụ nữ xuất chúng.”

Đức ngài cười một cách tinh quái.

Khi nghe thấy tiếng cười nhẹ đó, tôi đã nghĩ.

Rốt cuộc thì, mình đã không hề sai lầm khi lựa chọn đi theo để phục vụ ngài.

Lần đầu tiên trong ngày hôm nay, tôi đã rất chắc chắn điều đó.

Ban Lãnh Đạo Keuncuska, Yêu Tinh Keo Kiệt, Torukel

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 16

Trụ Sở Doanh Nghiệp Keuncuska, tầng cao nhất.

Tầng cao nhất của trụ sở.

Đó là một nơi mà chỉ một số lượng rất ít ủy viên được phép đi vào.

Không ai khác ở trong căn phòng rộng lớn này. Chỉ có một đám cổ quan tài trải dài khắp căn phòng. ....Liếc nhìn có thể thấy số lượng lên đến hơn ba mươi cổ.

“Keruk.”

Dù đã chứng kiến cảnh tượng này bao nhiêu lần, nó vẫn luôn khiến cho ta thấy một cảm giác thật dị thường. Vampire thời nay cho rằng quan tài đã là quá lỗi thời và không còn dùng chúng nữa. Lũ đó giờ đã ngủ đàng hoàng trên giường gối hết cả rồi. Vậy mà một lần nữa, ta lại nhận ra rằng Ivar Lodbrok là một lão già tụt hậu so với thời đại.

Ngay vào lúc ta quay đầu mình để đọc một cuốn sách.

“—Ông Torukel.”

“Ồi giờ ời!”

Ta nhảy cẫng lên vì bất ngờ và quay lại về phía sau.

Một nữ phù thủy thấp bé đáp trả lại bằng một nụ cười tinh quái.

“Ông trông như thể mình vừa mới gặp ma vậy.”

“Nếu ngài ở đây thì phải lên tiếng đi chứ!”

“Tôi xin lỗi. Tôi không tài nào nhìn được mà muốn chọc ghẹo ông một phen lúc tôi thấy ông, ông Torukel.”

“Keruruk, tôi cứ tưởng tìm tôi rụng ra rồi. ....nhưng tại sao ngài lại ăn nói kỳ quặc như thế?”

Nữ phù thủy bước những bước thật dài về phía một cổ quan tài màu đen.

Nếu ta nhớ không nhầm thì tên cô ta là Beatrice. Cô ta ban đầu là một nữ phù thủy nằm trong số chị em nhà Berbere. Nhiều thập kỷ trước, sau khi xung đột với Ivar Lodbrok, cô ta đã bị bắt về phe này. Hôm qua, cô ta đã đi và nói là sẽ đào bới thông tin về Lapis Lazuli. Nói cách khác, hoạt động như một gián điệp.

“Cách ăn nói của tôi ư?”

Nữ phù thủy đó ngồi tự trên đỉnh của chiếc quan tài. Chất giọng của cô ta có thể rụt rè e lệ nhưng trên gương mặt thì toàn cười toe toét. Tên biến thái đó. Hẳn tarát dễ là đang lấy làm thích thú cái tình huống như thế này.

“Cách ăn nói của tôi thì sao cơ, ông Torukel Keo Kiệt à?”

“Nó khó chịu tới nỗi tôi cảm thấy cái dạ dày của mình như bị xoắn lại .....thật là. Có la rầy cũng chẳng ích gì vì dù sao ngài cũng đâu có chịu nghe. Gì cũng được. Mau nói cho tôi biết hành vi của Lapis Lazuli. Ngài trở về vì đã thu thập được thông tin mới trong tay, có phải không?”

“Xin làm ơn đừng có hỏi hả như vậy, ông Torukel. Đàn ông cứ thích thúc giục phụ nữ thì không được nổi tiếng đâu. Bởi vì ông cứ như thế mà chả có bà nào chịu lấy ông trong hơn một trăm năm qua đấy.”

“Tôi tự nguyện độc thân đấy!”

Ả phù thủy nở ra một tràng cười.

Ngay cả nụ cười của cô ta cũng nghe giống như một nụ phù thủy vậy. Điều đó đang làm ta như muốn điên cả lên.

“Tôi tự hỏi. Có một chuyện quan trọng mà tôi đã tìm ra. Chúa Quỷ Dantalian đã say đắm mê một ả succubus còn hơn cả dự đoán ban đầu của chúng ta. Hẳn thậm chí còn trở trên bày tỏ tình yêu của mình trước cô gái giữa chốn quảng trường Hermes.”

“Gì cơ?”

“Liệu tôi có nên thuật lại từng câu từng chữ của gã ta không nhỉ? ‘Ta là một Chúa Quý. Người con gái trẻ tuổi ở đây là một thường dân. Đôi ta không được phép kết hôn với nhau. Tuy nhiên, thế với Nữ Thần Aphrodite, Ta, Dantalian, Chúa Quý Hạng 71, tuyên bố tình yêu của mình dành cho cô gái này.’”

Ta chau cặp mày.

Có thể thốt ra những lời như thế giữa chốn thanh thiên bạch nhật, chuyện này thật phi lý. Việc một kẻ ngu xuẩn đến nhường nào cũng phải có cái giới hạn của nó chứ. Cho dù Dantalian có là một tên ngu đần không biết xấu hổ đi chăng nữa, liệu hắn có thật sự dám làm một việc như vậy không?

“Thật mà. Hắn ta thậm chí còn giết hại cả Andromalius rồi tuyên bố rằng đó là vì ả succubus nữa cơ.”

“Andromalius? Đừng nói với tôi là ngài đang nhắc đến Chúa Quý Hạng 72 chứ.”

Nữ phù thủy nở ra một nụ cười chua chát.

Cô ta kể cho ta tất cả mọi chuyện. Từ việc tên Andromalius đã gây náo loạn như thế nào. Hắn đã xúc phạm những nữ phù thủy và hành hung Lapis Lazuli ra sao. Và cả việc Dantalian đã sát hại Andromalius như thế nào.....

“Thánh thần ơi.”

Khi ta nghe cả câu chuyện, mồm ta đã há to còn há to ra hơn.

Nữ phù thủy đó, như thể hiểu được tâm tư của ta, gật đầu.

“Đường phố ở Niflheim đều huyền ảo ồn ào hết cả lên. Dù có đi tới đâu thì người ta vẫn bàn tán rầm rộ về chuyện tình giữa Chúa Quý Dantalian và kẻ thường dân Lapis Lazuli. Mấy kẻ đó thì nhau đổ rạ dưới chuyện tình bị ngăn cấm này.”

“Thật hết sức phi lý. Cho dù Andromalius có là một Chúa Quý thậm tệ nhất, thì hắn vẫn còn là một Chúa Quý trên danh nghĩa. Không thể nào lại có chuyện hắn bị giết dễ dàng như thế được!”

“Thật đáng tiếc, dân chúng ở Niflheim lại đang thiên về ủng hộ bên phía Dantalian.”

Ả phù thủy nói thẳng thừng.

“Andromalius phung phí thời gian của mình rong chơi ở các quán sòng bạc và cư xử như một tên côn đồ, chuyện này thì chắc ông cũng đã biết rồi. Nếu loại ra chỗ đứng của hắn, thì hắn chẳng có gì tốt đẹp cả. Đương nhiên ngay cả cái thanh danh của hắn cũng là tệ hại nhất. Đại đa số người dân đang nói rằng họ rất là hải lòng và thậm chí còn sẽ nâng ly ăn mừng về chuyện này nữa.”

“.....”

Chẳng có gì khó để mà tưởng tượng ra cả.

Những lời than phiền về những trò hề hèn hạ đáng khinh của Andromalius luôn đổ về thường xuyên. Dù cho hắn có là một Chúa Quý thì đây chẳng phải là quá đáng lắm sao, liệu cứ thả rông hắn như thế có sao không, đề tài bàn cãi này đã đi qua hội đồng thành phố hết lần này đến lần khác. Nói ngắn gọn lại, hắn ta là một con đau đầu đối với tất cả mọi người.

Cũng đã có một lượng người đáng kể phải mất mạng vì những trò đánh đập phi lý của tên Andromalius. Chắc hẳn những thân nhân của những người đã khuất ấy đang ca tụng Dantalian không hết lời.

“.....Thời điểm này thật sự quá trùng hợp.”

“Ừ—”

Nữ phù thủy gật cằm mình.

Một cuộc họp lớn giữa các Chúa Quý sẽ sớm được tổ chức. Chúng ta đã dự là sẽ khôn khéo công kích tên Dantalian ngay tại nơi ấy. Nhưng bây giờ, ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủn còn sót lại trước buổi hội nghị, Dantalian bất chợt lại nhận được sự yêu mến của công chúng.

“Đây có thật sự là một chuyện tình cờ không?”

Thật khó để mà có thể xoá tan đi nghi vấn trong đầu ta. Chúng ta không thể nào chắc chắn được chuyện Andromalius bị xoá sổ đã không nằm trong dự tính từ trước. Ta bắn một ánh nhìn tràn ngập sự hoài nghi về phía ả phù thủy.

“Tôi vẫn chưa có cơ hội để tìm hiểu sâu hơn nữa. Tuy vậy.....”

“Tuy vậy, khả năng lại rất cao. Là điều mà ngài muốn nói.”

“Ừ.”

Sắc mặt của nữ phù thủy trở nên nghiêm túc.

“Dantalian, ngay sau khi Andromalius đã tấn công tình nhân của mình, đã sử dụng Lời Cảnh Báo Cocytus để làm lý do. Cứ như thể hắn đã chờ đợi điều ấy. Đây là một kế hoạch mà không phải ai cũng có thể nghĩ ra ngay tại chỗ.”

“Kuuu.”

Vậy đây không phải là một vụ sát nhân ngẫu nhiên.

Mọi người đều đã biết rằng tên Andromalius lang thang đây đó trong vùng Niflheim. Những nơi mà hắn lai vãng đến cũng giới hạn. Sông bạc, khu đèn đỏ, và quán rượu. Chính là những chỗ đó. Cơ hội để mà có thể bắt gặp được Andromalius cũng khá cao. Việc lập mưu để giết hắn cũng không có khó khăn gì.....

“Ông không nghĩ chuyện này buồn cười lắm sao?”

“Keruk? Cái gì?”

“Trong hơn nhiều năm qua, đã không hề có một ai cố ngăn lại việc phá phách của Andromalius. Chỉ bởi vì hắn là một Chúa Quý. Đầu thế, Dantalian đã giết tên gây rối đó chỉ trong vòng có 30 phút gặp mặt.....”

Nữ phù thủy cười gượng gạo.

“Andromalius đã nắm lấy và tùy ý kéo mái tóc của tôi. Điều đó làm cho tôi cảm thấy như mình là một con súc vật nào chứ không phải một con người. Như một con lợn có thể bị đánh đập, đùa giỡn tùy thích.”

“.....”

“Đấy thật sự là một sự sỉ nhục.”

Đồng tử của nữ phù thủy toả sáng khác thường.

Con người này rõ ràng đang chất chứa sự thù ghét trước những tồn tại mang tên Chúa Quý.

“Hắn ta chỉ được cái địa vị quyền thế. Khi mà một tên bất tài kém cỏi lôi tóc tôi, việc đó khó chịu đến nỗi tôi chỉ muốn xé nát cổ họng của hắn ra và.....”

“Này. Tôi không phải là không đồng ý với ý kiến của ngài, nhưng.”

Ta cẩn thận mở miệng.

“Nếu nhìn theo quan điểm logic, các Chúa Quý cũng không phải là hoàn toàn không có tài cán. Đầu tiên, họ cũng đã thuần thục được ngôn ngữ Babylon. Và chẳng phải ngay từ lúc chào đời những kẻ đó cũng đã có thể hiểu và sử dụng mọi ngôn ngữ ma tộc sao? Hơn nữa, biểu tượng chính trị của họ.....”

“Tôi có thể sử dụng tùy ý hơn 36 ngôn ngữ của các chủng tộc khác nhau.”

“.....Tôi cũng biết về chuyện đó. Dù gì thì, Chúa Quý có một sự thần bí về tín ngưỡng. Đối với đại đa số, những Chúa Quý là những đại diện cho các vị thần và họ cũng là những vị linh mục vĩ đại nhất.”

“Vậy nếu ai mà ra lệnh cho một Chúa Quý phải chết, thì kẻ ra mệnh lệnh đó sẽ phải đi tong thay à?”

Ả phù thủy cười chế giễu.

“Ồi làm ơn đi. Ông Torukel. Đừng có nghĩ theo quan điểm của người khác như thế chứ.”

Chất giọng của nữ phù thủy trở nên nghiêm nghị và một nụ cười uyên thâm của ả thành hình trên đôi môi.

“Dư luận ngoài kia chẳng khác gì ngoài một lũ ngu xuẩn và thiếu sức tưởng tượng.”

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi phải phản bác lại quan điểm đó. Một nhóm người luôn luôn đứng trên một cá nhân. Cho dù là một anh hùng thì cũng không thể nào tự mình chinh phục được cả vùng lục địa.”

“Vậy ý ông đang nói là chúng ta nên theo lý lẽ của số đông và sử dụng điều đó để quyết định đâu đúng đâu sai à? Torukel. Hỡi gã yêu tinh quý tộc bần xỉn của chúng ta oi. Trong tình huống này của chúng ta thì cái đó không phải là một chiến thuật hay ho cho lắm.”

Táách.

Cô ta búng một cái ngón tay.

Và ngay tức khắc, tiếng mở cửa của một cỗ quan tài vang vọng đầu đó trong căn phòng. Với một bầu không khí đầy ảm đạm, một kẻ nào đó nâng người mình dậy từ chiếc quan tài màu đen.

Một cô gái mặc một bộ trang phục nữ hầu.

Cô ta chậm rãi mở hai con mắt và nhìn về phía này.

À ta cười lạnh lùng và cử động hai hàng môi.

“Bởi chúng tôi đông hơn về số lượng.”

“.....Một ý kiến cá nhân cũng có thể được tôn trọng cho dù đang ở trong một xã hội mà lý lẽ của đa số thường được sử dụng. Chỉ cần một kẻ có được đủ cho là chỉ một lượng rất nhỏ sự tinh tế và quan tâm.”

“Ồ, ông nghĩ vậy thật sao?”

Nữ hầu đó nhẹ nhàng vỗ vào mu bàn tay. Tức thì, một cỗ quan tài đen khác mở ra hé lộ một thân ảnh đứng dậy.

Lần này là một người đàn ông với cái đầu của một con sói. Đó là một người sói. Gã ta gầm lên một tiếng thật sâu.

“Điều đó là có thể nếu một thiếu số có một nguồn lực sức mạnh kha khá. Tuy nhiên, trong ma giới mà chúng ta đang sống, có ít nhất phải hơn 470 bộ lạc orc trong khi chỉ còn lại 2 bộ lạc người sói. Nếu mà mâu thuẫn có xảy ra giữa hai chủng tộc, ông có nghĩ là hàng triệu người orc đó sẽ chơi trò quan tâm đối với chỉ còn con vài trăm người sói không? Lúc ấy chỉ còn nước mà đi nài nỉ van xin thì bọn orc đó mới chịu thông được vào não của chúng một lượng vừa đủ ăn sự tinh tế và quan tâm mà ông nói.”

“.....”

Tên người sói huyết sáo.

Ngay khi hắn làm thế, tất cả những chiếc quan tài còn lại đồng loạt mở nắp.

Mỗi quan tài chứa một kẻ. Tổng cộng 33 người nâng cơ thể mình ngồi dậy.

Trong số họ, một quý ông già lão tiến về phía này.

“Thiếu số cần sức mạnh, Torukel ạ. Đặc biệt là một người như ta, kẻ thuộc về một chủng tộc mà chỉ còn 2 tên vampire khác sót lại. Ta luôn phải cân trọng về thế giới xung quanh mình.”

“.....Ivar Lodbrok.”

Một tiếng thờ dài thoát ra từ miệng ta.

Vừa rồi là sức mạnh của ông ta với tư cách là một vampire chân tổ và một người điều khiển rối.

Khả năng cho phép ông ta chuyển ý thức của mình vào trong những nô lệ tùy ý.

Ivar Lodbrok có 32 búp bê nô lệ. Do đó, ông ta có thể làm 32 công việc khác nhau bất cứ khi nào mà ông ta muốn. Đây là một bí mật được khép kín mà trong số những tùy viên, chỉ có ta là người biết đến.

Ma giới hiện giờ đang bị kiểm soát bởi những Chúa Quý. Dù cho một kẻ có giàu có tới cỡ nào đi nữa, thì luôn tồn tại một mối nguy bị thanh trừng bởi những kẻ có quyền lực thật sự. Đó là lý do tại sao một người sẽ phải thiết lập những kẻ sách để bảo vệ sự an toàn cho bản thân. Đối với Ivar Lodbrok thì đó chính là 32 con búp bê nô lệ này.

Cho dù một Chúa Quý có đe dọa chúng ta, Ivar Lodbrok có thể chuyển giao ý thức vào những nô lệ của mình và sống sót tới phút cuối cùng. Đây là vì sao mà Ivar Lodbrok lại cần mật giấu đi những con búp bê ấy. Một bí mật mà những Chúa Quý kia phải tuyệt đối không được biết đến.

.....Mặc dù vậy, nhìn cái cách lão cư xử, cứ như thể một nửa lý do mà lão làm chuyện này là vì đó là một sở thích của lão.

“Hừm. Mọi thứ trông có vẻ vẫn ổn.”

Ivar, với tâm trạng thỏa mãn bao phủ xung quanh, phui đi những hạt bụi trên thân thể ông ta.

“Ta đã lo lắng lỡ như có vấn đề xảy ra bởi đã lâu rồi ta mới chuyển giao ý thức của mình. Không có gì có thể làm cho ta khoan khoái hơn lúc này.”

“Thật tốt quá. Sau khi bị bắt phải chứng kiến một lão già hành xử như một cô gái trẻ, hai cái hốc mắt và lỗ tai của tôi đã phải thối rữa ra hết cả rồi. Ý của tôi là, tại sao ngài lại thông thạo cái trò bắt chước cách nói chuyện của một bé gái đến vậy?”

Ivar Lodbrok nâng hai vai mình lên.

“Ta đâu thể làm gì khác khi mà ý thức của ta bị ảnh hưởng bởi cơ thể chứ?”

Ivar nhún đôi vai.

“Ta mong là người sẽ hiểu. Torukel. Để mà có thể đánh lừa được chị em nhà Berbere, việc diễn xuất là điều cốt yếu. Bọn chúng vẫn không hề hay biết chuyện Beatrice đã bị ta cướp mất.”

“Được thôi, nếu là vì những ả phù thủy thì không sao. Nhưng tại sao lại phải cư xử như một cô gái và thêm cả cách xưng hô khi mà ngài đã ở trước mặt tôi chứ?”

“Tất nhiên là để tận hưởng cái cảnh gương mặt người bị thổi ra mỗi khi ta xưng hô kiểu đó rồi.”

“Vậy hoá ra đó là sở thích của ngài à!”

Ivar thốt ra một tiếng cười.

Sau khi đã dứt con cười của mình, ông ta trở nên nghiêm túc.

“.....Torukel. Hãy nghĩ kĩ đi. Cho dù chúng có sát hại Andromalius, Chúa Quý Dantalian vẫn không được lợi lộc gì cả.”

“Sao cơ?”

“Trong một thời gian ngắn, một quãng thời gian ngắn ngủn thì hẳn sẽ nhận được sự yêu mến của dân chúng. Nhưng nếu xét về lâu về dài, thì hậu quả sẽ trở nên rất khủng khiếp. Sự thật rằng hẳn đã lấy một kẻ ngoại lai làm tình nhân sẽ mãi tồn tại như một vết nhơ và tiếp tục làm vấy bẩn đi danh tiếng của hẳn. Và cuối cùng, cuộc đời chính trị của hẳn sẽ bị bòn rút lại. Lúc ấy hẳn sẽ tự bóp nghẹt cái cổ của chính mình.”

Ta chau hai hàng mày.

“Vậy tại sao Dantalian lại sát hại Andromalius?”

Ivar lắc đầu hết bên này qua bên khác.

“Hãy nghĩ rộng ra đi, Torukel ạ.”

“Rộng ra?”

“Trong chuyện này, chỉ có một kẻ là tuyệt đối được lợi. Đó không phải là Andromalius. Cũng không phải là Dantalian.”

“.....?”

Câu nói ấy giống như một lời thách đố.

Andromalius và Dantalian đối đầu với nhau. Cả hai bên đều không được lợi lộc gì cả. Ai ở đây mà lại có thể.....aa. Đúng rồi, hoá ra là như thế!

“Lapis Lazuli!”

Giọng ta phát ra thật lớn.

“Nhờ vào việc này, thì đây không khác gì một sự kiện rằng Lapis Lazuli chính thức được chấp nhận làm người tình của một Chúa Quý!”

“Đúng là thế. Con ả succubus đó là người duy nhất có được lợi.”

Ivar gật đầu.

“Cô ta rất có thể đã chỉ dẫn cho tên Dantalian từ trước, là nếu mà Andrimalius sinh sự với bọn chúng, thì chúng sẽ sử dụng Lời Cảnh Báo Cocytus để viện cớ mà giết hại hẳn ta. Bởi lẽ Dantalian đã si mê sâu đậm ả succubus, nên hẳn ta sẽ còn hơn cả vui vẻ mà làm theo. Và y khớp như kế hoạch của mình, chúng đã chạm trán Andromalius.....”

Ta không thể nào mà tin được.

“Vậy, Lapis Lazuli đã làm tất cả những chuyện đó hoàn toàn chỉ là để nâng cao địa thế của ả sao.....?”

“Đúng vậy. Cô ta đã chơi đùa với hai Chúa Quý. Dantalian thì đương nhiên, còn Andromalius chắc chắn đã bị lôi kéo vào mưu đồ của ả mà không hề hay biết.”

“Đúng là một ả đàn bà lố bịch. ....”

Ta có thể cảm thấy giọng mình trở nên run rẩy.

Ngược lại, bên phía Ivar, ông ta lẩm bẩm cứ như thể đang rất là thích thú.

“Đây chẳng phải là rất mỹ diệu sao? Mới đây thôi, ả succubus đó không là thứ gì khác ngoài một thương nhân. Tuy vậy, cô ta đã có thể nhận được một khoản vay lớn bằng cách chơi hăng chúng ta một ván, cô ta đã lôi kéo được Dantalian về phe mình và giờ cô ta lại có thể tiêu trừ Andromalius. ....”

“.....”

“Ta thật sự rất cảm động. Cô ả succubus này tựa như một hiện thân của dục vọng thêm muốn sức mạnh. Một đứa con gái như thế được sinh ra trên đời, thế giới này quả thực là đáng sống mà.”

Cặp mắt của Ivar nhìn thẳng về phía ta.

“Torukel. Đối thủ của chúng ta rất ghê gớm. ả succubus đó đủ tài giỏi để có thể vượt qua bức tường địa vị của mình, Cô ta rất nhẫn tâm và tàn bạo.”

“.....”

“Nhưng cô ta vẫn chưa thoát được cái lốt là một kẻ mưu toan yếu đuối. Địa vị của Lapis Lazuli xuất phát từ Dantalian. Nếu chúng ta thanh trừ được tên Dantalian, thì cô ta sẽ không còn là tình nhân của một tên Chúa Quý hay là thứ gì nữa. Lúc đó sẽ chỉ còn lại một con bé ngoại lai hỗn xược.”

Câu nói ấy rất chính xác.

Nếu muốn hạ được tên tướng lĩnh thì phải bắn con ngựa trước tiên.

Lapis Lazuli hiện giờ đang ngồi ở trên một con ngựa mang tên Dantalian và đang lao đầu về phía trước một cách đầy bản lĩnh. Nếu trói chặt chân của Dantalian, thì tất nhiên cái bản lĩnh của cô ta cũng sẽ bị cắt đứt theo.

“Không được phạm bất cứ sai lầm gì. Người phải tách rời bọn chúng ra. .... người có thể làm được không?”

“Ngài có thể có lời thề của tôi. Quý cô Paimon cũng đã hoàn toàn chấp thuận với kế hoạch của chúng ta. Nếu trong ngàn khả năng mà đầu có chuyện gì xảy ra, thì tôi sẽ gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Ta đáp trả lại Ivar Lodbrok với một ánh nhìn đầy nghiêm túc.

Ngay sau khi ta làm vậy, Ivar Lodbrok gật đầu.

Không cần phải hỏi kẻ nào làm trước, chúng ta đồng thanh thuật lại lời thề cam kết.

“Hỡi Keuncuska vĩ đại—”

“Nợ máu sẽ phải trả bằng máu.”

Đây là câu nói của hăng ta đã được truyền lại với lòng tự hào trong hơn 400 năm lịch sử. Nói cách khác, chúng ta đang dồn hết toàn bộ 400 năm đầy niềm kiêu hãnh đó vào buổi hội nghị lớn lao này. Việc thất bại là không thể nào chấp nhận được.

Lapis Lazuli. Người cho dù có thể đã đóng một vai nữ chính đáng kinh ngạc, nhưng người vẫn chỉ là một mầm non mới nhú. Chúng ta sẽ giẫm đạp người thật triệt để.

※※※ Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực. ※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23 : Gánh xiếc xa hoa nhất thế gian

húa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 20

Niflheim, Cung Điện Thống Đốc

Bên phía ngoài nô mức tiếng ồn.

Ngay trước cánh cổng chính của một tòa cung điện rộng lớn, nhiều cỗ xe ngựa xếp thành dãy hàng. Không chậm một khắc, những quý bà quý phái và những quý ông lịch lãm rời khỏi cỗ xe của mình. Diện mạo và trang phục thì ai ai cũng mỗi người một vẻ, nhưng tất cả đều có điểm chung: họ đều có những chiếc sừng.

Khi đang ngồi trong cỗ xe, tôi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trông có vẻ như không có nhiều Chúa Quý đến lắm thì phải.”

“Việc có mặt tại lễ hội Đêm Walpurgis là không bị bắt buộc. Những Chúa Quý có xu hướng suy nghĩ đơn giản rất có thể sẽ không tham gia. Chúa Quý Hạng 1 Baal và Chúa Quý Hạng 2 Agares dự định sẽ không đến dự thưa ngài.”

“Vậy tại sao ta lại phải tham gia chứ? Phiền quá đi mất.”

“Cuộc hội nghị này được tổ chức với mục đích là để bàn bạc về phương hướng đối phó với con dịch hạch. Sẽ rất khó cho đức ngài, người đang độc quyền phương chữa bệnh, mà lại không tham gia.”

“Hoá ra là vấn đề của mấy anh chị hơi bị nổi bật quá đây mà.”

Một lúc sau, Lapis Lazuli lên lút thì thầm với một giọng thật nhỏ.

“.....Thưa đức ngài. Như bề tôi đã nghĩ, bề tôi không nên đi vào cùng với ngài.”

“Sao mà cô vẫn cứ luôn miệng lo chuyện đó thế?”

Tôi cau mày.

“Cô đã được dư luận biết đến với tư cách là hôn thê của ta rồi. Nếu mà không phải là hôn thê của ta thì ta còn phải dẫn ả đàn bà nào vào buổi tiệc khiêu vũ này cơ chứ?”

Trong cuộc hội họp này, trước khi cuộc hội nghị được chính thức bắt đầu, một hình thức giải trí đã được lên lịch để các vị khách mời có thể được tận hưởng. Đó chính là buổi khiêu vũ đêm nay.

Tôi đã chọn Lapis Lazuli làm bạn nhảy trong tiệc khiêu vũ. Đây là điều đương nhiên. Tuy vậy, xem ra quý cô Lala của chúng ta đang cảm thấy rất lo lắng về buổi tiệc này đây.

“Đêm Walpurgis là một buổi tiệc thượng lưu được giới hạn nghiêm ngặt chỉ dành cho các vị Chúa Quý. Chỉ có những chúa tể có vị thế cao mới có thể được quyền tham gia. Đây không phải là nơi mà một kẻ tạp chủng như bề tôi nên có mặt.”

“Tuy là thế, cũng làm gì có luật nào quy định rằng người đi cùng cũng phải là một Chúa Quý đâu. Ta có đem ai theo thì chú bác nào ngăn cấm quái gì được.”

“Có thể đúng là không có luật, nhưng theo phép tắc thì.....”

“Á à, ta hông nghe—Ta hông nghe thấy gì hết á—.”

Lapis Lazuli ngậm miệng mình lại.

Mà cho dù cô có trùm cái ánh mắt bất mãn đó khoét đục cả cái đầu ta thì cũng không có ích gì đâu.

Dantalian hiện giờ là người đang được nhận ánh hào quang dưới cái vai nam chính của một câu chuyện trữ tình. Một kẻ mù quáng vì tình yêu. Đó là hình ảnh của tôi trong con mắt của mọi người. Tối lúc này thì tôi không thể cứ rời xa khỏi Lapis Lazuli và tự mình lãng vãng được.

Hơn nữa, tôi cũng hơi bị khoái cái quan niệm này rồi đây. Một tên ngốc nghếch đắm chìm vào sự si mê mà đánh mất đi tất cả lý lẽ của mình. Thế này không phải hợp lý sao? Làm gì có ai lại phải đi cảnh giác trước một thằng đại gái như thế cơ chứ.

Những quý ngài thông minh thì cũng sẽ chỉ coi khinh một thằng ngu đần như tôi rồi chẳng thèm đếm xỉa gì thêm cho mà xem. Thêm vào đó sẽ là sự hiểu nhầm về chuyện Lapis Lazuli chính là thù phạm. Mọi sự hoài nghi sẽ đổ dồn về phía Lapis Lazuli, trong khi tôi thì đang ăn mừng chơi bời trong những tháng ngày tự do.....

Có lẽ nào, tôi lại là, một thiên tài chăng?

Đó là một kế hoạch hết sức hoàn hảo.

Nhờ ơn trời đã ban xuống cho Cái Chết Đen, tôi đã kiếm được một lượng gia tài khổng lồ, và bây giờ, tất cả những điều tôi cần làm là nhốt mình vào lâu đài và sống hết phần quãng đời còn lại như một thằng NEET. Cảnh cửa dẫn tới thiên đường đã hiện diện rõ ngay trước mắt tôi rồi.

“.....Ngài đang làm cái bộ mặt mà ngài hay làm mỗi khi ngài đang suy nghĩ về một điều biến thái nào đó ạ.”

Im giùm tí.

Sau 20 phút trôi qua, cửa chính cũng trở nên trống trải hơn. Vào lúc đó chúng tôi rời khỏi cỗ xe của mình và tiến vào buổi tiệc. Chúng tôi đã chờ tới tận bây giờ bởi lẽ chúng tôi không muốn phải dính tới cái vụ bị quấy rối phiền nhiễu bởi người khác.

Khi thấy chúng tôi đi vào, người gác cổng thông báo với một giọng thật lớn.

“Hạng 71, Chúa Quỷ Dantalian, đang tiến vào!”

Cùng một lúc, những người bên trong đại sảnh hướng ánh mắt về phía này.

Không bận tâm về những ánh nhìn của họ, tôi bước về phía một góc của phòng khiêu vũ và yên vị ở đó. Tôi có thể nghe thấy những thanh âm xì xào bàn tán của những người xung quanh. Tuy không nghe chính xác là họ đang nói cái gì, nhưng tôi biết đây không phải là một bầu không khí thiện cảm chút nào. Có cảm giác gần giống như là bọn họ đang bị thất kinh bởi tôi đã tới buổi tiệc này và thật sự được họ tổng bởi một bạn nhảy là một kẻ ngoại lai.

Tôi thì thảo.

“Cứ như là ta đã trở thành một siêu sao nổi tiếng ấy nhỉ.”

“Bề tôi nghĩ là chúng ta không có nhất thiết phải làm tới mức khoác tay nhau như thế này.”

“Xuất hiện như những kẻ ngu xuẩn như thế này thì mới hợp gu chứ?”

Đúng là vậy, chúng tôi đang tay trong tay với nhau nhìn rất chi là tình cảm.

Tôi nở nụ cười.

“Đừng có đi ghê tởm mấy chuyện như khoác tay chứ, dù sao ta cũng đang định là sẽ hôn lên đôi môi cô một chút mà.”

“Vậy thì lưỡi của đức ngài Dantalian sẽ bị cắt đấy ạ.”

“Ta đặc biệt rất ưa thích cái kiểu đáp trả không chút thân thiện chút nào của cô đấy.”

“Tất nhiên rồi, thưa đức ngài.”

“Ồi, Lazuli oi. Đừng có sống một cách ích kỷ như thế. Chúng ta hiện đang là cặp đôi đang khuấy tung chảo cái sự kiện xì căng đan sốt dẻo nhất trên toàn lục địa cơ mà. Những kẻ đó đang muốn được chiêm ngưỡng chuyện đôi ta đấy. Cô không thể phục vụ cho thỏa mãn những cặp mắt trần của bọn họ chỉ bằng một cái môi kề môi với ta sao? Lâu lâu cô cũng phải hi sinh về mặt tinh thần chút cho vui đời chứ.”

“Trên toàn cái lục địa này mà bề tôi biết được, một lời khuyên nhủ như thế lại được phun ra từ miệng của kẻ ích kỷ bậc nhất. Thật đúng là quá sức kinh ngạc.....”

“Ta tò mò quá nên định hỏi cái này. Cô có biết là cứ mỗi khi cô càng nói với cái kiểu lạnh lùng bao nhiêu, thì đôi môi của cô lại lảng bóng mị hoặc đến bấy nhiêu không? Hay phải chăng, cô từ trước đã có chủ ý muốn dụ dỗ ta.....”

Giẫm

Lapis Lazuli đang giẫm lên những ngón chân của tôi.

“Đúng là một phản ứng thật đáng yêu. Ta càng đâm ra thích cô hơn rồi đấy.”

“Thật là trùng hợp. Bề tôi cũng đang bắt đầu cảm thấy ghét cay ghét đắng ngài hơn ạ.”

“Một ngày nào đó đôi ta sẽ tìm ra được một điểm chung của nhau thôi.”

“Xin hãy khắc ghi trong đầu ngài là điểm chung đó sẽ không bao giờ là chung một chiếc giường.”

“Sao mà lại tỏ ra ác ý thế.”

Tôi quyết định tạm thời rút lui bây giờ. Thật đúng là chẳng có thứ quái nào lại có thể thú vị hơn việc đi trêu chọc một người phụ nữ giỏi giang.

Những tinh linh, giữ những chiếc khay chứa đầy thức uống có cồn, vỗ cánh phạch phạch bay về phía chúng tôi. Tôi nhẹ nhàng nhắc lên một ly rượu trắng. Lapis Lazuli và tôi, với một mối quan hệ tốt đẹp (ờ thì đây công nhận từ ‘tốt đẹp’ cũng đáng tranh cãi thiệt), cùng nhau thưởng thức thứ rượu của mình và chờ cho tới khi hội khiêu vũ bắt đầu.

Ngoài những tinh linh ra, không còn ai khác dám bén mảng tiếp cận chúng tôi. Những người chung quanh chỉ dám liếc một góc mắt để bắn những ánh mắt dò xét vào bọn tôi. Tôi có cảm giác như thể mình đã trở thành một con hà mã bị trưng bày ở trong vườn thú vậy.

Dẫu thế tôi vẫn vui vẻ mà tận hưởng khoảng thời gian ở đây. Việc có thể thật sự thấy được diện mạo những Chúa Quý ở ngoài đời thực quả thật rất là thú vị, khi mà vốn dĩ, tôi chỉ có thể thấy hình ảnh của bọn họ trong . Hạng 9 Paimon, Hạng 8 Barbatos, Hạng 5 Marbas. .... Đây có phải là đẳng cấp của những Chúa Quý có vị thế cao nhất không nhỉ? Bọn họ đã từng là những kẻ địch máu mặt đã quẳng những cái tựa Game Over vào anh main của tôi rất nhiều lần.

“Bề tôi muốn được thân gửi một lời chào đối với toàn thể những vị chúa tể đã có thể tham dự vào Đêm Walpurgis ngày hôm nay. Bề tôi tên là Ivar Lodbrok và đến từ Hãng Doanh Nghiệp Keuncuska. Xin được mạo muội nói thêm, bề tôi đã được ban tặng cho một vinh dự đó là được trụ trì buổi hội nghị đêm nay.”

Một quý ông cực kỳ già oi là già bước vào chính giữa của phòng khiêu vũ. Một tràng pháo tay nho nhỏ phát ra từ những Chúa Quý. Có cảm giác như thể chỉ có 6 người là mới chịu vỗ tay. Số Chúa Quý còn lại thì chỉ hờ hững đứng nhìn chăm chăm vào ông già.

Còn về phần tôi, tôi nhăn hai hàng lông mày mình.

“Đó là Ivar Lodbrok sao?”

“Vâng. Người đàn ông kia chính là kẻ giàu có nhất của ma giới, ông chủ của Hãng Doanh Nghiệp Keuncuska, và đồng thời là một vampire chân tổ, Ivar Lodbrok. Chính là người mà bề tôi đã phản bội nhờ vào công ơn của đức ngài.”

“Humm.”

Đàn ông hờ.

Ivar Lodbrok đúng là một nhân vật cũng có xuất hiện trong game. Trừ cái việc rằng, Ivar Lodbrok mà tôi biết đến thì lại hơi khác với kẻ đang ở ngay trước mặt lúc này. Tôi chờ đợi với một ánh nhìn thích thú để xem chuyện gì sẽ xảy ra trong căn phòng khiêu vũ này.

“Trước hết, bề tôi xin được phép giải thích về chương trình nghị sự của buổi hội nghị hôm nay. Đầu tiên, về việc đại công tước của vùng Hell đã qua đời từ tháng trước. Bởi không có người kế tục chính thức, vị đại công tước tiếp theo sẽ phải được chọn ra càng sớm càng tốt. Nếu có thể, bề tôi muốn tiếp thu đóng góp những ý kiến của các Chúa Quý hiện diện ở nơi đây và. ....”

“Khoan, khoan đã nào, lão già.”

Giọng nói của một cô gái vang lên một cách rõ ràng.

Mọi người hướng ánh mắt về phía ngọn nguồn của thanh âm đó.

Trong căn phòng khiêu vũ này không có đèn đóm đang hoàng, bởi vậy nên tối mịt cả ra. Chỉ có những ngọn nến to bằng đầu người trôi nổi chung quanh. Đó chính là nguồn sáng duy nhất. Những ngọn nến vàng sẫm chậm rãi lơ lửng trên không trung, thỉnh thoảng ánh sáng lại hắt vào thân ảnh người này, thỉnh thoảng lại hắt vào thân ảnh người kia. Tuy vậy, điều ấy chỉ diễn ra trong một khoảng thời gian ngắn, để rồi những người đó sẽ lại bị nhấn chìm trong bóng tối.

“Do cái con dịch chết tiệt đó mà tất cả văn phòng quản lý dịch vụ dịch chuyển đã phải đóng lại. Bọn ta đã phải làm cái việc chả ai quen như cưỡi chó để mà tới đây trong hơn hàng, hàng, hàng giờ liền. Người biết thế là sao không? Đây quả là thời điểm tốt nhất để còn kêu rêu về ba cái vụ chính trị cổ hủ và buồn tẻ nhỉ.”

Ánh sáng từ ngọn nến phản chiếu khuôn mặt của cô gái.

Cô gái ấy có mái tóc trắng toát tựa như làn tuyết.

Đôi mắt cô như thể đang tỏa sáng một màu vàng kim óng ánh, nhưng có một điều chắc chắn rằng cô ta coi khinh tất cả mọi người ở đây trừ bản thân mình. Dù cho có nhìn tới cỡ nào đi chăng nữa, diện mạo bên ngoài của cô ấy trông không có lấy một gọn nào hơn cái tuổi 14, nhưng cô cũng là một vị Chúa Quý. Một Chúa Quý đã sống tới hơn 500 năm nữa là đằng khác—Hạng 8, Barbatos.

À mà để nói thêm cho biết, tôi không biết liệu con nhóc đó có đang định làm cho hợp kiểu với mái tóc trắng kia không mà sao thân hình của cô ta lại bằng phẳng tựa như đại bình nguyên của vùng Siberia vậy. Cô ta, thật đúng là, trông giống như một con nhóc tí.

“Đức ngài Barbatos. Chúng tôi rất thông cảm, nhưng vấn đề này thật sự cấp bách. ....”

“Tất nhiên. Một bệnh dịch đang hoành hành khắp cả lục địa, 7 kẻ kẻ vị ở vùng Hell đang gây ra nội chiến, và nhờ vào kết quả của cuộc nội chiến tại Vương Quốc Sardinia những nhà quý tộc đã thua cuộc thì giờ đây lại đang bắt đầu nổi loạn. Ngoài cái thời thế thối tha này thì chúng ta còn đang ở trong

cái thời với cả cái thế nào nữa? Còn không kể đến chuyện cả cái thế gian đã là một đồng tạp nham tựa như thế này trong hơn một trăm năm, hai trăm năm, và cả năm trăm năm về trước rồi.”

Barbatos nâng bàn tay phải đang giữ chiếc ly lên.

“Dù cho cả cuộc họp này có bị trễ tới 3 tiếng đồng hồ, thì cũng chẳng có gì thay đổi được đâu, lão vampire già chết ạ. Im mồm mà uống rượu đi. Để chúng ta nghỉ ngơi chút đã nào.”

“Umm. ....”

Quý ông già lão, Ivar Lodbrok, đóng mở miệng mình cứ như thể ông ta đang rất là ưu phiền. Vampire chân tổ có thể là quý tộc trong số những quý tộc, nhưng bọn họ vẫn còn thấp kém hơn so với một Chúa Quý. Việc thắng thừng làm ngơ trước một lời đề nghị tổ chức tiệc uống rượu này quả thật hết sức khó khăn.

Ngoại trừ việc nếu như đối phương là một Chúa Quý có cùng thứ hạng.

“Vẫn ngu dốt như ngày thường vậy, Barbatos.”

Lần này từ đâu có thể nghe thấy tiếng của một quý cô trưởng thành.

“Cô có thể uống rượu lúc nào tùy thích. Cô đã luôn đắm chìm trong con men quanh năm suốt tháng rồi cơ mà, áy vậy sao lại không thử kiểm chế bản thân được một đêm nay thôi? À đó là nếu như mà trong từ điển của cái đầu cô còn có từ ‘kiên nhẫn’, nhì.”

Ánh sáng ngọn nến mập mờ soi sáng vào người phụ nữ đó.

Hoàn toàn trái ngược với Barbatos, đây là một cô thiếu nữ với một mái tóc màu đỏ rực. Có cảm giác như thể trên khắp cái thế gian này, người con gái ấy chỉ đi khinh bỉ độc nhất mỗi một Barbatos.

Lapis Lazuli thì thào vào tai tôi thật nhỏ.

“Đó là Hạng 9, Paimon. Ngày ấy được nhiều người biết đến về chuyện có một mối thâm thù sâu đậm với Barbatos.”

“Không cần giải thích ta cũng có thể nhận ra, bởi cái thiên phú trời ban đó thật chẳng công bằng gì cả. Nếu ta mà là Barbatos thì chắc ta cũng sẽ phải oán hận Paimon đến tức tởm.”

“Thiên phú?”

Tôi hất cằm mình chỉ về phía Paimon. Lapis Lazuli, với một biểu cảm hoài nghi, hướng theo ánh mắt của tôi và dò xét người con gái Chúa Quý đó.

Ánh nhìn của nhỏ lập tức rơi thật chính xác vào bộ ngực của Paimon. Khác xa với Barbatos, Paimon khoe khoang cặp ngực khiêu gợi đầy kiêu hãnh của mình. Đó chính là bằng chứng cho thấy, rằng rốt cuộc mẹ thiên nhiên thật sự không hề công bằng một chút nào.

Lapis Lazuli thốt ra một tiếng thở dài.

“.....Thưa đức ngài. Xin ngài làm ơn hãy dự buổi hội nghị này một cách nghiêm túc.”

“Mỗi khi cặp mắt trần này chạm vào hai cái đồi núi căng phồng đó, ta đều cảm thấy thật kinh ngạc mà không thể tài nào thốt nên lời. Cũng tựa như cái cảm giác khi được tận mắt chiêm ngưỡng một phong cảnh thiên nhiên hùng vĩ và bị lôi cuốn bởi nó vậy.”

“Xin ngài hãy làm ơn nhận ra rằng bây giờ mình đang tỏ ra rất là, thật sự là, vô cùng là thô bỉ, thưa đức ngài.”

“Lala. Ta là cái thể loại ghét việc phải đi ra ngoài còn hơn cả cái chết nữa. Thời điểm hiện tại lúc này ta đang phải trải nghiệm ‘cái chết’ đây. Nếu giờ mà ta còn chán cả cái việc trêu chọc cô, thì làm sao mà ta có thể cường lại ý muốn tự sát của mình cơ chứ?”

Lapis Lazuli im lặng.

Thay vào đó, cái áp lực đang giẫm vào bàn chân phải của tôi lại tăng lên.

Phốt lờ đi cơn đau đang truyền từ những ngón chân lên não, tôi cười toe toét.

“Đó là cái giá cho việc cô gây vò tôi theo lệ thường nhật đấy. Cam chịu đi cưng.”

“.....Chẳng lẽ đức ngài thật sự ghét phải bị đánh thức vào mỗi buổi sáng đến vậy sao?”

“Cá nhân mỗi con người đều có một đồng hồ sinh học của riêng mình. Ta là cái thể loại về mặt thể chất không nên thức dậy vào sáng sớm.”

“Vậy chắc hẳn tôi đoán là việc ngủ trung bình mỗi ngày 16 tiếng là chiếc đồng hồ sinh học của đức ngài. Hề tôi nghĩ rằng vấn đề ở đây không phải là về thể xác, mà là về tâm thần của ngài rồi.”

“Ngán gọn lại ý của cô nghĩa là ta có vấn đề về tâm thần đến nỗi có thể sánh ngang với mức độ của việc bị thổi nát tới tận xương tủy như nước thải bản thiu à?”

“Hôm nay, ngay tại địa điểm này, bề tôi lần đầu tiên nhận ra được rằng đức ngài có năng khiếu lập dàn ý thật là đáng kinh ngạc.”

“Lala. Trong một ngày, ta phải ngủ ít nhất 15 tiếng đồng hồ.”

“Cho dù có dư dả bao nhiêu thời giờ chẳng nữa, bề tôi không thể cho phép nhiều hơn 7 tiếng đồng hồ.”

“Cái gì? 7 tiếng?”

Tôi hét to lên.

“7 tiếng?! Giỡn anh đây đấy à? Thế khác quái gì cô bảo ta nằm xuống và ngồi dậy ngay tức khắc hả. Ai ai cũng phải dành ít nhất 12 tiếng đồng hồ cho giấc ngủ thì mới có thể sinh hoạt đẳng hoàng như một con người (quý) chứ!”

“Bề tôi thường ngủ không quá 4 tiếng đồng hồ một ngày. Từ cái thuở bề tôi vẫn còn lang thang ở con cùng ngõ hẻm và trong hơn 30 năm sau kể từ lúc đó.”

“Ồ. Ra đây chính là khoảnh khắc hé lộ sự thật về lý do mà tại sao cô lại trở thành một kẻ vô nhân đạo và lạnh lùng như thế. Cả lý do cho việc cái tính khí của cô lúc nào cũng như thể mình đang có kinh cuối cùng cũng lộ diện rồi.”

“Thưa đức ngài. Đa số ai ai cũng chỉ dùng khoảng 7 tiếng để ngủ thôi ạ.”

“Và đa số đều sai lầm cả! Bộ cô không nghe Barbatos nói gì à? Chẳng phải cô ta đã xác nhận rằng dù cho có là hiện tại hay quá khứ, cái thế gian này đã luôn là một đồng tap nham thậm tệ rồi sao? Tất cả là vì thiếu ngủ đấy. Đây là một kết luận hoàn toàn hợp lý.”

“Đẳng cấp của sự lập luận này sẽ phải làm cho cả Aristoteles đến phát khóc mất thưa ngài.” (TN: Aristoteles là một nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại.)

Một lần nữa, Lapis Lazuli và tôi lại thất bại trong việc tìm ra điểm chung về ngoại giao.

15 tiếng và 7 tiếng, khoảng cách giữa hai quan điểm này thật xa vời là xa. Nếu chuyện này còn tiếp diễn thì một cuộc chiến sẽ nổ ra. Và thảm kịch sẽ còn lặp lại.

Mà không phải chỉ có chúng tôi đang có mối quan hệ xấu đi thôi đâu. Trong căn phòng khiêu vũ này, Paimon và Barbatos cũng đang nóng bừng lên và đang bùng nổ ra một cuộc chiến tranh tâm lý đấy.

Barbatos tuôn ra một nhận xét nhạo báng.

“Paimon. Quý cô kỹ nữ thanh tao của chúng ta ơi! Ta đã nghe về tin ngưởi cuối cùng cũng đã quan hệ với một tên nhân mã ngày hôm qua. Chắc cái hông ngưởi cũng phải cực kỳ đau lắm nhì, thế mà ta thấy ngưởi có thể bò lết tới tận đây được đấy chứ. Hay phải chăng là do cái miệng dưới của ngưởi đã lắng lơ lơng lẻo tới mức ngưởi có thể cân được dễ dàng cả một thứ như một tên nhân mã? Hừm—?”

“Mọi người có thể sẽ nghĩ rằng cô không có giáo dục bởi cái cách sử dụng từ ngữ thô tục của mình. Cô nên học lại khuôn phép lễ nghi đi, Barbatos. Cô đã luôn cầu kinh như một đứa trẻ hơn 500 năm qua rồi, giờ cũng đã đến lúc cô bắt đầu cư xử cho ra dáng người lớn rồi đấy.”

Paimon uốn cong hai khoé miệng lên. Rồi ngay lập tức cô lấy một chiếc quạt lông vũ che miệng lại. Rõ ràng cô ta đã cố tình hé lộ nụ cười tự mãn của mình trước khi che giấu nó đi.

“Với một thân thể như thế, cô có lẽ sẽ không bao giờ có thể gần gũi được với một người đàn ông đẳng hoàng. Bởi trước giờ cô chưa từng có một mối quan hệ chính đáng nào lấy một lần trong đời, cho nên cô chẳng còn cách nào khác ngoài việc mãi mãi vẫn chỉ là một cô tiểu thư ương ngạnh. Ôi trời. Quả nhân xin lỗi. Việc trêu chọc thân thể của người khác quả là điều sai trái. ....Quả nhân đã cư xử thật vô phép rồi.”

dunde-355.jpg

“—Không phải là ta không thể kiếm cho mình một người đàn ông, mà là ta cố ý không tiến tới chuyện quan hệ yêu đương, thưa quý cô kỹ nữ ạ. Ta tự nguyện độc thân. Tất nhiên, một đứa con gái cứ thích quảng thân thể của mình đi qua đi lại như một cái giẻ rách thì sẽ không tài nào hiểu được một điều như thế.”

“Aha. Không phải là như vậy đâu. Quả nhân hiểu rõ lắm chứ.”

Paimon híp lại hai con mắt.

Sự nhạo báng tỏa ra từ cặp đồng tử màu đỏ của cô ta.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24 : Gánh xiếc xa hoa nhất thế gian (1)

“Cô cũng không thể tài nào lựa ra những trái nho mà, bởi vậy để làm cho yên lòng tâm trí mình thì cô chỉ việc lơ đi và bảo rằng chúng tất cả đều là nho chua thôi. Chẳng phải lúc nào việc chứng kiến những kẻ tự an ủi mình như thế cũng đều thú vị lắm sao, Barbatos? Có thể nói việc đó như thể cô đang được hé nhìn sự thiếu thốn về nhân phẩm lẫn tri thức của kẻ đó vậy. ....”

“.....”

Barbatos nghiêng răng.

Còn tôi thì bị choáng ngợp một cách sâu sắc trước cuộc đối thoại giữa hai bà chị Chúa Quỷ đó. Đó là tại sao, tôi ngay tức khắc bày tỏ luận văn cảm nhận của mình cho Lapis Lazuli nghe.

“Lala. Có thể là ta căm ghét sâu đậm cái thế giới bên ngoài, tuy nhiên, nếu ta mà được sánh vai với hai người bọn họ, thì cái chuyện phải đi ra khỏi cửa nhà xem ra cũng không tệ lắm. Chỉ đứng đây và nghe thôi mà tâm trạng ta cũng đã vui vẻ ngồi ngồi rồi.”

“Bề tôi lại nghĩ đó là bởi nhân cách của đức ngài đã bị thổi nát từ tận sâu bên trong rồi ạ.”

“Cô có nghĩ là ta có thể thỉnh cầu được một buổi hẹn hò với cả hai người bọn họ cùng một lúc không? Ta muốn được đi chơi với họ, và rồi len lén sau lưng và chỉ đơn giản là đứng đó mà ngắm nhìn cảnh hai bà ỹnh nhau như chó với mèo thôi.”

“Những vị bán thần sẽ phải sững sờ, dân chúng sẽ phải sững sờ, và cả những nhà hiền giả già cỗi chắc cũng sẽ sững sờ tới mức họ phải đục đất từ dưới mồ ngoi lên bởi vì cái phẩm hạnh tàn ác của đức ngài.”

Lapis Lazuli thờ dài.

“Trong 300 năm qua, Barbatos và Paimon đã giao chiến lẫn nhau đến hơn 14 lần. Trong số các Chúa Quỷ thì họ là cặp đôi có mối quan hệ thậm tệ nhất có thể. Bề tôi, với tất cả lòng trung thành đối với đức ngài, khuyên ngài hãy từ bỏ cái giấc mơ nhỏ nhoi của mình đi.”

“Cứ 21 năm là họ lại nổ ra chiến tranh à?”

Chiến tranh không phải là một trò chơi của lũ con nít. Nó là một cuộc chiến ngốn sạch một nguồn lực cực kỳ lớn về nhân lực, quân nhu và thời gian. Nếu họ thật sự không căm thù lẫn nhau tới tận xương tủy thì bọn họ sẽ không làm cái chuyện như đi giao chiến thường xuyên đến vậy.

“Quả là những người phụ nữ ác liệt đến kinh thiên động địa. Ta lại càng cảm thấy khoái bọn họ hơn rồi đấy.” (TN: Hồ phụ sinh hồ từ :v)

“Bề tôi đang bắt đầu cảm thấy thực sự lo cho cái khẩu vị của đức ngài về phụ nữ rồi ạ. Bề tôi chỉ có thể cầu mong rằng đó là một sự lo hão mà thôi. ....”

“Vậy người thứ ba đâu mất tiêu rồi?”

Lapis Lazuli nghiêng đầu.

“Thứ lỗi?”

“Ta đang nói về người thứ ba. Một nhân vật thứ ba. Thế gian này cũng như một bầu vũ trụ thu nhỏ, ấy là tại sao nó lại có xu hướng lập nên cân bằng cho tất cả mọi thứ. Nhìn đi kia. Một người thì là một cô tiểu thư nhỏ nhắn sống trên đồi với cái lưỡi chua chát luôn miệng chửi rủa, còn phía bên kia thì là một người phụ nữ già vờ có tiết hạnh nhưng lại sống trên đồi mà cứ mở mồm thích nói gi thì nói. Cái cân bằng của vũ trụ đang bị đánh sập nặng nề rồi đấy thôi. ....”

Tôi lắc đầu.

“Những cuộc gặp mặt thế này mà không có kẻ hòa giải đôi bên thì không thể nào có thể giữ vững trong hơn hàng trăm năm qua được. Chắc chắn phải có một người có phẩm giá nào đó có khả năng kiềm hãm được hai à đàn bà kia, một người phóng túng như con trâu nước trong thời kỳ động dục vậy. Người đàn bà đó chắc chắn sẽ rất hợp với khẩu vị của ta.”

Và đúng là như thế.

“Hai cô. Bình tĩnh lại đi.”

Một thanh âm cực kỳ âm trầm vang vào căn phòng khiêu vũ.

“Bởi cuộc cãi cọ của hai người các cô, buổi hội nghị đã phải bị hoãn lại. Ít ra các cô cũng phải tỏ ra tôn trọng đối với Ivar Lodbrok, người đã cất công làm chủ trì cho chúng ta chứ.”

Hai Chúa Quý mới đây còn cãi cọ giờ đã ngậm miệng mình lại.

Một ngọn nến lạng lẽ phản chiếu gương mặt của người vừa nói câu ấy.

Hạng 5, Marbas.

Với một áo khoác ngoài phong cách Tây Âu trải dài qua đôi vai, con người với vóc người cường tráng đó thật chậm rãi ném một ánh nhìn dò xét vào những khán giả qua chiếc kính một mắt của mình. ....đó là một gã đàn ông hói đầu.

Là thế đó. Nhân vật thứ ba không là gì hơn ngoài một gã đực rựa với một thân hình lực lưỡng.

Lapis Lazuli thì thầm

“Bề tôi chẳng có lý do gì để phải đi lo lắng về khẩu vị phụ nữ của đức ngài.”

“.....Ta xin rút lại lời nói ban nãy.”

“Marbas đúng là rất được các quý bà ưa chuộng. Mặc dù vậy, bề tôi lại không hề hay rằng điều đó cũng áp dụng đối với cánh đàn ông.”

Một khi người Chúa Quý có thứ hạng cao nhất có mặt, buổi hội nghị lại tiếp tục tiến triển, bầu không khí của căn phòng cũng trở nên êm ả hơn. Sau khi nhận được sự tương trợ đó, Ivar Lodbrok tiếp tục cuộc họp. Trong khi đang nhấm nháp vị rượu vào trong miệng, tôi được nghe đủ thể loại chủ đề họp hành.

Thời gian trôi qua thật là dài.

Nếu mà có cuộc cãi vã khác thì vui biết mấy, nhưng cả Barbatos và Paimon đều ngậm miệng mình lại. Từ đó, chẳng còn trò giải trí nào để mà tiêu khiển nữa.

Hai mi mắt tôi cứ trĩu nặng trong cơn buồn chán. Nếu không phải nhờ Lapis Lazuli liên tục véo vào người, thì có lẽ giờ này tôi đã lăn ra ngủ khò rồi.

Khi tôi đang phải chống chọi với cơn buồn ngủ trong một trận chiến máu đổ lệ rơi, Paimon cuối cùng cũng mở lời.

“Hồi những bằng hữu của ta, và Ivar Lodbrok. Trước khi chúng ta đi vào cuộc bàn luận về con dịch hạch, có một chuyện mà chúng ta nhất định phải làm rõ ra trước.”

“Đó có thể là gì ạ, thưa ngài?”

“Về vụ sát nhân. Quả nhân tin rằng tất cả mọi người ở đây đều đã biết về một sự kiện ô nhục đã xảy ra nhiều ngày trước. Người cùng tộc của chúng ta, Andromalius. Chúa Quý Hạng 72, Andromalius, đã bị sát hại.”

À rá?

Tôi chớp chớp cặp mắt mới này còn đang bị cơn buồn ngủ bao trùm.

Paimon đang đem ra một chủ đề khá là nghiêm trọng đây.

“Andromalius. Hẳn từng là một kẻ đáng hổ thẹn. Hẳn cư xử không đúng quy phép của một vị Chúa Tể. Tuy vậy, ngoại trừ những điều đó ra thì hẳn ta vẫn là một vị Chúa Quý giống như tất cả chúng ta.”

Với những bước đi nhẹ nhàng, Paimon hướng tới trung tâm của phòng khiêu vũ. Mỗi bước đi của cô cứ như lại lòi một chút cơn buồn ngủ trong hộp sọ của tôi ra. Khi cô ta đã dừng bước thì cũng là lúc mà tôi hoàn toàn trở nên tỉnh táo.

“Cho dù cả lục địa này có rộng lớn cỡ nào, thì số lượng những kẻ được chọn để sinh ra là một Chúa Quý lại chỉ có 72. Chúng ta là một chủng tộc với chỉ 72 người. Mỗi cá nhân có giá trị quý giá tới mức chúng ta không thể bị đem ra so sánh với các chủng tộc khác. Vậy mà giờ đây một người cùng dòng dõi của chúng ta đã bị giết hại không thương tiếc.”

Paimon quay đầu hướng ánh nhìn về phía tôi.

Những cảm xúc ẩn chứa trong đôi mắt đỏ đỏ, không còn nghi ngờ gì mà chính là thái độ thù địch.

“Mọi người đều biết rất rõ tại sao chuyện này lại là một vấn đề nghiêm trọng. Thủ phạm đã giết hại máu mủ của chúng ta phải bị trừng phạt công minh.”

Cùng một lúc, tất cả các Chúa Quý đều nhìn về phía này.

“.....”

Một thanh âm báo động vang lên trong đầu tôi.

Con ngủ gật đã hoàn toàn bốc hơi như nước và ý thức của tôi nhanh chóng trở nên nguội lạnh. Một đòn phục kích bất ngờ. Một tình huống mà mình chưa kịp phòng bị trước. Khi xét thấy rằng mình đang gặp nguy hiểm, tâm trí tôi vận hành dữ dội hơn.

◆

Tại sao?

◆

Cứ như thể bầu không gian xung quanh tôi chậm lại.

“Tại sao cô ta tấn công mình trong khi mình chỉ yên vị ở đây không làm gì cả?”

Những thông tin mà trước đó tôi cố ý đóng kín như bưng giờ đây đã tràn vào đầu như nước lũ.

Trang phục của những Chúa Quý.

Biểu cảm khuôn mặt.

Những hình dạng của miệng họ khi đang thì thầm với nhau.

Mỗi mảnh thông tin bắt đầu được ‘tập hợp’ và ‘phân tích’ và sau đó chồng chất lên nhau như một loạt các dữ kiện.

Ví dụ như—Paimon.

Cô ta chỉ nhìn trừng vào tôi có một lần rồi sau đó lập tức quay đi ánh nhìn của mình về chỗ khác. Ngay cả lúc này đây cô ta vẫn đang say sưa truyền đạt bài phát biểu của mình không phải tới tôi, mà là tới toàn thể những Chúa Quý khác. Vậy nghĩa là sao?

‘Cô ta không tấn công mình bởi vì có mối ác cảm.’

Nếu là vậy thì.

‘Cô ta đang công kích mình bởi vì một loại lý do chính trị nào đó. Đây là tại sao, trước khi tấn công mình, cô ta lại ưu tiên việc thuyết phục những Chúa Quý còn lại trước.’

Tôi tạm thời chấp nhận cái giả thuyết đó.

Và như thế, tôi đã giành cho mình một điểm khởi đầu của chuỗi suy luận và đã có được một nền tảng đầu tiên. Tựa như một cây cỏ thụ mọc lên từ một mảnh đất đai nhỏ nhoi, bao nhiêu là thể loại những suy luận và giả thuyết bắt đầu trở nhánh trong đầu tôi.

‘Nếu một người tấn công mình thì sẽ nhận được lợi ích chính trị nào?’

‘Dantalian chỉ là một con cá cơm. Chẳng ai thu được lợi lộc gì từ việc đâm thọt hắn.’

‘Vậy chắc hẳn là do Cái Chết Đen.’

Một câu trả lời lập tức được sáng tỏ.

‘Bằng cách viện cớ vụ giết hại tên Andromalius, bọn chúng sẽ cuốn hết lượng lớn số thảo mộc đen nằm trong quyền sở hữu của mình. Mục đích thật sự của Paimon nằm trong khoảng đó.’

‘Một tên tông phạm?’

‘Nếu cô ta cố tự mình chiếm hữu hết số thảo mộc đen, thì những Chúa Quý khác chắc chắn sẽ phản đối. Có một kẻ tông phạm ở đây. Nhưng là ai mới được chứ?’

Giai đoạn thứ nhất của chuỗi lập luận của tôi đã hoàn thành.

Tôi liếc mắt nhìn chung quanh.

Số lượng các Chúa Quỷ có mặt ở đây là 32. Số lượng người hộ tống các Chúa Quỷ cũng là 32. Nếu mà tính thêm cả kẻ chủ trì, Ivar Lodbrok, thì có tất cả là 65 người. Tất cả 65 nhân vật đó đều đánh ánh mắt hết nhìn vào Paimon rồi lại sang tôi.

‘Quá nhiều.’

Tôi phải loại trừ bớt số lượng của những kẻ tình nghi.

Tôi chuyển hướng dòng suy nghĩ của mình.

Chiều theo quyền sách hướng dẫn được khắc ghi trong tiềm thức của tôi.

Một số lượng giả thuyết rõ rệt hơn nữa.

Một kết luận tự nhiên hơn nữa.

Nhanh hơn nữa.

‘Giả sử mục tiêu thực sự của cô ta không phải là tấn công mình thì sao?’

Trong cái nhìn của kẻ khác, tôi đã không hề dự đoán trước con dịch hạch mà là tôi đã thực sự tiên đoán được việc ấy. Họ chắc đã nghĩ rằng nếu theo lẽ thường thì cái đó là điều bất khả thi.

Có một kẻ nào đó đã phát tán dịch bệnh một cách có chủ đích. Đây cũng là một cái kết luận tự nhiên. Những người đó cũng sẽ nghĩ rằng bởi vì tên Chúa Quỷ Dantalian chẳng hề có tài cán nào, vậy nên thủ phạm thật sự là kẻ khác.

Thủ phạm.

Một tên thủ phạm có khả năng để tạo ra một con dịch và phát tán nó.

Ánh nhìn của tôi chậm chạp hướng về phía một Chúa Quỷ. Một cô gái với mái tóc trắng như tuyết đang nâng chiếc ly thủy tinh trên tay và lặng lẽ nhấp dòng rượu đỏ.

‘Barbatos.’

‘Chỉ có những pháp sư gọi hồn (necromancer) mới có thể điều khiển được bệnh dịch.’

Pháp sư gọi hồn vĩ đại nhất trong lịch sử.

Vị Chúa Quỷ độc nhất vô nhị nhận được danh hiệu đại pháp sư trong lĩnh vực ma thuật hắc ám.

Theo quan điểm của kẻ thứ ba, thì không có ai đáng bị tình nghi là ‘thủ phạm thật sự’ hơn Barbatos.

‘Là vậy sao.’

Trái tim tôi nguội lạnh xuống.

‘Vậy ra đây là tại sao kẻ đó phải là Paimon.’

Lần này tôi lại quay ánh nhìn về phía Paimon.

Paimon đang dường như hoảng sợ ra chiếc quạt của mình như thể cô ta đang cố công bỏ một điều gì đó. Động tác của cô ta thật chậm chạp. Chiếc váy của cô ta dường như phát cứ như thể đang bị đóng băng tại chỗ. Miệng của cô ta cử động rất chậm rãi. Có vẻ cảnh quan bên đó không thể nào mà bắt kịp với tiến trình suy nghĩ của tôi.

Paimon.

Địch thủ số một của Barbatos

Theo cô ta, Barbatos chính là kẻ chủ mưu thật sự đã phát tán ra Cái Chết Đen.

Dantalian chỉ là một quân cờ không hơn không kém thay mặt Barbatos mà di chuyển theo đường đi nước bước.

‘Mình tự hỏi.’

Giờ tôi đã hoàn toàn hiểu rõ được cái tình huống hiện giờ của mình khó chịu tới nhường nào.

Trong khi bản thân không hề hay biết, có vẻ tôi đã bị cuốn vào cuộc đối đầu chính trị giữa hai kẻ quý tộc giới thượng lưu.

Đây là lý do tại sao mà mấy tên chính trị gia lại phiền phức đến thế. Bọn họ luôn tự mình gây om sòm mọi chuyện cả lên rồi còn lôi người ngoài cuộc vào nữa cơ chứ. Nếu đó mà không phải là gây tai hại cho kẻ khác thì tôi còn chẳng biết nó là cái gì nữa.

Vấn đề ở đây là chuyện mối quan hệ giữa Barbatos và Paimon tệ hại đến nỗi hai người bọn họ cứ 21 năm lại giao chiến một lần. Mối quan hệ ngoại giao của họ cũng đã đủ tàn bạo rồi. Ngay cả mấy trận đấu khẩu thường ngày giữa Lapis Lazuli và tôi còn chẳng thể nào đem ra mà so sánh được với họ nữa là.

Cứ mỗi khi giao thiệp ngoại giao của hai bà Chúa Quý đó mà tệ đi, thì chiến tranh lại nổ ra. Dẫu thế, Paimon lại còn quấy rầy cả ‘tên quân tốt Dantalian của Barbatos’ nữa chứ. Cô ta kiên quyết buộc tội mình trong khi đã biết rằng một hậu quả xấu nhất có thể sẽ xảy ra.

Quy mô của kế hoạch này quá lớn để mà chạm đến trong khi lại chỉ đang dựa dẫm vào một niềm tin đơn giản nào đó. Chiến tranh không phải là thứ mà ai ai cũng cứ vô tư lự là thực hiện được ngay. Nhân lực bị tiêu hao, quân nhu bị lãng phí đi, và cả trí óc ắt sẽ cũng sẽ trở nên mệt mỏi.

Một lý do quyết định để mà Paimon lại hành động như thế này.

Một lý do khiến cô ta sẽ cố vạch mặt tôi và kêu tôi là thủ phạm trong khi bản thân đã biết chắc chắn về việc hậu quả khôn lường nhất sẽ có thể dẫn tới chiến tranh.

Nói cách khác, một bằng chứng không thể nào chối cãi được.

‘Paimon đang sở hữu bằng chứng trong tay.’

Một chứng cứ cho thấy rằng Cái Chết Đen không hề xảy đến một cách ngẫu nhiên.

‘Nhưng là loại bằng chứng nào mà cô ta có thể.....à há.’

Tôi thốt lên trong đầu mình.

Hiểu rồi.

Sao mà mình lại không nghĩ tới chuyện này sớm hơn cơ chứ?

Khi ánh mắt mình rời đi Barbatos và Paimon. Tôi đánh một cái liếc nhìn về phía người con gái đang đứng ở ngay bên cạnh tôi.

Lapis Lazuli.

Nếu nghĩ về việc này thì cũng đơn giản thôi.

Ngày 27/6, Lapis Lazuli đã ở ngay tại địa điểm nơi mà đợt bùng phát đầu tiên của Cái Chết Đen diễn ra, và đã tận mắt chứng kiến cái ngày mà con dịch hạch tràn tới. Cô ấy đã đứng ngay tại điểm xuất phát của con dịch.

Thực tế Lapis Lazuli chỉ tới đó theo lời khuyên của tôi. Tuy nhiên, trong ánh mắt của người ngoài thì xem ra lại là hoàn toàn khác.

Ả succubus vừa tình cờ là người đã thu mua số thảo mộc đen vừa tình cờ là người đầu tiên chứng kiến được sự bùng phát bệnh dịch, và cuối cùng, tình cờ thay Cái Chết Đen lại có thể được chữa khỏi nhờ vào thảo mộc đen.

Mọi chuyện sẽ là như thế trong con mắt của kẻ khác.

Điều đó là bất khả thi, bọn họ sẽ nói thế.

Và Paimon cũng sẽ cho rằng ‘đó là điều bất khả thi’.

Phải chăng là ngược lại, kịch bản tiếp theo lại nghe có vẻ hợp lý hơn. Barbatos đã tạo ra Cái Chết Đen và Lapis Lazuli đã sử dụng một phương thức nào đó để lan truyền con bệnh dịch vào trong thành phố. Sau đó, Lapis Lazuli tẩu thoát và ẩn thân dưới sự che chở của quân tốt thí của Barbatos, tên Dantalian .....

Kẻ chủ mưu thật sự là Barbatos.

Quân cờ ở đây là Dantalian.

Kẻ tiến hành kế hoạch là Lapis Lazuli.

Cấu trúc dàn ý như thế này đã được thiết lập sắp xếp sẵn cả rồi.

Tôi tuy muốn được tuyên bố rằng những lời nói của cô ta toàn là những lời xàm bậy phi nghĩa, nhưng rồi ngược lại, Paimon cũng sẽ xem lời khai của tôi là lời xàm bậy phi nghĩa cho mà xem.

Nếu mà Paimon có hỏi rằng ‘Làm sao người có thể dự đoán trước được sự bùng phát của Cái Chết Đen, và tại sao Lapis Lazuli lại có mặt ở đó?’ . Thì chẳng lẽ tôi lại đi khai là ‘Dạ em biết được là nhờ vào game ạ.’ Và cho dù có chém ra bão mà nói rằng ‘Dạ thực ra ông bụt hiện lên và báo trước cho em biết ạ.’ Thì lúc đó tôi sẽ chỉ còn nước khâu mịa cái mồm vì họ sẽ cho rằng đó chẳng qua chỉ là lời tầm phào. Paimon chắc chắn sẽ chỉ phân xét hoàn toàn dựa theo lý trí của bản thân. ....

‘Mặc dù vậy, cô ta cuối cùng lại trở tay tấn công mình bởi cái lý trí đó.’

Được rồi.

Những hành vi của ả Paimon đã được lý giải hết cả.

Nếu vậy, thì vẫn còn sót lại một câu hỏi.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực. ※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25 : Gánh xiếc xa hoa nhất thế gian (2)

Kẻ nào đã báo cho Paimon biết được những nơi mà Lapis Lazuli đã đến?

◆

Trong quãng thời gian Lapis Lazuli ở địa điểm đó, cô ấy đã luôn luôn nguy trang.

Chỉ có một số lượng người rất nhỏ biết được chuyện Lapis Lazuli đã từng ở điểm khởi đầu của Cái Chết Đen, Syracuse, giữa ngày 20/6 và 16/7. Nếu nói thẳng ra thì chỉ có 2 người. (TN: Ivar có thể đã nói cho Torukel biết nhưng ở đây thì main lại chưa biết về Torukel)

Một.

‘Là chính tôi, người đã ra lệnh cho Lapis Lazuli tới nơi ấy.’

Tất nhiên là đây chẳng hề đi mách lẻo cho Paimon biết vụ đó rồi.

Người còn lại.

‘Một kẻ biết rất rõ nơi mà Lapis Lazuli đến làm việc.’

Nói cách khác, cấp trên của cô ấy.

Kẻ được nhận báo cáo của cô ấy.

Ông chủ cũ của Lapis Lazuli.

Ivar Lodbrok—

Tôi xoay đầu mình nhìn về phía gã vampire già. Người đàn ông già lão với bộ râu mọc chính tề chỉ đang lơ đãng đứng đó. Như thể ông ta không hề có dính dáng tới tình hình hiện tại này một chút nào vậy, tựa như một con bọ ngựa đang ẩn mình trong đồng cỏ rậm và nằm đó chờ đợi để mà phục kích, cái sự nguy trang của tên vampire này cũng ấn tượng thật đấy.

‘Đúng vậy.’

Ông là kẻ đã giật dây đằng sau tất cả mọi chuyện.

‘Ra là ông.’

Kẻ tòng phạm cuối cùng cũng đã phải lộ diện.

Giai đoạn thứ hai của chuỗi lập luận của tôi vậy là hoàn thành.

‘Mà cũng phải công nhận.’

Ivar Lodbrok là một con thú săn mồi cũng khá được được.

Tựa như một con sư tử cái, lão ta cổ sẵn lòng tôi một cách thật cần trọng. Từ đầu chí cuối lão đã tạo ra và dàn sẵn một cái lưới bao vây quanh lấy tôi. Khác xa với những tên ngra non hầu đá như Chúa Quý Andromalius hay cái tên mạo hiểm giả Riff một trời một vực.

Hắn ta có lẽ là đối thủ nặng ký nhất mà tôi từng gặp kể từ hồi rơi vào cái thế giới này.

Tuy vậy, có khả năng là tất cả những phỏng đoán của tôi đều sai bét.

Trước khi hoàn toàn phát động cuộc săn đuổi tên Ivar Lodbrok, có một điều mà tôi phải xác nhận cái đã.

Tôi lăm bắm với một chất giọng nhỏ.

“Lapis Lazuli.”

Ngay khi tôi chuyển động chiếc lưới của mình.

Thời gian mới này đây còn như thể đã ngừng trôi giờ đã trở về với nhịp điệu bình thường. Những cử chỉ của Paimon, lời thì thầm của người khác, và cả dòng không khí tôi có thể cảm nhận qua cái mũi của mình, tất cả mọi thứ đã trở lại tốc độ ban đầu.

“.....Đó là tại sao, quả nhân thỉnh cầu một sự trừng phạt ngay tức khắc được giáng xuống đầu Dantalian. Vụ giết người này thật không thể nào tha thứ được!”

Paimon dùng chiếc quạt chỉ về phía tôi và mạnh mẽ tuyên bố.

“Việc hắn phải bồi thường một khoản tiền 100,000 Libra cho việc đã sát hại Andromalius là rất thích đáng, và bản thân Dantalian sẽ phải bị giam cầm tại Băng Ngục trong vòng 15 năm!”

Tôi tự hỏi không biết liệu có phải bọn họ nghĩ rằng đó là một hình thức xử phạt có quá mức lắm không, ai ai trong căn phòng cũng đều nhón nháo cả lên. Nửa số người thì đang xem như thể họ đang được quan sát một chuyện rất thú vị và nửa số khác đang nghiêm túc gật đầu như thể họ đang lấy làm thích thú cái tình huống này.

Trong hoàn cảnh đó, Lapis Lazuli đáp lại thật lặng lẽ.

“Vâng, thưa đức ngài?”

“Ta muốn cô làm theo những mệnh lệnh sau đây của ta mà đừng có hỏi lại gì cả. Bước xa khỏi ta năm bước, và sau đó, vờ như thể mới gặp phải một chuyện cấp bách nào mà hãy nhanh chóng đi ra cánh cửa của căn phòng khiêu vũ.”

“.....Bề tôi có nên đi ra hẳn bên ngoài không?”

Chất giọng của Lapis Lazuli trở nên hơi cứng nhắc. Cũng phải thôi, trong tình huống hiện giờ thì chúng ta đang bị buộc tội bởi một vị Chúa Quý Hạng 9 cơ mà.

Vì quan tâm cho cô ấy, tôi thì thầm thật nhẹ nhàng hết sức có thể.

“Không. Không cần phải thế đâu. Từ bây giờ một tiệc mục biểu diễn xiếc vĩ đại nhất trên thế gian này sắp sửa bắt đầu, bởi vậy cô nên ở đây để mà còn thưởng thức từ đầu tới cuối chứ. Nhớ là hãy quan sát từ đây ghế ngồi hạng VIP đấy nhé.”

“Ghế ngồi hạng VIP.....?”

Lapis Lazuli hơi chút ngơ ngác trước cái thái độ vô tư của tôi.

Trong khi đang thì thầm với cô ấy, tôi cẩn thận dò xét từng cái góc của cả căn phòng khiêu vũ. 65 người tai to mắt lớn tụ họp hết ở trong đại sảnh này. Cho dù tôi có đang sở hữu một bộ óc ưu tú nhất đi chăng nữa, để mà để mắt đến 65 kẻ đang ở đây thì cũng phải làm sao cho nghiêm chỉnh một chút.

“Ta sẽ bắt đầu đếm từ năm.”

Tôi ra lệnh cho cô ấy với một chất giọng thật là khế.

“Di chuyển ngay lập tức ngay khi con số ‘một’ được thốt ra từ miệng của ta. Năm. Bốn. Ba. Hai.....”

Một.

Lapis Lazuli đi chuyển đôi chân.

Theo mệnh lệnh của tôi, cô ấy bước lùi lại năm bước. Và sao đó, với một nhịp điệu nhanh hơn, cô tiến về phía cổng vào của phòng khiêu vũ.

‘Nếu mà có một kẻ tông phạm khác ngoài Ivar Lodbrok ra.’

Tri thức của tôi tập trung vào từng cá nhân một hiện diện trong căn phòng này.

‘Thì hẳn sẽ không tập trung vào con rồi là Dantalian, mà là thủ phạm thật sự đã tiến hành nên kế hoạch, Lapis Lazuli.’

65 người.

Trong số những người đó, kẻ quan sát Lapis Lazuli tới tận phút cuối cùng chính là ‘kẻ thù’.

Ngay khi Lapis Lazuli đi xa hơn nữa, 21 trong số 65 kẻ đó đã quay đầu lại để nhìn cô ấy theo phản xạ. Nhưng đây là chỉ trong một chốc lát, những kẻ đó nhanh chóng mất đi sự hứng thú về cử chỉ hành vi của một ả succubus nhỏ nhoi, và hướng ánh mắt trở lại về phía Paimon hoặc tôi. Đối với họ, không có lý do gì để phải chú tâm tới Lapis Lazuli.

‘Nào nào.’

Miệng tôi nở ra một nụ cười.

Không biết liệu đây có phải là kết quả của việc bộ não của tôi vừa mới gây trước đây thôi đã phải vận hành thật dữ dội hay không, như thể dấu hiệu của sức nóng phát ra từ nó, một giọt mồ hôi hình thành trên trán tôi.

‘Lộ diện đi nào, con mồi của ta.’

Sau 3 giây trôi qua, 21 kẻ tình nghi đã giảm xuống còn lại 15.

Sau giây thứ năm, 15 kẻ tình nghi giảm mạnh xuống còn lại 4 mạng.

Và cuối cùng sau 11 giây trôi qua.....chỉ còn sót lại một người.

Chỉ mình Ivar Lodbrok.

Tên vampire giả dạng một quý ông lớn tuổi, trong khi đang nhăn trán, hẳn quan sát Lapis Lazuli tới tận phút cuối.

‘À há.’

Khoé miệng của tôi uốn cong lên.

‘Vậy ra người đang bảo ta là không còn kẻ tông phạm nào khác ngoài ả Paimon nữa sao?’

Và cứ như thế, giải đoạn thứ ba của chuỗi lập luận thế là hoàn thành.

Động cơ của thủ phạm, duyệt — tông phạm của thủ phạm, duyệt — và cuối cùng là thẩm định lại tính chính xác của những suy đoán của mình, duyệt — thế là tất cả ba bước đều đã được thực hiện.

‘Hình như hai người đầu phải là đủ, hả Ivar Lodbrok?’

Nói thật ra, thì cực kỳ thiếu nhân lực ấy chứ.

Ôi, cái tên vampire khôn lỏi này.

Không chỉ Paimon mà đáng lý ra người đã phải đem cả Barbatos và Marbas về phía mình chứ. Người hằng tự hào khoe khoang rằng người là kẻ giàu có nhất thế gian cơ mà. Vậy chẳng phải người đã có thể mua chuộc được Barbatos và Marbas nếu người rót hết cả gia sản của mình sao?

Nhưng chỉ để mà lôi kéo một tên Chúa Quỷ.

Ôi, mà lại chỉ có ả Paimon nữa cơ đấy!

Để có thể xé nát một kẻ ngoại lai bị khinh miệt thậm tệ nhất trên thế gian kia, ta đã phải sử dụng cả gia sản của mình và vay một khoản tiền trị giá 10,000 đồng vàng, ta đã đặt cọc toàn bộ cái tương lai của mình vào canh bạc đó. Đây mới chính là ý nghĩa thật sự của việc trở thành một con sư tử găng hết sức mình để đi săn lùng một con thỏ!

Nếu một kẻ có tâm ý sát diệt tìm tới người, thì đừng chần chừ mà hãy sử dụng tất cả những gì người sở hữu.

Phải bắt gặp một sự thiếu lễ giáo trước đối thủ như thế, đến cả cái góc tận cùng sâu nhất của linh hồn tôi cũng phải thốt nên lời oán than thương xót.

Cái thế gian này thật sự tràn ngập những kẻ chưa được giáo dục về phép xã giao chút nào cả. Với tư cách là một thanh niên đang cố hết sức mình mà sống một cuộc sống sao cho nhã nhặn và lịch sự nhất có thể, cái bi kịch diễn ra của thế gian đã luôn luôn gói ghém những cảm xúc thống khổ đau thương vào bao bì và quảng thẳng vào mặt tôi.

Tại sao một kẻ lại có thể vô liêm sỉ đến thế kia chứ?

Bọn họ không thể làm biếng hơn một chút trong việc đi săn lùng kẻ khác sao?

Tại sao những kẻ kiểm chế sự lười nhác trong chuyện săn lùng kẻ khác lại tỏ ra chán chừ trong chuyện bỏ ra thêm vài đồng các ngay tại thời điểm quyết định chứ, trong khi đáng lý ra chúng phải dồn hết sức lực vào cuộc săn đuổi?

Đứa em gái thứ hai cùng cha khác mẹ của tôi đã từng nói rằng trong số những người trên thế giới này, thì tôi sở hữu bộ óc có cái độ ma quỷ vì điều nhất thế gian, nhưng điều đó là hoàn toàn sai rồi. Tôi chỉ không thể tài nào hiểu được tại sao con người sống mà cứ quen thói thành thật như thế thôi. Về cái khoản này thì tôi bó tay bó chân. ....

Không còn cách nào khác.

Anh đây sẽ tự tay dạy cho chú thế nào mới là lễ nghi đường hoàng.

Anh sẽ khiến chú phải ân hận vì đã không liệu mạng khi mà dám quyết định chỏ mũi vào cuộc sống yên bình của người khác.

“Quả nhân muốn đề nghị được nói ra quan điểm của mình! Quả nhân, Paimon, với tư cách là Chúa Quý Hạng 9, và cũng là người chúa tể đại diện cho công lý, muốn được buộc tội Chúa Quý Hạng 71, Dantalian.”

Đúng rồi.

Đầu tiên là con à Paimon này đã.

Cô chính là cái vấn đề thứ nhất.

Cô, suy nghĩ dựa theo lý trí của riêng mình, đã phán xét rằng ta là con tốt thí của Barbatos. Là rằng ta đã phụ trợ rồi còn xúi giục chuyện phát tán con dịch bệnh và chỉ đứng đó mà trông chờ nhìn trong khi hơn hàng triệu mạng sống vô tội đang chết dần chết mòn.

Trong , Paimon, thân là một kẻ không tương xứng cái vai trò Chúa Quý một chút nào, cô ta đã tỏ ra thân thiện với nhân loại. Ặc còn có sở thích ăn mặc như một con người và đi săn đuổi cánh đàn ông. Ngay cả trong game, bác main rồi cũng sẽ tình cờ gặp mặt Paimon lúc đó đang giả trang làm người và lang thang trong thành phố.

Paimon si mê bác main ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và rồi, khi bác main đi qua cô ta lại dai dẳng khẳng khẳng tán tỉnh bác ấy. Dù cho đến tận phút cuối khi cô ta đã bị đâm xuyên qua bởi thanh kiếm của main.

— Thân thể này sắp chết rồi.

— Liệu chàng có thể trao cho quả nhân một nụ hôn cuối cùng không?

Cô ta tỏ tình với bác main như thế đấy.

Còn về phần bác main, vì không thể chối từ lời trăng trối của ả, bác ấy đã hôn Paimon. Mặc cho việc đông đảo các nữ chính đã hằng nhắm tới nụ hôn đầu của người anh hùng, thì kẻ đã cướp được nụ hôn của bác lại chính là Paimon, một Chúa Quý và cũng là kẻ thù của nhân loại. Đó quả thực là một câu chuyện tình có phần hơi bị kỳ quặc.

Do Cái Chết Đen mới phát tán đây, một lượng lớn nhân loại đang liên tiếp lên bảng đếm số dần dần. Trong vị trí của Paimon, kẻ xem con người là một sinh vật có trí thức và quyền lợi bình đẳng, Cái Chết Đen là một tai ương mà cô ta không tài nào có thể tha thứ được.

‘Ta không thể tha cho Barbatos vì đã gây ra thảm kịch này.’

‘Ta cũng sẽ trừng trị Dantalian, kẻ đã hành xử như một con tốt thí của người.’

Tôi đây thì không sao.

Theo quan điểm thông thường thì điều này cũng phải cả thôi.

Chuyện mà kẻ này nhằm lẫn kẻ kia là thủ phạm trong đời sống của mình cũng là chuyện thường tình xảy như cơm bữa mỗi ngày. Tuy vậy, khi đang suy nghĩ dựa theo lý trí của mình mà một sự hiểu nhầm xảy đến, thì chẳng phải là cô nên nói chuyện với người trong cuộc trước sao?

Tại sao mỗi thế thôi mà đã luôn mồm công kích người ta rồi?

Bộ cô có kinh à? Hay là cô cũng đã mắc phải cái triệu chứng có-kính-vĩnh-viễn rồi nhờ cái đó cô lại bị cuốn theo mấy cái cảm xúc bất an mà bản thân không tài nào kiểm soát được hả? Vấn đề lớn đấy má. Tôi thành thật khuyên cô nên tới xin bác sĩ cho kê một đơn thuốc xử lý cái triệu chứng ấy rồi chữa bệnh ngay lập tức đi.

Nhưng trước đó tôi phải sửa cái đầu cho cô cái đã.

Hãy ngoan ngoãn mà xem thế nào mới là lễ giáo chân chính đây.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 20

Niflheim, Cung Điện Thống Đốc

Ngay giữa bầu không khí náo động trong căn phòng khiêu vũ.

“.....Kẻ có thứ hạng cao nhất trong số chúng ta, là ta. Việc một Chúa Quý đứng ra làm thẩm phán giải quyết một cuộc xung đột giữa hai vị Chúa Quý khác cũng là điều hợp lẽ.”

Không biết liệu ông ta đã nghĩ rằng mình không thể cứ đứng nhìn được hay không, nhưng Chúa Quý Hạng 5 Marbas đã bước lên phía trước.

“Ivar Lodbrok. Ta giờ sẽ tạm thời lấy đi chức vụ chủ trì này. Thứ lỗi cho ta, nhưng trọng trách của phiên xử án quá đôi nặng nề để ta có thể phó thác trong tay người.”

“Như ý ngài muốn, thưa đức ngài.”

Lão già vampire ngoan ngoãn lùi bước.

“Hừm.”

Marbas đứng ở ngay trung tâm của đại sảnh.

Cái cách đôi chân ông ta đứng thật chắc như thể cả thân hình ông ta là một cây cổ thụ không lồ vậy. Sự vững vàng của ông ta thật đáng khâm phục. Người đàn ông hơi đầu sỏ hữu một vóc người vạm vỡ này đang chau hai hàng mày thấy rõ, như thể ông ta không hề thấy hải lòng trước cái tình huống hiện giờ một chút nào.

“Ta là Hạng 5. Với tư cách là một Chúa Quý đại diện cho sự cao quý, ta sẽ chính thức tiếp nhận lời thỉnh cầu của Paimon. Người bị cáo là Hạng 71, Chúa Quý vô danh, Dantalian.”

Lời công bố của Marbas làm trĩu nặng bầu không khí xung quanh.

Chất giọng trang nghiêm của ông ta không cho phép bất kỳ lời phản đối nào. Những Chúa Quý chỉ còn biết hạ ánh mắt mình xuống, còn những tinh linh thì bay lơ lửng xếp thành một hàng và cẩn thận cúi đầu.

“Trừ những người trực tiếp liên quan đến vụ việc này, sự can thiệp của bên thứ ba sẽ bị ngăn cấm nghiêm ngặt. Dantalian. Kẻ đã bị tố cáo trong Đêm Walpurgis hôm nay. Hãy tiến về phía trước và đối mặt với người đã tố cáo người.”

Phải nghe lời người chủ trì thì mới hợp lý.

Bước vài bước về phía trước, tôi đứng ở ngay đích xác trung tâm của phòng khiêu vũ.

“.....”

“.....”

Paimon và tôi, hai chúng tôi mắt đối mắt với nhau trong khi chỉ chừa lại một khoảng cách mỏng manh giữa hai người.

Tựa như những trận giao chiến diễn ra giữa các đấu sĩ trên Đấu Trường La Mã.

“Một khi cả hai bên kết thúc quá trình biện luận của mình, chúng ta sẽ quyết định ý kiến của ai là đúng dựa vào số phiếu bầu. Đầu tiên, ta sẽ trao quyền tra vấn Dantalian cho người cáo buộc, Paimon.”

“Vâng.”

Paimon nâng hai mép váy và cúi đầu mình.

Có cảm giác thời gian như thể ngừng trôi trên những nếp gấp của chiếc váy được nâng lên một cách tao nhã của cô ta.

“Xin cảm tạ ngài vì đã chấp nhận phiên xử án.”

Paimon chậm chậm trừng mắt sang đây.

“Vậy chúng ta đầu tiên hãy xác nhận những chuyện đã xảy ra nhỉ? Dantalian.”

“Xin thuận theo ý người, thưa đức ngài.”

Tôi khẽ nhún đầu gối để chào hỏi.

Nói thật ra, đây là lần đầu tiên chúng tôi đối mặt với nhau, vậy mà đôi bên không hề giấu giếm gì cả. Ngay từ đầu thái độ thù địch đã lộ diện rõ ràng hơn cả sự thiện ý.

“Ngươi, vào tháng 8 và ngày 16, vào thời điểm 4 giờ sáng lúc rạng đông, đã sát hại Chúa Quý Andromalius tại Quảng Trường Hermes vùng Niflheim. Quả nhân nói có chính xác không?”

“Tôi thừa nhận. Điều đó là chính xác.”

“Và, Dantalian. Ngươi dù đã biết rất rõ đối phương là một Chúa Quý, nhưng lại vẫn giết hại người đó. Quả nhân có sai không?”

“Điều đó cũng chính xác. À, nhưng nếu tôi được mạo muội xác thực thêm.”

Tôi nâng đôi vai.

“Từ ban đầu tôi đã không hề biết chuyện hắn là một Chúa Quý. Khi tôi đang uống bia trong quảng trường, có một tên trẻ trâu nào đó lại đang đánh đập một người già. Tôi đã tự hỏi không biết cái tên khốn kiếp nào vậy. Và hoá ra đó là một Chúa Quý. Tôi đã hơi chút ngạc nhiên.”

“.....Nói cách khác, ngươi đã không hề vô tình sát hại một Chúa Quý, mà ngươi đã giết người có chủ đích ngay từ ban đầu.”

Tôi lắc lắc cái đầu mình.

“Xin thứ lỗi cho tôi, thưa ngài Paimon. Có vẻ như đã có một sự hiểu lầm nho nhỏ.”

“Hiểu lầm?”

Paimon chau mày.

“Sự hiểu lầm nào mà còn có thể tồn tại trong sự thật rõ ràng này?”

“Tôi đang nói đến tên Andromalius. Thề với các nữ thần, thưa ngài Paimon, dù cho hắn có là một vị Chúa Quý hay không thì tôi cũng đã định giết quách cái tên súc sinh đó rồi.”

Những người xung quanh bắt đầu nháo nhào cả lên.

Paimon tỏ ra khó chịu và cảnh cáo tôi.

“.....Dantalian. Ngày hôm nay là lễ hội Đêm Walpurgis, và hiện giờ ngươi đang bị buộc tội sát nhân. Ngươi nên sửa lại cách ăn nói của mình cho lễ phép một chút.”

“Ồ. Xin thứ lỗi, nhưng tôi không thể làm như vậy được. Thưa đức ngài, với tất cả niềm vui sướng, tôi sẽ vẫn tiếp tục gọi tên Andromalus đó là một thứ súc sinh. Tin tôi đi. Việc tên chó chết đó đi lên bàn thờ là một việc rất đổi thỏa đáng.”

“Ngươi.....”

“Thành thật rằng, tôi cũng có chút hối hận. Đáng lẽ tôi đã nên ân thưởng cho cái tên ngu xuẩn đó một nhát dao vào cổ họng để hắn có được một cái chết đau đớn hơn. Hắn thật sự là một kẻ rác rưởi, rong chơi trong những con cùng ngõ hẻm như một con sâu mọt ăn bám. Điều ấy cũng rõ ràng như việc hắn yếu kém tới chừng nào.”

Sự nhón nhào còn trở nên lớn hơn trước.

Tôi đã cố ý phóng đại những câu từ của mình và làm cho chúng có tính si nhục nặng nề hơn.

Marbas có nói rằng chúng ta sẽ quyết định ai đúng ai sai bằng số phiếu bầu. Bởi lẽ Paimon là Chúa Quý Hạng 9, nên cô ta ắt có rất nhiều thuộc hạ sẵn sàng đi theo chống lưng. Vậy nên nếu mà một cuộc bầu cử cứ như thế này mà nổ ra thì sao? Với tư cách là một kẻ chẳng có một thẳng đồ thẳng đệ nào, thì số phận tôi cũng an bài vụ lép vế rồi.

Vậy nên, tôi phải kiểm tra một đồng minh.

Một Chúa Quý căm ghét Paimon.

Một Chúa Quý thích những từ ngữ thô tục hơn là văn chương hoa mỹ.

Và đặc biệt, là một Chúa Quý danh giá cũng có nhiều thuộc hạ đi theo như Paimon.

‘Barbatos.’

Là vậy đây.

Tôi từ nãy đã không hề đáp lại Paimon mà thực ra là đang cầu khẩn Barbatos. Bây giờ, hãy xem tôi thật kỹ càng đi nào. Ở ngay đây hiện diện một tên tân binh có thể rất hợp với khẩu vị của cô đây.

Cô muốn trả đũa lại Paimon, phải không nào? Chắc cô đang chông chênh con thịnh nộ từ việc bị thua thiệt trong cuộc cãi vã lúc nãy nhỉ. Tôi sẽ thay mặt cô đáp ứng ước muốn đó. Tất cả những gì mà cô phải làm là ủng hộ tôi trong cuộc bỏ phiếu. Dẫu có là tạm đi nữa, thì đây sẽ là một mối liên minh tuyệt vời. ....

“Xem lại ngôn từ của mình đi, Dantalian!”

Paimon hét lên.

“Andromalius là người cùng dòng dõi với chúng ta!”

“Tôi chỉ có thể đồng ý với nửa ý kiến của ngài. Andromalius không đơn giản chỉ là cùng dòng dõi của chúng ta. Hắn còn là một nỗi ô nhục của dòng dõi chúng ta. Ôi, tất cả mọi người! Xin hãy làm ơn! Chúng ta hãy cùng thành thật với nhau hơn nữa.”

Tôi nhanh chóng quay đầu nhìn xung quanh.

“Chỉ bởi vì tên súc sinh đó đã không muốn trả tiền rượu hần mua, hắn đã không nương tay hành hung ông chủ quán. Người chủ ấy là một người lớn tuổi đã già lão tới mức lưng ông ấy cũng phải còng đi. Nhưng không chỉ có thế, tôi sau đó đã tìm hiểu thêm một vài điều, và đã biết được số lượng người dân mà hắn đã giết hại chỉ tính trong vùng Niflheim thôi đã lên tới 54 mạng người!”

“Cái đó.....”

“Trong số đó còn có cả 12 đứa trẻ. Tất cả mọi người có biết về chuyện này không? Gã đàn ông đó đã vung roi đánh đập những đứa trẻ ấy đến chết chỉ bởi vì chúng đã không cúi đầu trước mặt hắn. Nhưng đó chỉ là tính đến số nạn nhân đã chết, nếu tính thêm cả những người bị thương, thì tổng cộng đã có hơn 327 nạn nhân. Xin hãy khắc ghi trong đầu rằng, con số này chỉ là con số nạn nhân được công khai bên ngoài. Mọi người, nếu có kẻ nào bảo tôi rằng cái tên súc sinh đó đã cưỡng hiếp một cô gái trẻ và quăng xác của cô ấy xuống cống rãnh, thì tôi sẽ chẳng hề lấy làm ngạc nhiên đâu! Ôi, những nữ thần ơi! Xin hãy lệnh cho những ác quỷ chốn Địa Ngục hãy ban sự trừng phạt vĩnh hằng xuống đầu của Andromalius!”

“Ngươi, thật sự ngươi.....”

Paimon mở mồm.

“Trước mặt quả nhân đây, gan ngươi cũng lớn lắm đây.....Dantalian. Quả nhân có thể tiếp tục buộc tội ngươi vì đã khinh thường phiên toà này. Hãy sửa lại giọng điệu của mình ngay lập tức.”

Khoẻ miệng tôi méo mó lại.

Đoạn này nên lùi bước chứ nhỉ.

“.....Xin thứ lỗi, thưa đức ngài Paimon. Tôi nhân đây cũng sẽ xin lỗi trước toàn thể các vị chúa tể đã hiện diện hôm nay. Tôi không hề có ý định xúc phạm tất cả mọi người ở đây.”

Tôi đặt lòng bàn tay lên trán mình cứ như thể mình đang rất là vô cùng hối hận vì lời phát biểu lỗ mãng vừa mới đây vậy.

Sự quá khích và sự thành thật là hai khái niệm khác nhau. Sự quá khích là đưa đẩy bản thân vào người khác và khiến nó trở nên phiền phức. Còn mặt khác, sự thành thật là nấu nướng bản thân mình để nhìn cho hấp dẫn lôi cuốn và rồi phục vụ cho người khác dùng bữa. Cứ như đang bảo họ rằng ‘hãy thưởng thức tôi đi’.

Ai ai cũng thích những con người chân thật và khiêm nhường. Nếu lâu lâu tôi cư xử lễ phép lấy một lần, thì đối phương sẽ không xem tôi là một kẻ khó ưa cho lắm. Dán trên mặt một ánh mắt cún con buồn bã, tôi một lần nữa nhìn vào những khán giả chung quanh.

“Các vị. Như các vị có thể thấy đây, bản thân tôi đây không là gì hơn ngoài một kẻ ngu muội còn không thể gìn giữ cho dù là chỉ một thứ quý giá bên cạnh bản thân mình. Hạng 71. Tôi chỉ là một con cá cơm vô danh tiểu tốt chẳng hề sở hữu một thành tích hay danh hiệu nào để đáng được ngợi ca..... Đó là bản chất thật sự của tôi.”

“.....”

“Tuy nhiên, dù bản thân có là thế, tôi đã không hề đánh đập một người già để tránh phải trả tiền. Tôi đã không hề hành hung 327 người dân thường vô tội, và tôi đã không hề cướp đi 54 sinh mạng trong số bọn họ.”

Tôi đây tôi đột ngột hạ chất giọng của mình trầm xuống.

Trước khi bản thân tôi kịp nhận ra, căn phòng khiêu vũ đã trở nên yên lặng.

“.....Đó là vào tháng 8 và ngày 16. Nói chính xác hơn, là vào bốn ngày trước. Tôi đã nghe thấy tiếng khóc than của một ông già từ xa. Và vào thời khắc đó, tôi đã mất chậm mắt với tên Andromalius. Thưa ngài Paimon. Liệu, phải chăng, là ngài biết được tên đó đã nói gì khi hắn nhìn vào tôi không ạ?”

“.....Cúi đầu xuống, là những gì ta nghe từ một nhân chứng”

“Chính xác hơn, đó là, ‘Người là thằng quái nào? Sao còn không mau cúi đầu xuống?’.”

Nhiều người xung quanh tôi chặc lưỡi.

Tôi nở ra một nụ cười chua chát.

“Cảnh tượng diễn ra tiếp theo sau đó còn hơn thế nhiều. Andromalius đã đi tới nơi tôi đứng và đã hành hung đoàn hộ tống của tôi. Tôi đã kính cẩn cảnh báo hắn dừng lại. Vậy mà, Andromalius đã không hề nghe theo. Hắn lại còn làm tới mức tấn công người tình của tôi, người đồng thời cũng là một tôi trung, hắn đã ra tay đánh đập tới nỗi khiến cho cô ấy phải ngã xuống sàn đất.”

Sau đó tôi kêu than.

“Thưa ngài Paimon. Trong tình huống đó tôi phải nên làm gì cơ chứ? Tôi liệu đã nên đuổi đi những người hộ tống mình và để bản thân mình gặp vận nạn? Hay tốt hơn hết là tôi đã nên chỉ đứng yên đó trơ mắt mà nhìn cảnh người tình của mình bị đánh đập dã man và vấy bẩn trong bụi bặm?”

“.....”

Paimon không hề đáp lại.

Một kẻ nhạy cảm và có văn hoá như Paimon bây giờ đã không tài nào cư xử một cách trơ tráo được. Bởi cô ta đã bị lý tưởng công lý của chính mình nắm thóp làm cho câm miệng. Á tỳ chiếu tướng bản thân rồi.

Bây giờ.

Khoảng thời gian phục vụ cảnh nhún nhường và tỏ ra dễ thương đã khép màn.

Tôi chậm rãi nâng giọng mình lên.

“Tôi sẽ nói lại một lần nữa, thưa các vị. Andromalius. Hắn ta là một con súc sinh không xứng đáng ngay cả một cái quyền để mà được gọi là một Chúa Quý. Chẳng phải những dân chúng vô tội ngoài kia đã phải hi sinh mới đáng được an ủi hơn sao? Chẳng phải họ mới chính là những nạn nhân thật sự xứng đáng để được đền bù sao?”

Kích thích lòng thương cảm.

“Bởi những con mọt ăn bám như Andromalius, những cái nhìn về những Chúa Quý đã càng ngày càng tệ đi. Andromalius không phải là thứ máu mủ gì với chúng ta cả! Nếu tất cả chuyện này là vì chúng tộc chúng ta, vậy thì mọi người! Chúng ta đáng lý không nên thuận theo việc hi sinh 71 người chỉ vì 1 kẻ. Lẽ ra chúng ta phải dựa theo khuôn khổ xóa sổ đi 1 kẻ vì 71 người.”

Biến hắn ta trở thành một kẻ thù của công chúng

“Vì thế, tôi muốn mạo muội hỏi rằng. Thưa ngài Paimon. Bây giờ liệu ngài có còn cho rằng Andromalius là người cùng dòng dõi với chúng ta không? Ngài phải chăng sẽ còn đứng ra bảo vệ cho một con sâu bọ như Andromalius đến tận phút cuối, trong khi nở tay ruồng bỏ đi những người đồng bào cùng tộc với mình?”

Một lời đe dọa làm chủ đạo.

Bằng cách sử dụng đủ thể loại kỹ năng tu từ cường điệu hóa.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Paimon.

“Thưa ngài. Làm ơn hãy trả lời.”

“Quả nhân.....”

Paimon nín thìn thít.

Một sự tĩnh mịch đáng kinh hãi bao trùm lấy cả căn phòng khiêu vũ.

Ngay lúc đó.

Bộp bộp. Bộp bộp.

Một tiếng vỗ tay từ đâu đó vang vọng tới.

Barbatos đang vỗ tay mình. Những người khác cứ ngỡ người ra mà nhìn Barbatos. Thấy thế, Barbatos nghiêng đầu và nở ra một nụ cười.

“Gi? Lòi hấn nói đúng mà.”

“.....”

“Ta thật sự cũng muốn giết quách cái tên Andromalius từ lâu rồi. Nhưng cái tên oắt con sâu mọt đó hơi bị giỏi cái vụ tránh xa khỏi tầm mắt của ta. Làm tốt lắm, nhóc tân binh. Cảm ơn vì đã vất vả tiêu trừ con ký sinh trùng ấy thay cho chúng ta.”

Barbatos tiếp tục vỗ tay.

Và theo đó, một hay hai người đồng thời cũng tham gia vào tràng pháo tay. Cho đến cuối cùng, đa số các Chúa Quý đều cùng vỗ tay tán thưởng. Số lượng những Chúa Quý không vỗ tay mà chỉ trừng mắt nhìn tới tới tận phút cuối là 10 người. Bọn họ rất có thể là những thuộc hạ của Paimon.

◆

[Diễn xuất ma quái của bạn đã chinh phục lòng người!]

[Chúa Quý Marbas mức độ tình cảm tăng 1.]

[Chúa Quý Barbatos mức độ tình cảm tăng 2.]

[Chúa Quý Zepar mức độ tình cảm tăng 2.]

◆

À xin lỗi vì phải nói điều này, nhưng mà mấy anh mấy chị vừa mới bị giảng xuống thiếu số rồi đấy ạ.

Sự phán xét cho phiên tòa này hoàn toàn được đưa ra dựa theo lý lẽ logic của đại đa số, và thật không may, một chiến lược kiểu thể chế mà đi quan tâm tới thiếu số thì lại không hề tồn tại. Đó chính là sự giới hạn của hệ thống chính trị sơ khai. Nếu bác nào nghĩ rằng điều này thật không công bằng thì cứ đi mà thiết lập nền dân chủ ấy. À mà khi đó tùy hứng thì nhớ bắt đầu luôn cả cuộc Cách mạng Pháp nữa nhé. Mặc dù nếu mà tới nước ấy thì sẽ có khả năng cao là một Chúa Quý sẽ bị đưa lên máy chém rồi đi phăng mất cái đầu, mà thôi kệ. Có một điều luật bất thành văn là sự tiến bộ của xã hội luôn phải đi kèm theo sự hi sinh của một thiếu số. Lúc ấy sẽ chỉ còn cách là cam chịu số phận.

“Trật tự. Ta đã nói rằng sự can thiệp của bên thứ ba bị ngăn cấm rồi cơ mà.”

Marbas nghiêm khắc cảnh cáo mọi người im lặng.

“Nhất là cô, Barbatos. Cái vỗ tay vừa nãy là hành động cố ý gây trở ngại cho phiên tòa. Đừng làm thế nữa.”

“Xin lỗi nhé, lão già. Ta chỉ là rất dỗi cảm động thôi mà. Đã lâu lắm rồi mới có một tên hữu dụng ngoi ngóc lên từ lũ Chúa Quý ở cuối bảng thứ hạng đấy, thường thì lũ đó chỉ toàn là lũ giẻ rách cả thôi. Ta không hề có ý định xúc phạm sự uy tín của phiên xử án này đâu.”

“Ta không có quan tâm đến việc cô có ý định gì. Ta chỉ quan tâm đến kết quả của những việc cô làm. Barbatos. Khi mà chúng ta không có ở trong một mối quan hệ thân thích gì thì cô không nghĩ rằng việc quan tâm tới tâm ý của kẻ khác thật rất phí thời gian sao?”

“Hửm? Ông vừa mới ngậm tò tính với ta đấy hả, lão già?”

“Nếu cô mà ngậm miệng mình lại ngay lập tức, thì ít ra ta thấy còn có thể có chút cảm tình.”

“Gi đây gì đây? Ta thế nào mà lại có thể bỏ lỡ đi một cơ hội kiếm bạn trai lần đầu tiên trong hơn 500 năm được cơ chứ.”

Barbatos đùa cợt nhún đôi vai mình.

Về cơ bản tôi đã có thể nắm bắt được mối quan hệ giữa hai người đó là như thế nào. Barbatos là một đứa em gái ranh ma tinh quái hết thuốc chữa, và Marbas là người anh trai phải hứng chịu những cơn đau đầu vì phải giải quyết tất cả những trò quậy phá trẻ con của em mình. Người chịu thiệt thòi nhiều nhất trong mối quan hệ anh trai em gái thì chính là người anh trai vạm vỡ đó. Tôi hiểu bởi vì tôi cũng đã trải nghiệm việc phải gánh hết 6 con tiểu muội hồi trước. Tôi xin được thành thật chia buồn với ông, Marbas.

Marbas, cứ như thể ông ta mới giặt mình, lắc đầu hết trái lại qua phải.

“Ta sẽ dừng phiên xử án tại đây. Như ta đã nói với mọi người ban nãy, chúng ta sẽ quyết định dựa theo số phiếu bầu để xem ý kiến của ai là đúng. Bây giờ, hãy giơ tay lên. ....”

“Chờ một chút.”

Vào thời khắc ấy, Paimon vội vã thốt lên.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26 : Gánh xiếc xa hoa nhất thế gian (3)

Marbas mở to con mắt.

“Chuyện gì vậy? Cô muốn nói gì thêm à?”

“Vâng, vẫn còn một vài câu hỏi mà quả nhân vẫn chưa thẩm vấn Dantalian.”

“Paimon. ....”

Marbas còi ra chiếc kính một mắt của ông ta và lau nó với một chiếc khăn tay.

Chất giọng của Marbas trở nên mềm mòng hơn, như thể ông ta đang bắt chuyện với một người bằng hữu cũ.

“Cô và ta đã quen biết nhau trong hơn 500 năm qua rồi. 500 năm là một quãng thời gian thật dài, cô có nghĩ vậy không?”

“.....Quả thực là vậy, đó là quãng thời gian khá là cam go. Thưa Ngài Marbas.”

“Cũng như cô đã biết về ta. Ta cũng biết về cô. Ta giờ sẽ thành thật thú nhận tại sao ta đã không giấu giếm đi tâm trạng khó chịu của mình trong suốt cả phiên xử này. Paimon. Ta biết rất rõ rằng sẽ không hề có chuyện cô thật sự lại muốn bảo vệ Andromalius. Nếu có thì là ngược lại hoàn toàn. Sẽ hợp lý hơn cả nếu cô khinh thường một gã như Andromalius.”

Paimon trở nên im lặng.

Marbas, sau khi đã lau sạch chiếc kính của mình, ông ta đeo nó lên lại con mắt. Gọng kính bằng vàng của ông ta lặng lẽ phản chiếu ánh sáng phát ra từ một ngọn nến.

“Đêm nay là Đêm Walpurgis, Paimon. Là lễ hội Đêm Walpurgis. Đã từng một thời, đây là một cuộc họp mặt mà tất cả Chúa Quý đều phải bắt buộc tham dự, nhưng giờ nó đã mất đi ánh hào quang ngày trước, chúng ta chỉ có thể tập hợp đa số các thành viên ở đây. Baal, Agares, Vassago, và Gamigin. ....Ngay cả bây giờ đây, khi mà khắp toàn lục địa đang phải quật lộn với một con dịch hạch chưa từng có, những Chúa Quý có thứ hạng trên ta đã đi đâu, và tất cả bọn họ đang làm cái gì?”

Paimon cúi đầu mình.

“Marbas. Hơn ai hết, ngài là người hết lòng tận tâm vì những ma tộc nhát. Quả nhân chân thành bày tỏ sự tôn kính đối với ngài.”

“Chúng ta kính trọng lẫn nhau cả. Cho nên, về những Chúa Quý đã không tham dự cuộc hội nghị này—những kẻ đã tàn mạt khắp chốn ma giới, trong khi chỉ biết đứng đưng và quan tâm tới sự khoái lạc của bản thân, chúng ta hãy cùng tránh đi tình huống mà chúng ta phải làm trò cười cho những Chúa Quý đó.”

Marbas nói.

“Chỉ việc ai đó đã cố bảo vệ cho tên Andromalius trong Đêm Walpurgis cũng đã đủ cho một lý do để người ngoài nhạo báng chúng ta. Ôi trời, mới đây

ta đã có thể nghe thấy tiếng cười chế giễu từ phía Agares rồi đây. Ta sẽ trung thực thỉnh cầu người. Làm ơn xin đừng làm cho tình trạng lúc này thêm phần tồi tệ hơn nữa.”

Paimon cần đòi hỏi.

“.....Hãy cho quả nhân thêm một cơ hội.”

Cô ta đặt bàn tay phải lên ngực và khom mình cúi đầu thật sâu.

“Xin hãy làm ơn, cho phép tôi có thêm một cơ hội cuối cùng này.”

Marbas vuốt râu.

Vị Chúa Quý thân là kẻ đứng thứ 9 trong số các Chúa Quý đã làm tới mức phải hạ mình cúi đầu cho dù sau lời nói của Marbas. Trong tình hình này chắc sẽ rất khó khăn cho Marbas để còn tiếp tục khuyên bảo cô ta thêm nữa. Đây là vấn đề của việc giữ mày giữ mặt và duy trì quy cách. Cuối cùng, Marbas cũng đưa ra một cái gật đầu.

“Hừm.”

Trừ một việc rằng, ngoài chuyện đó ra thì cô sẽ không nói thêm bất cứ chuyện gì khác. Cứ làm những gì cô muốn, nhưng sau này thì đừng có trông mong ta giúp đỡ gì nữa. Cái gật đầu đó ẩn chứa ý nghĩa ấy. Paimon đáp trả lại bằng một cái gật đầu khác và quay sang nhìn thẳng về phía tôi.

“Dantalian.”

Hiệp một đã kết thúc.

Cô ta có cái vẻ cứ như thể đang cố nói với tôi rằng hiệp thứ hai thật sự đang sắp bắt đầu.

Tôi bình tĩnh cất tiếng.

“Thưa ngài Paimon. Có một chuyện mà tôi muốn được phép nói với ngài trước.”

“Nói.”

“Tôi không hề cảm thấy điều gì trước ngài Paimon.”

Paimon chau hàng lông mày.

“Vậy nghĩa là sao?”

“Cho dù ngài đã cố tìm lỗi trong vụ việc của tên Andromalius, tôi hiểu ngài. Cho tới cuối cùng, tôi cũng sẽ không ôm ấp niềm hiềm khích nào đâu.”

Dẫu sau tất cả mọi chuyện, cô ta vẫn là một cá nhân biết phải trái và có giáo dục.

Thêm thắt vào, thì cổ cũng được trang bị trên ngực mình một cặp vú vô cùng trắng lợt. Anh đây chuyên đi tôn thờ vũ trụ, sùng bái những luật lệ của tự nhiên, và tán tụng những bộ ngực tuyệt mỹ. Paimon, bây giờ rút lui vẫn chưa phải là quá muộn đâu.

Tôi cười một nụ cười rất nuốt.

“Chúng ta có thể tạm ly ngay bây giờ và giảng hòa cơ mà.”

Tôi nhường bước tại đây.

Nếu cô không muốn sắp sửa phải bị xé xác bởi những răng nanh này và chảy máu tới chết, thì đây chính là cơ hội cuối cùng của cô đấy.

Tuy nhiên.

“Quả nhân đã yêu cầu một phiên xét xử là để phân biệt đâu là phải đâu là trái. Quả nhân không hề tới đây để mà uống rượu với nhà người.”

Khi đáp trả lại lời khuyên của tôi, Paimon biểu lộ rõ ràng một gương mặt cực kỳ khó chịu. Cứ như thể cô ta đang bức mình bởi một kẻ thân đã chỉ là Hạng 71 hèn mọn mà còn dám khơi ra một chuyện như thế.

Tôi gật đầu nhiều cái để tỏ vẻ là mình đã hiểu.

Thỉnh thoảng, tôi lại nghĩ là mình đây đang nói một thứ ngôn ngữ người ngoài hành tinh nào đó. Như vậy có nghĩa là trong não tôi có một cái hệ thống ngôn ngữ nào hoàn toàn xa lạ đối với kẻ khác. Không biết là tại sao, nhưng chúng tôi lại có thể hiểu được nhau, có điều cái đó chỉ là một sự may mắn xảy ra với khả năng là một phần ti ti, thật sự thì chúng tôi lại đang nói trong hai thứ tiếng hoàn toàn khác nhau. Ví dụ như, khi tôi bảo người khác một câu với ý nghĩa rằng ‘nếu như không muốn thấy máu đổ thì bây giờ rút lui đi’, trong ngôn ngữ của kẻ đó thì lại nghe ra thành thế này ‘ahihi anh làm ơn hãy thui

một quả vào mặt em ạ’.

Tôi nghĩ cái giả thuyết này còn chắc hơn cả cú.

Trong cả cái cuộc đời, anh đây đã đưa ra hơn hàng trăm lời cảnh báo, nhưng chuyện chưa bao giờ có một thằng nào tôn trọng lời cảnh báo của mình lấy một lần thì giải thích ra sao đây? Luôn luôn có một cái lý do chính đáng cho việc tôi trở thành một NEET mà.

Tôi là một thực thể sống có trí tuệ đã được sinh ra một cách kỳ diệu bởi sự kết hợp giữa tỷ lệ khả năng là một phần tỉ tỉ và sự hài hoà tương hỗ giữa linh hồn và thể xác.

‘Đừng có tâm phào nữa, anh hai.’

‘Anh hai chẳng qua cũng chỉ là hàng đã kém chất lượng mà lại còn nhất cáy thôi.’

Tất nhiên, cũng có những kẻ khác tự đưa ra giả thuyết của bản thân.

Tựa như một lão giáo sư già cứng đầu khó tính trong một cái học viện đang sử dụng quyền hành của mình để ngăn cấm một học thuyết nguyên bản nào đó, bởi vậy tôi cũng không nói một lời nào mà lắng tai nghe Paimon làm ầm lên.

“.....Quả nhân có thuê một ủy viên từ Doanh Nghiệp Keuncuska với tư cách là nhân viên tư vấn độc quyền của mình cũng đã được một thời gian. Người ủy viên đó, cách đây không lâu, đã kể lại cho quả nhân một tin tức đáng kinh sợ.”

À há.

Vậy ra là đã có một kẻ đưa tin qua lại giữa Ivar Lodbrok và Paimon. Thật khôn khéo. Từ thuở xa xưa, việc những kẻ chủ mưu không tự mình đi đâu mới là hợp lý, phải tận dụng cấp dưới ấy. Đó là tại sao đây đã mướn một bé succubus đáng yêu và giỏi giang dạo gần đây. Điều này là đương nhiên rồi. Dù sao đi nữa tôi cũng là kẻ mưu mô vĩ đại bậc nhất thế gian cơ mà.

“Quả nhân tin rằng mình không cần phải báo cho các vị về việc một tai ương gần đây đang cần quét trên toàn bộ lục địa. Cái Chết Đen, sự nguyên rủa hãi hùng này đã cướp đi mất mạng sống của cả nhân loại và ma tộc một cách bừa bãi.....”

Thêm vào đó, thì vụ việc ấy cũng đang rút đầy kho tàng của bốn gia đây nè.

Xin chào hỏi toàn thể những người dân trên lục địa. Tôi rất muốn được thân gửi những lời an ủi đến với những con người đang phải vật lộn với Cái Chết Đen. Xin đừng lo lắng. Với chỉ một giá thành rẻ mạt là 10 đồng vàng, bạn có thể nhận được thuốc chữa con dịch bệnh. Hãy nhanh chân cứu lấy cái mạng mình bằng tiền của trong túi đi nào.

Tôi không hề nghĩ rằng đây là một việc xấu. Nếu dựa theo bản gốc của lịch sử trong , việc phát hiện phương thuốc chữa phải tới năm 1507 theo lịch Lục Địa mới diễn ra, đó là khoảng 2 năm sau tính từ bây giờ. Trong khoảng thời gian 2 năm đó, mọi người sẽ chỉ có thể đứng đó bất lực mà bán muối dần dần thôi.

Ấy vậy mà bây giờ, mọi người đều đã biết được những công dụng của thảo mộc đen, tất cả là nhờ công lao của tôi. Ngoại trừ việc do anh đây đã độc quyền nó mất rồi, những kẻ có khả năng mua được chỉ là một thiểu số; quý tộc, nhà giàu, và những gia đình tư sản. Tôi dự là sẽ tiếp tục duy trì giá thị trường hiện giờ như thế này trong vòng ít nhất một năm.

Đại đa số những người thường dân nghèo khổ không có khả năng kiếm tiền để mà mua được thuốc chữa sẽ phải lên bàn thờ hết cả thôi. Trong thiên tai nặng nề tầm cỡ toàn cầu này, chỉ những nhà quý tộc và những kẻ giàu có mới có thể sống sót.

Tất nhiên, mọi người đều sẽ khinh ghét tôi rồi.

Như việc cái con Paimon này đang rất là miệt thị tôi bây giờ đây.

Có nguyên rủa tôi và gọi tôi là một con ác quỷ nuốt tiền thì cũng không sao.

Kế hoạch của tôi còn uyên thâm hơn những gì mà chúng có thể tưởng tượng được nhiều.

Dù bây giờ tôi có là gì, thì tôi vẫn dự định là sẽ tiếp tục thực hiện nghĩa vụ công dân của mình như một con người. Trong số tất cả mọi người trên toàn thế giới này, chỉ có tôi mới có thể thực hiện nghĩa vụ đó.

“.....Nhờ vào một chút ân phước nhờ nhai, có một phương cách chữa cho con dịch bệnh. Mọi người. Phải chăng, tất cả mọi người đều đã biết ai là kẻ đầu tiên đã phát hiện ra được việc thảo mộc đen có thể trị được bệnh dịch? Đây chính là Dantalian đang đứng ở ngay đây. Đây là những gì mà vị ủy viên từ Doanh Nghiệp Keuncuska đã nói cho quả nhân hay.”

Mọi người bắt đầu xôn xao lên.

Paimon nhấn mạnh giọng nói của mình.

“Không chỉ có thế. Dantalian đã thu mua hơn 30,000 thảo mộc đen trước khi trận dịch hạch còn chưa kịp xảy ra. Quả nhân thật sự vẫn không tài nào có

thể hiểu được phần này.”

“.....”

“Dantalian. Người không chỉ biết được chuyện Cái Chết Đen sắp sửa bùng phát, mà người còn đi xa tới mức biết được cả chuyện cách chữa của con dịch bệnh đó là gì. Một cách chữa cho một con dịch mới lan truyền lần đầu tiên trong lịch sử.”

Paimon giương chiếc quạt lông vũ của cô ta và chỉ về phía tôi.

“Làm sao mà có thể giải thích được? Câu trả lời rất đơn giản. Dantalian, người chính là thủ phạm đã phát tán Cái Chết Đen!”

dunde-395.jpg

Giọng nói rõ ràng của Paimon vang rền từ đội tận trần nhà.

Mọi người xôn xao hơn nữa. Trong căn phòng khiêu vũ này đã bắt đầu một sự ồn ào chẳng hề tốt đẹp gì cả. Liệu những điều Paimon vừa nói có phải là sự thật không? Đã có kẻ nào đó tự tay tạo nên Cái Chết Đen ư.....? Có cảm giác mọi người nhìn về phía này như thể họ đang quở trách tôi.

“Paimon. Việc vụ khổng trong phiên xử án là không được cho phép.”

Marbas cất lên một chất giọng nghiêm nghị.

“Người bị cáo Dantalian lại là thủ phạm đã phát tán con dịch hạch. Cô đang khẳng định điều đó cùng với chứng cứ không thể nào chối cãi trong tay sao?”

“Dantalian, như quả nhân, cũng đã có một nhân viên tư vấn độc quyền đến từ Doanh Nghiệp Keuncuska. Mọi thủ tục thu mua thảo mộc đã được thực hiện thông qua kẻ đó. Những chi tiết về việc làm thế nào Dantalian đã mua được phương thuốc chữa, mọi thứ chắc chắn sẽ được xác nhận ngay tại nơi đây!”

Sự âm ỉ trong căn phòng khiêu vũ còn rầm rộ hơn trước bởi câu trả lời tự tin của Paimon.

Marbas nhăn mặt và quay đi ánh nhìn của ông ta về phía người đại diện cho Doanh Nghiệp Keuncuska. Lão vampire Ivar Lodbrok đang đứng đấy với một cây gậy chống trong tay.

“Vampire. Lời khẳng định của Paimon có phải là sự thật không?”

“Ồi, hỡi ngài Marbas đáng kính.”

Tên vampire lớn tuổi cúi đầu mình.

“Bề tôi, bởi lòng mình đầy sợ hãi, không còn cách nào khác mà phải trở nên lưỡng lự không biết nên phân xét xem một việc là sự thật hay không. Dầu vậy, nếu đức ngài đã yêu cầu, bề tôi có thể đưa ra bằng chứng cần thiết cho cuộc bàn luận này bất cứ khi nào ngài cần.”

“Ý người là người có thể đưa ra được bằng chứng ngay bây giờ sao?”

“Xin hãy ra lệnh cho bề tôi, và bề tôi sẽ nhanh chóng dâng lên nó.”

Thanh âm âm ỉ phát ra từ những kẻ xung quanh trở nên còn âm ỉ hơn.

“Vậy tất cả là thật ư?”, là sự nghi vấn đang phát tán.

Những người ở đây chắc là đang suy nghĩ như thế. Paimon và Ivar đều là những cá nhân có quyền lực tối cao. Tất nhiên, hai kẻ đó sẽ không ngoan cố khẳng định rằng con dịch hạch đã được tạo ra mà không có căn cứ. Bọn họ có một bằng chứng nào đó..... Và như thế, mọi người quay sang trừng mắt nhìn tôi. Ánh mắt của họ tràn đầy sự hoài nghi.

Thời khắc ấy, tôi có thể nghe thấy tiếng cười.

Ban đầu, tôi không biết là ai đang cười. Thật khác thường. Ngay bây giờ đây tôi vẫn còn đang phân bổ sự tập trung của mình vào tất cả 65 con người trong căn phòng khiêu vũ này. Tôi còn không thể thấy được một kẻ nào đang cười cả, vậy mà tiếng cười lại còn trở nên lớn hơn, và bởi một lý do nào đó, những con mắt đang nhìn vào tôi giờ lại đều tròn tròn cả lên.

Lúc ấy tôi nhận ra rằng tiếng cười đó phát ra từ chính miệng của bản thân mình. Tôi cam đoan là tôi không có diễn trò gì cả. Nhưng tôi không thể nào mà ngừng cười được. Tôi cất tiếng nói với một chất giọng vẫn còn đang bị điệu cười ấy bầu vuu lầy.

“Nhiều nhất thì, tôi đã kiềm chế sự lười nhác và gắng hết sức mình rồi. Đây có thể đã mặc kệ quách một thứ như con dịch hạch. Đó là lý do mà tại sao đây ngắn lắm rồi. Đúng là số phận đã an bài rằng những người đi làm việc tốt mà lại phải bị chuốc vạ vào thân mà. Thật là, có là thế giới này hay thế giới kia đi chẳng nữa, nó vẫn xoay y chang nhau cả.....”

“.....Người đang nói gì thế hả, Dantalian?”

“Tôi xin lỗi, thưa quý ngài Paimon. Và tất cả đồng bào cùng dòng tộc thân mến. Tôi mới đây đã được thưởng ngoạn một phần của vũ trụ, bởi vậy tôi đã rất đổi cảm động một cách sâu sắc trong chốc lát. Dù có đi đâu về đâu, con người vẫn không hề đổi thay. Quyết định nhốt mình ở lì trong hang của tôi đã khá là một sự lựa chọn đúng đắn.”

Ngụ Ngôn Về Hang Đá của Plato sai tề le ra rồi.

Con người có thể đào sâu hơn vào bên trong của một cái hang.

Điều ấy có nghĩa rằng đây không phải là một con đường một chiều để mà tránh né kẻ khác.

Với một nụ cười thành hình trên đôi môi, tôi quay đầu sang phía Marbas.

“Ồi, hỡi ngài Marbas đáng kính. Tôi, tất nhiên, là rất muốn bày tỏ sự trong sạch của bản thân. Đó là tại sao, ngài có thể nào đồng ý cho tôi có được một cuộc trò chuyện riêng tư thật ngắn với quý ngài lãnh đạo của Doanh Nghiệp Keuncuska đây một lát được không?”

“Một cuộc trò chuyện riêng tư?”

“Ngài không cần phải bận tâm gì cả. Tôi có thể đã nói là một cuộc trò chuyện riêng tư, nhưng nó không là gì hơn ngoài một vài trao đổi lời qua nói lại thôi. Lý do tại sao trưởng ủy viên của Doanh Nghiệp Keuncuska lại nghi ngờ tôi, tôi có nắm khái quát được nó là gì. Tôi chỉ đơn giản là muốn xem thử liệu bản thân có thể giải quyết sự hiểu nhầm này không. Sẽ không phí nhiều thời giờ của các vị đâu.”

Marbas gật đầu.

“Nếu chỉ có thế, thì không có vấn đề gì. Ta sẽ cho phép.”

“Xin chân thành cảm tạ ngài.”

Tôi làm cử chỉ để kêu Ivar Lodbrok tiến lại gần mình.

Ivar Lodbrok, với đầu cúi xuống, nhanh chân đi về phía tôi. Tên vampire với khả năng diễn xuất ấn tượng và tài giả trang kiệt xuất đó ngay lập tức xin lỗi khi hắn đã đến gần.

“Xin thứ lỗi, thưa đức ngài. Việc công bố những loại thông tin cụ thể nào đó ra ngoài dư luận một khi khách hàng đã yêu cầu là luật lệ của hãng chúng bẻ tôi. Dù cho trong lễ hội Đêm Walpurgis hôm nay có cái kết như thế nào, bẻ tôi xin thề rằng Doanh Nghiệp Keuncuska sẽ luôn giúp đỡ đức ngài Dantalian tới tận phút giây cuối cùng.”

“Những lời đó làm ta yên tâm thật đấy.”

Tôi cười khúc khích.

Còn về phần lão, biểu cảm trên mặt của Ivar Lodbrok thì cực kỳ nghiêm nghị. Cười một chút đi chứ. Một vị Chúa Quỷ như ta đang cười đây này. Nếu người sẽ chia sự hân hoan thì niềm vui sẽ nhân lên gấp bội cơ mà. Việc thuận theo những trò hề của phía này mới là lịch sự đấy.

Thôi kệ, ngay từ ban đầu, chẳng phải tên vampire này đã mất đi tất cả sự hiểu biết về cách cư xử rồi sao? Không sao. Đây cũng không ghét việc dạy dỗ kẻ khác cho lắm. Ta sẽ kiên nhẫn và nghiêm túc tự tay kèm cặp cho lão mà.

“Thật là đáng tiếc khi mà cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng ta lại phải ở trong một tình huống như thế này.”

“Bẻ tôi cũng cùng có chung suy nghĩ như vậy, thưa đức ngài. Nếu có thể mà khôi phục lại được danh dự cho đức ngài, thì bẻ tôi đây, Ivar Lodbrok, sẽ lòi cái thân xác già cỗi này và làm bất cứ điều gì để phụ trợ cho đức ngài.”

“Thân xác già cỗi. Hừm, thân xác già cỗi hử?”

Tôi nhe răng cười.

“Ta xin lỗi, lãnh đạo. Nhưng ta không nghĩ là ông già đâu.”

“Thứ lỗi?”

“Ta thấy dáng bộ của ông vẫn còn tỏ ra tràn trề nhựa sống cơ mà.”

“Chuyện đó.....bẻ tôi vô cùng cảm kích trước những lời tử tế của đức ngài.”

Ivar Lodbrok có một biểu cảm bối rối trên gương mặt. Cứ như thể đang băn khoăn tại sao tôi lại bỗng dưng khen ngợi hắn trong tình huống như thế này. Xem ra vampire chân tổ đây của chúng ta đầu óc có hơi phần chậm chạp rồi. Ít nhất thì đây là một thể loại học sinh mà những người gia sư không thích dạy dỗ một chút nào. Một đứa học trò mất cả 1 tiếng đồng hồ chỉ để hiểu được một con toán. Nếu mà là tôi thì không ít hơn 100,000 won một giờ anh

mới chịu dạy dỗ thể loại như thế nhá. Nhưng nhân dịp này, tôi nghĩ tôi sẽ làm không công.

“Không không. Ý của ta là ta thật sự ghen tỵ với tuổi trẻ của ông đấy.”

“.....?”

Bộ hấn vẫn chưa hiểu ra sao?

Dù gì tôi cũng là một người thầy rất chi là kiên nhẫn. Nếu tôi điềm tình giải thích từng phần một, thì tôi chắc chắn rằng mình sẽ có thể làm cho cả một đứa học sinh ngu dốt cũng phải khám phá ra được một bài học phẩm hạnh tuyệt vời và có thể đi thi chuyên tình luôn cả một môn học ấy chứ. Tôi không dễ dàng vứt bỏ đi tất cả hy vọng vào người khác như vậy đâu.

Và như thế, tôi khom người xuống.

Tôi đưa cái miệng mình lại gần lỗ tai của Ivar Lodbrok.

Lấp đầy từng câu từng chữ với sự thiện cảm đến từ con tim mình—

Tôi thì thầm thật nhẹ nhàng.

“Ta đang tò mò không biết cái thân thể thật sự của ông đạo này có khoẻ không kìa.”

“.....”

dunde-402

Sự tĩnh lặng.

Một sự sững sờ đến phải cầm nín.

Lời nói ấy truyền đạt sâu sắc tới nỗi người kia phải lâm vào cảnh không tài nào thoát được nên lời.

Tôi đang rất lấy làm thích thú cái sự tĩnh mịch như thế này. Cuối cùng thì đứa học sinh tội nghiệp cũng đã có thể thông được những luật lệ của tự nhiên vô nảo nhờ vào công ơn của tôi đây. Với tư cách là một người thầy đã cố gắng hết sức mình chỉ bảo cho học trò, tôi chỉ có thể lấp đầy áp lòng mình với sự tự hào.

Ngay cả cái tên của cái luật lệ này cũng thẳng như ruột ngựa mà nói lên tất cả.

Luật rừng.

Nhận ra được ai mới là kẻ đi săn và ai mới là con mồi.

Khiến cho chúng phải ân hận vì đã dám vô trách nhiệm như thế nào mà lại đi cả gan nhờ lông bờm của một con sư tử.

Mỗi khi tôi khiến cho những tên ngu muội luôn tin rằng chúng là những kẻ có thể lực, nhận ra được mình chẳng khác gì ngoài một miếng lòng heo đang được nướng chín rục trên cái bếp lò, tôi có cảm giác như nhề mình đã đóng góp được phần nào cho tạo hóa của vạn vật trong cái hạt bụi nhỏ nhỏ lơ lửng giữa bầu vũ trụ bao la này, vậy nên điều đó làm tôi cảm thấy rất mãn nguyện. Có thể nói, đây là một trong những niềm vui thú ít ỏi trong cuộc đời tôi.

“Làm sao, cái đó.....”

Giọng Ivar Lodbrok run rẩy.

“Làm sao, mà ngài lại biết.....?”

“Mái tóc vàng của ngài thật là xinh đẹp.”

Thêm một bầu không khí tĩnh lặng thật đáng mến bao trùm lấy chúng tôi.

Ivar Lodbrok.

Không đời nào mà tôi lại không hề biết về thân phận của quý ông lớn tuổi này.

là một tựa game cho người chơi nhập vai vào một anh hùng loài người. Đó là tại sao người anh hùng không thể có một mối quan hệ gần gũi với ma tộc, thì dù sao mấy thanh niên chơi game cũng đi lanh quanh tiêu trừ đủ thể loại ma quỷ rồi mà, ai cần cái thứ quái đó làm gì cơ chứ?

Ấy vậy mà có độc một nữ chính vampire lại đầu hàng trước người anh hùng. Cô ấy sẽ vượt qua rào cản chủng tộc giữa hai người và say đắm bác main. Thậm chí còn có một route đặc biệt được dành riêng cho cô ta trong game nữa cơ.

Tên của nhân vật nữ chính đó, lại là Ivar Lodbrok.

Thế đấy.

Thân phận thật sự của quý ông già cỗi với vẻ ngoài tà độc này chính là một nữ chính đã vĩnh viễn ngừng phát triển về thân thể, để lại cho cô ta một diện mạo của một cô gái trẻ.

Đây là tại sao tôi lại ngạc nhiên từ cái lần đầu tiên tôi thấy lão già này. Bởi hình dáng bên ngoài của cô ta so với diện mạo trong game hoàn toàn khác xa từ đầu tới chân.

—Đó là Ivar Lodbrok sao?

—Vâng. Người đàn ông kia chính là kẻ giàu có nhất của ma giới, ông chủ của Hãng Doanh Nghiệp Keuncuska, và đồng thời là một vampire chân tở, Ivar Lodbrok.

Tôi đã có thể nắm bắt hầu hết những hoàn cảnh ẩn giấu sau tấm màn che này.

Dựa theo kịch bản đã được hé lộ trong , câu chuyện về Ivar Lodbrok là như thế này: Trong quá khứ cô ta đã cực kỳ trung thành với một Chúa Quý nào đó, nhưng bất chợt lại bị phản bội bởi chính kẻ mà cô ta đã phụng sự và phải lâm vào một tình huống thập tử nhất sinh. Sau chuyện đó, Ivar Lodbrok thề rằng cô ta sẽ không bị lợi dụng bởi một Chúa Quý một lần nào nữa và để đạt được mục tiêu đó, cô ta bắt đầu sống cuộc đời mình bằng việc chuyển giao ý thức tới những con búp bê của cô ta khi trong lòng còn đang nguyên rủa và khinh bỉ mọi Chúa Quý.

Ivar Lodbrok đã phản bội Lực Lượng Đồng Minh Chúa Quý ngay tại thời điểm quyết định, đó là một trong những lý do chính mà tại sao lực lượng phe anh hùng lại có thể giành thắng lợi. Đây là một tấm gương cho thấy đối với một quý tộc, thì ‘Quần tử 100 năm trả thù chưa muộn’.

Với tư cách là một thanh niên đã chơi qua hết cốt truyện của Ivar Lodbrok và thông cả màn route riêng của cô ta—Tôi, tất nhiên, biết rất rõ về hình dạng thật sự của cô ta, và cũng biết rất rõ về sự thật rằng cơ thể thật sự của cô ta được cất giấu dưới những cánh đồng tuyết của vương quốc Moscow.

Đây là một bí mật mà Ivar chỉ thầm nói cho bác main biết.

Bởi người hùng sẽ không xuất hiện cho tới năm 1515 theo lịch Lục Địa, trong khoảng thời gian này, đó là một bi kịch mà đáng lẽ không ai được hay biết đến.

Trừ tôi ra.

“Ta không để tâm tới một thứ như cái thân xác già cỗi này của nàng. Ta đơn thuần là chỉ đang lo cho thân thể của người con gái bị chôn sâu bên dưới của một cánh đồng băng giá lạnh lẽo đang bị giằng xé bởi những cơn bão tuyết.....”

“.....”

“Áá, ta thật sự lo lắng quá đi. Ta sợ rằng những đàn sói sẽ bất chợt xuất hiện và xé xác những tứ chi đáng thương của cô gái. Và ai mà biết được khi nào những bọn sơn tặc tà ác sẽ xuất hiện và tùy tiện xâm phạm đến thân thể của cô ấy. Vậy đấy. Ví dụ như rằng, nếu ta mà làm một hiệu lệnh nho nhỏ như thế này nè.”

Tôi búng ngón tay mình.

“Sẽ có khả năng mà một tín hiệu ma pháp nào đó được truyền đi và một tai ương sẽ giáng xuống thân thể mỏng manh của cô ấy. Tựa như một tiếng thét nhỏ cũng có thể gây ra một trận tuyết lở khổng lồ. Lành đạo à, đừng lo lắng quá mức thế. Nàng không cần phải nhìn vào ta với cái ánh mắt đầy sự sợ hãi như vậy! Ta chỉ đơn giản là đang kể đến những khả năng có thể xảy ra thôi mà.”

Thân thể của Ivar Lodbrok đang run rẩy hết sức.

Chắc giờ không cần phải đối xử hằn ta với cái kiểu nửa tôn trọng nửa chán ghét này nữa.

Tôi thay chất giọng mỉa mai của mình bằng một thanh âm bày tỏ rõ ràng sự hăm dọa.

“Ồi nàng vampire đáng thương kia. Có phải cô đã lên cơn thịnh nộ bởi người nghĩ rằng Lapis Lazuli đã phản bội cô? ‘Hãy giẫm đạp đứm con gái đã dám nhe cặp răng nanh ra trước mặt ta’. Cô có phải đã quyết định kiểu như thế không? Ồi, Lodbrok. Cô bạn đáng thương của ta.”

Tôi nở nụ cười.

“Cô chắc cú là đã đoán trật mắt rồi. Cô nhầm hết cả đấy. Lapis Lazuli tự ban đầu đã không hề săn đuổi ta. Tất nhiên, cô ấy là một người con gái rất đáng ngưỡng mộ, nhưng liệu cô ấy có khả năng để mà dàn dựng nên một vở hài kịch trắng lệt như thế này không.....?”

Là ta đã sẵn cô ta.

Tôi từ từ té thềm vào tai của Ivar Lodbrok.

“Từ đầu chí cuối, mọi thứ đều là một sự hiểu nhầm ngu muội của cô. Lapis Lazuli đã thề lòng trung thành và tận tâm với cô. Nhưng bởi cô ta là một đứa con gái thông minh, cô ta biết rất rõ nếu mà mình trở về hăng, thì vì sự cáo buộc sai lầm đó, cô ta sẽ bị thanh trừ. Nếu mà người khốn khổ thật sự không phải là cô gái ấy thì ta chẳng biết đó là ai nữa. Chỉ bởi vì một con doi khôn kiếp, kẻ sống trên đời nghĩ rằng mình đây là một thiên tài, mà cô ấy đã phải bị rơi vào kiếp bị dày ai.”

Sự run rẩy của Ivar Lodbrok trở nên dữ dội hơn.

Tôi nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên vai đối phương.

“Mà cũng nhờ cô đã phán đoán sai lầm mà ta cũng đã đỡ phải gian nan hơn. Lapis Lazuli là một đứa con gái kiệt xuất, ta xin cảm tạ cô.”

“Ngài muốn.....ngài muốn gì từ bề tôi.....?”

“Ồ, ta chỉ đơn giản là muốn một gọn chun chút lòng tốt thôi mà.”

Tôi nắm chặt lấy vai của Ivar Lodbrok.

“Ta thật sự đã không phát tán một thứ như Cái Chết Đen. Tất cả những gì cô phải làm là khai ra sự thật. Thế thôi.”

Đừng trình ra chứng cứ có thể giúp cho khẳng định của Paimon trở nên thuyết phục hơn.

Nó là một lời đe dọa mang ý nghĩa như thế.

“À thì.....tất nhiên, cô thì thoảng sẽ đi lại xung quanh với tư cách là con rối của ta. Dù sao thì một sự bại trận cũng đi kèm với một cái giá. Lãnh đạo à. Ta là một người thành thật. Ta sẽ không tô điểm giữa chúng ta bằng những lời nói giả nhân giả nghĩa, ví như việc nói cho cô những điều tốt đẹp như rằng từ bây giờ sẽ không còn sự bất hạnh và rằng cô có thể thoải mái an tâm mà nghỉ ngơi. Cô có nghĩ hành động đạo đức giả như thế là bắt nạt với kẻ khác không?”

“.....”

“Nhiều thứ rồi sẽ đổi thay.”

Từ trong những khúc xương của cô.

“Ta sẽ đưa ra cho cô nhiều đề nghị mà cô không thể nào từ chối, và cô, thực tế, sẽ không thể nào mà không đồng ý được dù chỉ là một lần. Thỉnh thoảng cô có thể cảm thấy một sự nhục nhã như thể mình không còn là một con người (quý), mà là một con thú hoang bị giam cầm trong một cái chuồng lợn.”

Len lỏi lên sống lưng.

“Thỉnh thoảng cô sẽ biểu lộ một khí thế chống đối và kháng cự lại ta. Ta có nên nói trước cho cô biết là ta sẽ đáp trả như thế nào không? À, ta sẽ không giết cô. Thật đấy. Ta còn sẽ không màng tới chuyện đánh cô nữa cơ. Cô có thể tin lời ta. Chuyện mà ta sẽ làm.....”

Tới hộp sọ của cô.

“Là nhổ từng sợi tóc trên thân thể thật sự của cô.”

Mọi thứ sẽ phải thuộc về ta.

“Ta sẽ không lấy gì nhiều lắm đâu. Cứ mỗi lần mà cô chống cự, ta sẽ chỉ nhổ ra một sợi tóc. Thực, như thế đó. Chỉ như đang vui đùa. Có thể thôi. Thế nào hả? Cô có thấy được ta là một người với lòng khoan dung bao la đến nhường nào không?”

“.....”

“Trong khi còn đang thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp của cô, thì. Pục, cục, cục, cục.....pục.”

Với một tiếng ‘phù’, tôi thổi vào đôi tai lão ấy.

Ivar Lodbrok run lên như cây sậy.

Đây là lý do tại sao tôi không thể nào nhìn được sự thích thú khi đi hăm dọa người khác.

“Hừmm. Mới thế mà ta đã trông mong tới cái ngày mà cô chống đối lại ta mất rồi. Ta không thể chờ đợi thêm được nữa. Nhưng, ta sẽ chịu đựng. Ta sẽ hân hoan mà chịu đựng. Dù sao ta cũng rất ư là kiên nhẫn cơ mà. Vậy nên cô có thể cảm thấy an tâm được rồi đấy.

Ivar Lodbrok nghiêng rằng,

“Bề tôi.....sẽ không thể trung thành với ai cả.”

“Thế thì càng tốt.”

Tôi nhẹ nhàng vỗ vai Ivar Lodbrok.

“Hãy tận dụng cơ hội này mà học hỏi đi.”

“.....”

“Cô biết đấy, khi đã về già người ta vẫn còn phải tiếp tục học. Nếu mà một kẻ đi lười nhác chuyện học tập thì trước khi kịp nhận ra kẻ đó sẽ trở thành một thứ phế phẩm mất thôi. Một người phải biết chăm sóc và quý trọng thân thể của chính mình. Cô cũng nghĩ như thế có phải không?”

Ivar Lodbrok không thể nào đáp lại.

Nếu như thế này rồi, thì tôi tin rằng sự chân thật của mình đã có thể vượt qua được rào cản ngôn ngữ ngăn cách giữa hai chúng tôi. Việc giao tiếp khó đến nhường này đây. Việc tôi phải dùng tới sách lược đe dọa chỉ để làm cho kẻ khác tôn trọng mình, điều này chẳng phải là lâm ly bi đát quá hay sao? Khi Oedipus tự đâm vào cặp mắt của chính mình chắc ông ta đã không thể nào buồn khổ bằng tôi bây giờ. (TN: Oedipus, một vị vua huyền thoại của Thebes và là một người anh hùng có số phận bi thảm trong thần thoại Hy Lạp. GG-sama để biết thêm)

Tôi vươn thẳng lưng.

Sau đó, tôi quay đầu nhìn về phía người thẩm phán, Marbas.

“Hỡi ngài Marbas đáng kính. Cuộc nói chuyện của chúng tôi đến đây đã hết. Tôi sẽ không có bất kỳ lời phản đối nào nữa nếu các ngài tiếp diễn thủ tục của phiên tòa này.”

“Tốt. Paimon. Cô giờ có thể chứng minh tính xác thực của lời cáo buộc của mình.”

Phiên xét xử lại tiếp tục.

Paimon, với một giọng nói đầy tự tin, gọi Ivar Lodbrok.

“Tôi đã hiểu. Lodbrok, xin hãy đưa ra bằng chứng.”

“.....”

“Lodbrok?”

Một sự yên lặng đáng sợ kéo dài.

Ivar Lodbrok tự nghĩ tới giờ không hề dám ngẩng đầu lên. Paimon đã gọi tên ông ta nhiều lần, nhưng lão vẫn không hề đáp lại. Bởi sự yên lặng bất ngờ đó, một nỗi hoang mang xuất hiện trên sắc mặt của Paimon. Trong cơn tĩnh lặng tiếp diễn, sự bối rối không biết phải làm gì của cô ta chậm rãi lan tỏa ra những người xung quanh, và rồi, toàn bộ căn phòng khiêu vũ bị phủ kín bởi sự im hơi lặng tiếng đến dị thường.

Cuối cùng thì, Ivar Lodbrok cũng chịu mở miệng.

“.....lời của đức ngài Paimon, là dối trá.”

Thật yên tĩnh.

Thật sự vô cùng yên tĩnh.

Cả đại sảnh này không trầm lặng bởi mọi người đã hiểu câu nói của Ivar Lodbrok. Sự thể hoàn toàn ngược lại cơ. Bởi không một ai hiểu được Ivar Lodbrok vừa nói gì, nên không có lấy một phản ứng nào cả.

“Người nói cái gì—”

Bởi vậy, những ngôn từ đầu tiên được thốt ra không phải là để bày tỏ sự thấu hiểu mà thay vào đó lại là một câu hỏi.

“Mới đây, người vừa nói cái gì cơ?”

“Bề tôi.....đã nói rằng bề tôi không thể trình ra bằng chứng mà đức ngài Paimon đã đề nghị.”

“Người đang nói gì thế.....người điên rồi sao, Lodbrok!”

Paimon cất lên một tiếng hét.

Bầu không khí im lặng hằng bao phủ căn phòng nhanh chóng vỡ tan. Như một dòng thủy triều dâng bất chợt biến thành một cơn sóng thần ập vào bãi

biển êm đềm, con thuyền nhỏ cùng cực của Paimon cứ thế mà tuôn ra. Niềm kiêu hãnh trên gương mặt cô ta đã bị rửa trôi bởi những con sóng ấy.

“Người đã nói với quả nhân! Rằng Dantalian là thủ phạm tiếp tay trong đợt dịch hạch, và rằng một ả đàn bà tên Lapis Lazuli chính là kẻ đã phát tán Cái Chết Đen! Người đang định nhạo báng quả nhân bằng cái lưỡi tầm thường của mình sao!?”

“.....Xin thứ lỗi cho bề tôi. Bề tôi không tài nào hiểu được đức ngài đang nói về cái gì. Chẳng phải đã hơn 10 năm kể từ lần cuối chúng ta gặp mặt nhau như thế này sao?”

Tuyệt mỹ.

Với một nụ cười mỉm trên mặt, tôi quan sát cảnh cái cọ của bọn họ.

Có một thứ gì đó trong việc được thưởng ngoạn cái cảnh mà kẻ này liên tục đổ trách nhiệm cho kẻ kia làm cho tôi phải rung động sâu sắc. Ôi, mình thật sự không nên chung sống với người khác. Ôi, nhốt mình và sống cả quãng đời còn lại trong một góc phòng quả thực là một con đường đúng đắn để mà sống. Việc ấy nhắc lại cho tôi những bài học cuộc sống đại loại như thế.

Cô cũng đang xem cảnh này. Phải không nào, Lapis Lazuli. Tôi đã hứa với cô là tôi sẽ cho cô xem một tiết mục biểu diễn xiếc vĩ đại nhất trên thế gian rồi mà. Phía bên này là một Chúa Quý Hạng 9 cao quý, và phía bên kia là kẻ giàu có nhất trong chốn ma giới. Vậy mà, giờ hai kẻ đó đã tới mức phải ném trách nhiệm qua lại cho nhau một cách trẻ con là thế.

Đối với cô, kẻ đã sống cả đời bị đối xử một cách không công bằng chỉ vì bản thân là một kẻ ngoại lai. Ta xem đây là một buổi biểu diễn sân khấu mỹ mãn nhất chỉ dành riêng cho cô. Hãy cứ thoải mái mà tận hưởng đi. Bởi ta đã đặc biệt chỉ đạo và quản lý buổi trình diễn này miễn phí đấy. Dù ta trông có thế nào, thì nếu là để trở thành một kẻ phũ phàng trước mặt thuộc hạ mình, thì ta sẽ là một ông sếp làm cho thật xa xỉ vào. Cô có thấy cảm động cũng không sao đâu.

“Chuyện đó là đương nhiên bởi người đã liên lạc với ta thông qua thuộc hạ của người!”

“Bề tôi không thể nào lại biết được những gì Torukel đã nói cho ngài Paimon hay. Dù vậy, có một điều mà bề tôi biết. Đó là việc bằng chứng chứng tỏ rằng bản thân đức ngài Dantalian có dính líu tới sự vụ phát tán con dịch bệnh không hề có trong tay của bề tôi.”

“Cái đồ dối, hèn mọn và hèn nhát, này.....!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Paimon bị vặn vẹo cả lên. Cho dù cô ta có là một người đẹp có vẻ diện mạo như thể một tuyệt tác nghệ thuật bao nhiêu, thì giờ đây lúc cô ta nhìn con thuyền nhỏ trông thật đáng sợ đến bấy nhiêu.

“Được lắm. Người nợ máu sẽ phải trả bằng máu! Đó là châm ngôn của Hạng Keuncuska các người, phải không hả! Quả nhân sẽ rất vui lòng thực hiện lời hứa đó.....!”

Một nguồn khí lực đỏ như máu bắt đầu trào ra từ cơ thể của Paimon.

Sự tập trung của ma lực đậm đặc đến nỗi có thể thấy được hình dáng và màu sắc của khí lực của cô ta. Sự dao động của nguồn năng lượng trông như thể hàng tá chiếc lưỡi màu đỏ đang vùng vẫy rất mãnh liệt.

Paimon không chỉ đơn giản là một Chúa Quý, cô ta còn là kẻ cũng đã nhận được tước hiệu đại pháp sư.

Trong số những Chúa Quý gồm có 71 người, tước vị ấy là một chiến công mà chỉ có 4 cá nhân đạt được, cô ta là một trong số 4 người đó.

“Ta sẽ hành động trên danh nghĩa của sự báo thù!”

Paimon đã hét lên lời tuyên ngôn của cô ta.

Một tuyên ngôn, trong thế giới này, là một thứ được truyền lại xuyên suốt quá trình lịch sử trong mỗi lĩnh vực của sức mạnh quyền lực. Đó là những lời thề thiêng liêng ép một kẻ phải dùng tất cả mọi thứ, cho dù có là tính mạng của bản thân, để giữ được cam kết của mình. Paimon đã thật sự có ý định muốn giết chết Ivar Lodbrok.

Ngay vào lúc đó Marbas giảm mạnh chân phải của mình xuống.

Uỳnh.

Toàn bộ phòng khiêu vũ cũng phải chấn động.

Mọi người ngã nghiêng như thể họ bị bất gặp phải một cơn động đất nhỏ.

Marbas, với một bầu không khí lạnh lẽo đầy vẻ đe dọa xung quanh mình, trừng mắt vào Paimon.

“—Chấm dứt những hành động xúc phạm này của cô ngay lập tức.”

Paimon lộ ra một biểu cảm đau đớn.

“Nhưng, Marbas!”

“Ta đã nói là ngừng lại ngay lập tức. Cô nên thận trọng không để ta cũng phải thuật lại lời tuyên ngôn của mình. Cô là người đã yêu cầu cơ hội cuối cùng. Để ta nói rõ, với ta, cơ hội cuối cùng của một kẻ chính là một tội hậu thư của kẻ đó.”

“Ừ.....!”

Paimon nghiêng mạnh hai hàm răng.

Ma lực tỏa ra của cô ta không hề lắng xuống, mà còn dâng lên mạnh mẽ hơn.

“Mới đây, trưởng ủy viên từ Keucuska đã đùa giỡn với quả nhân! Mặc cho sự thật rằng hắn đã sai thuộc hạ mình, Torukel, trình ra bằng chứng cho quả nhân, giờ đây hắn lại muốn rút lui! Quả nhân sẽ lập tức xử tử tên phản bội!”

“Dù là kẻ nào đi chăng nữa!”

Marbas gầm lên.

“Cho dù Baal có bước chân tới nơi đây đi, thì cô cũng không được phép làm đổ máu trong Đêm Walpurgis! Cô sẽ phải giữ thái độ trung lập tuyệt đối khi cô vẫn còn ở đây! Trừ phi cô muốn biến ta và tất cả những Chúa Quý ở phe trung lập, thêm vào đó là 30,000 toán quân tinh nhuệ, trở thành kẻ thù của cô, vậy thì hãy cứ thử đổ máu ở chốn này đi, Paimon! Ta sẽ thề vào ngày đó, bệ đảng núi non mà cô dẫn dắt sẽ bị tuyệt diệt hoàn toàn, và vùng đất của những Chúa Quý thuộc phe phái của cô sẽ bị nguyên rửa trong vòng 300 năm, ngăn không cho dù chỉ là một mảnh cỏ non nào mọc lên!”

Một giọng nói giận dữ tựa như sấm rền quét ngang qua căn phòng.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27 : Gánh xiếc xa hoa nhất thế gian (4)

Những ngọn nến này giờ đang lơ lửng giữa không khí giờ đây lắng lữ dữ dội. Ánh sáng và bóng tối hòa lẫn nhau một cách hỗn loạn mà bao trùm lấy mọi người, những trụ cột của tòa nhà run cả lên thả ra những đám bụi đất rơi xuống.

Mọi người co rúm lại. Bọn họ đều bị áp đảo bởi áp lực của Marbas.

Trong hơn 30 vị Chúa Quý có mặt ở đây, số lượng những kẻ vẫn có thể thắng người bình thường được lại có rất ít. Hơn hết, Barbatos là người duy nhất có thể thờ ơ ngợp rợp.

“Lão già à—. Nếu cần thì phe đồng bằng chúng ta cũng có thể phụ trợ cho ông bất cứ khi nào mà ông cần đấy. Thật là, ông không nghĩ là có hơi khó khăn nếu vào chiến trận mà chỉ có phe trung lập bên phía mình không? Ông và ta có thể có một liên minh tốt đẹp cơ mà.”

“Câm miệng lại, Barbatos. Ta giờ không có tâm trạng để đùa giỡn.”

“Ta chỉ muốn bày tỏ sự thiện chí thôi.”

Barbatos cười khúc khích.

Khác với con nhóc đó, biểu cảm trên gương mặt của Paimon không có từ gì để có thể diễn tả hơn ngoài từ ‘kinh khủng’. Từ hai hàng môi cô ta, những hơi thở nóng rực thoát ra từ kẽ miệng tựa như một ly cocktail pha trộn giữa sự thịnh nộ và sự tự chủ.

“Torukel.....!”

Paimon nghiêng ngả ngôn từ của chính mình.

“Ông ta là sứ giả đã truyền lại những mệnh lệnh của Ivar Lodbrok! Ông ta hiện giờ đang đứng ở ngay bên ngoài của nơi gặp mặt. Tôi sẽ triệu hồi ông ta

ngay tức khắc và chứng minh rằng Ivar Lodbrok đã nhạo báng quả nhân!”

Một khoảnh khắc của sự tĩnh lặng đến ớn lạnh thoáng qua phòng hội nghị.

Marbas còi ra chiếc kính một mắt của mình và nhìn thật kỹ vào Paimon.

“Cô có chắc chắn không?”

“Quả nhân chỉ đưa ra những lời cáo buộc dựa vào sự thật.”

“.....Cô còn lại sự tin tưởng cuối cùng của ta.”

Marbas nâng cằm mình lên.

“Hãy đưa nhân chứng là Torukel vào đây!”

Những tình linh sau khi nhận được mệnh lệnh, bận bịu bay ra khỏi căn phòng khiêu vũ.

A a.

Tôi bị chìm ngập trong đáy biển của sự buồn khổ.

Suy nghĩ một cách bình tĩnh hơn cái coi, Paimon ơi là Paimon. Dù cho cái tên Torukel này là thằng quái nào, thì hẳn vẫn không là gì hơn ngoài một thằng đưa tin. Cô không thể nào lại trông mong nhận được một lời chứng thực đàng hoàng từ cái thể loại như thế được.

Tôi hiểu là cô rất tôn trọng mọi chủng tộc tính luôn cả nhân loại. Với cô, Cái Chết Đen này không khác gì một con ác mộng trong số những con ác mộng. Cô rất có thể đã tham dự buổi gặp mặt này với lòng mình cương quyết tìm ra thủ phạm đã gây ra một thảm kịch như thế. Nhưng người mà cô đã tưởng là đồng minh, Ivar Lodbrok, đã bất ngờ phản bội cô. Đó là lý do tại sao việc cô giận điên cả cái đầu cũng là điều hợp lý. Mặc dù vậy, ít ra cô cũng phải nhìn đường mà đi chứ. Phần nộ luôn là lối đi tắt dẫn tới sự tiêu tan đấy.

Một lát sau, một yêu tinh lớn tuổi đi vào căn phòng khiêu vũ.

Paimon chỉ tay vào người yêu tinh.

“Đúng rồi. Người đó là Torukel!”

Cô ta bắt đầu tra hỏi với một chất giọng vẫn còn bị sự giận dữ đeo bám.

“Torukel. Người sẽ là nhân chứng của chúng ta. Người, theo mệnh lệnh của Iva Lodbrok, đã thực hiện sứ mệnh với tư cách là một sứ giả. Có chính xác không?”

“.....”

Torukel chậm rãi nhìn quanh căn phòng.

Lão yêu tinh đó đang nâng đỡ cả thân thể mình bằng một chiếc gậy chống. Dẫu có nhiều nếp nhăn trên trán, nhưng đôi mắt ông ta lại tỏa sáng đầy trí tuệ. Tôi có một ấn tượng mạnh mẽ rằng ông ta không hề già, mà ông ta chỉ đơn giản là đã sống và trải qua bao nhiêu năm tháng trong một quãng thời gian dài.

Người yêu tinh ấy nhìn Ivar Lodbrok trong chốc lát và gật đầu. Không hề có một câu chữ qua lại giữa hai người bọn họ.

Torukel cẩn thận mở miệng.

“.....Đây là một vinh dự khi được diện kiến trước những vị chúa tể của ma tộc. Keruk. Bề tôi, không hề nghi ngờ gì, là một ủy viên đến từ Hãng Doanh Nghiệp Keuncuska, và cũng có nhiều lần qua lại với Ivar Lodbrok.”

Ngay khi Torukel sẵn lòng hé lộ danh tính của bản thân. Gương mặt của Paimon tỏa sáng bởi sự mừng rỡ. Cô ta rất dễ là đang nghĩ rằng mình đã giành được chiến thắng. Như thể một cây súng máy, cô ta nhanh chóng bắt đầu cuộc tra hỏi.

“Quả nhân sẽ đi thẳng vào vấn đề, Torukel. Người đã nói cho quả nhân biết rằng Dantalian đã phụ trợ trong đợt phát tán của con dịch hạch và bằng một phương thức nào đó, hẳn đã nhúng tay vào việc Cái Chết Đen được hình thành. Quả nhân nói có chính xác không?”

“Vâng. Tất nhiên là vậy, thưa ngài.”

Một lần nữa khăn giả bắt đầu khuấy đảo cả lên.

Ivar Lodbrok nhắm nghiền mắt mình lại như thể ông ta đang rất là đau khổ. Còn về người còn lại, Paimon, với tâm trạng hoan hỉ, mỉm cười thật rộng. Đó là diện mạo của một cá nhân đã vượt qua sự nhạo báng và chịu khó biến công lý thành sự thật.

Tuy nhiên.

“Những gì mà đức ngài đã nói là chính xác. Bề tôi chắc chắn đã khẳng định rằng Dantalian là kẻ chủ mưu sau vụ Cái Chết Đen. Tuy nhiên, đó là một lời nói dối trắng trợn. Là một sự vụ oan mà không hề có lấy một chứng cứ.”

“Cái gì.....?”

Không mất đến 10 giây để sự sùng sốt làm đông cứng lại nụ cười của Paimon.

Torukel cất tiếng nói thẳng thừng.

“Bề tôi đã hằng thèm khát số thảo mộc đen ở trong quyền sở hữu của đức ngài Dantalian. Tất nhiên, việc bề tôi một thân một mình moi móc được của cải tư nhân của đức ngài Dantalian là một chuyện bất khả thi. Tuy nhiên, bề tôi lại có trong tay hai nhà đầu tư lớn lao. Đức ngài Paimon và trưởng ủy viên, Ivar Lodbrok. Có lẽ nếu bề tôi sử dụng tên tuổi của hai cá nhân này, thì có thể vượt qua con bế tắc này. Đó là tất cả những gì mà bề tôi đã nghĩ.”

“Torukel.....ngươi, đang nói cái gì vậy.....”

Paimon mở miệng.

Gương mặt bây giờ của cô ta là gương mặt của một người hoàn toàn không tin được những gì mình vừa nghe.

Torukel với cây gậy nâng đỡ thân mình, cúi đầu thật sâu.

“Thứ lỗi cho bề tôi. Bề tôi đã biết rất rõ về sự quan tâm của đức ngài dành cho toàn thể đồng bào trên toàn lục địa. Bề tôi đã lợi dụng trái tim nhân từ của ngài để kích động sự hận thù của ngài đối với đức ngài Dantalian. Đức ngài Dantalian dù sao cũng chỉ là Hạng 71. Bề tôi đã nghĩ rằng một khi cuộc bỏ phiếu bắt đầu thì mọi chuyện sẽ kết thúc suôn sẻ với đa số lá phiếu.”

“.....”

“Liên quan tới việc đấy, đức ngài Dantalian cũng đã sát hại đức ngài Andromalius, bề tôi thấy đó là một cơ hội bằng vàng. Để mà đe dọa được đức ngài Dantalian với một tội danh tàn tệ là đã ra tay sát hại một Chúa Quý. Lợi dụng cơ hội đó, bề tôi đã dự định sẽ cuốn hết số thảo mộc đen. Nhưng đức ngài Dantalian đã vượt trên cả những dự đoán của bề tôi và đã có thể chứng minh được sự vô tội của mình. Thật quá sức phật ý.....”

Torukel thoáng liếc nhìn tôi.

Tôi nhìn chăm chăm lại lão ta với một khuôn mặt hoàn toàn không có xúc cảm gì hết.

Với một tiếng ‘chặc’, tôi vô tình chặc lưỡi mình. Tôi có thể nắm bắt được về cơ bản là lão thương nhân lớn tuổi này đang cố làm cái gì. Hẳn ta đang dự là sẽ phá hỏng hết cái tiết mục xiếc vĩ đại này đây mà.

Người thẩm phán, Marbas, gay gắt tra hỏi Torukel.

“Người yêu tinh nhỏ nhoi kia. Bản thân ngươi đã thú nhận rằng mình đã bán bỏ Paimon để có thể thực hiện sự thèm muốn tư lợi ích kỷ cho bản thân. Ngươi có hiểu về tội trạng của mình không?”

“Vâng, thưa đức ngài. Bề tôi tự thân biết khi nào để mà chấp nhận thua cuộc. Bề tôi đã cố kiếm được món lợi lớn bằng việc lợi dụng đức ngài Paimon và trưởng ủy viên của Hãng Doanh Nghiệp Keuncuska. Và bề tôi đã thất bại. Tất cả mọi chuyện là như thế.”

Gã yêu tinh lắc đầu mình.

“Nếu đức ngài Paimon đã làm sai chuyện gì, thì đó là đã quá tin tưởng lão già yêu tinh tàn độc này. Cho nên, bởi mọi tội lỗi đều hoàn toàn nằm trên đầu của bề tôi—mặc dù chỉ là một kẻ nằm trong giai tầng thấp kém.”

Nhanh chóng.

Trước khi ai có thể làm được gì.

Torukel lấy ra một lưỡi dao nhỏ từ trong trang phục của ông ta—

“Bề tôi xin được tha thứ bằng chính cái mạng sống tầm thường này.”

—Và tự đâm vào chính cổ họng mình.

Ban Lãnh Đạo Keuncuska, Yêu Tinh Keo Kiệt, Torukel

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 20

Niflheim, Cung Điện Thống Đốc

Chúng ta đã thất bại rồi.

Ta đã biết chuyện này từ lúc ta bước vào căn phòng khiêu vũ.

Cho dù ta có không muốn, khi mà quý cô Paimon, người đáng lý sẽ bày tỏ sự nhân từ trước ta, thì giờ đây đang nhìn vào ta với một khuôn mặt méo mó thậm tệ, ta không còn sự lựa chọn nào khác mà chỉ còn cách thuận theo.

.....Ta đã chuẩn bị.

Những thương nhân đều phải tôn trọng sự trao đổi công bằng.

Cho dù Chúa Quý Dantalian chỉ là Hạng 71 thấp kém, và cho dù Lapis Lazuli có là một kẻ ngoại lai tạp chủng hèn mọn, bọn họ cũng là những nhân mạng đã làm tất cả mọi thứ có thể để mà sinh tồn.

Mạng đổi mạng.

Nếu mà đã nhắm tới mạng sống của một ai đó thì phải sẵn sàng bất chấp mạng sống của mình trong canh bạc.

Keruk.

Đó là một phép toán giản đơn.

.....Ta đã mơ về một thế gian không bị điều khiển bởi hệ thống cấp bậc kia.

Chỉ vì được sinh ra là Chúa Quý một kẻ lại được đứng trên đỉnh cao của xã hội. Chỉ vì phải sinh ra bởi một ma nhân và một nhân loại, một kẻ lại bị đối xử như rác rưởi. Đây là tình trạng hiện giờ ở chốn ma giới. Ta đã hằng muốn thay đổi nó.....

Mặc dù có một số chi tiết khác biệt vụn vặt, Ivar Lodbrok cũng mang trong mình một khát vọng như ta. Trong cái thế gian tiêu điều này, Ivar và ta đã được gắn kết bởi tình bạn giao hữu.

Nếu một ai đã ước muốn có thể thay đổi được cả thế giới, thì kẻ đó cần tiền của. Đây là lý do tại sao chúng ta đã gây dựng Doanh Nghiệp Keuncuska đến mức này. Trong hơn hàng trăm năm, chúng ta đã vượt qua được vô số gian khổ tai ương, và đã có thể hầu như chạm tới được cái vị trí của hãng doanh nghiệp vĩ đại nhất ở ma giới.....

Aaa.

Ta thật sự muốn thấy nó quá đi.

Một xã hội bình đẳng hơn một chút nữa.

Ta chỉ đơn giản là muốn được sống ở một chốn ít có sự thành kiến hơn thôi.

.....Ta muốn được thấy một thế gian đẹp đẽ hơn.

“Kuruk!”

Ta có thể cảm nhận một miếng kim loại lạnh lẽo đang đi xuyên qua cổ họng mình.

Như một kẻ có thể tưởng tượng ra, ta cảm thấy được rất rõ dòng máu ấm nóng đang nhỏ giọt xuống từ lưỡi đao.

Sức lực trong đầu gối ta nhanh chóng khô kiệt đi. Cơ thể ta chậm rãi ngã nhào xuống, và từng chút một tiếp cận lại gần tới cái chết. Những cảm giác mà ta có thể cảm nhận một cách rõ ràng.

Ivar. Mọi chuyện giao lại cho ông.

Ta đã không thể nào thấy được sự đổi thay của thế gian này, nhưng nếu là ông, thì ông có thể sống tới tận phút cuối. Ông dù sao cũng là một kẻ xảo quyệt và thông minh một cách đáng sợ cơ mà.

Trừ một điều rằng, ta rất lo là sẽ không ai có thể thấu hiểu được sự điên cuồng của ông. Hãy đứng ở một thân một mình. Một ngày nào đó rồi ông cũng sẽ tìm được một người ở bên cạnh ông một lần nữa.....

Và cuối cùng, ta quay sang nhìn về phía Dantalian.

Không có lý do nào đặc biệt cho chuyện này. Ánh nhìn của ta chỉ đơn giản là tình cờ quay sang phía của Dantalian khi ta ngã người xuống. Tuy vậy, sau khi nhìn vào mặt của tên Chúa Quý Hạng 71 đó, ta tròn tròn cặp mắt.

“.....!”

Không tồn tại một gợn cảm xúc nào trên khuôn mặt hắn ta.

Trên thế gian chẳng hề có một giới hạn nào để mà có thể diễn tả được sự vô cảm bây giờ của hắn.

Mặc dù đã có thể giành được một chiến thắng bất ngờ tới nay, không hề có một dấu hiệu của sự vui mừng và phấn khởi trên gương mặt của Dantalian. Thậm chí hắn còn không có vẻ gì là ngạc nhiên trước sự tự vẫn của ta. Như thể đó là lẽ hiển nhiên — hắn ta chỉ nhìn chăm chăm xuống ta với một cặp mắt tựa như thể hắn đã hoàn toàn thấu hiểu tại sao ta lại chọn con đường tự sát.

Ra là vậy.....hóa ra là thế à.....!

Thấy được biểu cảm đó, ta ngay lập tức ngộ ra. Chúa Quý Dantalian không phải là một con mồi tầm thường chút nào. Lapis phản bội doanh nghiệp, vụ sát hại Andromalius, tất cả đều là những âm mưu đã được dàn dựng bởi chính người đàn ông đó. Việc biết được chính xác những âm mưu đó chỉ tiết ra sao là một chuyện không thể, nhưng ánh mắt ấy. Ánh mắt của một kẻ giết người, vượt trên cả mọi lý lẽ, điều đó thôi cũng đã đủ để có thể thuyết phục được ta, Dantalian chính là kẻ đã giật dây điều khiển những con rối đằng sau tấm màn!

Ôôi, Ivar Lodbrok.

Từ đầu tới cuối chúng ta đã nhầm lẫn mất rồi.

Hai ta đã lao vào một ván cờ mà không hề hay biết rằng đối thủ của mình là ai. Bởi vì vậy, thảo nào mà chúng ta lại thua cuộc một cách thảm bại như thế này. Ông đã nhận ra điều này chưa, Ivar? Ông có nhận ra được sự thật rằng người đàn ông đó mới chính là mối hiểm nguy thật sự không.....

Ta rất muốn mở miệng mình để cảnh báo cho Ivar. Là xin hãy cẩn thận trước tên Dantalian.

Nhưng thật đáng hổ thẹn, ta không còn một chút năng lượng nào để mà cử động hàng môi của mình. Sự sống từ cơ thể ta trôi đi một cách lặng lẽ. Tầm nhìn trước mắt ta mờ đi để lại một màu đen thăm thẳm.

Ta có thể đã mơ thấy một giấc mơ tươi đẹp, nhưng ta đã không thể nào sống được một cuộc sống tươi đẹp. Ta từng làm khá nhiều việc ác trên đời. Không hề nghi ngờ gì, những vị thần sẽ thẳng tay quăng ta xuống Địa Ngục.....

Ôôi, hồi nữ thần Proserpina khoan dung.

Làm ơn hãy bày tỏ một chút thương xót cho linh hồn đáng thương này.

Và sau đó, ta bị sự tĩnh lặng vĩnh hằng nuốt chửng.....

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 20

Niflheim, Cung Điện Thống Đốc

Con dao găm dễ dàng đâm xuyên qua cái cổ của lão yêu tinh già.

Lưỡi dao đã xuyên toạc qua cái cổ gầy ốm của ông ta và kẹt lại ở đầu bên kia.

Cơ thể bé nhỏ của lão yêu tinh ngã xuống sàn nhà với một tiếng bịch.

Một sự yên tĩnh bao trùm căn phòng.

Dòng máu đỏ đang lan chảy trong căn phòng khiêu vũ.

“A.....?”

Paimon chỉ.

“A.....a a.....?”

dunde-427.jpg

Paimon chỉ đứng đó mà nhìn chăm chăm vào xác chết của người yêu tinh.

Lão yêu tinh đó là một thương nhân mà Paimon từng tin tưởng không một chút hoài nghi. Có thể thấy rõ bọn họ đã biết nhau trong một khoảng thời gian lâu dài, một khoảng thời gian rất là lâu dài.

Tôi tự hỏi không biết liệu có phải đầu gối của cô ta đã kiệt sức hay không, Paimon ngã khụy xuống sàn. Dòng máu tràn ra từ cổ của lão yêu tinh hình thành một vũng, ta vấy của Paimon trở nên ướt đầm bởi số máu đó.

“Aa.....a, aaa.....”

Như một cái máy phát thanh bị hư hại, cô ta liên tục thốt ra những tiếng rên rỉ ngắn ngủn.

Đó là một cái kết mà cô ta đã không tài nào mà có thể dự đoán được trong 30 phút trước. Paimon tuy chỉ đang rên rỉ, nhưng tôi có thể rõ ràng thấu hiểu những cảm xúc đang đeo bám lấy trái tim của cô ta.

Đó là tại sao tôi đã cảnh báo cô ta.

Là đừng đi quá giới hạn của mình mà thay vào đó là hãy cùng giảng hòa bằng một ly rượu. Nhưng, trong khi không thể nhận ra điều gì cả, Paimon lại nâng lên một cái cốc đã bị tẩm độc. Đây chắc là ngọn nguồn bắt đầu của một thảm kịch.

Tôi lẩm bẩm với một chất giọng chỉ có mình nghe thấy.

“Làm hỏng cả bầu không khí.....”

Ông thật sự đã gây ra một mớ khá là lộn xộn đấy, lão già yêu tinh khôn kiếp ạ.

Vốn dĩ, ta đã lên kế hoạch để mà đạo diễn một vở hài kịch. Ivar Lodbrok và Paimon đáng lẽ phải khiển trách lẫn nhau. Bọn chúng sẽ cư xử một cách đáng hổ thẹn và tiếp tục màn tấu hài người này đổ trách nhiệm lên đầu kẻ kia cho tới khi cuộc hội nghị kết thúc.

Rốt cuộc, một bên cuối cùng rồi sẽ bị huỷ hoại danh dự và sa ngã. Đó là cái kịch bản mà tôi đã viết ra. Công chúng sẽ không còn e dè mà phải tuân ra một tràng pháo tay trước một tiết mục xiếc đấu thú giữa một con sư tử và một con hổ xâu xé lẫn nhau. Tuy nhiên, cái lão yêu tinh già cỗi này lại là một phần tử mà tôi đã không thể nào mà ngờ được.....

Torukel đã gánh chịu tất cả những lỗi lầm của Ivar Lodbrok và Paimon lên vai của chính mình, và kéo bọn chúng xuống theo. Sự hiểu nhầm của Paimon là do thủ đoạn của Torukel, và lời bào chữa của Ivar Lodbrok là do sự xui khiến của Torukel cả.

Hai người là nạn nhân. Một người là có tội. Ngoại trừ một điều rằng, không có ngôn từ nào có thể phát ra từ một xác chết nữa, cái ngày mà sự thật cuối cùng cũng được hé mở sẽ không bao giờ đến.

Ta chân thành kính cẩn gửi gắm lòng kính trọng của ta cho người bởi sự quyết tâm đó, lão yêu tinh.

Ivar Lodbrok và Paimon đã đi đối đầu với ta mà lối tư duy lại lóng ngóng vụng về. Bọn chúng đã không hề liệu mạng sống của bản thân. Nhưng người thì khác. Người lại lao vào ta với tất cả những gì mà mình có. Không giống với hai kẻ kia, người đã không quên đi phép tắc lễ giáo đẳng hoàng.

Thật xuất chúng.

Ta phải công nhận, những người như người còn hơn cả đủ tư cách để mà quý rầy cái cuộc sống yên bình của ta.

—“Giờ chúng ta sẽ tiếp tục đến tiến trình giờ tay bỏ phiếu cho cuộc xét xử.”

Marbas cất tiếng.

Kẻ nhân chứng duy nhất đã tự sát còn Paimon thì mất đi hết ý chí. Ông ta chắc đã thấy rằng không còn lý do gì để mà tiếp tục phiên toà này thêm nữa.

“Vấn đề đầu tiên là vụ sát nhân. Vụ việc mà Andromalius, Chúa Quý Vô Danh Hạng 72, đã bị giết chết bởi Dantalian, Chúa Quý Vô Danh Hạng 71. Người cáo buộc đã yêu cầu khoản bồi thường 100,000 Libra cho vụ sát hại Andromalius từ Dantalian, và bản thân Dantalian sẽ bị giam cầm tại Băng Ngục trong vòng 15 năm”

Marbas nhìn chung quanh phòng hội nghị.

“Những người nghĩ rằng Dantalian có tội hãy giơ tay phải mình lên, những người nghĩ rằng hắn vô tội hãy giơ tay trái lên, và những kẻ không có ý định bỏ phiếu thì đừng giơ tay. Hai người dính líu trực tiếp đến vụ việc, và cả người đã mang trọng trách hòa giải là ta, sẽ không có quyền bỏ phiếu.”

Mọi người nhanh chóng giơ tay mình sau khi Marbas giải thích xong xuôi.

Trong số 29 Chúa Quý, những người đã bầu có tội là 9 người.

Số người đã bầu vô tội là 19. (Edit: không hiểu sao thiếu mất 1 đũa :v creepy)

Marbas gật đầu.

“Ta tuyên bố Dantalian vô tội trong vụ việc thứ nhất.”

Trừ đi những thuộc hạ của Paimon, hầu như tất cả Chúa Quý đều bầu cho tôi vô tội. Thành thực mà nói, đó là một chiến thắng áp đảo. Ấy vậy mà, cái vị động lại trong miệng vẫn còn đắng chát. Đây đích thị là bởi cái sự hi sinh cao cả của lão yêu tinh già đây mà. Tôi không còn cảm thấy kích thích như

trước nữa.....

“Vấn đề thứ hai là về vụ Cái Chết Đen. Người cáo buộc khẳng định rằng Dantalian là thủ phạm thật sự trong việc phát tán ra con dịch hạch. Những người trong số các người nghĩ rằng đó là sự thật, hãy giơ tay trái lên, những người nghĩ điều đó là sai, hãy giơ tay phải lên.”

Những kẻ bầu cho tôi có tội vẫn là 9 cá nhân đó.

Những người bầu vô tội là 15 cá nhân.

“Bởi vì đã vượt qua đại đa số, ta tuyên bố Dantalian vô tội trong vụ việc thứ hai. Vì vậy, trên danh nghĩa là Hạng 5, Chúa Quý đại diện cho sự cao quý, Ta, Marbas, cam đoan rằng người, Dantalian, được miễn tất cả tội danh. Những kẻ trong số các người có bất cứ một lời phản đối nào về phán quyết này thì hãy khắc ghi trong đầu là các người sẽ phải thách thức danh dự của ta đây.”

Một tiếng vỗ tay nổ ra từ một trong số các Chúa Quý. Lần này cũng là bà Barbatos. Con nhóc đó thậm chí còn huýt sáo khi đang tán dương lời phán quyết đó.

“Há há há! Đáng đời cái kiếp nhà người, con kỹ nữ! Ngay từ cái hồi người cứ chống mũi nghĩ rằng mình đây là vĩ đại cao siêu cho lắm vào, ta đã trông chờ mà xem cái mũi đó của người bị nghiền cho nát bấy cả ra! Chuyện đã tới nước này rồi, sao còn không mau dành chút ‘thời gian(屍姦)’ với cái con yêu tinh chết toi đó đi! Hai người các người mà chịch thì chắc chắn là sẽ rất là hợp nhau một cách hoàn hảo trên giường đấy!” (TN: ‘thời gian’ đọc là ‘shi-gan’ theo tiếng Hàn, nhưng đây lại dùng từ Hán đồng âm khác nghĩa, cơ bản nghĩa là ‘ái tử thi’.)

.....Mặc dù cái phương hướng của kiểu ăn mừng đó thô bỉ đến khủng khiếp.

Ngay bây giờ Paimon, với một ánh mắt lơ là, đang ngơ ngác nhìn chăm chăm xuống cái xác của Torukel. Để mà có thể ngang nhiên cười vào một người phụ nữ trong tình trạng ấy, đây không phải là sự dũng khí bình thường, mà là một sự tàn ác đến cùng cực. Điều này thật ấn tượng trong nhiều nghĩa đấy. Tôi từ đây đã ngộ ra được một cách chắc chắn rằng nếu mà còn muốn duy trì cuộc sống yên bình của mình, thì tốt hơn hết là không nên dính dáng gì tới cái con nhóc Barbatos này.

Ngực của cô ta cũng phẳng nữa.

Ngực của cô ta phẳng tựa như đồng bằng vùng Siberia vậy—

Điều đó rất quan trọng nên tôi phải nhấn mạnh đến tận hai lần.

Nếu bạn là một thanh niên có suy nghĩ và có sự tao nhã tinh tế thì lẽ đương nhiên là bạn nên hướng tới sự trưởng thành hơn là sự non nớt, màu mỡ hơn là hạn hán. Máy bác, lolita fetish có hại cho sức khỏe tinh thần lắm. Em mong là máy bác có thể tới được viện tâm thần gần nhà mình nhất và điều trị tâm lý trước khi bản thân tự lấy cái dao cạo cửa cổ mình đi.

“Bây giờ, chúng ta sẽ bàn về sự trừng phạt dành cho Paimon. Dantalian. Dù người trong sạch, Paimon đã vẫn cố buộc tội người. Một kẻ phải trả giá cho sự thất bại của mình. Hãy đề nghị cái mà người nghĩ sẽ là mức trừng phạt thích đáng nhất.”

“Một hình phạt hờ.....”

Tôi hướng ánh mắt xuống sàn.

Trong quá khứ, sự tranh luận trong phiên tòa cũng có khái niệm giống như một cuộc giao đấu. Cả hai bên đều đưa danh dự của bản thân ra để mà đặt cược và đối đầu xem ai là có tội ai là vô tội. Nếu người cáo buộc đại bại, thì họ sẽ phải nhận lấy chính hình phạt mà họ đã tuyên bố là sẽ dành cho đối phương. Điều này cũng có nghĩa là nếu kẻ nào muốn nguyên rủa một người khác, thì kẻ ấy phải đào sẵn mộ cho mình trước tiên. Đó là một di sản khốc liệt từ thời đại trung cổ.

Trong tình huống này, Paimon sẽ phải trả khoản tiền phạt 100,000 đồng vàng và bị giam cầm hơn 15 năm trong tù. Một lần nữa, tôi lại hiểu được sự quyết tâm khắc khe mà Paimon đã mang trong lòng khi tiến tới phiên tòa. Ra là vậy sao. Có thể không so được với lão yêu tinh, nhưng bản thân Paimon cũng đã sẵn sàng gánh chịu trách nhiệm theo cách của mình. ....

Sau đó, bỗng dưng một khung phương án xuất hiện trước mặt tôi.

[1. Tha thứ cho Paimon.] [2. Khiến trách Paimon.]

Mỗi khi khung phương án này xuất hiện, điều ấy có nghĩa sắp tới đây sẽ là một quyết định tối quan trọng.

Giống như việc tôi đã chọn sát hại tên Andromalius, việc này cũng là một chuyện rồi cũng sẽ thay đổi mạnh mẽ phương hướng của cả thế giới này.

Marbas thúc ép tôi với một chất giọng trầm.

“Dantalian.”

“.....”

Tôi liếc nhìn vào xác chết của lão yêu tinh.

Torukel. Người đã không hề để lại một bản chúc thư nào. Nhưng những gì mà người muốn nói đã được truyền đạt một cách rõ ràng. Dù có chuyện gì, cũng không để Ivar Lodbrok hoặc Paimon gặp chuyện không hay. Đó rất có thể là những lời trăng trối mà người đã không thể nào thốt ra từ miệng mình. Mặt đỏ của cuộc đời được biết đến là sự thống khổ.

Như một cách để bày tỏ lời chia buồn của ta dành cho người, những lời trăng trối của người, ta sẽ trân trọng chúng.

“Không sao đâu.”

“Gi cơ?”

“Tôi đã nói là không sao đâu, thưa ngài Marbas đáng kính.”

Tôi ngẩng đầu lên và đối mặt với Marbas.

Trên hàng môi của tôi nở một nụ cười yếu ớt. Đó là để hé lộ một biểu cảm mệt mỏi của tôi. À thì cũng đã lâu rồi mới dùng bộ não nhiều như thế này, nên thật sự là tôi đây cũng hơi mệt một chút.

“Cho dù tôi đã bị buộc tội và vu oan, quý cô Paimon cũng đã ở trong một tình trạng đáng thương vì đã bị vướng vào một âm mưu, không phải sao? Điều ấy cũng đã được sáng tỏ cho tất cả mọi người ở đây, thủ phạm thật sự đứng đằng sau tất cả mọi chuyện là gã yêu tinh nằm ở trên sàn đằng kia. Hắn ta là một kẻ hiểm ác có một không hai. Dẫu vậy, bởi hắn đã chết rồi, chẳng còn có lý do nào để mà bắt ai phải gánh chịu trách nhiệm nữa.”

“Nói cách khác.....người đang nói là người sẽ không đề nghị bất cứ hình phạt nào sao?”

“Vâng thưa đức ngài đáng kính. Với tư cách là kẻ trực tiếp liên quan đến phiên xử, và cũng là kẻ đã vượt qua được tòa án bằng cách giành được phần thắng, với những quyền lợi thích đáng của tôi, tôi sẽ thỉnh cầu điều này. Hạng 71, Chúa Quý Vô Danh Dantalian giờ đây xin phép được thỉnh cầu một chuyện, đó là quý cô Paimon sẽ không phải nhận bất cứ sự trừng phạt nào vì vụ việc đã xảy ra này.”

Tôi cười toe toét.

“Ngay từ ban đầu, đây vốn là lễ hội Đêm Walpurgis thiêng liêng. Nơi này không phải là nơi để mà những từ ngữ thô bạo như sự trừng trị hay hình phạt được phép truyền tai qua lại.”

Những người xung quanh tôi bắt đầu nhốn nháo. Họ chắc đã không tài nào tưởng tượng được rằng kẻ đã bị buộc tội giờ đây lại tỏ ra tinh khí để chịu như thế. Bọn họ đều mang một biểu cảm ngạc nhiên trên gương mặt. Còn về phần tôi, một khi đã phải chứng kiến lão yêu tinh tự sát, tôi chưa bao giờ bình tĩnh hơn lúc này.

Tôi không muốn phải trở thành một kẻ đi xung quanh chém về ba cái vụ ‘sự công nhận’ và ‘tôn trọng’ mọi lúc mọi nơi. Tôi đã công nhận gã yêu tinh Torukel. Tôi đã quyết định sẽ tôn trọng di chúc của ông ta. Bởi vậy tôi sẽ thể hiện điều đó bằng hành động.

Việc tha thứ Paimon ở đây, không hề nghi ngờ gì, là một quyết định rất nguy hiểm về mặt chính trị, chỉ bằng một sự thật rằng mình đã là kẻ địch rồi thì đối phương sẽ còn có thể tiếp diễn những hành động thù địch. Bây giờ, mặc cho sự thật có là thế nào, mối quan hệ giữa Paimon và tôi đã rõ ràng trở thành ‘kẻ thù’. Để có thể chuyển biến mối quan hệ này theo một chiều hướng khác chắc sẽ cần một lượng đáng kể những công việc nhọc nhằn. Thậm chí còn có thể là bất khả thi.

Đó chính là tôn trọng.

Để mà bảo vệ được những lời nói của đối phương cho dù điều ấy có nghĩa là mình phải chịu thiệt thòi.

Tôi tự tin rằng mình sẽ không cảm thấy đau khổ cho dù tôi có phải vượt qua gian nan vì đi tôn trọng người khác.

Nếu tôi căn cứ vào lời nhận xét của đứa em gái thứ hai cùng cha khác mẹ, thì tôi thật sự đang sở hữu một bộ óc ma quái.

Nếu tôi căn cứ vào lời nhận xét của chính tôi, thì tôi thật sự là một học sinh kiểu mẫu tinh thông lễ giáo.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28 : Gánh xiếc xa hoa nhất thế gian (5)

“Ngài Marbas đáng kính. Điều duy nhất mà bề tôi ước muốn đêm nay chỉ là một ly rượu mật ong nồng ấm.”

[1. Tha thứ cho Paimon.]

[2. Khiến trách Paimon.]

Ngay khi tôi nói xong, khung phượng án tan biến đi.

Một khắc sau, khung phượng án lại được thay thế bằng những dòng văn bản mới.

Mỗi từ ngữ bị phân tách ra và gộp lại thành hình nên những chữ khác. Cho ta thấy phảng phất một cảm giác thật vui thích như thể đang được chiêm ngưỡng những miếng gạch xếp hình đang tự mình tập hợp lắp ghép lại với nhau.

[Một quyết định khoan dung và độ lượng!]

[Cả lục địa phải ấn tượng bởi sự hào hiệp của bạn.]

[Độ danh tiếng tăng cực mạnh.]

Những dòng chữ toả sáng rực rỡ giữa không khí.

Những câu từ vỡ ra thành những đốm sáng lấp lánh. Và trong chớp lát, sau khi đã trôi nổi trong không khí như những cánh hoa rơi, chúng lặng lẽ biến mất vào hư không.

“.....”

Marbas đang nhìn chăm chăm vào tôi. Đôi mắt xanh của ông ấy khiến cho một người liên tưởng đến một đại dương thanh bình. Tôi không hề tránh đi mà điềm tĩnh tiếp nhận ánh nhìn của ông.

“Có thể nghĩ tới nghĩa vụ trước sự oán giận. Nếu chỉ đơn giản là những câu chữ, thì nghe rất là dễ, nhưng những câu chữ lại có xu hướng trở nên khó khăn để làm theo nếu ngắn gọn súc tích hơn, và trở nên dễ dàng để giữ gìn nếu dài dòng hoa mỹ hơn. Đây không phải là điều mà ai ai cũng có thể làm được. Thêm vào đó, số người có thể từ chối cơ hội để được trút bỏ sự giận dữ của mình một cách hợp pháp lại là một con số ít ỏi quý giá.”

Marbas vỗ vai tôi. Tôi có thể cảm thấy sự tin tưởng tỏ ra từ bàn tay của ông ấy.

“Ngươi rất đáng khen, Dantalian. Với tư cách là chủ trì của Đêm Walpurgis này, ta muốn được bày tỏ sự cảm kích dành cho ngươi, ta sẽ trông chờ cái ngày mà ngươi có thể thoát khỏi thân phận Chúa Quỷ Vô Danh của mình và trở thành một người đứng đầu sở hữu một tước vị cao quý.”

[Chúa Quỷ Marbas mức độ tình cảm tăng 9.]

Thay vì đáp lại bằng lời nói, tôi cúi đầu xuống.

Marbas vừa nói rằng ông ta không tin tưởng vào những lời nói dài dòng hoa mỹ mới đây. Bởi vậy việc đi trên cả những câu chữ ngắn gọn với việc đáp lại bằng một sự yên lặng là hợp lý để có thể thuận theo những niềm tin của Marbas. Marbas có vẻ đã hiểu được ý định của tôi. Ông ta gật đầu và vỗ vai tôi thêm một lần nữa.

“.....Dù vậy, cho dù không hề có bất cứ sự trừng phạt chính thức nào, thì việc không có lấy một lời xin lỗi thật sự không hợp lẽ. Paimon.”

Marbas quay đầu nhìn về phía Paimon. Cô ta vẫn còn ngồi bên cạnh xác chết của gã yêu tinh trong sự bàng hoàng. Cô ta trông giống như một con rối đã bị cắt hết dây. Marbas nói với cô ta khi đang mang vẻ phiền lòng trên mặt.

“Hãy xin lỗi Dantalian đây đi.”

Paimon lưỡng lự.

“.....Xi...lỗi.....?”

“Đúng vậy. Đây là trách nhiệm mà cô phải gánh chịu.”

“Đối trá.....Torukel.....nói...dối”

Paimon cố đứng dậy, nhưng không được. Chẳng còn một chút sức lực ở hai đầu gối của cô ta, nên cô ta chỉ có thể lặng lẽ kéo thân mình lùi lại. Paimon ngẩng đầu lên chỉ đủ để nhìn vào tôi.

“Torukel đã.....phản bội, quả nhân sao?”

Tôi gật đầu.

“Đúng là vậy. Thưa ngài.”

“Vô tội.....?”

“Đúng. Tôi đã không hề tạo ra Cái Chết Đen. Tôi cũng đã không hề có ý phát tán nó. Tất cả đều là một trò bịp bợm của gã thương nhân ấy, Torukel.”

Paimon chậm chậm cúi đầu xuống. Có một khoảnh khắc của sự tĩnh lặng. Tôi không có cách nào để mà biết cô ta đang nghĩ gì. Lát sau, với một đôi vai run rẩy, cô ta lẩm bẩm trong một chất giọng thật là nhỏ.

“.....Ta.....lỗi.....”

Lúc đầu, chúng tôi không hiểu được cô ta vừa nói gì. Tựa như một cái máy radio bị hư hại, những từ ngữ của cô ta sẽ phát ra, dừng lại, tua về trước và lại phát ra. Chuyện này lặp đi lặp lại. Thanh âm của tiếng khóc hòa trộn vào đó như thể đang bị nhiễu sóng. Tuy nhiên, Paimon lặp lại cũng những từ ngữ ấy hết lần này đến lần khác, cho đến khi chúng tôi có thể nghe thấy to và rõ.

“Ta.....xin.....lỗi.....”

Đó là những lời xin lỗi.

Một vũng máu thành hình trên mặt đất nơi mà Paimon đã ngã xuống. Có thứ gì đang rơi vào nó. Những giọt nước mắt của Paimon. Mỗi lần một giọt nước mắt va chạm vào vũng chất lỏng màu huyết sắc, tựa như một hòn đá cuội rơi vào mặt hồ, những gợn sóng dịu êm hình thành lại thì nhau lan tỏa ra.

“Ta xin lỗi.....”

“.....”

“Ta xin lỗi.....Ta xin lỗi.....”

Một sự tĩnh lặng dị thường quét ngang qua căn phòng khiêu vũ.

Giọng của Paimon thật sự nhỏ, nhưng có cảm giác như thể mọi người đều nghe thấy được những lời nói của cô ta.

Phải là rất khó khăn để mà đứng nhìn. Một nữ Chúa Quý, người mà tôi đoán là một trong những thuộc hạ của Paimon, chạy ra và nâng đỡ người phụ nữ mỏng manh. Paimon, với bộ dạng yếu ớt, được đưa ra bởi nữ Chúa Quý đó. Một nhóm khoảng 15 người cũng đi theo ra khỏi phòng khiêu vũ. Không ai cố ngăn cản bọn họ.

“Tuy đã có rất nhiều biến cố xảy ra, nhưng...”

Để thay đổi chủ đề, Marbas cất tiếng.

“Điều đó vẫn không thay đổi sự thật rằng hôm nay vẫn là Đêm Walpurgis. Mặc dù vẫn còn một vài chương trình nghị sự còn sót lại, chúng ta có thể tạm gác lại đến ngày mai. Ta sẽ theo lời đề nghị của Barbato khi trước và biến nơi này thành một tiệc uống cho tất cả mọi người đang hiện diện ở đây.”

Với một tiếng ‘bốp’, Marbas vỗ hai tay vào nhau.

Cùng một lúc, những tinh linh bay vào và bắt đầu phục vụ đủ loại đồ ăn thức uống. Những tiên tộc mang trên mình những bộ trang phục hầu gái và áo đuôi tôm tiến vào căn phòng mang theo những chiếc bàn và ghế ngồi. Căn phòng khiêu vũ ngay lập tức biến thành một sảnh tiệc. Tôi cũng có vinh dự là được chính tay Marbas rót cho một ly rượu mật ong.

Những người có thể lực đã hiếm, những người vừa có thể lực vừa có lương tri càng hiếm hơn, đến nỗi họ cũng phải được công bố là giống loài đang trên bờ vực tuyệt vong và được xếp hạng “Cực Hiếm” trên bảng đồ thị của hội bảo vệ động vật hoang dã. Tôi, với ước muốn được bảo tồn những chủng loài quý hiếm của tạo hoá, lễ phép đón nhận ly rượu.

Trong quãng thời gian còn lại của ngày hôm ấy, Paimon không còn ló mặt thêm một dịp nào nữa.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 8, Ngày 21

Niflheim, Cung Điện Thống Đốc

Dù đã qua nửa đêm nhưng bữa tiệc cũng chẳng hề tới hồi kết.

Tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra được những Chúa Quý lại là những kẻ có tử lượng cao đến thế. Barbatos thì đặc biệt đáng kinh ngạc. Bà nhóc đó thẳng tay cầm lên cả cái bình đầy rượu và uống ừng ực xuống bụng chỉ trong một hơi.

Những người xung quanh thì cổ vũ và hoan hô. Lúc ấy thật là điên cuồng. Hơn nữa, Barbatos xem ra có vẻ lấy làm ưa thích tôi bởi bà cứ bắt tôi phải uống. Nếu tôi mà chỉ cần hơi chút từ chối là bà nhóc tí đó lại nói, “Á ààà? Người đang cố cự tuyệt rượu mời mà ta đang ban cho người hả?” và nổi máu lên. Cái con mợ này mà không phải là một kẻ mạn rợ thì là cái quái gì chứ?

Không thể nào giao thiệp với cô ta thêm được nữa, tôi bí mật chuồn ra ngoài hành lang. Nói thật thì, tôi muốn trốn thoát ra cửa chính, nhưng có khả năng sẽ bị bắt lại bởi Barbatos cho coi.

Về diện mạo bên ngoài của cô ta y chang một thiếu nữ nhưng vậy thì số rượu khủng khiếp ấy tiêu hoá vào đâu mới được chứ? Tôi không thể hiểu được. Theo ý kiến của tôi, tôi nghĩ rằng những tiến sĩ nên đi kiểm tra lại cái dạ dày của cô ta càng sớm càng tốt. Tôi chắc chắn là có một cái lỗ đen thu nhỏ đang tọa lạc ở trong ấy..... Vấn đề là khoa học ở cái thế giới này vẫn chưa được phát triển. Và như thế, việc sáng tỏ chuyện này là bất khả thi. Bí ẩn mãi mãi là bí ẩn.....

Tâm trí tôi trở nên trống rỗng. Chắc là tôi đã say rồi đây mà. Thân thì đang đi qua một hành lang trống vắng, vậy mà, mọi thứ trước mắt tôi có cảm giác như thể đang đập lên đập xuống rộn ràng. Chết tiệt. Tất cả là nhờ ơn cái bà nhóc sinh ra trên vùng bình nguyên của Siberia, cô ta nói là “Ta sẽ cho người chiêm ngưỡng kho báu bí mật của ta.” Và rồi thúc vào tôi một thức uống pha chế từ 6 thứ rượu khác nhau. Cái gì mà “Đây là một vinh dự đấy. Không phải ai cũng có thể nếm được thứ này đâu” cơ chứ? Bà tự đi mà nốc rượu đến chết đi.....

Tôi có thể nghe thấy những tiếng bước chân lạng lẽ sau lưng. Quay đầu lại, tôi thấy Lapis Lazuli đang đứng đó, tôi lịch sự mở rộng vòng tay.

“Ôôi, Lala! Lala của anh! Đôi mắt của em đẹp như bầu trời xanh và giọng em thì tựa như một bài thánh ca thật đối hải hoà vậy!”

E hèm

Thật ra thì, cái cách tôi đang dang rộng ra cả hai cánh tay cũng hơi bị cường điệu.

Giả? Đây đang say mà. Tôi không thể kiểm soát bản thân được chưa.

“.....Đức ngài hành động quá thiếu suy nghĩ.”

“Hơ? Anh vĩ đại quá nên em đồ anh rồi đấy à?”

“Bề tôi nói là đức ngài đã hành động quá thiếu suy nghĩ.”

“Tôi ước em chỉ muốn âu yếm anh ấy à? Tuyệt quá! Nếu em mà biết anh đã làm việc chăm chỉ đến nhường nào để mà chiếm được cảm tình của em, thì em sẽ phải thấy thương cảm mà sẵn sàng hiến dâng đôi môi mình cho anh đấy.”

“Thưa đức ngài.”

Tôi ngậm miệng mình lại.

Ánh nhìn chăm chăm của Lapis Lazuli như thể nhìn xuyên qua tôi.

“Đức ngài thật sự quá liều lĩnh, vô trách nhiệm, và thiếu suy nghĩ.”

“.....Cô không cảm động sâu sắc bởi chiến thắng của ta à?”

“Vâng.”

“Hơi bị sùng sốt đấy.”

Điều này cũng shock tựa như cái hồi tôi nhận được một lời tỏ tình của một thằng con trai khác cùng lớp với tôi thời còn tiểu học. (Edit: đọc tới đây ta còn shock nữa là :v)

“Paimon không chỉ là Chúa Quý Hạng 9, nhưng cô ta cũng là thủ lĩnh của đảng phái miền núi được biết đến là phe phái lớn nhất trong Lực Lượng Đồng Minh Chúa Quý. Cô ta nắm trong tay nhiều thuộc hạ trung thành và có mối quan hệ gần gũi với những người có thế lực bên phía nhân loại. Nói theo một cách đơn giản là, đức ngài đã biến một trong những nhân vật quan trọng nhất của ma giới trở thành kẻ thù của mình.”

“Chờ. Chờ một chút nào, Lala.”

Tôi vẫy hai tay dữ dội.

“.....Ta không có liều lĩnh, ta không có thiếu trách nhiệm, và ta cũng không có thiếu suy nghĩ. Đó là những từ ngữ mà ta nghe được lần đầu tiên trong cuộc đời của mình. Những lời đó có hơi bị cực kỳ xúc phạm đấy.”

“Vậy sao? Vậy đức ngài đã lên kế hoạch kiểu gì để mà giờ đây lại biến người giàu có nhất và vị thủ lĩnh của đảng phái vĩ đại nhất chốn ma tộc, thành kẻ

thủ?”

“Cái.....cái đó.....”

Vô dụng thôi.

Tâm trí của tôi vẫn còn say mềm bởi hơi men nên tôi không thể tài nào suy nghĩ cho đằng hoàng được. Đây không phải là một chuyện đơn giản mà nếu muốn là tôi có thể nói khi bản thân còn đang trong cơn say xỉn. Cái việc này cũng tựa như một cái cơ cấu phức tạp khó giải thích nhất trên thế giới vậy.

“Cái đó, nó vô cùng.....”

“Vô cùng?”

“Tuyệt vời.....và vĩ đại khủng khiếp.....là kiểu kế hoạch như thế đấy!”

“Phải công nhận rằng đức ngài sở hữu trong tay một cái tài thuyết phục thật là vi diệu. Bề tôi cảm động tới mức bề tôi vẫn không tài nào có thể thốt được nên lời.”

“Mất và tai ta có thể đang giờ chứng cùng một lúc, nhưng cái lưỡi của cô đang không tài nào thốt được nên lời mà từ này tới giờ chuyển động cũng nhiều quá nhỉ.”

“Thật may là đức ngài vẫn còn đủ lý trí để mà nhận ra điều đó.”

“Ôôi!”

Tựa như một thằng diễn viên cùi bắp, tôi hét lên tận trần nhà.

“Ta xin lỗi, Lala! Đúng vậy đấy! Ta đã trở nên điên loạn cả rồi! Sau khi đã bị buộc tội bởi Paimon và chứng kiến cảnh con dơi già đó cười nhạo ta ở bên cạnh, tất cả sự tự chủ của ta bị nổ cho cái toạc! Đó là tại sao ta đã dạy cho chúng một bài học! Ta không thể nào biết được làm sao ta có thể bày tỏ sự ăn năn hối cải cho lỗi lầm kinh khủng này trước quý cô succubus của chúng ta đây!”

Tôi quay người lại và cúi đầu. Đó là hướng hoàn toàn ngược lại với chỗ mà Lapis Lazuli đang đứng. Tất nhiên, chẳng có ai ở đó cả. Nhờ vào ánh trăng soi từ bầu cửa sổ, tôi có thể nhìn thấy mờ hình dạng của cánh cửa.

Không, do tôi có thể nhìn thấy một chút thì không phải là hoàn toàn không có ai. Một con mèo xám đang đậu trên ngưỡng khung cửa sổ và liếm chân mình. Tôi cúi đầu sâu hơn nữa trước chú mèo.

“Ta xin lỗi, Paimon! Ta xin lỗi, những người tôi tớ của Paimon và những kẻ ủng hộ của Ivar Lodbrok! Ta đã phản bác và nghiền nát những người mà các vị đều rất دوست yêu quý! Bọn chúng đã cáo buộc ta bằng một tội danh mà ta đã không hề phạm phải, chúng gào cao cái lỗ mũi mình chỉ vì chúng ý quyền lực mình to bằng cái móng tay trong vũ trụ bao la rộng lớn của chúng ta, và chúng là những cá thể không biết cách tôn trọng kẻ khác, nhưng mọi người lại đi yêu mến chúng. Ôôi, những nữ thần sẽ trút cơn thịnh nộ lên đầu ta! Ôi, Erbus, ôi, Nemesis, những nữ thần đáng kính sợ nhất! Nếu, phải chăng, các ngài đang ở trên bầu trời cao kia—nếu các ngài chỉ trơ mắt ra nhìn xuống ta từ ghế ngồi của mình—”

Tôi nhìn lên trên như thể một nhà tiên tri đang được trực tiếp đón nhận những điều răn dạy từ chúa trời. Cơ thể tôi nghiêm túc chuyển động và giọng tôi phát ra thật xuất chúng. Mắt tôi nhìn như thể mình đang được trao tặng giải thưởng dành cho diễn viên chính xuất sắc nhất của năm.

“Ta có thể đã được giáo dục quá mức và tràn trề sự tạo nhả để mà có thể tin vào những vị nữ thần một cách đằng hoàng, bởi vậy ta không thể nói chắc chắn tất cả các vị đều tồn tại trên bầu trời kia, nhưng, nếu tồn tại một trong hàng triệu khả năng, các vị đều thật sự ở trên kia—Nữ thần ơi! Xin đừng tha thứ cho cái tên rác rưởi Dantalian này, kẻ đã dám cả gan nhạo báng vị thủ lĩnh của phe đảng vĩ đại nhất và kẻ giàu có nhất của ma giới mà hãy đập chết chúng ta đi!”

“.....”

“Tuy nhiên, nếu ta nói theo hướng chủ quan—mặc dầu, không nghi ngờ gì, ta nghĩ rằng ý kiến chủ quan này của ta là một sự thật khách quan, dù gì thì, dù cho ta có phải tỏ ra một chút khiêm nhường khi đang ở trước mặt các nữ thần, với lòng mình đầy sự nhả nhận thuần khiết, ta sẽ nói theo một cách chủ quan—nếu cái vị đồng ý với ý kiến cá nhân của ta rằng Paimon và Ivar Lodbrok đã có một vận xui khủng khiếp vì đều là mấy miếng lòng heo thối rữa đang trên bờ vực không còn cách nào để mà tái chế được nữa—thì mấy bà nữ thần chó chết kia! Xin đừng có làm cái méo gì cả, hoàn toàn không làm gì cả nhé, và hãy cho ta được sống cuộc đời của ta cho thỏa thích! Bởi lẽ ta còn tài cán gấp 1000 lần so với mấy con mọt nữ thần nào đó chỉ biết ăn không ngồi rồi mà tè cả ngày!”

.....

Sự tĩnh lặng.

Con mèo xám đó ngạc nhiên và đang tròn tròn mắt nhìn sang phía này. Chú mèo có lẽ đã quên mất công việc chải lông của mình bởi chân trước của chú cứng đờ ngay tại chỗ. Điều đó cũng không có gì lạ. Dù sao con mèo cũng đã có vinh dự được chiêm ngưỡng lời thú nhận tín ngưỡng đầy mạnh mẽ và huy hoàng của tôi. Cứ như thể một người nào đang nằm nghỉ ở lưng núi thì bỗng dưng Moses đi từ đỉnh núi xuống. Tôi có thể hiểu cái cảm giác của con mèo đó. Sự thấu hiểu của tôi tràn trề đến nhường ấy đấy.

“Hàà, ư hàà.....”

Tôi ổn định lại nhịp thở.

Bây giờ con men cũng đang dần tiêu tan đi.

Tôi quay đầu lại và đối mặt với Lapis Lazuli. Cô ấy đang nhìn chăm chăm vào tôi với một gương mặt vô cảm thường ngày. Tôi giờ ngón trỏ và chỉ lên trần nhà.

“Nhìn đi. Có gì xảy ra đâu.”

“.....”

“Suy nghĩ cho hợp lý coi, chúng ta có thể rút ra được ba kết luận từ điều này. Thứ nhất, những nữ thần đã rộng lượng tha thứ cho những trò liều lĩnh, vô trách nhiệm và thiếu suy nghĩ của ta. Ôi, Lala, cô quả thực là một cô gái rất ưu tú, và có khả năng là cô còn ưu tú hơn cả ta—Tất nhiên, đó là chủ đề cần phải bàn cãi—nhưng rõ ràng là cô không xuất sắc hơn các nữ thần rồi. Vậy nên, thứ hai, bởi lẽ các nữ thần đã tha thứ cho ta, cô cũng nên tha thứ cho ta nữa. Dù sao đó cũng là ý nghĩa của cái thái độ khiêm tốn đấy. Và cuối cùng, thứ ba, các nữ thần đã thừa nhận rằng Paimon và Ivar Lodbrok không khác gì so với mấy miếng lòng heo bị thiêu. Vì thế, hành động đe dọa bọn chúng về mặt giáo lý, pháp lý, và đạo lý đều không phải là vấn đề. Bây giờ thì. Nếu cô có gì muốn nói để phân bác lại lý lẽ vô cùng hoàn hảo của ta, thì cứ nói đi.”

Một khoảnh khắc của sự tĩnh lặng trở về với căn hành lang.

Chúng tôi nhìn nhau được một lúc.

Lapis Lazuli sau đó mở miệng mình.

“Đức ngài đã nói xong cả chưa?”

“Ừm hừm.”

“Bề tôi có cần phải chỉ ra rằng đức ngài đã sử dụng những kỹ năng hùng biện khởi đầu của việc ‘sử dụng một tiên đề giả mạo’ không?”

“Không.”

“Có một lý do nào để bề tôi cần phải nhắc nhở đức ngài về sự nguy hiểm về mặt chính trị sẽ đến nhường nào nếu mà một người lại đi mạnh mẽ tuyên bố chủ nghĩa vô thần có tính công kích của mình ở chốn công cộng không?”

“Không hề có.”

“Đức ngài nghĩ là bề tôi phải phản ứng như thế nào trước một vị chúa tể đồng thời cũng là một người về mặt lý lẽ, mặt chính trị và giáo lý đều là có tội?”

“Ta không nghĩ gì về cái đó.”

“Đúng như bề tôi đã nghĩ.”

“Lala. Ta thật sự không tài nào có thể giải thích đằng hoàng bởi lẽ ta vẫn còn đang say, nhưng ta đảm bảo với cô là ta đã chuẩn bị sẵn một âm mưu hoàn hảo mà sẽ làm cho cô không thể nào thoát được nên lời. Ta sẽ giải thích cho cô sau khi nghỉ ngơi một tí, và sau đó ngay cả cô sẽ phải khám phục nó. Vậy nên bây giờ, chúng ta cùng trở về phòng, nằm trên giường và bàn về những chuyện còn lại.....”

“Bề tôi biết.”

“Hử?”

“Bề tôi tin là đức ngài đang nghĩ ra một kế hoạch kỳ càn.”

Tôi chớp chớp con mắt.

“Cái đó, ừm, ta nói sao đây nhỉ..... hơi bất ngờ.”

“Bề tôi biết việc bản chất thật sự của ngài giống như một con thú săn mồi, chính xác hơn là một con nhện. Trước khi bước một bước, đức ngài đã nhìn trước đến 10 bước, và nếu như không có sự chắc chắn để thực hiện một chuyến đi săn hoàn hảo, thì đức ngài sẽ kiên nhẫn mà chờ đợi. Những kẻ khác có thể nghĩ rằng ngài là một kẻ lừa dối vô dụng nếu họ chỉ thấy đức ngài không di chuyển và họ sẽ cười nhạo và chế giễu ngài vì điều đó, nhưng sự thật rằng, đức ngài chỉ đang chờ đợi con mồi của mình bị vướng vào chiếc lưới của ngài.”

“.....Cảm ơn vì đã khen nhỉ?”

Đầu tôi trống rỗng nên không chắc chắn cho lắm. Nhưng tôi nghĩ đây là lần đầu tiên Lapis Lazuli lại khen ngợi tôi như thế này. Không biết phải phản ứng

ra làm sao trong khoảnh khắc đó, tôi chau hai hàng mày.

“Vậy sao cô lại đối đãi với ta một cách thậm tệ vậy?”

“Bởi tình thân đức ngài đã bệnh hoạn tới nỗi, bề tôi cho rằng đức ngài cần một người thuộc hạ sẽ luôn luôn ở bên cạnh ngài và mắng mỏ đức ngài.”

“Lala. Ta là người lớn trưởng thành rồi. Ta không có bất cứ lý do gì để mà cần một hình mẫu người mẹ mới và phải nghe đủ chuyện rầy la bây giờ.....”

Ngay lúc ấy.

Thật chậm rãi.

Lapis Lazuli chớp lấy chiếc cà vạt của tôi một cách tự nhiên.

Trong giây phút tôi còn đang băn khoăn, Lapis Lazuli kéo tôi lại.

Tôi không biết chính xác là cái nguyên lý vật lý nào đang ẩn sau trong cái hành động này, nhưng kết quả thì lại rất đơn giản và hiển nhiên.

Lapis Lazuli đã cướp lấy hai hàng môi của tôi.

dunde-451.jpg

“.....”

“.....”

Tôi có thể cảm thấy một thứ gì đó thật mềm mại trên môi mình.

Tôi không biết liệu 10 giây đã trôi qua chưa. Chúng tôi từ từ cách xa nhau.

Khi hai người chia rẽ ra, nếu họ bây giờ mà còn tám chuyện rồi hơi về hơn hàng trăm thể loại chủ đề thì sẽ không được cảm thấy tự nhiên cho lắm, nhưng trong khoảnh khắc của sự tĩnh lặng này, tôi cảm thấy việc tách xa nhau là điều hoàn toàn dĩ nhiên. Một khi nụ hôn đã kết thúc và chúng tôi lấy lại khoảng cách, tôi cảm thấy như thể khoảng cách giữa hai bọn tôi thật cực kỳ tự nhiên.

Lapis Lazuli thì thầm

“Tôi cũng không có ý định hành xử như mẫu thân của đức ngài.”

“.....Lala.”

Tôi mở lời một cách thật cẩn trọng.

“Ta thừa nhận là trong một khoảng thời gian dài ta đã nói ra những lời tục tĩu như việc hôn hít. Dầu vậy, đây hoàn toàn là chỉ để thưởng thức chút phản ứng xấu hổ của cô, vì thế ta không có ân ý sâu xa nào đâu. Nếu mà tình cò, ta đã gây ra một sự hiểu nhầm bởi chuyện đó, thì ta sẽ chân thành xin lỗi ngay tại đây và.....”

“Tôi cũng biết về điều đó. Thừa đức ngài.”

Lapis Lazuli cắt lời tôi.

Và một lần nữa, cô ấy kéo chiếc cà vạt của tôi xuống.

“Đó là tại sao, xin ngài hãy im miệng lại đi ạ.”

Chúng tôi chôn vùi mình trong bóng tối mịt mù của dãy hành lang.

Sau nụ hôn thứ hai, ai hành động trước, bàn tay ai nắm lấy cơ thể của người kia trước, và ai là người đầu tiên đẩy đối phương vào trong góc tối tăm nhất của dãy hành lang, chúng tôi không tài nào biết được. Việc bàn về thứ tự của những việc ấy đã trở nên vô nghĩa.

Thứ duy nhất mà tôi có thể nhớ được rõ ràng, chính là đôi mắt xanh dương lặng lẽ rực rỡ của nàng.

Méoo.

Một con mèo xám kêu lên.

Chú mèo đang tắm mình dưới ánh trắng và duỗi thân mình với một bộ dạng mệt mỏi.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Tập 1 Giao đoạn

Thương Nhân Keuncuska, Bán Yêu, Lapis Lazuli

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 4, Ngày 5

Văn Phòng Doanh Nghiệp Keuncuska

Chúa Quý Dantalian, Hạng 71.

Mối liên hệ giữa bản thân tôi và tên Chúa Quý ngu xuẩn này cũng khá là sâu sắc.

1 năm trước, bằng cách mua chuộc những người ở hãng doanh nghiệp, tôi đã đạt được vị trí nhân viên tư vấn độc quyền của Dantalian.

Vốn dĩ, Hãng Doanh Nghiệp Keuncuska không đối đãi với bất kỳ Chúa Quý nào dưới hạng 60 như một khách hàng. Điều ấy sẽ làm suy giảm đi chất lượng của hãng. Đây là lý do.

Tuy nhiên, đối với tôi, một gã Chúa Quý như Dantalian là thật sự cần thiết. Để một kẻ ngoại lai như tôi có thể mà thành đạt, tôi phải sử dụng một tên Chúa Quý. Những Chúa Quý với thứ hạng cao nhiều khả năng là sẽ chẳng thêm đếm xỉa gì tới tôi. Vì vậy, Dantalian chính là ứng cử viên thích hợp nhất.

Có chứ tôi là một đứa con gái bị mù quáng vì thanh danh cũng không sao.

Dù gì thì điều đó cũng đúng mà.

“Hahaha. Để những người từ Keuncuska phải tới tìm đến bốn đại nhân ta, các người có con mắt tốt đấy, quả không hổ danh là hãng doanh nghiệp có tiếng tăm nhất trong ma giới.”

Lúc đầu, Dantalian đón chào tôi với lòng đầy hoan hỉ. Việc được chấp nhận là một khách hàng của Keuncuska cũng đồng nghĩa với việc được công nhận là một Chúa Quý có uy có thế. Hẳn chắc phải là đang vui lắm.

“Tên người là gì?”

“Bề tôi tên gọi là Lapis Lazuli ạ.”

“Ồ hô. Diện mạo người trông cũng khá là được đấy.”

Ánh mắt của đức ngài mò mẫm khắp cơ thể của tôi.

“.....”

Liệu tôi có nên nói hần không phải bỗng dưng mà chỉ là hạng 71 không? Khắp người hần toả ra một cái mùi hôi thối của một tên tầm thường. Có thể hần ta đã được sinh ra là một Chúa Quý, nhưng hần chẳng hề có tiếng tăm hay tài cán gì cả.

Nhưng không sao, tôi tới đây khi đã biết chắc chắn rằng thế nào cũng xảy ra chuyện này.

..... Ừm, nếu mà có hỏi tôi là tôi có thất vọng không, thì tất nhiên tôi sẽ trả lời là có.

“Tốt. Chúng tộc của người là gì?”

“Bề tôi là một succubus, thừa đức ngài.”

“À succubus! Thế thì càng quyến rũ hơn nữa.”

Dù tuy chỉ có một nửa, nhưng tôi vẫn là một succubus. Cho dù có nhắm hai con mắt lại, tôi vẫn có thể cảm thấy những dục vọng của những người xung quanh mình. Ngay bây giờ đây, Chúa Quý Dantalian đang thêm muốn tôi.

Trong cuộc đời mình, tôi đã phải nhận hơn hàng trăm hàng ngàn những ánh mắt của những kẻ khát khao cái thân thể của tôi.Đúng, tôi không hề có ý định tỏ ra trong sạch lúc này.Tôi sẽ còn hơn cả vui vẻ mà đón nhận việc trở thành một thể thiếp của một Chúa Quý.

Một đứa con gái sẵn sàng bán đi thân thể mình để có được quyền lực.

Không có gì kỳ quặc trong chuyện đó, nhỉ?

Với tư cách là một thương nhân, tôi nghĩ rằng thái độ này là rất đúng đắn.

.....Trừ một vấn đề là không hề có một Chúa Quý nào lại điên khùng tới mức đi mua thân thể của tôi.

“Ngẩng đầu lên đi.Nhân dịp hôm nay là cái ngày mà bốn đại nhân đây được công nhận bởi Doanh Nghiệp Keuncuska, ta đang rất lấy làm hài lòng.Đêm nay, bốn đại nhân sẽ thiết đãi người một bữa tiệc.”

“Thưa đức ngài. Bề tôi là một đứa con lai giữa một succubus và một con người.”

“.....”

Tĩnh lặng.

Mặt của gã Chúa Quý ngay lập tức đông cứng lại.

Đúng vậy, dù đã phải đón nhận hàng trăm hàng ngàn những ánh mắt chứa đầy sự thèm muốn xác thịt, lý do mà tôi vẫn còn trinh trắng đến tận bây giờ nằm ở đây.Phản ứng của tất cả bọn họ một khi đã được nghe về xuất thân của tôi chính là đây.Thật đáng kinh ngạc.

“Bữa tiệc bị huỷ bỏ.”

Tên Chúa Quý nhanh chân đứng dậy.

“Hãy nói lại với những thương nhân của Keuncuska.Rằng chúng sẽ phải trả một cái giá rất đắt vì đã dám nhục mạ bốn đại nhân ta đây!”

“Bề tôi xin tuân lệnh.”

“Con tạp chủng thô bỉ này.”

Toẹt.

Gã Chúa Quý phun nước bọt.

Nước bọt ấy rơi thẳng vào mặt tôi.Tôi đã từng nghe qua rằng đức ngài Dantalian đây không hề có tài năng về võ thuật, nhưng có vẻ là hữu danh vô thực rồi.Xem này.Chẳng phải ít nhất thì hắn cũng có chút năng khiếu trong vụ bắn cung đó sao?

“.....”

Ngay sau khi gã Chúa Quý đã rời khỏi căn phòng tiếp khách.

Tôi lấy ra một cái gương soi bỏ túi và một chiếc khăn tay. Với đôi bàn tay nhuần nhuyễn, tôi lau đi miếng nước bọt trên khuôn mặt. Nếu ai nghĩ rằng một chuyện như thế này chỉ từng xảy ra với tôi có một hai lần, thì đó quả là một sự tính toán sai lầm.

Hàng trăm hàng nghìn lần.

Tôi đã nói thể trước rồi, phải không nào?

Nói một cách ngắn gọn, Dantalian là một tên ngu xuẩn hết phương cứu chữa. Dường như chắc chắn rằng chẳng có ai ưa nổi được hắn cả, ngoại trừ mẹ hắn ra. Tuy rằng, những Chúa Quý không được sinh ra bởi hai người, mà được hình thành một cách tự nhiên xuất phát từ một sự tập trung ma lực bị bóp méo.

Không sao.

Tôi đã quyết tâm rồi.

Nếu đối phương đã là một thứ rác rưởi vô dụng hết sức, thì tất cả những gì mình cần làm là chấn chỉnh lại cái nhân cách của hắn.

Tôi đã giả trang thành một con người và bán đi những tấm bản đồ của lâu đài Chúa Quý cho các mạo hiểm giả.

Số toán quân, địa điểm có bẫy, và cả những tuyến đường tuần tra.Tôi đã giao hết ra tất cả mọi thứ.

Những tên mạo hiểm giả đó xem ra cũng khá tham lam.

Một khi đã nhận được tấm bản đồ trong tay thì chúng liền đi thẳng tới lâu đài Chúa Quý. Đã ba hay bốn lần rồi nhỉ? Tòa lâu đài nhanh chóng đổ nát bởi những cuộc tàn sát của bọn mạo hiểm giả.

Nói cách khác, đây là một liệu pháp shock.

Đức ngài Dantalian đó đương nhiên là một con ấu trùng vô phương cứu chữa. Nhưng nếu như lâu đài của hắn bị phá hủy hoàn toàn thì sao? Nếu như tất cả thuộc hạ của hắn đều chết hết thì sao? Sẽ có khả năng mà hắn lấy lại được ý thức của mình.

Loại phương trình hàm số ngược như thế này cũng phần nào là chuyên môn của tôi.

Tôi sẽ vui lòng đón nhận những lời khen ngợi.

Bởi lời nói chẳng mất tiền mua mà.

Tất nhiên, tôi cũng có một chủ đích khác trong việc này.

Tưởng tượng mà xem Chúa Quý Dantalian sẽ phải ở trong vị trí như thế nào. Sự phòng thủ của lâu đài hắn ta đã suy sụp. Binh lính của hắn tất nhiên cũng bị giết sạch. Bây giờ thì hắn sẽ còn có thể bám víu vào đâu được nữa chứ? Cái giường trong đồng rác của hắn à? Liệu cái áo choàng đen mà quý ông Chúa Quý này lúc nào cũng tự hào mặc trên người có biến thành một chiếc áo choàng ma thuật và tạo ra một điều kỳ diệu không?

À.

Thật may thay, vẫn còn sót lại một người.

Chẳng phải đã có một thương nhân succubus là người đang đảm đương công việc tư vấn độc quyền cho hắn sao?

Đó là một quá trình cải biến hoàn toàn đơn giản.

Nếu đối phương không có vẻ gì là sẽ tin tưởng mình—thì hãy dẹp sạch tất cả những cá nhân mà hắn có thể tin cậy vào, trừ bản thân mình ra.

Có thể là còn có một con đường nào khác để dần dần giành được lòng tin của hắn ngày qua ngày. Nhưng nếu mà một thương nhân cần một đức tính gì, thì đó là cái kiến thức cho ta biết rằng ‘dần dần’ thực ra lại là một từ đồng nghĩa với ‘lãng phí thời gian’.

Tôi thân là một thương nhân của Keuncuska.

Mọi hình thức lãng phí đều không thể chấp nhận được.

◆

Những mạo hiểm giả đã phá tan lâu đài Chúa Quý.

Tuy vậy, bọn chúng đã thất bại trong việc bắt giữ đức ngài Dantalian. Chúng giận dữ mà bước chân ra khỏi hang. Chúng sắp sửa trở về với hai bàn tay trắng.

Tôi đã thuê một sát thủ hàng đầu để giết chúng.

“Xin hãy giết tất cả bọn chúng.”

“Tất cả à?”

“Đúng vậy. Từng tên một.”

Bọn mạo hiểm giả đã biết được chuyện tôi là kẻ đã bán tấm bản đồ cho chúng. Chẳng may trong hàng ngàn khả năng, nếu thông tin về tôi mà lại bị lan ra đâu đó thì sẽ rất phiền phức. Tôi phải tiêu trừ tất cả nhân chứng một cách triệt để.

Nhóm thứ nhất, nhóm thứ hai, và nhóm thứ ba, tất cả bọn chúng đều đã bị giết sạch bởi tên sát thủ. Nếu tôi phải thú nhận chuyện gì, thì đó là tôi làm việc gì cũng luôn nhắm tới sự hoàn hảo.

“.....Nhóm người thứ tư sẽ không ra khỏi cửa hang sao?”

Vào lúc đó, tôi đã nhận được một tin báo bất ngờ.

Tên sát thủ gật đầu.

“Đúng. Ta nghĩ chắc là chúng đã chết cả rồi.”

“Đức ngài Dantalian không còn toán quân nào ở trong lâu đài nữa. Không còn điều gì có thể khiến cho những tên mạo hiểm giả mất mạng được. Kiểm tra lại đi.”

“Ta đã kiểm tra rồi.”

Tên sát thủ cất ra một tiếng với vẻ khó chịu.

“Chẳng phải là một nhóm có 10 tên mạo hiểm giả đó sao? Ta đã xem toàn bộ cái hang và tìm thấy 10 cái xác. Dù vậy, rất khó để có thể biết được bởi đầu của bọn chúng đã bị chặt ra, còn tứ chi thì bị xé toạc.”

“.....Thật là lạ.”

Chẳng lẽ đức ngài Dantalian còn một con át chủ bài nào trong tay sao?

Dù có xem xét về mặt nào, thì tôi cũng đã điều tra về tên Chúa Quý hơn một năm rồi. Không lý nào lại có một bí mật mà tôi không thể tìm ra được.

Liệu có phải là có sai sót gì không? Tôi đã bỏ quên mất cái gì ư?.....Tôi ư?

Tôi không hề đánh giá quá thấp hay quá cao kẻ khác. Đó là tính luôn cả bản thân tôi. Dù sao thì có một con mắt sáng suốt điềm đạm cũng là một cái tài của tôi mà. Tôi có thể đánh giá được khi nào mà một người là một thứ chất thải thực phẩm đáng kinh tởm nằm trong một bãi rác rưởi bẩn thỉu.

Đây không phải là một cái tài mà ai muốn là đều có được.

“Những tên mạo hiểm giả đó đã bị sát hại như thế nào?”

“Ta không biết.”

“Có khả năng là đã có một cuộc mâu thuẫn nội bộ.”

“Ta đã nói là ta không biết cơ mà!”

Tên sát thủ trừng mắt nhìn tôi.

Cảm xúc chất chứa trong ánh mắt của hắn là một sự khinh miệt.

“Đừng có ăn nói hồ đồ với ta. Mỗi việc ta đang bắt chuyện với một con tạp chủng lai tạp thôi là đã đủ khó chịu lắm rồi! Chết tiệt. Ta rõ ràng là đã từ chối cơ mà.....để mà phải nhận vài đồng cục từ tay của một con thường dân nào đó!”

Tên sát thủ nhỏ nước bọt về phía chân tôi đang đứng.

Xem ra hắn đang cảm thấy rất là nhục nhã ngay cả trong việc phải thở chung một bầu không khí với tôi. Ôi, tôi thành thực xin lỗi nhé.

Cứ mỗi khi một người phun nước bọt trước mặt tôi, tôi đều luôn luôn tự hỏi không biết là những chất dịch cơ thể đó đi từ đâu ra. Tôi chỉ có thể cầu mong rằng bọn chúng đã không vắt trực tiếp từ cái óc của mình để lấy mà dùng. Như thế thì cái trí tuệ vốn đã nghèo nàn của bọn chúng sẽ chỉ có nước trở nên thậm tệ hơn mà thôi.

“Nhanh chân trả đủ phí hợp đồng đây. 4 đồng vàng cho mỗi cái đầu. Tổng cộng chính xác là 32 đồng vàng. Giờ ta nói cho ngươi biết chuyện này, đừng có hòng mà định ăn bớt giá tiền ngay bây giờ đây. Đúng như ‘giao kèo’. Chỉ cần mọi chuyện diễn ra đúng theo ‘giao kèo’ thì sẽ đều xong xuôi ổn thỏa mà không thành vấn đề.”

“Những sát thủ cũng nhận mệnh vụ giao kèo à, hiểu rồi.”

“Này, con thường dân. Ta không có tâm trạng để mà đùa giỡn hay hò hẹn gì với một kẻ như ngươi. Ta có phải phải nhỏ vào cái bản mặt của ngươi thay vì dưới đất để não ngươi thông suốt ra không hả?”

“Nhìn vào mắt ta.”

“Oi. Một ngày nào đó rồi ngươi cũng sẽ phải trả giá với cái thái độ như thế.....”

“Nhìn thẳng vào mắt ta này.”

Tên sát thủ chau hàng mày.

Dù sao hắn cũng không thể động chạm gì tới tôi bởi hợp đồng của chúng tôi. Nên hắn chỉ có thể bực bội trừng mắt mà nhìn tôi.

Tôi đón nhận ánh nhìn của hắn và cất một giọng thật rõ ràng.

“Im lặng. Nhìn vào mắt của ta đây.”

“.....”

“Đếm từng cọng lông mi của ta. Ghi nhớ màu mắt của ta. Kết cấu đồng tử của ta. Hãy chậm chậm mà khám xét những cấu trúc đó.”

“.....Có bất kỳ cái lý do với giá trị lịch sử nào cho cái chuyện nhắm nhí này không?”

“Không, không hề có.”

Tôi lấy ra một lọ nước nhỏ từ trong chiếc áo khoác.

Đó là một lọ bằng thủy tinh được pha đầy một loại dung dịch màu trong suốt.

“Trừ một chuyện rằng, điều này lại có một ý nghĩa dành cho người đấy.”

“Là cái gì cơ hả?”

“Là độc tố, dành cho người. Thưa quý ông sát thủ đáng kính ạ.”

“.....”

Tên sát thủ cứng đờ cả người.

Việc quan sát sự thay đổi biểu cảm trên gương mặt của một kẻ khi bất chợt phải đối mặt với một tình huống không ngờ. Có thể gọi đây là một trong những niềm vui thú nhỏ nhoi của đời người.

“Cái kiểu, đùa cợt.....dở tệ gì đây.....”

“Tiền hợp đồng đã được gửi cho nhóm sát thủ tại Niflheim. Cấp trên của người đã bảo ta truyền đạt thông điệp này. Theo thường lệ, những con sóng phải tự biết lúc nào dừng lại. Đại dương đã trở màu xanh nên đã đến lúc ngừng nghỉ và nhận chìm con tàu.”

Sắc mặt của gã sát thủ trở nên tái nhợt.

“Lời Gọi Của Poseidon.....”

“Xem ra đó là một bài thơ thông dụng trong những hội nhóm của sát thủ.”

“Tự khi nào, mà người đã?”

“Ngay từ lúc ban đầu.”

Từ lúc ban đầu.

Tuy tôi là một người lành nghề hiếm có, nhưng tôi đã yêu cầu một nhân lực có thể được ‘dùng một lần’. Và nhóm sát thủ đã cung cấp cho tôi một cá nhân phù hợp với lời yêu cầu đó một cách hoàn hảo.

Việc sử dụng nhân lực của mình sao cho hợp lý hay không quyết định đến sự bảo toàn của một nhóm. Theo lý lẽ đó, nhóm sát thủ ở vùng Niflheim đã có thể duy trì và giữ vững tổ chức của mình ở một mức độ toàn diện. Những tổ chức khác nên học hỏi từ bọn họ.

Tên sát thủ nhận lọ nước.

“Người còn điều trần trối gì muốn nói ra không?”

“.....”

Tên sát thủ nhìn xuống chiếc lọ thủy tinh một hồi trước khi tháo nắp ra và uống hết chất độc chỉ trong một hơi. Sau đó hắn ngã xuống sàn và bắt đầu lảo đảo.

“Chết tiệt.”

Sau một quãng thời gian dài.

“Chết tiệt.....”

Tên sát thủ đổ rạp xuống hoàn toàn.

Tôi lấy ra một con dao găm và cắt cổ tên sát thủ. Tôi đã từng nghe rằng một sát thủ giỏi có thể giả chết bất cứ khi nào hắn muốn. Một lần. Hai lần. Ba lần. Và cuối cùng là lần thứ tư. Tôi đã đảm bảo kết liễu được một mạng sống.

Lúc này thú nhận một lần nữa cũng là điều hợp lý.

Dù cho tôi có làm việc gì, tôi cũng luôn nhắm tới sự hoàn hảo.

Mà thôi, cũng cần phải gặp mặt trực tiếp với đức ngài Dantalian đã.

Việc xui khiến bọn mạo hiểm giả và thuê mướn một sát thủ đã phải tốn một khoản chi phí không hề nhỏ. Cũng đã tới lúc để thu hồi lại vốn đầu tư của mình rồi.

Nếu như nhờ vào tai ương này, mà bản tính của đức ngài Dantalian được chuyển thay hoàn toàn thì.....đó sẽ là một tình huống tốt nhất có thể. Nếu cái nhân cách của hắn vẫn y như cũ, thì người duy nhất mà tên Chúa Quỷ có thể nương tựa vào giờ đây chỉ có mình tôi thôi. Đây là một canh bạc mà tôi không thể nào thua thiệt được.

Tình huống này thật là vừa ý.

Giờ thì.

Bắt đầu chuyển sân lũng một con cáo đã bị sập bẫy nào.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Tập 2 Mở đầu

Một nhà hiền triết có thể đặt ra những câu hỏi lớn lao.

Nhưng những chính trị gia lại đưa ra những câu trả lời vĩ đại.

Ta chính là tất cả câu trả lời mà các người cần.

Mở đầu

Vượt qua quá khứ của bản thân.

Người đời nói thì nghe dễ chảy nước mắt cơ.

Nếu tôi mà phải đưa ra một lời khuyên nhủ cho mấy cô cậu lạc quan ấy, thì đó sẽ là trên khắp thế gian này có rất nhiều trải nghiệm trong quá khứ mà không phải cứ muốn là vượt qua được.

Nếu như mẹ của các người là một thứ phế vật thì sao?

Thế thì ổn thôi.Điều đó thì còn có thể lo liệu được.

Hoặc nếu mà cha các người là một thằng đực rựa rác rưởi thì sao?

Có thế thì chỉ cần kiên nhẫn là cũng xong xuôi thôi.

Nhưng, nếu các người lại phải chứng kiến cảnh những đứa em cùng cha khác mẹ mình run rẩy trong sợ hãi bởi lẽ mẹ ruột của các người đã tát chúng, tát cả chỉ là vì một lý do rằng chúng nó đã được sinh ra từ một bà mẹ khác, và ông già của các người chỉ ăn không ngồi rồi đứng đó trơ mắt ra mà nhìn trong khi không thốt được một lời nào cả—thì tới thời điểm ấy, các người chỉ còn cách khiêm nhường mà chấp nhận sự thật.

Sự thật rằng đời của mình đã bị nhồi nhét vào cái đồng phân chó.

Tôi đã lờ mờ đoán rằng cuộc đời tôi đã đi đến thời điểm này khi tôi lên 10 tuổi.

Những đứa em cùng cha khác mẹ đang ôm lấy nhau mà khóc. Lý do rất đơn giản. Mẹ tôi đã hét lên chửi rủa chúng nó, “Đồ lũ nhóc con bẩn thỉu sinh ra từ một con điểm!”. Đương nhiên vào khoảng thời gian ấy tôi đã không biết nghĩa của từ ‘con điểm’ là như thế nào. Cái ngày mà tôi khám phá ra rằng sự tồn tại của dương vật còn có thể được sử dụng vào một mục đích khác ngoài việc tiểu tiện là khi tôi lên 11, vậy nghĩa là, tôi đã cần phải chờ thêm 1 năm trước khi bản thân bước vào thế giới của sự dâm tà.

Tôi nói thật đấy.

Ngay cả tôi đây cũng đã từng có lúc trong sáng ngây thơ mà.

Quay trở lại câu chuyện.

Không đời nào những đứa nhóc 5, 6 tuổi lại nhận thức được cái từ ‘điểm’ khi mà một thằng 10 tuổi còn chẳng thể. Trừ một điều rằng, những từ ngữ ấy được nói ra với một hàm ý xúc phạm bộc lộ một cách hiển nhiên. Làm sao mà tôi biết được ư? Đó là tại vì mẹ của tôi đã gọi những đứa nhóc đó là những con điểm.

“Ôi trời. Vậy hai đứa là con của một ả điểm à.”

Bà ta không hề nói một cách nhẹ nhàng như thế đâu, mà là.

“Mấy đứa con chó chết của một ả điểm này. Sao chúng mày còn không mau biết vị trí của mình và—!”

Thay vào đó, bà la sát ấy lại phun toẹt con thịnh nộ của mình ra.

Ngay cả những đứa con nít cũng biết khi nào mà chúng không được hoan nghênh.

Cho dù có hiểu được những ngôn từ đó hay không, một người ít nhất cũng có thể biết được khi nào mà người lớn ở ngay trước mặt mình đang cố giết hay là giúp. Điều đó đặc biệt thấy rõ khi mà một người lớn thẳng tay tát vào mặt khi đang nói “con của một ả điểm”.

Và thời khắc ấy cũng là lúc những đứa em cùng cha khác mẹ của tôi bắt đầu run rẩy đôi vai.

Thời khắc mà những đứa em cùng cha khác mẹ của tôi, vừa mới vài giây trước đây còn cười nói vui vẻ, bây giờ lại đang cố nín khóc bởi bọn chúng nó thật sự sợ hãi rằng mình sẽ bị giết chết.

Tôi có một linh cảm là nếu mà tôi không sửa đổi cái tình trạng khốn nạn này, thì cả cái cuộc đời tôi cũng sẽ trở nên khốn nạn theo mất.

“Bố. Vứt bỏ mẹ con đi.”

“Gi?”

“Đừng hỏi thừa. Mau mau ly hôn với mẹ con đi.”

Ông già tôi chớp chớp con mắt.

Ngay cả cái chớp mắt của lão cũng làm cho tôi cảm thấy khó chịu về lão hơn.

“.....Con đang nói gì vậy?”

“Vậy bố vẫn sẽ tiếp tục thoát lui à? Được thôi. Con sẽ tận dụng cơ hội này để nói rõ cho bố biết. Bà mẹ của con bị điên rồi. Những đứa em gái của con chỉ mới lờ lờ một cái ly gối, vậy mà bố có biết mẹ con đã làm gì không?”

Tôi tự tát vào mặt mình. Tát thật mạnh.

Bởi vì tôi nghĩ rằng tôi nên thuyết trình cho lão xem.

“Bà ta đã tát chúng nó. Mạnh đến nỗi khiến cho những đứa em của con phải ngã xuống sàn nhà. Tới đây thì bố vẫn có thể xem bà ấy là một bệnh nhân tâm thần mà cho qua, nhưng việc tiếp theo mà bà ta đã làm mới là vấn đề. Bà mẹ con đã đi lấy ra một con dao làm bếp và dí sát vào mặt của tụi nó.”

“.....”

“Bố có hiểu không? Một con dao làm bếp đấy. Bà ta đã dí một con dao vào đứa em gái 5 tuổi của con. Bà mẹ con không còn là một bệnh nhân tâm thần nữa. Bà ta tát tẩn tịt từ đầu tới chân đã trở nên điên loạn cả rồi. Ly hôn với mẹ con ngay lập tức và mau tiến bà ta ra khỏi căn nhà của chúng ta.”

“Con trai. Bà ấy vẫn là mẹ của con mà.”

“Con biết rõ điều đó.”

Tôi nói một cách lạnh lùng.

“Đây là lý do mà giờ con còn muốn thúc giục việc ly hôn với bà ta hơn. Trước khi tới nước con phải đi khinh bỉ hơn một người bố đã khẳng định là mình yêu người phụ nữ ấy và cưới bà ta về làm vợ.”

“.....”

“Thưa bố. Bố đã đọc cho con nghe về những câu danh ngôn của Rousseau ngày hôm qua. Rằng sự khác nhau của con người và những con thú hoang là họ mang trong mình một ý chí. Bố đã đọc cái này cho con nghe với một chất giọng nhẹ nhàng, một chất giọng rất nhẹ nhàng. Và ngày hôm nay, con đã phát hiện ra một con thú hoang ở bên trong khuôn mặt của mẹ con.”

“Việc giao con cho một giáo viên môn hùng biện thật sự rất hiệu quả. Bởi giờ con đã ăn nói hùng hồn hơn cả bố ngày trước khi bố còn bằng tuổi con.”

“Con đã nhận ra mình là một thiên tài khi lên 6 rồi. Bây giờ bố có khen con nữa cũng không làm cho con ngỡ ra điều đó lần thứ hai đâu.”

“Con nghe đấy là một lời khen à? Bố đang chế giễu con đấy.”

“Há. Bố mới là người cần phải nghe giảng lại trong mấy tiết học về hùng biện đấy, thưa bố. Bố còn không biết được cách giễu cợt con trai mình một cách đáng hoàng thì làm sao mà bố nghĩ rằng bố có thể quản được bà vợ mình cơ chứ? Xin bố hãy chăm sóc bản thân chu đáo hơn coi.”

“Bố sẽ nói lại một lần nữa. Bà ấy là mẹ của con.”

Chất giọng của ông già tôi trở nên lạnh lùng.

“Trong suốt 10 tháng, bà ấy đã phải chịu đựng đủ loại những cơn đau đớn khi phải mang chứa trong bụng mình trước lúc đẻ ra con. Người đầu tiên đã cười lúc con đến thế gian này là mẹ con, người đầu tiên đã khóc khi con bị thương lần đầu cũng là mẹ của con. Con trai. Hãy biết chỗ đứng của mình. Làm sao mà con có thể nói ra những ngôn từ thiếu đạo đức như việc đuổi đi người mẹ của chính mình cơ chứ.”

Tôi cười mỉa.

“Thật không biết xấu hổ.”

“Gì hả?”

“Đây không phải là chuyện của con. Đây là chuyện của bố đấy, thưa bố. Bởi vì chỉ một người mẹ, 6 đứa con của bố đang bị đánh đập hành hạ. Đây là một con toán đơn giản. Bố liệu sẽ cứu 1 người, hay cứu lấy 6 người kia. Còn dám phun ra những từ ngữ chộc tức người khác như trái đạo đức nữa chứ. Không có một ai lại có thể sánh bằng với một thứ rác rưởi về mặt luân lý như bố cả, thưa bố. Không ai cả.”

“.....”

“Đây sẽ là lần cuối cùng con yêu cầu một điều từ bố trong chuyện này, thưa bố. Lần cuối cùng. Bởi vậy hãy nghiêm túc đáp lại con. Bố sẽ ly hôn với mẹ con không?”

Ông già nín thin.

Ông ta im lặng đã được hơn 40 phút.

Lý do mà tôi lại nhớ được thời gian chính xác như thế này bởi vì tôi đã trừng mắt nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay của ông già tôi. Đó là vào khoảng thời gian khi 11 giờ sáng đang dần dần chuyển sang 12 giờ.

“Bố không thể.”

Mĩa nó cái 12 giờ chết tiệt lúc buổi trưa đó.

Từ khoảnh khắc đó, tôi đã vĩnh viễn trở nên căm ghét cái khoảng thời gian này. Thói quen của việc tôi từ chối thức dậy vào buổi sáng sớm cũng bắt nguồn từ đây. Tôi sẽ nói lại một lần nữa, tôi ghét cay ghét đắng buổi sáng và buổi trưa.

“.....Tại sao lại không?”

“Bởi lẽ bố yêu mẹ con.”

“Câu trả lời đó thật sự là, hết sức là rất đáng thất vọng. Vậy có nghĩ là bố không yêu thương gì những đứa con của mình ư, thưa bố? Bố không quan tâm liệu vợ mình có giết chết hết con cái của mình sao?”

“Đúng.”

Và từ đó tôi không thể tài nào quên đi được cái khoảnh khắc này.

Tựa như một nhà điêu khắc sử dụng một cái búa và một cái đục để chạm trổ một dấu ấn lên não của tôi.

Một loại tổn thương đã bị khắc ghi vào trong tâm trí.

“Bố yêu mẹ con đến nhường đó.” (TN: Sa mạc lời)

“.....”

“Bố xin lỗi, con trai.”

“.....Mới nãy đây, thưa bố.”

Tôi nuốt nước bọt.

Có thể tôi đã không chỉ nuốt xuống mỗi nước bọt.

“Ông già, ông mới đây đã đánh mất hết sự tin tưởng nơi tôi rồi.”

“Bố biết.”

“Ông già, ông mới đây đã huỷ hoại cái cuộc đời của tôi rồi.”

“Bố cũng biết điều đó.”

Lão già nhà tôi gật đầu.

“Dù sau này con có lựa chọn gì, con sẽ sống một cuộc sống còn cay nghiệt hơn cả bố.”

Lão già chết tiệt này.

Tôi thật sự kinh tởm ông.

“.....Để tôi hỏi lại một điều cuối cùng. Nếu mà đây là một câu hỏi bình thường.... Ông đương nhiên sẽ hi sinh đi một người cho 6 người. Ông đã luôn là loại người như thế. Nhưng, chỉ vì một thứ được gọi là tình yêu, ông đang bảo tôi là ông sẽ chọn lấy 1 thay vì con số 6 ư?”

“Đúng là vậy.”

“Nếu tình yêu đó của ông chỉ khiến cho ông trở nên yếu đuối, vậy thì yêu để làm quái cái gì cơ chứ?”

Ông già tôi không hề trả lời.

Đó là bởi vì ông ta không thể.

Tôi cắn hai hàng môi và thốt ra một lời rủa.

“Tôi cảm thấy thật hổ thẹn để mà nhìn vào người bố yếu đuối của mình. Ông có hiểu không? Tôi đang thấy thẹn đến chết đây này. Rốt cuộc thì đến phút cuối ông vẫn không thể lựa chọn gì cả. Ông thật sự rất, rất là thiếu quyền đoán đến một cách khốn nạn như thế.”

Thuở lúc ấy, ‘khốn nạn’ là mức độ chửi rủa cao nhất mà tôi biết tới.

Tôi đã không biết cách để sử dụng những lời nguyên rủa còn thậm tệ hơn cái đó.

Chẳng phải tôi đã nói rồi đấy thôi.

Ngay cả tôi cũng đã từng một thời trong sáng mà.

“Con trai.”

“Đừng có xin lỗi. Tôi không giận đối ông chỉ để nhận được một lời xin lỗi. Nếu ông mà xin lỗi thì điều gì có thể đổi thay được cơ chứ. Ông chỉ cần biết điều này thôi.”

Tôi thề.

Một lời thề lạnh lùng.

Một lời thề rõ ràng và rành mạch.

“Tôi sẽ không trở nên yếu đuối như ông, thưa ông bố của tôi.”

“.....”

“Không bao giờ.”

Và.

Và.....

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 9, Ngày 20

Niflheim, Quảng Trường Hermes

Chát!

14518470_975283455948745_850347532_n.jpg

Thật ra mà nói đó là một âm thanh nghe thật vui tai.

Tiếng da chạm da vang vọng thật là lớn.

Mọi người xung quanh chắc đã phải hoảng hốt bởi chấn động mạnh mẽ bất chợt đó vì ai ai cũng há hốc mồm ra kinh ngạc. Ước tính có khoảng 200 ma nhân thuộc nhiều chủng tộc đang nhìn về phía này. Trong tình huống bây giờ, ‘phía này’ đơn giản là để ám chỉ hai người.

Tôi.

Và Lapis Lazuli.

“Bề tôi thật sự thất vọng.”

“.....”

“Để mà nghĩ rằng đức ngài lại chỉ là một hạng người như thế này.”

Với một khuôn mặt hoàn toàn vô cảm.

Nhưng với một chất giọng còn lạnh lẽo hơn, cô ấy nói.

“Nếu đó là đức ngài, bề tôi đã nghĩ rằng đức ngài sẽ khác với những Chúa Quý khác. Bề tôi đã hằng mong rằng đức ngài sẽ cho bề tôi thấy một thứ gì đó khác xa so với những kẻ bị say mê quyền lực. Nhưng giờ bề tôi chỉ có thể thấy trước mắt mình là một con lợn đã được vỗ béo quá thể đáng.”

Tôi cẩn thận cảm nhận cái má của mình.

Thật là đau.

Làn da của tôi đã trở nên đỏ tấy.

Thế này mà không phải là ấn tượng sao?

“.....Lapis Lazuli.Khi đang là thê thiếp và hôn thê của ta, cô cũng đồng thời còn là bày tôi của ta. Giữa chốn thanh thiên bạch nhật này, tại nơi trung tâm của quảng trường, trước mặt hơn hàng trăm người dân, cô đã dám ra tay với vị chúa tể của mình. Cô biết hành vi này thể hiện sự bất trung đến mức nào, có phải không?”

“Vâng.Bề tôi biết.”

“Tốt.”

Tôi gật đầu.

Dù là một kẻ ngoại lai hay tạp chủng, lại có thể dám cả gan mà đánh cả một vị Chúa Quý bất khả xâm phạm. Mỗi chuyện này thôi cũng đã đủ để viết nên một bản tin mà đưa lên đầu bảng xếp hạng báo lá cải trong năm nay rồi.Ngay cả những dân chúng trong quảng trường cũng đang nhìn về đây với ánh nhìn tràn đầy sự ngạc nhiên.

Nhưng vẫn chưa xong đâu.Để anh đây làm mọi chuyện thú vị hơn đã nào.

Tôi đưa ra một mệnh lệnh.

“Ta, Dantalian, giờ đây cách chức ngươi.”

“.....”

“Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta một lần nữa.”

Vào cái ngày hôm đó, một tin tức chấn động lan truyền khắp cả thành phố.

Cặp đôi uyên ương đã từng trở nên nổi tiếng nhất trong chốn ma giới vì đã vượt qua rào cản thân phận địa vị xã hội của nhau, sau 2 tháng, đã rạn nứt.

Nếu đây mà không phải là một thời cơ tốt, thì tôi còn không biết nó là cái quái gì nữa.

※※※Cầu vote 10đ thôi mà, giúp ta đi các bằng hữu. Thêm nguyệt phiếu nữa ta càng có động lực.※※※

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29 : Những người bạn khá tốt

Chúa Quỷ Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 9, Ngày 20

Niflheim, Quảng Trường Hermes

“Ta đã nghe về tất cả mọi chuyện rồi. Ngươi vừa có một trận cãi cọ lớn với ả tình nhân succubus của mình, đúng không?”

“Tin đồn đúng là còn lan nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng nhỉ.”

“Ta là một thiếu nữ hơi bị nhạy cảm về mấy vụ tin tức nóng bỏng mà.”

Barbatos tới và viếng thăm chỗ trọ tôi.

Vì duyên cớ kiểu nào mà giờ đây vị Chúa Quỷ xuất chúng này, kẻ xếp hạng thứ 8, đang khá là khoái tôi. Cô ta chắc đã có một ấn tượng tốt về tôi kể từ hồi vụ việc tôi đã hạ bệ được Paimon. À thì, đó cũng không phải là lý do duy nhất.

“Cứ thoải mái mà khai ra hết đi nào. Sao hai người các ngươi lại gây gỗ với nhau thế?”

“Cô không thấy là tôi đang phải chườm nước đá sao? Từ hồi tôi bị tát bởi Lapis đến giờ mới có 20 phút thôi đấy. Thành thực mà nói, bây giờ tôi không muốn nói chuyện với ai cả.”

“Ồi, cái tên đực rựa tội nghiệp lắm cơ.”

Barbatos đeo lên khuôn mặt một nụ cười ranh mãnh.

Nụ cười đó nhìn hơi khó chịu thật đấy.

“Nghĩ kĩ đi nào. Người tình của ngươi là một con succubus tạp chủng. Cô ta là một kẻ ngoại lai thường sẽ phải bị xử tử vì chỉ đơn giản là chạm vào người của một Chúa Quỷ. Nếu một đứa như thế mà lại đánh ngươi, thì cô ta đã phải liều cả mạng sống của mình theo nghĩa đen để mà làm việc ấy. Ngươi đã gây ra chuyện tày trời gì khiến cho con bé làm liều đến thế kia hở?”

“Vậy ý cô tất cả mọi chuyện đều là do lỗi của tôi à?”

“Ừ. Trong suốt cả cuộc đời ta, cứ mỗi khi có vấn đề xảy đến, thì y như rằng khả năng cánh nam giới là người có lỗi luôn luôn cao hơn phe nữ giới.”

“Cô chắc là đã khá tội nguyên khi được sinh ra là một nữ giới nhỉ.”

Barbatos cười lên.

Thông thường, chúng tôi sẽ không ở trong cái vị trí dễ mà có thể giao tiếp qua lại thẳng thắn như những người bằng hữu thế này.

Barbatos là vị Chúa Quý Hạng 8. Cô ta có sẵn một đội quân sau lưng gồm 6,000 binh sĩ và vô số những thuộc hạ nằm dưới trướng của mình. Cô ả thậm chí còn dẫn dắt một băng nhóm chính trị khủng bố được biết đến là Phe Phái Đồng Bằng.

Còn về phía này. Tôi đây là một Chúa Quý Hạng 71. Không chỉ không có một thằng đệ nào, mà tôi cũng chẳng nằm trong bè phái bè đảng gì hết. Tôi có thể có tiền của chật ních cả kho, nhưng chỉ thế thôi. So với Barbatos thì tôi chỉ là một con ruồi nặng vật vãnh.

Dẫu vậy, có cảm giác mơ hồ như thể Barbatos muốn tôi trở thành bằng hữu của cô ta. Tôi phải làm gì khi mà đối phương muốn một kiểu chuyện trò thân thiện từ tôi trước chứ? Tôi sẽ còn hơn cả vui vẻ mà chiều theo ý của cô ta.

“Dantalian. Chúng ta có thể vẫn chưa phải là bằng hữu, nhưng ta tin là chúng ta đã đi tới một mức nào đó gần tới ngưỡng bạn bè vậy.”

“Quả là một vinh dự cho tôi.”

“Ta đang nói nghiêm túc đấy.”

Barbatos cười toe toét.

Cái biểu cảm ấy trên khuôn mặt của cô ta là lý do tại sao cho dù cô ta đang nói là mình tỏ ra rất nghiêm túc, thì tôi cũng chẳng cảm thấy độ đáng tin cậy nhích được tới cái ngón chân cái một chút nào cả.

“Đa số những kẻ Chúa Quý đều toàn là một lũ giẻ rách. Chẳng ai trong số chúng có vẻ hứa hẹn gì cả. Vậy mà, người là tên tân binh đầu tiên trong hơn 60 năm qua có thể tỏ ra có tài cán như thế. Ta chỉ muốn đối đãi người thật tử tế với tư cách là sư ti của người trong lĩnh vực công nghiệp kinh doanh này thôi.”

Một sư ti hồ.

Barbatos dẫn dắt một nhóm được biết đến là ‘Phe Đồng Bằng’. Phe phái này nhận được cái tên đó vì hầu hết các Chúa Quý nằm trong nó đều sở hữu lâu đài được đặt trong vùng đồng bằng. Do việc định cư ở những nơi trống trải ấy, nên việc chạm trán với nhân loại là thường xuyên xảy ra.

Vậy nên, Barbatos lẽ đương nhiên trở thành một Chúa Quý thù ghét nhân loại rồi. Nếu những quân đoàn của Chúa Quý có xâm lăng thế giới loài người, thì Barbatos, không nghi ngờ gì, sẽ đường đường chính chính đứng ở ngay hàng tuyến đầu mà cầm quân. Cô ta đã phát tán một mạng lưới thông tin trên khắp nhân giới và luôn theo dõi một cách sát sao trong khi bản thân chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Còn về mặt khác, Paimon, vị Chúa Quý mà tôi đã nghiền nát cho ra bã ấy, được biết đến là đầu lĩnh của ‘Phe Núi Non’. Đúng như từng chữ của cái tên, phe phái này gồm hầu hết những Chúa Quý có lâu đài của mình tọa lạc trong miền núi hiểm trở, nơi mà họ hiếm khi phải chạm mặt với nhân loại.

Phe Đồng Bằng và Phe Núi Non luôn thất chặt với nhau bằng một sự cạnh tranh gay gắt.

Hay nên nói là Phe Hung Hăng và Phe Hiền Hoà thì mới hợp hơn nhỉ?

Vậy nên khi mà Barbatos tự nhận là một ‘sư ti’ và gọi tôi là một ‘tân binh’, cô ta đã cố ý gián tiếp dụ dỗ tôi vào phe của mình. Đó chính là cái mưu kế ẩn sau câu nói ban nãy.

Tôi ngăm bắn một ánh nhìn về phía Barbatos.

GDxjoA5.jpg

“Ý cô là gì.”

“Nếu mà người muốn chia tay với con tình nhân succubus của mình, thì ta có thể giúp một tay đấy. Vốn dĩ, chuyện một con ngoại lai được chịch với một Chúa Quý đã quá là vô lý rồi. Chưa muộn đâu, cứ nhờ vả ta đây.”

“.....”

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau được một lúc.

“Cô đang bảo tôi chia tay với Lapis à?”

“Sao? Người đang ngược đãi hà? Đừng có lo. Thiên hạ có nhanh xôn xao bàn tán đến chừng nào thì cũng nhanh chán chê đến chừng ấy thôi. Cứ để qua một năm đi là người ta sẽ quên đi mất rằng người đã từng thông dâm với một kẻ ngoại lai ngay.”

Barbatos nói cứ như thể đó không phải là một chuyện quan trọng.

Tôi chau cặp mày.

“Cô không phải là người có quyền quyết định chuyện diễn ra giữa tôi và Lapis, mà là tôi. Đừng có đi nhúng sâu cái mũi mình vào chuyện yêu đương của người khác.”

“Thường thường thì ta cũng không có ồn ào như thế này đâu. Nhưng người thật không phải là một thằng nhóc con tầm thường. Người là một quý ngài tân binh tai to mặt lớn đã tấn được một đòn vào cái bản mặt của con Paimon kia. Trên danh nghĩa là một Chúa Quý đàn chị, ta phải có bốn phận quan tâm tới thanh danh của đàn em mình chứ.”

Barbatos bắt chéo chân.

Cặp bắp đùi trắng nõn lọt vào tầm mắt của tôi.

“Tất nhiên, việc chia tay với một người tình mà người đã rất đổi yêu quý là một việc không hề dễ dàng. Ta hiểu mà. Nhưng con người ta lại trở nên mạnh mẽ mỗi lần đánh mất đi tình yêu của mình đấy, nhóc ạ.”

“.....”

“Đặc điểm duy nhất của tình yêu chỉ là làm lộ rõ điểm yếu của người thôi. Một kẻ không trở nên mạnh mẽ hơn qua việc trải nghiệm hay trao tặng tình yêu, mà mạnh mẽ hơn sau khi đã vứt bỏ nó đi cơ.”

“Hô.”

Tôi uốn cong khóe miệng mình.

“Có thật là như thế không?”

“Tất nhiên là vậy rồi. Tin ta đi. Dù với cái diện mạo này, ta cũng đã sống hơn 500 năm rồi. Số tình nhân của ta tới bây giờ đã lên đến quá 1,000 người rồi. Nếu người nghe theo lời khuyên của ta về chuyện yêu đương thì khi người chỉ mới nằm xuống là những mỹ nhân sẽ sẵn sàng ‘tuốt lươn’ cho người ngay.”

Barbatos cười.

Một nụ cười quỷ quyết như một cô nàng mèo hoang ở con ngõ hẻm.

“Dù sao thì, mau nói cho ta biết sự tình nào đã dẫn tới cái vụ chia tay này thế. Cứ xỏ ra hết mọi thứ để cho tâm trí mình thanh thản hơn đi. Nếu người bộc lộ hết ra thì người sẽ cảm thấy lòng nhẹ bằng hơn.”

Tôi im lặng một hồi.

Chuyện đã xảy ra khiến cho Lapis Lazuli tát vào mặt tôi.

Tình huống đằng sau việc này quá lớn. Nó mang theo một câu chuyện rất đổi phức tạp và loằng ngoằng đến nỗi tôi còn không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tôi chậm chậm mở miệng.

“Nửa tháng trước một bà lão đã tới viếng thăm.”

“Ừm hửm.”

“Ban đầu, tôi đã nghĩ bà ấy chỉ là một người ăn xin nào đó. Dù sao thì vẻ ngoài của bà ta cũng trông rất tội nghiệp và bẩn thỉu. Nhưng tôi sớm nhận ra rằng bà ấy không phải chỉ là một kẻ ăn mày. Người đàn bà già lão đó là.....”

Tôi nhắm hai con mắt mình lại trong một khắc.

Toàn bộ khung cảnh hiện diện thật rõ ràng trong tâm trí của tôi.

“Người đàn bà đó chính là mẹ của Lapis.”

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 9, Ngày 3

Niflheim, Cung Điện Thống Đốc

“Ta hiểu rồi. Vậy ra bà là mẹ đẻ của Lala. Con gió nào đã đưa bà tới nơi đây?”

“Vâng, hồi chúa tể đáng kính. Bề tôi thấp hèn này đã nghe ngóng được tin tức của con gái mình, đứa con gái mà bề tôi đã lang thang trong suốt bao nhiêu năm để tìm kiếm. Dù đã phải bất chấp sự thiếu lễ độ, bề tôi đã rẽ hướng tới nơi của đức ngài.”

Giọng nói ấy phát ra từ một người phụ nữ lớn tuổi trên mặt chỉ chút những nếp nhăn.

Tôi tự tay rót cho bà lão ấy một tách trà. Bà ấy khẳng khái rằng đây là một niềm vinh dự quá lớn và đã cố từ chối nhiều lần, nhưng cho dù về ngoài của tôi là thế này, tôi luôn luôn ưu tiên việc coi trọng người già. Thêm vào đó, nếu mà người này là mẹ ruột của Lapis Lazuli thì chiếu tướng rồi. Thế chẳng phải có nghĩa rằng bà ấy là mẹ vợ của mình sao?

“Xin đừng lãng phí lòng tốt của ta.”

“C-cảm tạ ngài rất nhiều.”

Người đàn bà lớn tuổi, như thể không còn sự lựa chọn nào khác, cẩn thận đón nhận tách trà đầu tiên ấy. Mặc dù đã hành xử như thế, nhưng bà ấy không có vẻ thật sự ghét nó.

“Bà nói là bà đã lang thang khắp chốn để tìm kiếm Lala, phải không?”

“Vâng, thưa đức ngài.”

“Theo ta được biết, Lala đã mồ côi từ khi còn rất nhỏ. Khi cô ấy biết nhận thức, thì cha mẹ đã không thấy đâu. Chuyện này nói ra có hơi khiếm nhã, nhưng ta đã nghĩ rằng bà đã vứt bỏ Lala đi và tự mình trốn chạy.....”

“Ồ không. Điều đó không đúng đâu.”

Bà lão bắt đầu nhỏ hai hàng nước mắt.

“Kẻ hèn mọn này đã bị trục xuất ra khỏi ngôi làng mình ngay sau khi sanh hạ được đứa con gái. Trưởng làng đã đuổi bẽ tôi đi. Một succubus đã có hôn ước với một nhân loại thấp hèn thì không thể nào lại được đón nhận như một phần của ngôi làng. Đó là luật lệ của làng chúng bẽ tôi.”

Tôi lặng lẽ nghe câu chuyện cuộc đời của bà lão.

“Bẽ tôi đã sanh hạ đứa con mình vào một ngày mùa đông giá lạnh. Khi ý thức của bẽ tôi hèn mọn còn đang mơ hồ, vậy mà trưởng làng lại bỗng nhiên lệnh cho bẽ tôi phải rời đi. Bẽ tôi đã nài nỉ van xin được thêm chút thời gian.....chỉ một tuần hay ít nhất là chỉ một ngày nữa thôi. Nhưng vô ích. Bẽ tôi thấp kém đã bị trục xuất ra khỏi ngôi làng mà không thể nào cho được đứa con thơ của mình lấy một giọt sữa mẹ.....”

Bà lão hạ tách trà xuống và quỳ gối.

Bà ấy lê lết người tới và nắm lấy bàn tay trái của tôi.

“Ôi hỡi chúa tể vĩ đại. Thứ duy nhất mà bẽ tôi hèn mọn này để lại cho đứa con của mình là cái tên của nó, Lapis Lazuli. Cha của nó cũng có một cặp mắt màu xanh da trời như vậy, thế nên bẽ tôi đã đặt tên đó cho con bé. Người con gái ấy chắc chắn chính là con của kẻ hèn này. Làm ơn, nếu bẽ tôi có thể thấy được khuôn mặt của con gái mình.....có thể thấy được liệu nó có mạnh khỏe không.....ấy là lời thỉnh cầu duy nhất của kẻ có xuất thân hèn mọn này.”

Lời cầu xin của bà lão này đương nhiên đã làm tim tôi rung động.

Một succubus hạ sinh một đứa con bởi tình yêu dành cho một con người.

Theo lẽ tự nhiên, hôn nhân giữa ma tộc và nhân tộc luôn bị cấm đoán. Người đàn bà già lão này, vì đã mạo phạm tới một điều cấm kỵ như thế, đã bị trục xuất và mất đi đứa con gái của mình. Một vết sẹo thành hình chỉ vì một tình yêu trong một buổi đêm mùa hạ, ai ai cũng chỉ có thể thấy rằng điều đó thật sự quá khắc nghiệt.

“Ta hiểu. Ta sẽ sắp đặt cho bà được gặp Lapis.”

“T-Thật thế sao!? Cảm tạ ngài. Xin đội ơn ngài rất nhiều, thưa đức ngài!”

“Một người mẹ đi gặp đứa con của mình. Ta chỉ đơn thuần là ban cho một điều dĩ nhiên như thế xảy ra thôi. Không có lý do gì để mà bà phải cảm ơn ta cả.”

Tôi gọi Lapis Lazuli đi vào căn phòng.

Một lát sau, Lapis Lazuli, với cùng một bộ phục trang gọn gàng như thường ngày, đã tới nơi. Lala liếc nhìn qua bà lão nhưng xem ra cô ấy không thể nhận ra bà ấy là ai.

“Đức ngài đã cho gọi bẽ tôi?”

“Lala. Tềnh yêu vĩnh cửu và bầy tôi trung thành của anh.”

“.....Tại sao đức ngài lại bỗng nhiên cư xử như thế? Cứ mỗi khi đức ngài bắt đầu bắt chước một kiểu nói chuyện kỳ quặc nào đó thì bẽ tôi lại chỉ có

thể cảm thấy một mối lo âu lạ thường mà thôi.”

“Nhìn kỹ vào bà lão này xem. Em có thể nhận ra bà ấy không?”

Lapis Lazuli chau lại hai hàng mày.

Đó là khuôn mặt biểu hiện rằng cô ấy không biết.

“Xin thứ lỗi cho bề tôi. Nhưng cá nhân này hoàn toàn là một người xa lạ đối với bề tôi.”

“Nhìn kỹ hơn nữa xem. Em thật sự không biết à?”

“Bề tôi không tài nào đoán được đức ngài đang nghĩ gì.”

Ngay vào lúc đó người đàn bà bắt đầu tiến lại gần Lapis Lazuli.

Khi thốt lên một tiếng khóc than, bà lão ôm lấy người Lala.

“Aa.....! Con ta! Đây đúng là con ta rồi!”

Bởi một tình huống bất chợt như thế này. Thay vì tỏ ra bối rối, cô ấy lại nhìn giống như thể cô ấy không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Là một cảm giác như thế đây. Lala quay đầu lại nhìn về phía này.

“Đức ngài. Xin hãy giải thích.”

“Như em vừa mới nghe đấy, người đó chính là mẹ đẻ của em. Tất nhiên, vẫn còn nhiều chuyện còn phải làm cho ra nhẽ trước, nhưng chắc chắn rằng một người sẽ không dối trá khi đang hiện diện trước mặt một Chúa Quý, khi mà sự thật có thể sẽ hé lộ vào bất cứ lúc nào.”

Tôi cảm thấy một chút tự hào.

Một người mồ côi có thể đoàn tụ với cha mẹ mình. Cho dù là tôi đây, một thanh niên luôn luôn theo chủ nghĩa bi quan, cũng không thể nào lại không cảm động trước một cuộc đoàn tụ như thế này. Tôi thông thả mà chờ đợi hai từ ‘cảm ơn’ được thốt ra từ miệng Lapis Lazuli.

Nhưng.

“.....”

Lapis Lazuli lại trông rất lạ.

Một biểu cảm khác thường chợt thoáng hiện trong đôi mắt của cô ấy. Điều đó xảy ra trong một khoảnh khắc rất ngắn. Nếu tính về thời gian, thì nó chỉ kéo dài bằng một cái chớp mắt. Lúc ấy biểu hiện trên gương mặt của Lapis Lazuli rất nhạt nhẽo—quá nhạt nhẽo là đằng khác.

Dù đang không biết chính xác cái biểu cảm đó là gì.

Tôi chắc chắn rằng đó không phải là loại biểu cảm mà một người sẽ biểu lộ ra khi được gặp người mẹ của chính mình sau bao thập kỷ xa cách.

Tôi nhanh chóng rút ra một quyết định.

“Lapis Lazuli.”

“Vâng, thưa đức ngài.”

“Quý xuống.”

Không hỏi han lại một câu chữ, Lapis Lazuli quỳ gối xuống. Tôi không biết liệu bà lão có đang ngờ ngạc bởi mệnh lệnh bất ngờ mà tôi đưa ra không, nhưng bà ấy hết nhìn Lapis rồi lại sang tôi với một ánh mắt đầy áp sự hoang mang.

Tôi tiến tới Lazuli và vung bàn tay phải của mình. Đây không phải là một trò đùa. Tôi đã thật sự dồn sức vào bàn tay và tát vào mặt cô ấy. Lapis Lazuli, vì không thể chịu được tác động, liền ngã nhào xuống mặt sàn. Khi sự việc xảy ra, người đàn bà ấy hét lên một tiếng thất kinh.

“Đ-Đức ngài đang! Đức ngài đang làm gì vậy!?”

“Im lặng, con succubus đầu óc nông cạn kia. Nói ra một câu từ nào nữa là ta sẽ cắt bỏ cái lưỡi của ngươi và nhét nó vào tai ngươi bây giờ.”

Tôi lơ đi tiếng kêu la của bà lão và nắm lấy tóc của Lapis Lazuli. Sau đó tôi dùng lực kéo cả người Lala lên. Lapis Lazuli không hề thốt ra một âm thanh nào mà chỉ nhìn lên phía tôi với cặp mắt vô cảm.

“Thú nhận đi. Ngươi phải chăng đã dám cả gan sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu, có phải không?”

“.....Bè tôi giờ mới biết được rằng đức ngài còn bạo lực hơn những gì mà bè tôi từng nghĩ.”

“Ngươi cũng khá giỏi về vụ mở mồm một cách trơn tru như thế đấy. Có phải ngươi đã trở nên mù quáng chỉ bởi vì ngươi đã được nhận chút ơn huệ bổng lộc của ta không hả? Ta đã cho phép một kẻ thường dân hèn mọn như ngươi đứng bên cạnh ta và giờ ngươi còn muốn ta phải đối đãi tử tế với cha mẹ ngươi nữa sao? Nói. Ta là một vị chúa tể hay một cái túi tiền của nhà ngươi?”

Tôi thoáng liếc nhẹ qua người đàn bà và có thể thấy hai hàng môi đang run rẩy của bà ta.

Xem ra bà ta không thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình.

“Mẹ của ngươi đã không hề tới đây để tìm ngươi. Ngươi chắc là kẻ đã đi tìm bà ta trước. Ngươi và mẹ ngươi đã dàn dựng ra một màn kịch chả mấy thú vị này để nhạo báng ta, ta nói có phải không?”

“Không thể có chuyện đó.....chúa tể đáng kính, đây là một sự hiểu lầm!”

Bà lão la hét thất thanh.

“Bè tôi hèn mọn hôm nay chỉ mới được gặp mặt đứa con gái của mình lần đầu tiên! Không hề có một dịp nào để mà bè tôi và con gái mình lại có thể gặp nhau trước và tính toán một mưu đồ để mạo phạm đức ngài được. Xin hãy tin bè tôi!”

“Ta biết rất rõ chuyện con gái của ngươi xảo quyết đến nhường nào. Á ta lúc nào cũng cố đánh lừa và đâm ta sau lưng mỗi khi cô ta có được cơ hội. Giờ cũng thế. Ngươi thân được sống trong vinh hoa phú quý còn chưa đủ, vậy nên ngươi còn đưa mẹ của ngươi theo nữa. Á đàn bà vô liêm sỉ này.”

Tôi tát vào má của Lala một lần nữa.

Một lần, hai lần, ba lần, tôi tiếp tục đánh cô ấy.

Cứ mỗi cái tát là bà lão đó lại hét lên hết lần này đến lần khác. Nhưng chỉ có thể thôi. Ngay khi tôi rút ra một con dao găm, bà ta đã nhanh chân chạy ra khỏi căn phòng và tẩu thoát đi đâu mất.

“.....”

Căn phòng tiếp khách trở nên yên tĩnh.

Lapis Lazuli đứng dậy và lặng lẽ phui bụi trên chiếc váy của mình. Gương mặt của Lala vẫn biểu lộ sự vô cảm, và có vẻ như cô ấy không hề cảm nhận một cơn đau nào trên cái má đã sưng đỏ.

“.....Mẹ kiếp.”

Phập

Tôi đâm con dao vào chiếc bàn.

“Tất cả chỉ là dối trá. Mẹ của em đã chế nhạo chúng ta bằng một lời dối trá, Lala! Bà ta đã không hề tới để tìm em bởi vì lo lắng, bà ta chắc chắn đã dự định là sẽ đi theo ăn bám lấy em tựa như một con sâu mọt.”

“Có nhiều khả năng điều ấy là chính xác.”

Lapis Lazuli nói một cách điềm tĩnh.

“Bè tôi đã được chính thức công nhận là thế thiếp của đức ngài Dantalian. Thêm vào đó, đức ngài cũng đã gia nhập vào hàng ngũ của những người giàu có nhất trên toàn lục địa. Mẫu thân của bè tôi rất có thể đã tiếp cận đức ngài và bè tôi để nhắm vào của cải.”

“Lại có thể chạy trốn để cứu lấy bản thân trong khi đứa con gái của chính mình đang bị đánh đập.....!”

Đây là một bài kiểm tra đơn giản nhưng rất quá tay.

Để xác nhận mục đích thật sự của bà ta là gì.

Nếu bà già đó đã thật sự lang thang trong suốt 40 năm ròng rã để tìm kiếm đứa con của mình, thì sẽ không đời nào mà bà ta có thể ung dung đứng đó cho phép vụ bạo lực này diễn ra. Bà ta sẽ cố gắng ngăn chặn tôi lại cho dù có phải bất chấp cả tính mạng của bản thân.

Tuy vậy, mẹ già đó lại chạy trốn một cách dễ dàng như thế. Vậy nghĩa là sao? Nghĩa là mẹ ta, với tư cách là một người mẹ, đã không hề yêu thương hay quý báu Lapis Lazuli.

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30 : Những người bạn khá tốt (2)

Cá một ăn mười luôn, mục đích thật sự cho chuyến viếng thăm của bà ta là vì tiền của. Bà ta rất có thể đã lần mò tới đây, dựa dẫm vào con gái mình để mà được sống trong cảnh xa hoa. Quả tim tôi bị con thịnh nộ nhuộm thành một màu đen thăm thẳm.

“Một kẻ đã vô trách nhiệm mà thông dâm với một gã đàn ông, vô trách nhiệm mà sinh ra một đứa con, và vô trách nhiệm một mình chạy trốn ra khỏi làng—bây giờ lại còn muốn trở về để giả vờ hành xử như một người mẹ! Bản mặt của kẻ đã bỏ rơi đứa con của mình trong hơn 40 năm ròng này còn có thể tro tráo tới nhường nào nữa cơ chứ!”

“Thưa đức ngài.”

“Ta sẽ giết mẹ ta!”

Tôi gầm lên.

“Ta sẽ cắt lưỡi mẹ ta, bẽ hết tứ chi của mẹ, và ném mẹ vào chuồng lợn. Loại súc sinh như thế phải bị trời phạt thì mới thỏa đáng. Nếu những vị thần trên kia đang bỏ bê nghĩa vụ của mình thì không còn cách nào khác, ta sẽ thay mặt họ mà trừng trị mẹ ta!”

“Thưa đức ngài.”

Lapis Lazuli nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Xin ngài hãy bình tĩnh. Không có lý do nào để đức ngài phải vấy bẩn đôi tay của mình.”

“Không, còn hơn cả đủ đấy, Lala. Em là người yêu của ta. Dù cho có là một cái vỏ bọc giả tạo hay không thì em vẫn là hôn thê của ta. Sự nhạo báng mà em đã phải hứng chịu cũng sẽ trở thành sự xúc phạm đối với ta. Làm sao mà với ta chuyện của em lại không có ý nghĩa gì cơ chứ?”

“.....”

“Đừng lo lắng. Sao ta có thể bảo em đi giết mẫu thân của chính mình được. Hãy cứ kiên nhẫn mà chờ đợi. Ta sẽ tự mình giải quyết thật êm thấm. Ta sẽ đảm bảo không cho phép cái thứ rác rưởi ấy được xen vào cuộc đời của em thêm một lần nào nữa. Đầu tiên là phải hỏi bọn lính gác và.....”

Chát

Trong chốc lát tôi đã không thể hiểu được chuyện vừa mới xảy ra với mình.

Bởi vì đó là một chuyện mà tôi đã không tài nào ngờ được.

Tôi nhìn vào Lapis Lazuli khi trên mặt còn đang bị lấp đầy bởi sự bàng hoàng mà bản thân vẫn không tin được chuyện vừa diễn ra.

“Chúa tể Dantalian.”

“.....”

“Bề tôi đã nói là xin ngài hãy bình tĩnh lại.”

Những cảm xúc dồn nén trong lồng ngực tôi giờ đã dần nguôi xuống.

Lala vừa nãy đã tát tôi.

Cú tát ấy không phải là vấn đề. Chẳng phải ban nãy tôi cũng đã tát vào má cô ấy nhiều lần rồi đấy thôi? Ăn miếng trả miếng cơ mà. Cô ấy đương nhiên là cũng có quyền đánh tôi rồi. Dẫu vậy, sự thật ‘Lazuli đã đánh mình’ chính là thứ đã tạo nên một cú sốc cho tôi.

“Lala à.....”

“Đức ngài cuối cùng cũng đã trấn tĩnh lại chưa ạ?”

“Ta xin lỗi. Lúc này ta đã không đánh em bởi vì ta muốn thế. Ta xin lỗi vì đã ra tay như một tên vũ phu. Ta thật sự xin lỗi. Nhưng ta đã phải chắc chắn rằng liệu mẹ của em có đang thành thật hay không.”

Tôi cất lên một chất giọng thật khế.

“Nếu ta không xác thực chuyện này cho ra nhẽ, thì ta đã nghĩ rằng rốt cuộc em sẽ là người phải chịu tổn thương. Bất chấp việc trở thành một kẻ xấu, ta đã muốn đảm bảo được sự an toàn cho em. Ta xin thế, ta không hề có bất kỳ một động cơ nào khác.”

“Bề tôi biết, nhưng đây không phải là vấn đề.”

Lapis Lazuli lắc đầu mình.

“Không có lý do nào để ngài phải xin lỗi vì đã đánh bề tôi. Bề tôi chỉ là một kẻ thường dân. Chỉ đứng bên cạnh ngài thôi bề tôi cũng đã được hưởng một đặc ân mà mình không xứng đáng có. Vấn đề thật sự là một chuyện khác.”

“Ý em vấn đề thật sự là sao cơ.....?”

“Chẳng nhẽ đức ngài không biết sao?”

Loại câu hỏi này đang làm cho cái đầu tôi như muốn điên lên đây.

Trong khi đối phương có câu trả lời mà mình lại không có. Nếu là vậy, thì tôi nên có cái quyền để ít nhất cũng được biết cái câu hỏi vốn là gì, nhưng bởi một lý do nào đó mà đến câu trả lời lẫn câu hỏi đều không được tiết lộ tất. Thế này chẳng phải là bất công quá đáng hay sao?

“Lala. Ta không muốn phải cãi cọ với em.”

“Đây không phải là một cuộc cãi vã thừa đức ngài.”

Lapis Lazuli cúi đầu.

“Đây chỉ là một bài kiểm tra giản đơn thôi ạ.”

Và sau đó Lala rời khỏi căn phòng.

Thậm chí còn không thèm xin phép tôi lấy một câu.

Tôi bỗng dưng mới nhận ra rằng bản thân mình đang đứng cô độc trong căn phòng và cứ ngỡ người nhìn chăm chăm vào cái khoảng không trống trải trước mặt. Ngay lúc ấy một cửa sổ với dòng thông báo nửa trong suốt hiện ra.

[Lapis Lazuli mức độ tinh cảm giảm 1.]

Tôi lơ đãng đưa cặp mắt nhìn chăm chăm vào dòng thông báo này một hồi lâu. Bởi không còn ai khác trong phòng để nghe thấy tiếng tôi, trước khoảng không trống vắng tôi cảm thấy thật yếu ớt.

“.....Thế là thế nào cơ chứ?”

Âm thanh của những chú chim đang hót vang vọng đâu đây qua khung cửa sổ.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 9, Ngày 20

Nifflheim, Quảng Trường Hermes

“Thế là thế nào ư?”

Barbatos nhìn vào tôi như thể cô ta đang không tài nào thốt được nên lời.

Đó là một kiểu khuôn mặt tựa như cô ta đang muốn tôi tự cắn đứt cái lưỡi mình rồi tự sát đi cho vui đời.

“Người đã cố sát hại mẫu thân của chính người mình yêu đấy!”

Hừm.

“.....Thì sao hả?”

“Ôi trời nữ thần Persephone ơi. Chúa lòng lành ơi. Tôi không tài nào hiểu được tại sao Người vẫn còn chưa xử quách cái tên cù lần đần độn này đi.”

Barbatos lấy bàn tay mình che trán.

“Dantalian. Người có muốn ta thật sự, thật sự thành thật mà nói cho người biết không?”

“Một câu trả lời thành thực sẽ tốt hơn nhiều so với một câu trả lời đạo đức giả.”

“Trước khi nghe về câu chuyện của người, ta đã chân thành khuyên nhủ người chia tay với ả tình nhân succubus của mình, phải không nào? Nhưng giờ ta còn chẳng biết đường nào để mà lần nữa. Tên thiếu năng này. Nếu người mà bị tát bởi một con ngoại lai, thì người còn đáng để phải bị tát hàng trăm hàng ngàn lần nữa cơ.”

“Oi. Nếu mà là cô thì cô sẽ làm gì cơ chứ?”

Tôi hạ bịch đá lạnh xuống.

Cái má đã bị tát bởi Lala vẫn còn đang nóng ran lên.

“Nếu giả như có một người con gái mà cô thật sự yêu thương. Nhưng người con gái này, dù có muốn hay không, cũng đã phải sinh ra trên thế gian hoàn toàn là do sai lầm của cha mẹ mình. Từ khi mới lọt lòng cô ấy đã ngay lập tức phải bị gán cho cái mác ‘ngoại lai’. Ngay cả bây giờ, Barbatos, cô cũng đang coi thường cô ấy còn gì.”

Barbatos nhăn hai hàng mày.

“Ta không có phốt lò những kẻ khác bởi địa vị của chúng. Ta chỉ phân biệt chúng mà thôi.”

“Ý cô là phân biệt trong phân biệt đối xử hả. Mà sao cũng được. Vấn đề lại, thì thủ phạm chính đã khiến cho cuộc đời của Lapis Lazuli rơi vào đống bùn lầy là cái mẹ già đó. Lúc ấy tôi đã phải làm gì cơ chứ? Nếu là cô thì cô sẽ làm gì hả?”

Những kẻ mà tôi khinh bỉ nhất chính là những nhóm cá nhân đã sinh ra con cái một cách tắc trách. Ông già tôi đã làm chuyện như vậy, và mẹ tôi cũng thế.

Người bình thường sẽ không thể nào hiểu được cái cảm giác cực kỳ khổ nạn của một đứa trẻ bị hủy hoại cuộc đời mình khi còn đang ở cái tuổi 10 năm ấu thơ. Tuy nhiên, so với Lala, thì cuộc đời của tôi còn có thể được xem là một ân phúc trời ban. Cuộc đời của cô ấy đã bị vò nát như một miếng giấy ăn từ cái năm còn mới chỉ 1 tuổi.

“Tôi không thể nào tha thứ cho mẹ già đó được. Tha thứ cho bà ta sẽ là một sai lầm. Chết tiệt. Đáng lẽ tôi không nên quan tâm đến chuyện Lapis nghĩ gì trong đầu mà giết quách bà ta ngay tại chỗ rồi.”

“Dantalian.....”

Sau một âm thanh hiệu ứng, một bảng thông báo hiển thị trước mặt tôi.

[Đối phương thất vọng về bạn.]

[Chúa Quỷ Barbatos mức độ tình cảm giảm 3.]

“Đầu óc người cũng khá là bệnh hoạn nhỉ.”

Barbatos trao cho tôi một ánh nhìn thương cảm.

“Người nhìn bên ngoài thì có vẻ khỏe mạnh góm lăm mà bên trong hộp sọ thì rất toàn thứ phế phẩm hết cả rồi. Người còn không thể nào nhận ra rằng mình bây giờ đây trông giống như một thằng bệnh nhân tâm thần, nhỉ?”

“Tôi đây tuyệt đối bình thường.”

“Có hai loại người tự nhận rằng mình hoàn toàn bình thường. Một là sát nhân, và một là kẻ sẽ sớm trở thành một tên sát nhân.”

Barbatos nhẹ nhàng ngả người ra sau.

Cô ta nhìn vào tôi với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

“Sống trên đời ai ai cũng gây ra lỗi lầm. Tất nhiên, nếu chúng mà có lỗi thì sẽ phải bị trừng phạt rồi. Tới khúc đó thì không sao. Nhưng người cứ khẳng định đòi cái hình phạt ấy phải là hành hình mới được. Và lại còn là mẹ đẻ của tình nhân mình nữa chứ.”

“Nếu có một con dâm điểm nào đáng để chết, thì mẹ ta phải chết thôi.”

Barbatos cất ra một tiếng thở dài.

“.....Người nói tên ả tình nhân của mình là Lapis Lazuli phải không? Chết tiệt, cô ta quả là đáng khâm phục mà. Làm quái nào mà cô ta lại có thể chịu

được người cơ chứ? Gặp ta ấy, thì ta đã cắt hai hòn bi của người ra và chuồn từ lâu mất rồi. Hai người bọn người thật sự nên chia tay đi.”

“Bây giờ cô đang ở phe tôi hay đang đầu quân phe Lala vậy hả?”

“Ta éo biết, tên đàn này.”

Barbatos gãi đầu.

“Ta đã mong là sẽ được gặp một thằng lính mới hữu dụng sau bao lâu nay, vậy mà cái thằng đang đứng đây chỉ hoàn toàn là một tên bệnh nhân trốn trại hay sao? Hààà, sao cái số ta lại cứ như thế này cơ chứ..... Nếu lỡ đi vụ yêu đương thì hẳn ta xem ra cũng được, nhưng làm thế quái nào mà ta có thể khiến cho tên thiếu năng vận hành như một người đang hoảng đây.....”

“À xin chào? Em có thể nghe thấy hết tất cả những gì chị nói đấy.”

“Tất nhiên là người có thể rồi bởi lẽ ta muốn người nghe thấy đấy. Anh Chó Cái ạ, ta hiện tại đang dẫn đo cất lực suy nghĩ xem liệu ta có nên đặt mình làm vú em của người không. Cái tình huống này thật như cứt mà.”

Barbatos lấy hai tay chộp trán mình và rên rĩ.

Như thế cô ta đang vất vả tính toán cái độ sâu mà cái mũi cô ta dự định sẽ nhúng vào cuộc đời của người khác là bao nhiêu centimet.

Nếu ai quan tâm tới chuyện đời tư của người khác thì kẻ đó ắt sẽ phải bị vướng vào một bãi đầm lầy vô đáy. Barbatos chắc đang suy nghĩ về cái cảm giác gay go khó giải quyết ấy.

Tôi tự hỏi không biết liệu bà nhóc đó rút cuộc cũng đã rút ra một quyết định chưa.

“.....Được rồi. Nói tiếp đi.”

Trên gương mặt Barbatos biểu lộ một cái biểu cảm như thể cô ta đã bỏ cuộc trong việc tháo một cái nút thắt đầy rối bời đang cột lại trong tâm trí của mình.

“Nói tiếp? Về cái gì cơ?”

“Cái thằng ngu này. Ta đang nói về chuyện tình cảm của nhà người đấy. Từ đoạn đầu mà người kể cho ta nghe tới giờ, nó có vẻ như vẫn chưa là một vấn đề lớn giữa người và á tình nhân succubus đó. Các người có lẽ đã có một trận cãi vã nhưng như thế vẫn chưa phải là đủ để tiến tới chuyện chia tay này. Cái chuyện thốn gì mà người đã làm trong suốt quãng thời gian còn lại trong tháng để rồi phải khiến cho con bé đó kinh tởm người đến vậy?”

“Tôi thấy rằng cô đang nói với một chất giọng cứ như thể cô đã chắc chắn tôi mới là người có lỗi rồi ấy.”

“Ồ đúng đấy. Ta chắc chắn. Nếu người nghĩ thế là không công bằng thì mau chứng minh sự trong sạch của mình đi, chắc.....”

Barbatos nhìn chằm chằm ra khung cửa sổ.

Bây giờ vẫn là giữa trưa nên bên ngoài trời vẫn còn sáng sủa.

Như thể đang ước lượng sức nặng của tia sáng mặt trời, Barbatos híp lại hai con mắt. Những tia nắng vừa càng thêm tô điểm vừa trải dài là lướt trên đôi chân của cô nàng.

Thật sự mà nói, cảnh tượng đó trông thật quyến rũ.

Ngay cả những tia mặt trời cũng phải miễn cưỡng lẩn tránh bởi lẽ chúng đã được hôn lên đôi chân của Barbatos. Không nghi ngờ gì chúng ít nhất sẽ còn vui hơn là thi nhau nhảy lên cái đầu tôi. Nếu không phải là vì diện mạo trẻ con của cô nhóc, thì chắc tôi đã có thể si mê điều đó vì nhỏ mất rồi.

“.....Oi. Người đang nhìn đi đâu thế hả?”

Barbatos trừng mắt sang đây như thể cô ta đang nhìn vào một thứ phế vật thôi rữa nào đấy.

Tôi thành thật mà đáp lời.

“Tôi đang chiêm ngưỡng chân cô thôi.”

“Đéch miễn phí đâu nhá, muốn thưởng ngoạn chúng thì xi tiền ra.”

“Hay là cô nhìn vào chân tôi trừ nợ nè.”

“Cạo hết cái lông chân của nhà người rồi hãy nói thế với chuy.”

Tôi nhún vai.

“Tôi đã nhận được một thông tin.”

Barbatos nghiêng đầu.

“Thông tin gì?”

“Một bức thư nhỏ. Không hề có một cái tên người gửi hay người nhận nào cả. Chỉ hai dòng chữ được viết lên bằng một chiếc bút lông chim. Nội dung của nó cũng khá là đáng ghi nhớ.”

Tôi lấy ra một mảnh giấy từ túi mình và chuyển sang.

Người có một kẻ thù.

Từ đây đến 10 ngày sau, một đội quân gồm 2,000 binh sĩ sẽ xâm lược lâu đài Chúa Quý của người.

“Humm.”

Barbatos phì ra một tiếng từ mũi.

“Một thông điệp đe dọa được viết thẳng thừng ở ngay đây, hờ.”

“Tôi thấy nó trông giống một lời cảnh báo hơn là một lời đe dọa.”

“Sao cơ? Cho dù có liếc nhìn thì cũng thấy đây giống như là một trò lừa bịp mà.”

“Nhìn thật kỹ vào những dòng chữ này đi, Barbatos ạ. Cho dù là chỉ có hai dòng nhưng đằng sau chúng lại chứa rất nhiều ẩn ý. Đầu tiên, dòng ‘Người có một kẻ thù’ được viết ở đây. Cái này ngầm gợi ý rằng ‘Ta không phải là kẻ thù của người’.”

Lời lẽ trong bức thư này quá đỗi ôn hoà để có thể được xem là một thông điệp dọa nạt.

Đây là tại sao khi tôi nhận được bức thông điệp này một tháng trước, Lala và tôi đã bàn bạc về nó.

Ai, với mục đích nào, lại gửi ra một bức thư như thế này.

“Nhìn vào kiểu viết chữ đi, kẻ quyền thế đã viết ra bức thư này nằm trong những tầng lớp cao quý và đã được giáo dục một cách chuyên nghiệp. Dựa theo cái cách mà những chữ viết hơi nghiêng về một bên, cô có thể nhận thấy rằng người đó thuận tay phải hoặc cả hai tay.”

“.....Người có thể suy ra đến chừng đó sao?”

“Những điều ấy chẳng qua cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi.”

Tôi tựa lưng mình vào chiếc ghế.

Trong khi đang ở một tư thế thoải mái, tôi lại tiếp tục nói.

“Cũng có khả năng cao là người đó có dính dáng vào công việc làm ăn lớn.”

Barbatos nhún cặp mày.

“Hả? Sao lại lớn?”

“Nếu cô có mắt thì nhìn vào con số này nè.”

Từ đây đến 10 ngày sau, một đội quân gồm 2,000 binh sĩ sẽ xâm lược lâu đài Chúa Quý của người.

“Có một dấu phẩy ở giữa số 2 và số 0. Đó là tại sao lại có khả năng cao là người này đang làm việc với tư cách là một người mang địa vị cao.”

“.....”

Barbatos vẫn còn đang trơ ra một cái bản mặt ngơ ngác.

Xem ra bà nhóc tí Chúa Quý bạo lực không giỏi trong việc động não ở cái khoản này cho lắm. Tôi thở dài và từ từ giải thích cho cô ta hiểu.

“Người bình thường sẽ không đặt dấu phẩy khi đang viết ra những con số hàng nghìn. Họ thường viết số 2000 mà không có đánh dấu gì cả. Nhưng người đã viết bức thư này lại quen tay chêm vào thêm một dấu phẩy.”

Điều ấy có nghĩa đây là một người thông thường phải đi xử lý sắp đặt những công việc có liên quan đến một số lượng tiền của khổng lồ.

Một kẻ sẽ luôn luôn đặt một con dấu phẩy cứ mỗi khi ba chữ số 0 nằm ở bên cạnh nhau.

Một kẻ tiếp xúc với những con số to lớn như 1,000,000 theo lệ thường nhật.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, người này hoặc là kẻ chuyên lo liệu những văn kiện sổ sách hoặc là kẻ thực hiện công việc kế toán một cách thường xuyên. Hắn có thể là một viên chức lớn cho một lãnh thổ nào đó, hoặc cũng có thể là một thương nhân đang mang một vị thế cao to.”

“Vây à.....”

Barbatos vừa nhìn xuống bức thư vừa để lộ một biểu cảm nhăn nhó.

“Đúng là não người cũng không toạ lạc trong cái đầu một cách vô ích nhĩ.”

“Mới có thể thì hãy chờ mà đồ anh. Vẫn còn 5 sự thật ẩn giấu trong bức thư này kia. Nhưng nếu tôi mà giải thích hết từng cái thì sẽ chán ra bã mất, nên tôi sẽ bỏ qua tất tần tật hết vậy.”

Từ thuở xa xưa, những bí mật cũng tựa như chuyện giường gối vậy.

Trong khi cời xuống bộ trang phục của bạn tình, mình phải cẩn thận mà cời bỏ từng lớp vải một xuống. Nếu cứ thế xé toạc đồ cả ra thì còn thứ gì để mà có thể thưởng thức nữa kia chứ?

Mọi thứ đều nằm ở đỉnh cao của sự tuyệt mỹ khi ở trong tình trạng bán khoa thân. Như một người phụ nữ chỉ để hé lộ một nửa thân hình lửa thể của mình ắt sẽ còn quyến rũ dụ hoặc hơn là một bà full slot khoả thân HD không che, những bí mật sẽ có một hương vị tuyệt hảo nhất khi đã được lột cời đúng nơi đúng chỗ và sau đó lại được tô điểm và nấu nướng.

C'est si bon.(Tiếng Pháp: Thật tuyệt vời.)

“Nhà người quả thật là một tên biến thái khốn nạn đến tận xương tủy nhĩ?”

Sau khi đã được nghe về thuyết thẩm mỹ học vĩ đại của tôi, khuôn mặt của Barbatos trở nên vắn vẹo.

“Dù gì thì, ý của người rằng có một khả năng cao thủ phạm chính là một thương nhân, phải vậy không?”

“Ừm. Ít nhất thì đó là nếu xét về mặt ngoài.”

Tôi gãi gãi cái trán.

“Ồn gòi là tôi có tình bằng hữu thâm thiết với các thương nhân. Nếu phải chăng, người đã gửi cho tôi bức thư này thật sự lại là một thương nhân và chỉ đơn thuần là đang thực hiện một trò chơi khăm thì như thế sẽ dễ dàng để mà bắt được thủ phạm hơn.”

“Hừm? Làm thế nào cơ?”

Tôi cười mỉm.

“Tôi nói với cô rồi. Những thương nhân là bạn của tôi mà.”

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 9, Ngày 5

Nifflheim, Cung Điện Thống Đốc

“.....Bề tôi trước đây chưa từng viết ra một bức thư như thế này.”

“Lãnh đạo à. Cả ta cũng ước gì mình có thể tin được rằng cô vô tội. Nhưng cô đã từng mưu mô hãm hại ta lúc trước, không phải sao? Nói cách khác, cô vẫn chưa hoàn toàn đáng tin cậy đâu.”

“Bề tôi giờ đây không còn dự định nào để mà đối địch với đức ngài nữa.”

“Ấy thật là điều đáng tiếc. Ta lại không thể tin cô được.”

“.....”

Ivar nghiêng răng mình. (Edit: Giờ thì biết rõ giới tính cả rồi nên khi kể mình sẽ để xưng hô giới tính theo nhân vật mà Ivar nhập xác, còn khi đối thoại sẽ xưng hô giới tính nữ nhé)

Có thể thấy rõ ràng là ông ta đang rất bức. Lão giận cũng có lý cả thôi.

Người đang đứng trước mặt tôi vốn dĩ là một trong những kẻ có quyền thế tối cao nhất. Ông ta đồng thời vừa là kẻ giàu có nhất trong chốn ma giới vừa là kẻ thống trị đằng sau của thành phố Nifflheim tự do.

Cũng chính kẻ ấy đã sa lầy và trở thành một con rối của tôi. Lão ta phải sửa lên như một con chó theo từng mệnh lệnh của tôi. Lão giờ cũng khá là đáng thương đấy. Dù vậy, anh đây không định sẽ tha thứ cho lão dễ dàng thế đâu.

“Bề tôi phải làm gì để có thể nhận được sự tín nhiệm của ngài?”

“Chỉ cần làm một vài việc ta nhờ là được rồi.”

“Những việc như thế nào ạ.....?”

“Đầu tiên, ta muốn mượn một vài binh sĩ.”

Trên bức thông điệp ẩn danh đó đã ghi rằng một đội quân gồm hai ngàn người sẽ bắt đầu cuộc xâm lược.

Mặc cho tính xác thực của lá thư ấy, chuẩn bị trước không bao giờ là dư thừa cả. Ít nhất cũng phải cần ba ngàn. Đúng, tôi muốn chuẩn bị một đội quân với ít nhất ba ngàn binh sĩ.

“Ta thấy đây là một yêu cầu hơi bị nhẹ đấy. Nếu mà là Doanh Nghiệp Keuncuska vi diệu phi thường thì chắc chắn là cô có thể dễ dàng tập hợp được ba ngàn quân còn con rồi. Cô có nghĩ vậy không?”

“.....Tất nhiên. Thừa đức ngài.”

Đối phương mang một biểu cảm như thể ông ta mới nhai phải phân bò vậy.

Oi, cảm xúc của người đang lộ ra tùm lum trên cái bản mặt mình kia kìa.

Phải chăng lão ta đang tỏ vẻ khinh thường mình sao? Vậy à. Bộ hắn đã quyết định là sẽ không cần phải giữ lễ độ trước mặt mình rồi à?

Rắc rối đấy nghen. Một con thú nuôi mà lại đi xem thường chủ của mình thì có nuôi cũng vô dụng. Xem ra anh đây lại phải dạy dỗ cho bé vampire này biết thế nào là lễ giáo rồi.

“Lodbrok. Lễ nào cô ghét ta sao?”

“.....Điều đó là bất khả thi thưa ngài. Bề tôi luôn luôn chan chứa trong lòng ngực mình sự kính trọng và lòng tận tụy trung thành đối với các đáng Chúa Quý mọi lúc mọi nơi.”

“Vậy ta yên tâm rồi. Ta thực ra cũng khá là thích cô. Ta đã rất lo rằng đây có thể chỉ là một cuộc tình đơn phương. Tình đơn phương chỉ đẹp tươi đối với lũ trẻ trâu mà thôi. Ở cái tuổi này rồi thì chẳng phải là rất phiền phức nếu mà ta bị vướng vào vụ đó sao?”

Ivar Lodbrok nhìn vào tôi với một ánh mắt hoài nghi. Ông ta rất dễ là đang cố để hiểu được tôi đang nói về cái vẹo gì đây.

Tôi lấy ra một thứ từ tay áo mình. Thì cũng chẳng có chi mấy quan trọng đâu. Một cọng tóc thôi. Chỉ đơn thuần duy nhất một sợi tóc màu vàng hoe.

Ivar Lodbrok cau mặt.

“Đó có thể là gì vậy thưa đức ngài?”

“Ta sẽ nói lại một lần nữa. Ta cũng khá là thích cô đấy. Trừ một điều rằng ta không phải đang nói về ngoại hình gần lên ngưỡng bàn thờ này của cô mà là cái cơ thể thật sự kia cơ. Là thân hình mảnh mai nữ tính của cô đấy. Ta khoái cái cơ thể ấy hơn nhiều.”

“.....!”

Đôi mắt của Ivar Lodbrok run rẩy không yên.

Cơ thể chính của Lodbrok là một cô gái với mái tóc màu vàng nhạt. Sợi tóc mà tôi vừa mới lấy ra cũng là màu vàng. Vậy điều này có ý nghĩa ra sao ấy nhỉ?

“Có thể nào.....!”

“Nếu nói về cái cơ thể của cô, cá nhân ta thích nhất là cặp cẳng chân đấy. Bộ ngực nhỏ nhỏ xinh xinh và đường nét trên vùng eo thấy cũng thích. Nhưng ta thật sự nghĩ rằng bắp chân của cô mới là tuyệt hảo nhất.”

Tôi nở ra một nụ cười.

“Nếu mà một kẻ nào vuốt ve chúng thật cẩn thận thì kẻ đó có thể đồng thời cảm nhận được sự săn chắc trên cẳng chân và sự mềm mại từ bắp chân.

Tựa như thể hai bàn tay ta sẽ tự tan chảy đi bởi sự mềm mại đến nhường ấy của chúng. Cả cái mùi hương thơm ngát như hoa hồng tỏa ra từ làn da của cô cũng đã suýt chút nữa khiến ta phải vô thức mà muốn liếm người cô một phen.”

“Chẳng phải đức ngài đã hứa là sẽ không đụng chạm gì đến thân thể chính của bệ tôi rồi sao!”

Ivar Lodbrok thốt ra một tiếng hét giận giữ.

“Bệ tôi đã phản bội ngài Paimon theo mệnh lệnh của đức ngài! Bệ tôi đã bảo vệ đức ngài khi mà phải hi sinh đi một ủy viên của hãg mình! Vậy tại sao ngài lại.....!”

“Á đừng có hiểu lầm nhé.”

Với một chất giọng vô tư lự, tôi cất tiếng.

“Chúng ta đã không hề có hứa hôn hun hít gì với nhau cả. Những lời hứa hẹn chỉ dành cho những thứ mà đôi bên đều được lợi. Tuy nhiên, mối quan hệ giữa đôi ta có hơi đơn giản hơn thế một chút. Lãnh đạo à. Đó là sự phục tùng tuyệt đối đấy.”

“.....”

“Quý xuống.”

Ivar Lodbrok đơ cả người.

Tôi tự hỏi liệu lão ta đã không có thể nghe được lời yêu cầu mới đây của tôi rõ ràng. Bị kẹt trong cái thân thể ông già như thế, chẳng lẽ cả thính giác của lão cũng bị cho ra bã rồi hay sao? Điều đó chắc chắn là rất có thể. Đừng lo. Anh tin việc phải luôn coi trọng người già là đúng. Anh đây là một đảng anh hào luôn luôn sẵn sàng thể hiện lòng trắc ẩn của bản thân trước những người tuổi già sức yếu bao nhiêu cũng được cơ mà.

Với một giọng nói hiền dịu, tôi tiếp tục ra lệnh thêm một lần nữa.

“Quý xuống, ngài lãnh đạo.”

“.....”

“Đừng khách sáo.”

Ivar Lodbrok chậm rãi khụy xuống hai đầu gối mình.

Tôi gật đầu.

“Giờ thì tới đây.”

“.....”

Khuôn mặt của quý ông lớn tuổi ấy bị sự nhục nhã và thịnh nộ thi nhau nhuộm lấy nhuộm để.

Tôi thật không thể nào lại không yêu được cái khoảnh khắc mà một kẻ có quyền thế lại phải làm ra một biểu cảm như vậy. Tôi có cảm giác như mình đang được chứng kiến cảnh một tên côn đồ đang tu tâm dưỡng tính cải hóa nhân phẩm mình. Tôi suýt nữa lại muốn thốt ra một lời tán dương dành cho cái vẻ đẹp mỹ diệu của nhân loại này.

Ivar Lodbrok bò tới trước tôi.

Tôi cời chiếc giày ra và ấn bàn chân phải của mình lên quả đầu của quý ông già lão ấy. Cử chỉ này, tất nhiên, là một hành vi chế nhạo. Đôi vai của Ivar Lodbrok run lên bần bật.

“Lãnh đạo.”

“.....Vâng, thưa đức ngài.”

“Xin hãy cư xử một cách thận trọng hơn khi còn đang đứng trước mặt ta nhé. Ta đã không hề vô duyên vô cớ chế nhạo cô vào cái khoảnh khắc mà chúng ta gặp mặt cơ mà. Rất tự nhiên và mềm mỏng. Ta đã đối xử với cô như một người bạn ở cùng một địa vị bình đẳng. Ấy vậy mà, chẳng phải cô đã nở nhìn ta như thể mình đang nhìn vào một đồng phế thái hay sao?”

Ấn ấn.

Tôi lấy chân đẩy cái đầu của lão xuống thấp hơn nữa.

Mũi của Ivar Lodbrok chạm tới cả sàn nhà.

“Đó là tại sao việc giao thiệp lại bất khả thi là thế. Cô còn định để ta phải mong mỏi cô đơn, giường không gối chiếc trong cuộc tình đơn phương này đến bao giờ nữa đây? Nếu cô muốn ta phải tôn trọng phẩm giá của cô, thì cô tất nhiên phải đi tôn trọng cái phẩm giá của ta trước đã chứ. Hiểu chưa nào?”

“Bề tôi chắc chắn, sẽ khắc ghi điều đó trong đầu. ....”

“Hãy chuẩn bị ba ngàn quân đội trong 2 ngày.”

Tôi rút chân ra.

“Nếu mà cô cứ chọn bừa ra thì sẽ phiền phức lắm, vậy nên ta sẽ yêu cầu trước những binh sĩ với chất lượng tốt nhất. Theo bức thông điệp đã viết, cuộc xâm lược sẽ diễn ra trong vòng 10 ngày nữa, vậy hãy nhớ mà gấp rút nhé.”

Ivar Lodbrok vội vã ngẩng đầu lên.

“Thưa đức ngài. Hai ngày thực sự là quá ít! Ít nhất, thì xin ngài hãy cho chúng bề tôi một tuần. ....không, cho dù đức ngài có cho chúng bề tôi nửa tháng, thì chuyện mượn được ba ngàn quân sĩ với chất lượng tốt nhất vẫn là một điều rất đổi bất khả thi.”

“Cô đang nói cái méo gì thế? Có sẵn một đồng quân binh ở gần đây rồi cơ mà.”

“Thứ lỗi?”

“Chẳng phải còn mớ lính đang bảo vệ vùng Niflheim đây sao? Ta có nghe qua là lực lượng quân đội ở đây có khoảng 8,000 binh lực. Cho ta mượn một chút trong số đó đi.”

Ivar Lodbrok mở miệng mình.

Đó là khuôn mặt đang biểu cảm như thể ông ta vừa mới nghe được một lời đề nghị không thể nào tin được.”

“Thưa đức ngài! Đó là lực lượng phòng ngự của cả thành phố!”

“Và cô là kẻ thống trị thật sự của Niflheim. Cô có thể tùy ý điều động quân lực đi đến đâu cũng được cơ mà.”

“Xin ngài hãy hiểu cho! Nếu số quân binh mà biến mất thì biện pháp bảo vệ Niflheim cũng sẽ không cánh mà bay theo. Niflheim là một thành phố tự do chịu trách nhiệm về toàn bộ nền kinh tế của cả ma giới. Nếu nơi này mà suy tàn thì một tai hoạ không lồ sẽ giáng xuống khắp chốn ma giới. Nếu điều đó xảy ra trong khi Cái Chết Đen còn đang hoành hành thì. ....!”

“Woa, woa. Bình tĩnh lại đi nào.”

Tôi đứng dậy khỏi chiếc ghế.

Tôi đỡ người Ivar Lodbrok đứng lên và phúi cho sạch đồng bụi đang bám trên trang phục ông ta. Ivar Lodbrok, khi đang không biết phải phản ứng ra sao, ông ta không tài nào đáp lại được gì.

“Đương nhiên là có rất nhiều thứ để mà phải lo tới rồi. Và cả hiểm họa mà cô sắp tới đây phải gánh vác trên vai cũng sẽ lớn lao lắm đấy. Ta hiểu tất mà. Không có xạo đâu. Nhưng dầu là thế, lãnh đạo à. Thật không may, nhưng mà.”

Cuối cùng, khi tôi phúi bụi tới vai của Ivar Lodbrok.

“Đó là vấn đề của cô. Không phải của ta.”

“.....”

Tôi cười nhe cả hàm răng.

Ivar Lodbrok không tài nào thốt được nên lời.

“À. Để ta nói thêm luôn là sợi tóc này không phải được lấy từ cái thân thể chính của cô. Làm sao mà ta lại có thể nở lòng nào đi làm cái chuyện như vậy trong khi bản thân ta đang rất là tôn trọng cô mà lãnh đạo? Không cần phải lo lắng thế đâu.”

“Thứ lỗi? Vậy từ đâu mà. ....?”

“Ta nhỏ đại nó ra từ một con chó đang lang thang quanh cung điện thống đốc sau khi đã chơi đùa với nó một tí. Màu sắc và nét đáng yêu của con chó đó cũng khá đáng hoàng và tao nhã đấy. Đúng là, nếu mà người chủ giàu kẻch xù thì ngay cả bọn thú nuôi cũng được sống trong vinh hoa phú quý nhỉ.”

Biểu cảm trên gương mặt Ivar Lodbrok nhanh chóng thay đổi.

Chắc là ông ta đã nhận ra rằng lão vừa mới tự chế nhạo chính bản thân mình chỉ bởi vì sợi lông của một con chó nào đó nên giờ phải mới chết điếng cả người.

Đây là tại sao mà ông không nên cố trả đũa một cách cùi bắp đấy. Chúng ta có thể đã vui vẻ đường ta ta đi đường ông ông đi mà không cần phải chọc tức lẫn nhau rồi. Tôi không thể hiểu được tại sao mà lại có kẻ cứ khăng khăng đòi giữ lấy cái niềm kiêu hãnh của chúng trong khi tự thân đã biết rằng mình tất nhiên sẽ thua thiệt chứ. Bộ chú là thằng khở dâm à? Chú thích tự đưa đầu ra để mà bị hành hạ rồi quay tay tự sướng hay sao thế? Thực tế rằng hiện giờ trên thế giới này hiện hữu quá nhiều những kẻ biến thái làm cho tôi phải nói là đang rất là quan ngại đây. ....

“Ba ngàn quân binh. Chất lượng tốt nhất. Ta sẽ phó thác chuyện này trong tay cô, ngài lãnh đạo.”

“.....Vâng.”

“À. Phải rồi. Ta cũng muốn cô đi kiểm cho ta một vài thông tin.”

Tôi cười nham hiểm.

“Cái này cũng không phải là một nhiệm vụ khó khăn lắm đâu nên cô không nhất thiết phải lo lắng. Đây là chuyện tìm ra cho ta tung tích của một con người. À, nhân tiện mua luôn một chai rượu thượng hạng nhất cho ta nữa nhé.”

“Bất kể điều gì mà ngài muốn. ....”

Xem ra lão ta rốt cuộc cũng gio tay đầu hàng rồi. Ivar Lodbrok cúi đầu mình xuống. Trông rất là dễ thương bởi mái tóc rũ rượi của lão làm cho tôi nhớ đến một đôi tai chó.

Tuy rằng chuyện lão ta có quá nhiều vết nhân lại là một khuyết điểm, nhưng thôi kệ. Chỉ cần nghĩ rằng là mình đang nuôi một con thú có niềm kiêu hãnh lớn lao là tốt hơn rồi. Nếu tôi cứ hành lão quá thì tôi sẽ cảm thấy trở lòng thương xót mất thôi, vậy chắc sau này tôi cũng nên thưởng cho lão ta. Ôi không. Anh đây đúng là không nên có sở thích nuôi vật kiêu như thế. ....

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31 : Những người bạn khá tốt (3)

Chúa Quỷ Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 9, Ngày 7

Niflheim, Cung Điện Thống Đốc

Tôi có thể nghe thấy thanh âm của những giấy tờ đang được xáo trộn lên nhau.

Tôi tự hỏi không biết suốt đêm qua mình có bị đổ mồ hôi không mà sao cái lưng tôi cứ cảm thấy ướt ướt. Tôi dụi dụi con mắt và quay đầu lại để nhìn Lala đang đọc một bản báo cáo bên cạnh tôi trên chiếc giường.

“Lodbrok à?”

“Vâng.”

Đáp lại câu hỏi cực kỳ ngắn gọn của tôi muốn biết rằng liệu những tờ giấy đó có phải là những bản báo cáo từ Lodbrok không, Lapis Lazuli ngay tức khắc trả lời.

Một tuần đã trôi qua kể từ khi chúng tôi trở thành cặp tình nhân. Thật lạ kỳ là chúng tôi lại có khả năng trao đổi ngôn từ qua lại với nhau khá tốt như thế. Tôi có nên nói là sự tương hợp giữa hai bọn tôi rất cao không nhỉ? Không, đến việc xem cô ấy là người yêu tôi cũng có thể đã là dễ dãi quá mức rồi. ....

“Thế nào.”

“Mức độ của thông tin này khá là hứa hẹn. Tổng số thị trường nô lệ được thiết lập tại vùng phía bắc ở Sardinia là 13. Trong số đó, số lượng thị trường thực hiện việc buôn bán nô lệ xuất thân từ các gia đình quý tộc là 4. Kẻ nô lệ mà đức ngài đang tìm kiếm đã được đăng ký tại Pavia.”

Lapis Lazuli lấy ra một tờ văn kiện.

Tôi lắc đầu và chôn sâu chiếc mũi mình vào phần đùi của cô ấy. Có cảm giác như thể cô ấy đã bôi vào một loại dầu thơm nào đó trên làn da của mình. Một mùi hương quyến rũ được toả ra từ nàng.

“Dầu ôliu à?”

“Là dầu hoa hồng vùng núi Anatolia. Thưa đức ngài. Nếu ngài có thời gian rảnh rỗi để mà quấy rối tình dục bề tôi, thì xin ngài hãy nhìn vào bản báo cáo trước.”

“Ta không muốn đọc chữ khi vừa mới thức dậy vào sáng sớm đâu. Ta sẽ rất biết ơn nếu em có thể đọc lớn lên cho ta nghe.”

“Giờ không còn là sáng sớm mà đã là buổi chiều rồi ạ.”

Lapis Lazuli thốt ra một tiếng thở dài.

“Bề tôi nghĩ rằng bởi vì đức ngài mà nếp sống thường nhật của bề tôi đang bị hủy hoại dần dần. Chuyện quan hệ tình dục đã ngốn đi quá nhiều thời gian. Bề tôi xin khuyên đức ngài hãy giảm từ 4 tiếng đồng hồ xuống còn 2 tiếng.”

“Ta phải làm gì khi mà sức lực của ta lại vô song đến thế kia chứ?”

Tôi nhẹ nhàng cái chụt lên mông của Lala.

“Ta không có xu hướng bắn nhanh mà thỏa mãn con dục vọng của mình thế đâu. Dù trong trường hợp nào, thì ta đang quan ngại về việc thanh niên thời nay không hề biết cách quan tâm đến ý tới phụ nữ gì cả. Cái cảm giác dễ chịu khi mà đôi bên tận hưởng hơi ấm của nhau và.....”

“Bề tôi biết, chuyện đức ngài là một kẻ biến thái ngoài sức tưởng tượng đã quá rõ ràng với bề tôi rồi, cho nên bề tôi không cần phải nghe thêm một bài giảng đạo khác đâu ạ.”

Lapis Lazuli bỏ cuộc và bắt đầu đọc bản báo cáo.

“—Laura De Farnese. Từ lúc sinh ra đã là một đứa con hoang trong gia tộc công tước Farnese, cô ấy trước giờ đều luôn bị giam cầm trong tòa biệt thự. Mặc dù vẫn chưa thể tìm ra ai là mẹ đẻ của cô ấy, nhưng lại có một tin đồn rằng cô ấy được sinh ra sau khi vị công tước đã cưỡng hiếp một trong số những người hầu của hắn.”

“Hừmm”

Tôi vừa vuốt ve đùi của Lapis Lazuli vừa nghe cô ấy nói.

Lala quả thực không hề có lấy một lớp mỡ thừa nào. Rất có thể đó là vì cô ấy sinh ra là một kẻ ngoại lai và đã phải dành cả thời thơ ấu của mình trong con đói, lang thang ở những con cùng ngõ hẻm và đào bới lục lọi trong những cái thùng rác. Bị người đời nguyền rủa vì là kẻ tạp chủng. Luôn luôn bị ném sỏi đá vào người.

.....Minh đáng lý đã phải diệt sát luôn cái con mụ già đó rồi.

Tôi thật sự hối hận về chuyện ấy.

“Có vẻ là tiểu thư Farnese đã phải trải qua một thời thơ ấu rất thiệt thòi.”

Lapis Lazuli tiếp tục.

“Không chỉ là tòa biệt thự, mà cô ấy còn bị ngăn cấm nghiêm ngặt không được rời khỏi căn phòng ngủ của mình. Anh chị em trong nhà không xem tiểu thư Farnese là một thành viên trong gia đình. Và ngay cả những kẻ nô bộc cũng coi cô ấy như không hề tồn tại.....Đức ngài? Ngài có đang nghe không vậy?”

“Tất nhiên. Ta đang chăm chú lắng nghe mà.”

“Dù là thế, bề tôi lại nghĩ rằng đức ngài chỉ đang sờ mó bắp đùi của bề tôi tự nảy đến giờ thôi ạ.”

“Ta không biết là em đang nói gì hết á. Em đang gặp phải ảo giác chăng?”

“.....Bề tôi sẽ tiếp tục đọc.”

Laura De Farnese.

Cô ta là một nhân vật quan trọng xuất hiện trong .

Cũng giống như bác main, cô ta là một cá nhân có ảnh hưởng lớn trong thời đại đó, nhưng nếu mà phải chỉ ra một điểm khác nhau, thì đó là chuyện cô ta

là kẻ đã đẩy cả thế giới này vào nỗi kinh hoàng thay vì hi vọng.

Có một nguyên do chính trị hơi phức tạp dính líu tới ở đằng sau chuyện này.

Bác main của , người anh hùng, đã liên minh với ‘Đế Quốc Habsburg’. Còn về mặt khác, Laura De Farnese lại làm việc dưới trướng của một quốc gia được biết đến với cái tên ‘Vương Quốc Brittany’. Đế quốc và vương quốc đều muốn quyết định xem ai sẽ là kẻ thống trị thật sự của toàn bộ khắp vùng lục địa, vậy nên đôi bên đã bắt đầu một cuộc đại chiến.

Có khả năng rằng, so với những Chúa Quý, thì số lượng nhân loại đã phải chết dưới tay quý cô Farnese lại cao hơn nhiều. Nói cách khác, trong con mắt của bác main thì có thể xem rằng cô ta là một đối thủ còn đáng kinh sợ hơn nhiều so với lũ Chúa Quý.

À thì những chuyện đó là chuyện sẽ xảy ra trong khoảng 15 đến 20 năm trong tương lai sau này.

Vào thời điểm hiện tại, Laura De Farnese không là gì hơn ngoài một cô thiếu nữ 16 tuổi mỏng manh yếu ớt.

Có gì mà phải giấu nhĩ?

Tôi thật ra là muốn ra tay chôm trước bé này, người mà số mệnh đã định đoạt là sẽ trở thành một vị tướng quân vĩ đại trong tương lai.

Bởi có vẻ như 2,000 binh lính từ một vùng đất khi họ còn gầy gò đang sắp sửa bán mạng đi xâm lược chỗ tôi. Trong khi còn đang thuê mướn quân lực, tôi đồng thời cũng muốn chiêu mộ luôn một vị tướng lĩnh nữa. Cái đó gọi là một hòn đá trúng hai con chim.

Lapis Lazuli kết thúc việc đọc bài viết báo cáo và nói.

“Thưa đức ngài. Có một điều mà bề tôi xin được mạo muội hỏi. Tại sao đức ngài lại tỏ ra một thái độ quan tâm đến một người trẻ tuổi bên phía nhân loại vậy ạ?”

“Không có lý do gì đặc biệt cho lắm. Chỉ đơn giản là cô bé này đang áp ù trong lòng mình sự căm phẫn đối với nhân loại mà không một ai có thể sánh bằng.”

Tôi trơ cái bản mặt dày ra mà dóc tổ.

Không có lý do đặc biệt, chỉ là nếu mà tôi trả lời thành thật với cô ấy và nói rằng ‘Ta biết được điều đó bởi ta đã phá đảo cái game này rồi, bé đó lớn lên sẽ trở thành vị tướng lĩnh vĩ đại nhất trong toàn lục địa đấy.’ thì sẽ rất phiền phức. Tôi đã chỉ có thể biên soạn ra một lý do mà nói cho cô ấy biết.

“.....Căm phẫn, là vậy sao?”

“Đúng thế. Em tự đặt mình vào vị trí của cô bé đó và suy nghĩ thử xem. Cô ta sinh ra là một đứa con hoang và ngày qua ngày đã phải bị cầm tù trong căn phòng của mình. Cô ta đã phải gánh chịu sự hành hạ từ những người đáng lý phải hành xử như gia đình của cô ta. Cô ta thậm chí còn bị tránh xa bởi ngay cả những tên nô bộc. Và giờ khi mà cả gia tộc bị suy tàn, Laura De Farnese đã sa ngã và phải trở thành một kẻ nô lệ đang được bày bán ở xó chợ. Em nghĩ trong tâm trí của cô bé ấy thì điều gì sẽ len lỏi đến? Điều gì mà cô gái này sẽ chân thành thèm khát muốn có được? Phải chăng cô bé sẽ không hề áp ù trong mình một lòng căm thù đối với toàn bộ nhân loại sao?”

“.....”

“Vớ ta, thì ta rất là cần một đứa trẻ như thế này. Một đứa trẻ cháy bỏng trong tâm trí một niềm căm phẫn hơn ai hết. Ta cần một đứa trẻ sẽ sẵn sàng bán đi linh hồn của mình cho quỷ dữ nếu đó là cái giá để có thể trả thù được nhân loại. Laura De Farnese, một cá nhân rất là hợp với sở thích của ta.”

Tôi cười khúc khích.

Lapis Lazuli nhìn tôi với một biểu cảm trầm tĩnh.

Ánh mắt của cô ấy trông như thể cô ấy vừa hiểu được vừa không hiểu được gì cả.

“Gì thế? Em thất vọng vì đó không phải là câu trả lời mà em hằng trông mong à?”

“Một chút ạ.”

Lapis Lazuli nghiêng đầu.

“Bề tôi đã chắc chắn là đức ngài muốn đoạt được và hưởng thụ một nô lệ tình dục chất lượng cao với xuất thân từ một quý tộc nào đó.”

“Cái gì? Cái điều xằng bậy gì v.....Chờ đã nào. Trong mắt em thì ta là loại người gì thế hả?”

“Tất nhiên, bề tôi thấy gì thì thấy thế thôi ạ.”

Bớ bà con, có một kẻ tôi tớ đang đối xử với vị chúa tể của mình như một tên phế vật loài người ngay đây này!

Tôi lờ mờ thấu hiểu được cái lý do tại sao mức độ tình cảm Lapis Lazuli vẫn chưa vượt qua được cái ngưỡng của con số 10. À, thì, tôi thật ra là một con người cơ mà! Tôi không sa đọa tới nỗi lại phải làm một chuyện đáng kinh tởm như đi mua một nô lệ tình dục đâu.

“Lala.”

Tôi cất một chất giọng cực kỳ nghiêm túc.

“Ta sẽ nhân dịp này mà nói một cách rõ ràng cho em hay.”

“Gì vậy thưa ngài?”

“Ta thích những người trưởng thành chín chắn hơn.”

Thật vậy đấy.

Lolita fetish rất có hại về sức khỏe và tâm thần.

“Ta không thể chịu được những đứa nhóc ranh miệng còn hôi sữa. Tất nhiên, ta thích ngực to hơn là ngực nhỏ, cặp mông màu mỡ hơn là cặp mông hạm hán. Em hiểu ra chưa. Những tên chuyên đi thích cơ thể của một đứa trẻ đều toàn là một lũ điên nặng đầu long mắt vài con vít rồi.” (Edit: Ban đầu tên trans chém còn ác hơn thế cơ :v Anh em đừng bức xúc nhé ==)) (Trans: “một lũ điên nặng tứ bề thối rửa súc sinh thiên hạ” thì có sao đâu :v)

“Thật vậy ả?”

Lapis Lazuli gật đầu.

“Vậy nói tóm lại, không phải quý cô Barbatos, mà là quý cô Paimon thì mới hợp với khẩu vị của đức ngài hơn.”

“Không kể tới vụ có hợp hay không, ta đơn giản chỉ là không thích cái thân thể của một đứa trẻ thôi. Dù đối phương có tiếp cận và hiến dâng hết cho ta, thì ta nhất định cũng sẽ từ chối cho mà xem!”

“Thật là đáng tiếc. Nếu đức ngài định chiếm đoạt lấy tiểu thư Farnese với mục đích để thỏa mãn dục vọng của mình, thì bề tôi đã dự là sẽ hăng hái ủng hộ quyết định đó, bởi điều ấy có nghĩa là gánh nặng của bề tôi cũng sẽ giảm bớt đi được một phần khá nhiều.”

“Em ghét chuyện phải ngủ với ta đến nhường đó ư!? Khoan, chờ đã nào. Rốt cuộc thì, chẳng phải chính em là người đã nhào vô ta trước sao.....!?”

“Xin hãy thứ lỗi cho bề tôi. Vào thời điểm đó bề tôi vẫn chưa hề nhận ra rằng đức ngài lại sung như một con ngựa đực vậy. Đức ngài thậm chí đã làm cho tôi khi bản thân được thỏa mãn con dục vọng đầy đủ mới thôi ngay vào cái đêm đầu tiên, tận 3 cử liên tiếp vào lúc ấy.....Thành thật mà nói, bề tôi đang bắt đầu cảm thấy hối hận về chuyện đó.”

“Chẳng phải thế là quá đáng sao?”

Tôi giờ đang phải chịu cảnh nghe cô người yêu nói rằng chỉ mới sau có 1 tuần mà cô ấy đã hối hận về quyết định của bản thân mất rồi.

Có thể đây chỉ là một mối quan hệ đơn thuần về thể xác mà không hề có tình cảm gì cả, nhưng có thể thôi mà giờ tôi cũng đã bị thụ một đòn chí mạng vào con tim rồi.....

Trong khi tôi đang tán gẫu với Lapis Lazuli, một ai đó gõ tay vào cửa.

“Hồi chúa tể đáng kính. Bữa trưa của ngài đã đến nơi rồi ạ.”

“À. Ngươi vào đi.”

Đó là những hầu gái đang làm việc tại cung điện thống đốc.

Những nữ hầu gái mở cửa và đi vào trong căn phòng. Mỗi cô mang theo một chiếc khay bạc. Khi tất cả đã hướng ánh nhìn về đây, gương mặt của bọn họ cùng lúc cứng đờ ra. Trên chiếc giường là một người đàn ông và một người phụ nữ đang nằm khoả thân. Mặc dù đã che phủ bằng một tấm chăn, nhưng thân trên của tôi vẫn còn đang phơi ra.

“T-Thứ lỗi cho chúng tiểu nhân! Thưa đức ngài!”

“Không sao đâu. Người đã lệnh cho các ngươi vào chính là ta cơ mà. Không có lý do gì để mà các ngươi phải xin lỗi cả. Đừng để ý đến bọn ta mà hãy bày soạn bữa trưa đi.”

“À vâng.....Chúng tiểu nhân đã rõ.”

Với một thái độ cảm kích, đám hầu gái đặt những khay thức ăn lên bàn. Mặc dù bọn họ cố hết sức để không để ý tới bọn tôi và cố để không quay đầu lại, bọn họ rất cuộc cũng phải liếc nhìn chúng tôi theo bản năng. Hửm? Bộ đây là lần đầu tiên mấy cô đó được thấy một Chúa Quý đang không mặc y phục à?

Vì thấy thú vị, tôi lặng lẽ quan sát những cô hầu gái cho tới khi nghe được thanh âm của một tiếng tắc lưỡi cái ‘chặc’. Tiếng đó nhỏ tới nỗi tôi có thể đã suýt nữa bỏ sót. Tim tôi lập tức trở nên giá lạnh.

“Chúng bẻ tôi hèn mọn giờ xin được cáo lui.”

“Tất cả bọn các người. Dừng lại ở đây.”

Bọn hầu gái đơ người khi đã ở trước ngưỡng cửa.

Tôi vô tình thốt lên với một chất giọng lạnh lẽo.

“Kẻ nào vừa mới tắc lưỡi mình đây?”

“Thứ lỗi?”

“Đừng có giả ngây ngô. Ta rõ ràng là đã nghe thấy một trong số các người tắc lưỡi mình. Hãy thú nhận kẻ nào là thủ phạm mau.”

Đám hầu gái hoang mang nhìn nhau. Nhưng chỉ sau một lúc. Ánh mắt của bọn chúng một cách tự nhiên đổ dồn về phía một người duy nhất. Đó là một cô gái với đôi tai mèo xuất thân từ chủng tộc người thú.

Thế à. Ra cô chính là thủ phạm đã tắc lưỡi mình à?

Tôi khoác tạm lên một chiếc áo choàng và đứng dậy từ chiếc giường.

“.....”

Vào thời điểm ấy, nữ hầu gái tộc thú nhân đã nhận ra lỗi lầm của mình và bắt đầu run rẩy. Hai hàm răng của cô ta cứ run lập cập vào nhau. Có vẻ những đồng nghiệp của ả đã dự tính được số mệnh của ả sẽ ra sao, bọn họ liền tránh xa ra vài bước.

“Tên.”

“J.....J-Julia, là tên của tiểu nhân.”

“Ra thế. Julia. Người có một cái tên thật đẹp.”

Không hề khớp với lời khen ngợi ấy chút nào, khuôn mặt của tôi lại đang rất nghiêm nghị.

“Tại sao mới nãy đây người đã tắc lưỡi mình.”

“T-Tiểu nhân thật sự xin lỗi, thưa đức ngài. Xin hãy tha thứ cho tiểu nhân!”

“Ta đang hỏi là tại sao người lại tắc lưỡi lúc nãy.”

Cô ả hầu gái không tài nào có thể trả lời được.

Không sao. Tôi không định hỏi cô ta để moi cho ra câu trả lời. Tôi biết rất rõ là đằng khác.

Cô gái này đã không tắc lưỡi về phía tôi. Mà là về phía bên cạnh tôi một chút. Nói cách khác, trong khi đang trừng mắt nhìn vào Lapis Lazuli, cô ta đã tắc lưỡi của mình.

Điều đó làm cho tâm trạng tôi trở nên xấu đi.

Vô cùng xấu.

Đến mức tôi suýt chút nữa đã không thể kiềm chế được cơn giận dữ của bản thân.

“Người đang coi thường cái cảnh ta thân mật với tình nhân của mình sao?”

“Không. Thưa đức ngài, tiểu nhân không hề có một suy nghĩ như vậy.....!”

“Ta hiểu. Việc chứng kiến một con thường dân tạp chủng hèn mọn lại được cùng sẻ chia giường gối với một vị Chúa Quý phái là khó chịu lắm nhỉ. Điều đó chắc đã làm cho người mất hết cả rồi. Đó là tại sao người lại tắc lưỡi trước mặt tình nhân của ta, phải không?”

“T-Tiểu nhân.....Tiểu nhân.....”

Tôi đã nói trúng phóc.

Đây là cái cảm giác mà tôi rút ra được từ cái cách mà cô ta đáp lại.

Không còn cần phải tìm hiểu gì nữa cả.

Với những bước chân thật dài, tôi đi về phía bức tường nơi mà những cây kiếm đang được trưng bày, tôi rút một thanh. Lưỡi đao mỏng tuốt rakèm theo những thanh âm cọt xát của kim loại vang vọng. Thấy vậy, những cô hầu gái khác đều không thể cầm lòng mà thốt ra một tiếng hét.

“Trước cái thân phận dân đen, thì cô ấy là vị hôn thê của ta. Với cái uy quyền nào mà người lại dám đi chế nhạo tình nhân của kẻ khác chứ. Ta trông đủ lỗ bịch để mà phải bị người khinh mỉa đến thế sao?”

“Đức ngài.....ít nhất thì cái mạng của tiểu nhân.....xin, rủ lòng thương.....”

Thật sự khó hiểu quá đi.

Sau khi bị rơi vào cái thế giới này, xung quanh tôi trước giờ chỉ toàn xảy ra những điều thật không thể nào mà hiểu nổi.

Tại sao người ta lại dễ dàng đi coi khinh kẻ khác như thế kia chứ?

Tại sao người ta lại không thêm giữ gìn lấy ít nhất dù chỉ là một gợn nhỏ nhoi của phép tắc xã giao vậy?

Và cuối cùng, tại sao người ta lại đi công kích kẻ khác cho dù tự thân đã biết rằng mình rõ ràng sẽ thua cuộc?

Bọn chúng không hề thận trọng, bọn chúng không biết lý lẽ, và bọn chúng không có lấy một tri thức nào. Tính cả cái con mỵ Paimon và thím Lodbrok nữa. Mới vài ngày trước con mỵ già đó đã chọc tức mình lên mà giờ đây thì lại đến lượt con hầu gái này đang muốn gây sự.

Đây là tại sao.

Bởi vì trên thế gian luôn đầy ắp những loại người như thế.

Chỉ vì những kẻ vô trách nhiệm như thế này tồn tại mà mấy đứa em gái và tôi phải—.

Bất chợt, một bảng lựa chọn xuất hiện giữa không khí kèm theo một âm thanh hiệu ứng.

[1. Trừng phạt.] [2. Tha thứ.]

Một cửa sổ bán trong suốt mà chỉ có mình tôi mới thấy được.

Tôi nắm chặt lấy cái cán kiếm hơn. Những nữ hầu gái khác thì nín thở. Còn nữ người thú kia thì cứ lăm bắm cầu xin sự tha thứ với những giọt nước mắt vẫn đang rơi lã chã.

Giết hoặc không giết. Dù thứ thể loại tính toán chạy xuyên suốt qua cái đầu của tôi. Địa vị chính trị bị đe dọa vì đã sát hại một người hầu của cung điện thống đốc. Ảnh hưởng xã hội sẽ bị bắt nguồn từ đó. Thiệt hại mà hình ảnh của tôi trong mắt công chúng sẽ phải nhận lấy. Dẫu vậy, dù cho đã xem xét về tất cả những nguy cơ ấy, tôi lại thấy khó để mà có thể tha thứ cho con ả này. Thật sự vô cùng khó. Tôi không biết rõ là tại sao mình lại không thể, nhưng —.

“Đức ngài Dantalian.”

Với một chất giọng nhẹ nhàng và luôn luôn điềm tĩnh.

“Vậy là đủ rồi ạ.”

Lapis Lazuli cất tiếng nói.

Tôi chậm rãi quay đầu về phía Lala.

Về phía ấy cũng là cùng một cặp mắt mà tôi đã từng thấy vài ngày trước đây.

Cũng cùng một ánh nhìn với sự quở trách ẩn sau tựa như đang muốn hỏi rằng liệu tôi đã không nhận ra được mình đã làm sai điều gì.

“.....”

Ngay vào khoảnh khắc ấy.

Bên trong đầu tôi nhanh chóng nguội lạnh xuống.

Tôi đã nhận ra sự điên rồ trong cái cách hành xử của mình hiện giờ. Để mà tôi lại đi cố giết hại một ai đó chỉ vì họ mới tặc lưỡi có một lần. Điều này thật sự quá lỗ bịch.

Con mụ già khi trước khác xa với cô hầu gái đang đứng trước mặt tôi. Mụ ta là thủ phạm đã hủy hoại hoàn toàn cuộc đời của Lapis Lazuli. Tuy nhiên, tất cả những gì mà cô hầu này làm chỉ là tặc lưỡi mình. Mặc dù cô ta đúng là không biết phép tắc, nhưng chỉ có thể thôi. Cô ta đã không thực hiện bất cứ tội ác nào để mà đáng phải bị giết hại cả!

Tôi rót mạnh xô nước đá vào trong hộp sọ của mình.

‘Bình tĩnh nào.’

‘Đừng có gây thù chuốc oán vô lý.’

‘Nếu họ đã biết lỗi của mình, thì hãy thoái lui.’

Các bước hành xử đã được khắc ghi vào trong tiềm thức của tôi tựa như một cuốn sách hướng dẫn.

Cái chủ nghĩa đã gần như trở thành một bản năng sống nhờ vào sự giáo dục của lão già nhà tôi, giờ đây đã bắt đầu có tác dụng. 1 giây, 2 giây, và sau giây thứ 3 tôi đã lấy lại được sự bình tĩnh của mình.

Phải khó khăn lắm tôi mới có thể mở miệng.

“.....Ngươi đã rút ra được bài học gì từ những hành động của mình chưa?”

“V-Vâng! Thưa đức ngài! Tiểu nhân vô cùng xin lỗi! Tiểu nhân sẽ không bao giờ dám làm vậy nữa đâu ạ!”

“Đừng bao giờ quên cái cảm xúc ấy. Chỉ một sai lầm thôi cũng có thể đe dọa đến tính mạng của nhà ngươi.”

Tôi quay sang nhìn về phía những nữ hầu khác và nói.

“Hãy ghi nhớ điều ấy trong đầu mình. Đối với những kẻ tôi tớ phải phục vụ những người thuộc tầng lớp quyền quý, mỗi hành vi của các ngươi cũng có thể dẫn tới một sai lầm chí mạng. Lỗi lầm của các ngươi sẽ sớm trở thành lỗi lầm của toàn thể vùng đất Niflheim này. Sự vô liêm sỉ của các ngươi rồi cũng sẽ trở thành sự vô liêm sỉ của cả Niflheim. Hãy liệu đó mà cư xử cho có trách nhiệm”

Những người hầu gái đều cùng lúc cúi đầu thật sâu.

““Chúng tiểu nhân sẽ khắc ghi điều đó trong tâm trí, thưa đức ngài!””

Tôi gật đầu.

Như thế này thì tôi đã thành công trong việc đưa ra một câu trả lời lảng tránh.

“Tốt. Giờ các ngươi lui đi.”

Và sau đó, đám hầu gái nhanh chân vội vã đi ra.

[1. Trùng phạt.]

[2. Tha thứ.]

Những câu chữ toả sáng rực rỡ trong không khí.

Sau đó chúng vỡ tan và tụ hợp thành hình ra những dòng mới.

[Một quyết định khoan dung và độ lượng!]

[Độ danh tiếng tăng nhẹ.]

Sau đó các câu chữ chia tách ra thành nhiều mảnh nhỏ và phân tán như những cánh hoa rơi.

Đáng lẽ tôi nên vui mừng bởi danh tiếng của mình đã tăng cho dù là chỉ một chút mới phải, nhưng thật ra mà nói, tâm trạng hiện giờ của tôi đang hết sức tồi tệ. Tệ đến cùng cực. Đã lâu lắm rồi tâm trạng của tôi mới trở nên thậm tệ như thế này.

Lapis lazuli lặng lẽ nhìn tôi chăm chăm.

Vào khoảnh khắc lúc mà hai ánh mắt của bọn tôi gặp nhau, theo bản năng của mình tôi lập tức xin lỗi.

“Ta xin lỗi.”

“Về việc gì ạ?”

“Cái đó.....”

Tôi không thể nào trả lời được.

Cái cảm giác rằng mình đã làm điều gì sai đang đè nặng lên quả tim tôi. Tuy vậy, tôi lại không thể tài nào nắm bắt được chính xác là tôi đã làm sai chuyện gì, một manh mối nhỏ nhoi cũng không có. Việc này thật sự rất khó hiểu.

Sự tĩnh lặng chạy dọc qua căn phòng.

Cuối cùng, Lapis Lazuli lại thốt ra một tiếng thở dài.

“.....Bề tôi đã hiểu.”

Hiểu gì cơ chứ?

Cô ấy đứng dậy khỏi chiếc giường và mặc áo quần của mình lên người. Sau khi trang phục đã tươm tất, Lapis Lazuli khom mình và cúi đầu. Một cử chỉ rất là trôi chảy mà không hề có lấy một chút sai sót gì.

“Bề tôi sẽ đi sửa soạn chuẩn bị cho cuộc khởi hành tới thị trường nô lệ. Lần này việc tiếp tục thuê chị em nhà Berbere để hộ tống cũng là rất phù hợp. Xin đức ngài hãy đi ra ngay sau khi đã thưởng thức xong bữa trưa của mình.”

“Lala.”

“Bề tôi xin phép cáo lui trước.”

Không thèm nhìn lấy một lần về phía này, cô ấy mở cánh cửa ra và rời khỏi căn phòng.

Y chang như 4 ngày trước, tôi đã bị bỏ lại một mình trong phòng. Lapis Lazuli đã đi mất, nhưng làn hương hoa hồng trên người cô ấy vẫn còn tiếp tục trôi nổi xung quanh.

Và rồi, một cửa sổ thông báo xuất hiện.

[Lapis Lazuli mức độ tình cảm giảm 1.]

“.....”

Tôi lặng lẽ lấy hai bàn tay che mặt mình.

Sống trên đời, tôi thuộc vào những thành phần luôn bị thất vọng vì người khác, tôi chưa nằm trong nhóm người chuyên đi làm kẻ khác thất vọng bao giờ.

Nhưng ngày hôm nay.

Tôi đã làm cho Lapis Lazuli phải thất vọng.

Chúa Quý Yếu Nhất, Hạng 71, Dantalian

Lịch Đế Quốc: Năm 1505, Tháng 9, Ngày 20

Niflheim, Cung Điện Thống Đốc

“Cô có biết phần nào mới là tệ nhất không?”

“.....”

“Là chuyện tôi chẳng có lấy một manh mối gì về việc tôi đã làm điều sai trái nào.”

Buổi chiều tà.

Trước khi tôi kịp nhận ra, quang cảnh bên ngoài khung cửa sổ đã trở nên tối mù.

Barbatos đang nhìn tôi dưới ánh sáng thầm run rẩy toả ra từ ngọn nến.

Khi bên ngoài trở nên mù mịt hơn, bóng tối che phủ lấy nước da Barbatos giờ lại trải dài trên khuôn mặt. Khi cánh tay còn đang gác chiếc cằm của mình, cô ta lặng lẽ nhìn vào tôi.

“Tôi ít ra còn có thể cư xử một cách vô sỉ nếu mà tôi không cảm thấy rằng mình đã làm chuyện gì sai. Tôi còn có thể hỏi đối phương về cái vấn đề đang hiện hữu. Nhưng không phải tình huống hiện giờ, tôi hiểu là mình đã làm điều gì đó sai; tôi chỉ không hề biết nó là cái gì. Và.....cảm giác ấy thật là khôn khổ. Cực kỳ luôn.....”

“.....”

“Nói cho tôi biết đi. Lapis Lazuli muốn thứ gì từ tôi cơ chứ?”

Với một ánh mắt tha thiết, tôi nhìn Barbatos chăm chăm.

Barbatos mở miệng mình, nhưng không một câu chữ nào được thốt ra.

Vậy nên không còn cách nào khác, tôi lại tiếp tục nói.

“Hay cô ấy muốn tôi phải quỳ gối và van xin ư? Đó có phải là thứ mà Lapis muốn tôi làm không? Để tôi phải ném đi lòng tự trọng của chính mình, như một tên nô lệ. Để tôi vứt đi một thứ như thể diện và cầu khẩn sự tha thứ sao?.....Có thể là cái đó. Có thể lắm.”

“.....”

“Tuy vậy, tại sao cô ấy lại không thêm màng tới chuyện nói cho tôi biết rằng tôi đã sai lầm ở chỗ nào?”

Tôi lấy tay chụp lấy trán mình.

“Điều này làm cho người ta phải điên đầu. Barbatos ạ. Chuyện này thật sự là một chuyện phải làm cho người ta điên cả cái đầu. Cô có biết tại sao Lapis lại không nói cho tôi biết gì cả không?”

“.....Ta tự hỏi.”

“Có một lý do cho việc đó. Lapis muốn tôi tự thân nhận thấy lỗi lầm của mình. Là cô ấy sẽ để mặc tôi tự mình tìm hiểu lấy. Lapis đã kỳ vọng vào tôi. Khốn kiếp!”

Rầm

Tôi thui vào sàn nhà.

“Chuyện này đang trở nên ngày càng lằng mạp và si nhục hơn. Bởi vì sao.....bởi vì cô ta đã xem tôi như một thằng hề. Đầu tiên, cô ta đã thất vọng bởi tôi đã không nhận ra lỗi lầm của mình. Thứ hai, cô ta đã mong chờ tôi tự tìm hiểu ra rằng mình đã làm cái gì sai. Cô có hiểu không? Hừm? Cô có hiểu được rằng chuyện này khôn nạn tới cỡ nào không?”

Tôi cười khẩy.

Nhưng nụ cười không tài nào thoát ra rõ ràng từ kẽ miệng tôi được.

Tiếng cười mỉa mai trở nên gượng gạo trông như một điệu cười tự mãn hơn.

“Lapis đã không chỉ đánh giá cái tôi trong hiện tại lúc bấy giờ, mà cả tôi trong tương lai nữa. Cô ta làm theo ý mình. Theo sở thích của bản thân cô ta! Như thể cô ta đã bắt bài được tôi hoàn toàn! Như thể, cô ta đã xem bản thân mình đang đứng ở trên cái địa thế còn cao hơn cả tôi.....!”

Tôi nghiêng chặt hàm răng.

“Điều ấy si nhục đến nỗi khiến cho tôi muốn ói ra. Đây là lần đầu tiên trong đời mình tôi phải hứng chịu một sự phi báng cùng cực như thế này. Sự kỳ vọng và thất vọng của Lapis giờ đây đã trở thành hai bức tường kẹp nát tôi từ cả hai phía. Trong lòng tôi, một con thịnh nộ đang dần dần.....một sự giận dữ đang dần dần chất chồng mà hướng về phía của Lapis.”

“Dantalian à.”

“Tâm tôi đã quyết rồi.”

Tôi trừng mắt nhìn vào cây nến.

Ngon nền đang toả ra hai loại sắc màu chập chờn.

Phân trên màu vàng, và phân dưới màu xanh.

Khi đang toả ra ánh sáng với hai loại màu sắc ấy, ngon nền vừa cháy bùng rực rỡ vừa chậm chậm hạ xuống.

“Cứ thử làm thế nữa xem. Tôi sẽ chờ đợi cái lần tiếp theo cô ta còn dám tỏ ra cái thái độ vô lễ ấy. Và nếu như Lapis lớn mật phớt lờ tôi đi một cách vô lý thêm một lần nữa.”

Tôi chớp lấy cái bắc của ngon nền bằng những ngón tay.

Ngon lửa nhanh chóng bập bùng và nguội tắt lại.

“—Khi mà chuyện đấy xảy ra, thì tôi sẽ không chỉ đứng yên một chỗ.”

Bạn đang đọc truyện *Dungeon Defense Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.